DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

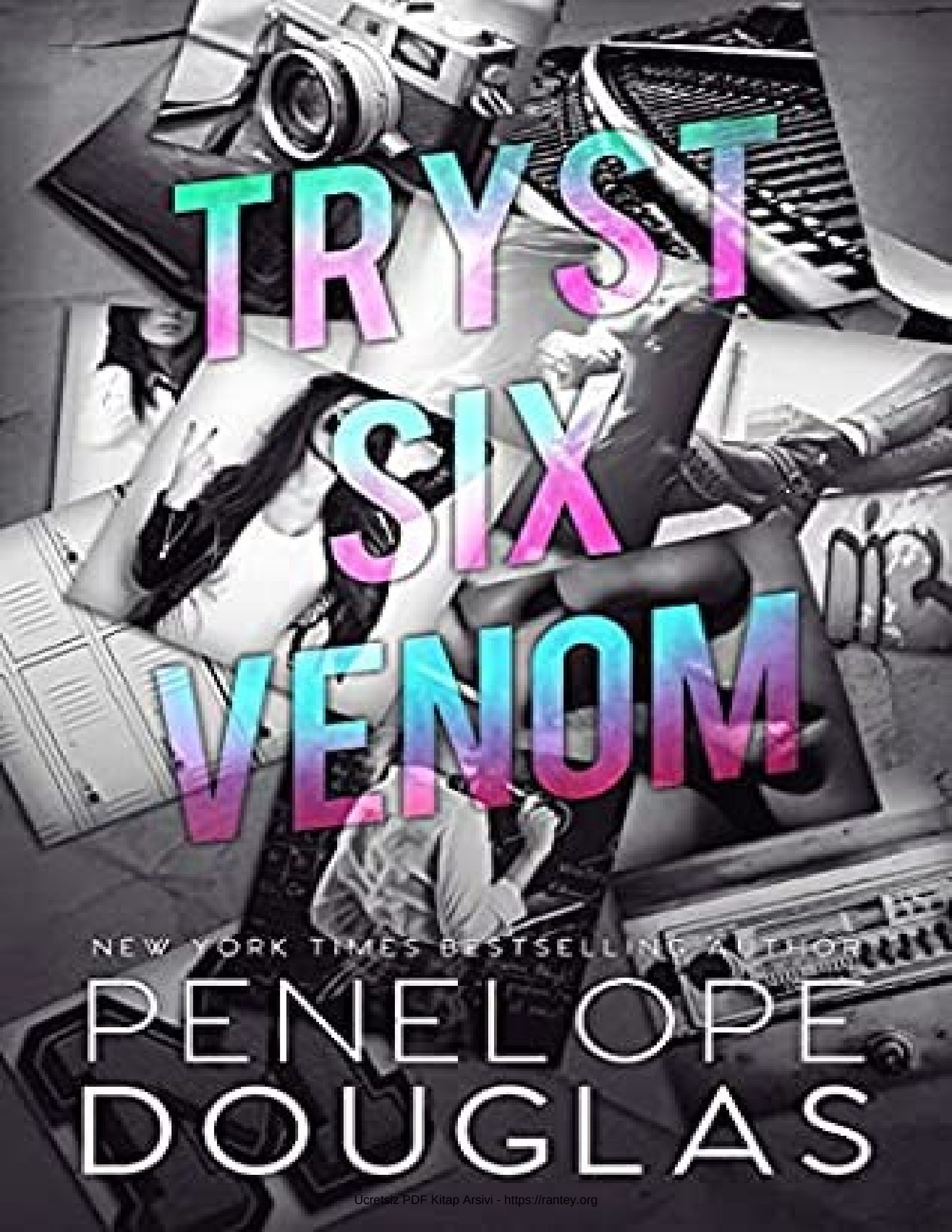

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ELOPE
DOUG LAS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

one

CLAY

Annemin sinir krizi geçirmek üzere olduğuna bahse var mısın?

Saatin dokuzu geçtiğine eminim. Şu anda elbise mağazasında beni beklemek yerine evde olmalı, bugün aldığı kalorileri atmalı ve cilt bakım rejiminin beşinci adımını tamamlamalıydı.

Çok geç kaldım.

Konfetiler havada uçuşuyor ve geçit töreni arabası altımızda zıplayıp sallanırken aşağı uzanıp kovadan üç tane daha rulo yapılmış tişört alıyorum.

"Biraz daha gömlek!" Krisjen'e stok yapması için bağırıyorum.

Caddenin her iki tarafındaki kalabalık tezahürat yapıyor ve ben basamaktan aşağı atlıyorum, elimi kulağıma götürürken kenarda duruyorum.

Hadi ama. Bırak da duyayım!

"Ah!" diye bağırır küçük kızlar.

"Merhaba Clay!" diye bağırıyor altı yaşındaki minik Manda Cabot, sanki bir Disney prensesiymişim gibi. "Merhaba!"

İkiz kardeşi Stella yakalamaya hazır bir şekilde ellerini kaldırırken bana el sallıyor.

Augustine Caddesi'ni kaplayan palmiyelerin arasından esen rahat bir meltem, jean şortumun içindeki çıplak bacaklarımı sıyırırken, saksıdaki pembe lantanalar yolu kaplayan sokak lambalarına asılıyor ve havayı kokularıyla dolduruyor.

Tipik ılık bir Florida kış akşamı. "Gömlek istiyoruz!" Stella ağlıyor.

Kolumu havaya kaldırıyorum, üzerinde kalın gümüş harflerle BIG yazan beyaz tişörtüm parlıyor.

Gülümsüyorum, "Küçük olmak ister misiniz?" diye bağırıyorum. "Evet!" diye haykırıyorlar.

"O zaman duymam gerek!" Ayaklarımı hareket ettirip küçük bir dans hareketi yapıyorum. "Omega Chi Kappa! Haydi!"

"Omega Chi Kappa!" diye bağırıyorlar. "Omega Chi Kappa!" "Seni duyamıyorum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Omega Chi Kappa!" diye öyle yüksek sesle bağırıyorlar ki süt dişleri neredeyse sallanıyor.

Aman Tanrım. Çok sevimli. Umarım benim de kızlarım olur.

Her ikisini de el altından fırlatıyorum ve kamyon bizi sürünerek çekerken müzik eşliğinde dans etmeye devam ediyorum, şamandıramız her yıl düzenlenen Kurucular Günü'nü kutlayan uzun bir şamandıra sırasının ortasında yer alıyor.

"Birkaç yıl sonra görüşürüz!" Onlara söyledim. "İyi olun ve çalışın!"

"Evet, biz sadece en iyileri alırız!" Amy Chandler yanımda bağırıyor. Ardından Krisjen'in cıvıltısı geliyor, "En iyisi ol!"

Homurdanıyorum ve birkaç gömlek daha almak için arkamı dönüyorum. Balonlar kaldırımlar boyunca havada dans ediyor ve ben de birkaç paket daha fırlatıyorum; Krisjen'le birlikte "Swish, Swish" eşliğinde koreografisini yaptığımız küçük dansımızı yaparken kafamdaki karıncalanmalar rolümü oynamama yardımcı oluyor.

Kızlarımızın geri kalanı arabanın önünde ya da yanında yürüyor, sokakta bizimle birlikte dans ediyor ve bize bakan her göz kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. İlgi her zaman iyi hissettirir. Kalçalarımı yuvarlarken, sırtımı kamburlaştırırken ve vücudumu sallarken bir şeyden eminim. Bu işte iyiyim.

Kız öğrenci birliğimiz eyaletteki liseler arasında en büyüğü ve her ne kadar hizmet ve akademik temelli olsa da, çünkü üniversiteye girmemizi sağlayan şey bu, başka nedenlerle de popüleriz. Yaptığımız işi yaparken iyi görünüyoruz.

Kedi tükürüğü araştırmaları için para toplamak amacıyla araba yıkamak, futbol takımının yıllık gözleme kahvaltısına ev sahipliği yapmak ya da Angelica Hearst'ün evini temizlemesine ve çamaşırlarını yıkamasına yardım etmek, çünkü dört numaralı babadan dört numaralı bebeği oldu ve çok bunaldı - kalbine şükürler olsun - Instagram tarzı hallediyoruz.

Krisjen ve ben adımlarımızda bocalıyoruz, birkaç tişört daha alıp kalabalığın içindeki müstakbel küçük kız kardeşlerimize fırlatırken gülüyoruz.

"Ne kadar sarhoş olduklarını görüyor musun?" Krisjen nefesinin altında söylüyor.

Bakışlarını takip ediyorum, erkek arkadaşı Milo Price'ı görüyorum, ters beyzbol şapkası ve kızarmış yanaklarıyla gülümsüyor ve terliyor, bu da onun bu gece bira içtiğini gösteriyor.

Callum Ames onun yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş sırıtıyor ve beni zaten kendisine ait bir şeymişim gibi izliyor.

Belki. Yine de sosyeteye takdim balosunda onun kolunda iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görüneceğim.

Su şişemi kâğıttan palyaço balığının altından çekip çıkarıyorum ve bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı süzülürken yakıcılığı zaten sarhoş edici. Sadece tadı bile sinirlerimi yatıştırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu öldüreceğim," diye yakınıyor Krisjen.

"Balo sonrasına kadar bekle," dedim ona. "Bir randevuya ihtiyacın var."

Şişeyi elimden alıp bir yudum içiyor, ben de gömleklerini alıp bekleyen ellere atıyorum.

Müzik ve kahkahalar etrafımızı sarıyor, konfeti tabancası havaya bir bomba daha fırlatıyor -mavi, pembe, gümüş ve altın- kar gibi dalgalanıyor.

"Tanrım, bu şey çok iyi." Şişeyi bana geri verdi. "Su gibi akıp gidiyor."

"Bundan günde altmış dört ons içmediğin sürece, anladın mı?" Bir yudum daha içiyorum ve Evian şişemin içine gizlenmiş yeni favori votka markamı kapatıyorum.

Yüzünü gülümseyerek buruşturuyor, elma yanakları mükemmel ve uzun, kestane rengi saçları başının tepesinde dağınık bir topuz halinde. "Sensiz ne yapardım ben?"

Kıkırdıyorum. "Hepimizin ihtiyacı olan tek şey biraz sevgi..." Eğilip fısıldıyorum, "doğru şişeden."

Gülüyor ve ikimiz de şamandıradan aşağı atlıyoruz, Amy'yi şamandırayı yönetmesi için bırakırken biz de dansın son nakaratında kızlara katılıyoruz.

Başım boynumdan birkaç metre yukarıda süzülüyor, az önce içtiğimiz 'yardım' bana sadece yirmi dakika içinde terleyeceğim doğru vızıltıyı veriyor, ama adımlarıma bir bahar koymaya yetiyor.

Çok geç kaldım. Bu geçit töreni umduğumdan çok daha uzun sürüyor ve Lavinia's yakında kapanacak. Sanki önümüzdeki araçları hızlandıracakmış gibi daha hızlı dans ediyorum.

Callum ve Milo peşimden geliyor, Callum'un koyu sarı saçları ben adım atıp gözlerimle onu kızdırırken esintiyle dalgalanıyor. Küçük kızlar bize tezahürat yapıyor, sanki özel biriymişim gibi bana bakıyorlar, birkaç erkek ise birbirlerine yakın durup bana bakıyor ve aralarında fısıldaşıyorlar.

Kolaylaştırıcımızın Pazartesi günü kesinlikle duyacağı şekilde hareket ediyorum ama umurumda değil. Asla anlayamayacakları bir şeyi yüzlerine vuruyorum.

Çünkü daha on iki yaşındayken, bir yarışma sahnesinde bikiniyle kasıla kasıla yürürken bile gücümün ne olduğunu biliyordum. Hiçbir zaman kafa karışıklığı olmadı.

Gruba liderlik edip dansı bitirdiğimde bazı sınıf arkadaşlarım "Seni seviyoruz Clay!" diye bağırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bizi kaydeden tüm telefon kameralarını ve ben öldükten çok sonra Clay Collins'in hayatta kalacak fotoğraflarını içime çekiyorum. Kim olduğumu kelimelerle anlatabileceğimden çok daha yüksek sesle gösterecek görüntüler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mezuniyet balosu
kraliçesi. Balo Kraliçesi.

Omega Chi tatlım ve bakması güzel bir şey. Bu benim.

Gözlerimi açıyorum ve hemen kendimi kaldırım kenarında park etmiş bir arabanın camında görüyorum. Elimi kaldırıp sarı saç tutamını yerine itiyorum.

Sanırım hepimiz bir şey olmak zorundayız.

- - -

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Krisjen, Callum'un Mustang'inin arka koltuğundan sesleniyor. "Son yirmi dört saattir hiç uyudun mu?"

Yolcu koltuğundan iniyorum ve Milo onun yanına oturup kolunu ona doladığında ona bir bakış atıyorum.

Dün gece uyudum. Şamandırayı hazırlamayı bitirmek için birkaç saat eksi.

Kapıyı kapatıp üstü açık arabaya yaslanıyorum ve sürücü koltuğunda Callum'un mavi gözleriyle buluşuyorum. "Onu eve sağ salim götürdün mü?" diye soruyorum.

Tanrı bilir, Milo bunu yapamayacak
kadar aptaldır. "Belki," diye alay
ediyor.

"O zaman *belki* beni deniz feneri partisine götürmene izin vermeyi düşünürüm." Çantamı omzuma atıp içine giriyorum ve yanaklarımdaki parlak Yunan harflerini temizlemek için bir mendil çıkarıyorum.

Orada oturuyor, gözlerinde o kendinden emin parıltı, sanki herkes onun yanında olmak istiyormuş gibi ve benim bunu fark etmemi bekliyor.

"Buraya gel," diyor.

Yavaşça eğiliyorum, ona doksan veriyorum, böylece bana sadece on vermesi ve hala erkek gibi görünmesi gerekiyor. Beni öpüyor, tekrar tekrar yaklaşıyor, geri çekilmeden önce ıslak dili alt dudağımı sıyırıyor.

Kendimi tutuyorum, böylece daha fazlası için yalvaracağım.

"Bu gece harikaydın bebeğim," diye mırıldanıyor Milo, Krisjen'i sıkarken. "İkiniz de öyleydiniz."

Tekrar ayağa kalkarken Callum'un gözlerini tutuyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Sanırım hoşlarına gitti," diyor. "Benim için dans ediyorsun."

Evet, tamam. Gülümsüyorum, elbise dükkanına doğru geri çekiliyorum.

Arabayı vitese taktı, kalktı ve ben ağzımı silerek etrafımda döndüm.

Öpüşmekten nefret ediyorum. Lanet bir sümüklüböcek gibi ıslak ve salyalı dil ağzımın etrafında uçuşuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lavinia's on the Avenue'nun kapısını açıp içeri giriyorum ve elimdeki mendili arkamdaki kaldırıma fırlatıyorum.

Carmen sokakları hala yaya trafiği, kafeler ve açık havada arkadaşlarıyla sakin bir gecenin tadını çıkaran insanlarla dolup taşan yerel mekanlarla dolu. Geçit töreni bir saatten fazla bir süre önce sona erdi ve eşyalarımızı temizlememiz ve Amy'nin babasının şamandırayı kalabalıktan kurtarması bu kadar uzun sürmüş olsa da, günüm hala bitmedi.

Butiğe giriyorum, beyaz halıyı geçerken mankenlerin üzerinde sergilenen elbiseler ve resepsiyon masasının önünden geçiyorum, annem salonda oturuyor.

Beni fark etti. "Yarın konuşuruz," diyor telefonuna. "Şu

an buradayım," diyorum ona, sızlanacağını bile bile.

"Bir saatten fazladır bekliyorum." Beyaz minderli, yüksek arkalıklı sandalyeden kalkıyor ve telefonunu çantasına sokuyor. "Bir dahaki sefere ara."

Ben yürümeye devam ederken, o da beni takip ederken içimden kıkırdıyorum. "Sanki geçit töreninin ne kadar hızlı ilerleyeceğini kontrol edebiliyorum," diye mırıldanıyorum.

Arkamdaki giyinme bölümüne girdiğinde altın ve incili bileziği şıngırdıyor ve çantamı boy aynalarının yanındaki sandalyenin yanına bırakıyorum. Yansımada ona bakıyorum, altın kolyemin bronzlaşmış göğsünün üzerine döküldüğünü fark ediyorum, akan, derin V yakalı bluzunda görünüyor.

Altın sarısı saçları, haftada üç kez spinning dersi alan poposunu saran mükemmel dikim siyah pantolonu ve kesilmiş tırnak etlerine kadar tertemiz. Annemin vücudu en az on iki yıldır şampanya dışında bir karbonhidrat görmedi. Şu anda dondurucuda olduğuna eminim, canlanmak için sadece yumurta ve saç spreyine güveniyor.

On dakika içinde aynanın önündeki yükseltideydim ve annemin benim için tasarladığı sosyeteye takdim elbisesini giyiyordum.

"Ah, Lavinia," diyor, ellerini yanaklarına götürerek beni çevreliyor. "Kendini aşmışsın. Enfes. Bayıldım buna. Detaylar..."

Aynadaki görüntümden başka tarafa bakıyorum, kendimi tutmak için çenemi olabildiğince sıkıyorum.

Yaşlı kadın geri çekilip yaptığı işe bakarken ve son düzeltmeleri ararken annem koşarak yanıma geliyor.

"Clay?" Annem beni zorluyor. "Ne düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum, duygularımın boğazımdan taşmasını engellemek için mücadele ediyorum. Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, patlamak üzereyim. Ne düşündüğüm umurunda değil. Yalan söylememi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu, şey..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, bir homurtu kaçıyor. "Bu çok güzel.
Nutkum tutuldu."

Ve artık bunu yapamam. Aynada beni Scarlett O'Hara'ya benzeten, kabarık kolları ve belindeki aptalca fırfırıyla tamamlanan büyük, şişman çember etek ucubesine bakarken içimden kahkahalar dökülüyor. Bu saçmalığı dikerken Lavinia'nın kahkaha gözyaşlarının elbisenin her yerinde bıraktığı izleri aramak geliyor içimden.

Kamburumu çıkarıyorum, midem sıkışıyor ve onu dizginlemeye çalışıyorum. Annem bana ters ters bakıyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kendimi yelpazeliyorum. "Duygularım çılgına döndü. Bunun için çok uzun süre bekledim." Elimi kalbime götürüp kendime geliyorum. "Lavinia, bana eldiven ve inci bir kolye getirebilir misin? Resmin tamamına ihtiyacım var. Çok heyecanlıyım. Teşekkür ederim."

Gözlerinin kenarları sıkı bir gülümsemeyle kırışıyor ama başını sallayarak aksesuarları almak için hızla odadan çıkıyor.

Teknik olarak onun hatası değil. Annem tasarımı onayladı.

İkimiz yalnızken, annem önümdeki yükseltiye çıkıyor ve korseyi bükerek düzleşene kadar sallıyor.

"Bir keke benzeyeceğimden emindim," diyorum gözlerini yakalamaya çalışarak. "Şimdi, *keşke keke benzediğimi* söyleyebilseydim. Hani aşırı dozda eroin alanların ağzından dökülen o beyaz şey var ya? İşte ben ona benziyorum."

Gözlerimle buluşuyor, elbiseyi çekiştirmeye devam ederken mavisi benimkinden biraz daha soluk. "Mezuniyet balosu elbiseni sen seçtin," diyor. "Ve balo elbiseni de sen seçeceksin. Sosyeteye takdim balosu benim."

Bunu iki yıl önce, o istediğinde halletmem gerektiğini biliyordum.

Elbiseyi üzerime yerleştirirken bedenim sarsılıyor ve omzunun üzerinden aynaya bakıyorum. Sarışın kafasının arkası yirmi yıl sonra rahatlıkla ben olabilirim.

"Beni diğerlerinden ayırt edemeyeceksin," diyorum, ona yalvarmaya olabildiğince yaklaşarak.

Diğer tüm sosyeteye takdim törenine katılanlar beyaz giyecek ve benimkinin kumaşı oldukça güzel olsa da - inci desenli dantelli - tasarımı utanç verici. Tüm sosyeteye takdim elbiseleri Stepford kokuyor.

"Mesele de bu zaten," diyor annem. "Gelenek. Dayanışma. Topluluk. Birlik. Toplumun bir üyesi olarak ortaya çıkıyorsun ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Toplum standartlara göre işler." Ellerini kumaşın üzerinde gezdirerek kırışıklıkları bastırıyor. "Gemiyi sallamanın gemideki herkesi tehlikeye attığını öğrenmen gerekiyor."

Ama tekneler bunun için yapılır.

İç çekiyorum, neden bunu ona bırakmaya karar verdiğimden emin değilim. Kendi yolumu buluyorum çünkü annem savaşlarını seçiyor ve benimle üç dakikadan fazla süren her savaş çok fazla çaba gerektiriyor.

Onunla bu konuda kavga edebilirdim. Belki hala yaparım.

"Valium gibi bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

İçimden gülüyorum ve başka tarafa bakıyorum. Gigi Collins, millet. Başkan, sosyetik ve okul yönetim kurulu başkanı.

Kollarımı şişiriyor ve sonra bir elini karnıma bastırıyor. "Hmm."

"Ne?"

Dudaklarını büzüyor ve etrafımda dolaşarak inceliyor. "Dört numaraya kadar indirmesini isteyecektim ama altı numara zaten sıkıyor, değil mi?"

Isı tenime yayılıyor ve çenemi sıkıyorum.

Sandalyenin üzerindeki çantasından telefonu çalıyor ve bana el sallayarak ona doğru yöneliyor. "Bırakalım, sanırım."

Çantasını alıp telefonunu çıkarıyor ve cevaplıyor, yanımdan geçip odadan çıkıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, bekleme alanında okulumun iki ay sonraki Paskalya brunch'ı için bir krep istasyonu kurup kurmamamız gerektiğine dair konuşmalarını dinliyorum.

Kafamı kaldırıp aynadaki kocaman eteğime bakıyorum, sonsuza dek yaşayacak ve yıllar sonra beni rahatsız etmek için geri dönecek olan bu görünümden sıkılmışım.

Kızımın resimleri gördüğünde gülmesini istemiyorum.

Eteği kaldırıyorum, beyaz çoraplara ve iğrenç saten topuklu ayakkabılara bakıyorum ve sonra dönüyorum, elbisemin arkasına ve aslında düğme olması gereken iğrenç korse bağına bakıyorum.

Tanrım, o Valium'u almalıydım. O benim duygularımı bu şekilde incitirken ben neden onu mutlu etmek istiyorum ki?

Ama nedenini biliyorum. Birkaç ay içinde üniversiteye gideceğim. Her şeyden uzakta. Mezun olacağım. Gitmiş olacağım.

Herkes gidecek. *Herkes.*

Dimdik durarak tekrar aynalara bakıyorum, ama sonra dükkânın içinde bir yerde bir kapı çarparak kapanıyor ve donup kalıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ön kapı değildi. O kapının üzerinde bir zil var. Bu arkadaki kapıydı - ağır ve kalın- mandalın tıkırtısı o kadar yüksekti ki buradan bile duyabiliyordum.

Kalbim daha hızlı atıyor ve bir anda sırtımdaki gözleri tenimi ısıtıyor.

Herkes.

Kafamı kaldırıyorum, soyunma odasına açılan kemere yaslanmış bana bakan Olivia Jaeger'in gözleriyle karşılaşıyorum.

Ve aniden, cildim çok sıcak oldu.

Elinde tül ve kurdeleyle doldurulmuş kanvas çantalar tutuyor, havacı gözlükleri başının üstünde duruyor ve belli ki eğlencesini zapt etmekte zorlanıyor.

Vardiyası bir saat önce bitti. Gece için gittiğini sanıyordum. "Buraya gel," dedim ona.

Çantaları bırakıp önüme geliyor ve bana bakıyor. Sınıf arkadaşıma, takım arkadaşıma ve artık dört gözle beklediğim tek şeye bakıyorum.

"Etek ucunu iğneleyin" diye emrediyorum. "Hâlâ sürükleniyor, o yüzden bir çeyrek inç daha yukarı kaldır."

Elleri kalçalarında, sanki bu bir seçimmiş gibi tereddüt ediyor ve sonra dizlerinin üzerine çökerek bileğine sabitlenmiş yastıktan bir iğne çıkarıyor.

Ama o elbiseyi almadan önce, ben ondan çekip alıyorum. "Önce ellerini yıka."

Bana bir bakış attığında başımı sallıyorum. Yani, gerçekten. Son üç buçuk yıldır eyaletin en prestijli okullarından birine gitmek için her gün St. Carmen'e giden rayları geçerken öğrendiği bir şey varsa, o da biraz sağduyu olmalı. Marymount'ta bunu kesinlikle öğretiyorlar.

Ayağa kalkarak yuvarlak masaya doğru yürür ve paketten bir mendil çıkararak parmaklarını temizler. Jaeger'lar tırnaklarında yağla doğmuşlardı, bu yüzden tedbirli olmak üzülmekten daha iyiydi.

Carmen'in çimlerini biçmenin ve çitlerini düzeltmenin yanı sıra, kardeşleri de kısmen kendi bölgelerinde bir restoran çöplüğüne sahipler, uyuşturucu satıyorlar, araba ve motosiklet tamir ediyorlar ve tefecilikle uğraşıyorlar.

Tamam, belki de 'uyuşturucu satma' kısmı sadece bir söylentidir. Yine de tüm aile şüpheli. Özellikle de bataklıktaki gizli küçük toplulukları Sanoa Bay'in gayri resmi patronları olarak sahip oldukları güçle.

Onlara *Tryst Six deniyor.* Altı kardeşler, ama *Tryst* kısmının n e r e d e n geldiğini bilmiyorum. Küçük sevimli bir logoları bile var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göz devirmeyi ekle.

Tekrar yanıma yaklaşarak eğiliyor, at kuyruğundan kurtulan bir tutam saçı yüzüne doğru üflüyor ve etek ucunu katlayarak tutturuyor.

Saçları yüzüne düşüyor ve parmaklarım bacağıma vuruyor, onun için kulağının arkasındaki kilidi hareket ettirme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Acele et," dedim ona.

Başımı arkaya yatırıyorum ve kendi saçımı başımın tepesinde bir yumruk haline getirip topuz yapıyorum ve orada tutuyorum. Aynada kendimi kontrol ediyorum.

Bir sonraki noktaya geçerken parmakları kumaşı hafifçe çekiştiriyor ve kalbim daha sert atıyor, vücudumdaki her gözenek ani bir terle soğuyor.

Gözlerimin tekrar düşmesine izin verdim, ayaklarımın dibinde onu izliyordum.

Kot şortu. Sıkı bacaklarının esmer zeytin rengi teni avizenin ışığında parlıyor. Bakışlarımı dağınık simsiyah atkuyruğuna ve alttakini ısırıp işine konsantre olurken dudaklarının kırmızı tonuna yöneltiyorum. Siyah-beyaz kareli fanilasının kanatları açılıyor ve altındaki gri tişörtün düşük V'si göğsünün pürüzsüz, gözeneksiz derisi arasında dalgalanırken duraklıyorum.

Çenemi kaldırıp tekrar aynaya bakıyorum. Tanrı aşkına, sutyen bile giyiyor mu?

Eteğimi ayak bileklerimi geçecek kadar yukarı kaldırıyor ve bir göz atıyor. "Çoraplarını çıkarmalısın," diyor bana, iğnelemeye geri dönerek. "Ve ayakkabılarını da, bu konuda."

Biraz dönüyorum, omzumu çıkarıyorum ve elbisenin saçlarım açıkken mi yoksa kapalıyken mi daha iyi durduğuna karar vermeye çalışıyorum. "Senin gibi bir bataklık faresinden moda tavsiyesi almam için dünyanın ne hale gelmesi gerektiğini bir düşünsene," diye cevap veriyorum.

Siyah deri, baldıra kadar uzanan çizmeleri çok şirin ama giydiği her şeyin birilerinin eskilerinden aşırdığı şeyler olduğuna eminim.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve yere bakıyorum, gözlerinde küçük bir parıltı görüyorum. Biraz eğleniyor ama daha çok ona söylediğim tüm saçmalıkları kötü bir gün için aklına not ettiğine dair bir uyarı.

Titriyorum Liv. Gerçekten titriyorum.

"Çorapları çıkarırsam," diye açıklıyorum. "Düzgün giyinmiş olmayacağım. Benim dünyamdaki kadınlar hanımefendidir, Olivia."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yine de bacaklarınızda hissedeceksiniz." Tekrar işine dönüyor. "Kendini taşıma şeklini değiştirecek."

"Ne olacak? Baharda Florida'nın çıplak kalçalarımdaki yapışkan, zehirli teri mi?"

Sosyeteye takdim balosu Mayıs'ta. Klimalı ziyafet salonu olmasına rağmen nem kabus gibi olacak. Sanki bir şey biliyor da.

"Haklı olabileceğimden mi korkuyorsun?" diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. *Lütfen.* Korktuğum tek şey zamanı boşa harcamak.

Ama orada duruyorum, saçlarımın tekrar sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum ve onu izliyorum. Neden bilmiyorum ama topuğumu tekmeliyorum ve ayağımın topunu dizine koyuyorum.

Kanıtla o zaman.

Başını arkaya doğru eğerek bana bakıyor, bal rengi gözleri kırpışmıyor.

"Bu elbiseyle eğilemem," diyorum ona.

Eteği ellerimin arasına alıp yukarı doğru çekmeye başlıyorum, dizlerimi geçiyor ve jartiyerin çorapları tutturduğu yere kadar uyluklarımdan yukarı çıkıyor.

Bir an daha bakışlarımı tutuyor ve sonra uzanıp klipsleri açıyor.

Parmak uçları bacağımın iç kısmındaki deriyi okşuyor ve etim çakıl taşlarıyla kaplanıyor, her yerim ürperiyor. Keskin bir nefes alıyorum ve o da gözlerini benimkilere dikiyor, benim kadar hareketsiz.

Tepkimi gizlemeye çalışarak, "Bütün gün bekleyemem," diye söylendim.

Göğsü yavaşça inip kalkıyor, sonra çorabı bacağımdan aşağı sıyırıp ayağımdan çıkarıyor, ardından diğerini, iki ayakkabımı da naylon çoraplarla birlikte yere seriyor.

Yakındaki bir rafa doğru yürüyüp topuklu ayakkabılara göz atıyor ve aynanın yanındaki sandalyeyi işaret ederek bir çift alıyor.

Onu şımartarak yükselticiden iniyorum ve o yere çöküp elbisenin altında sağ ayağımı ararken oturuyorum.

Topuklarını giyerken eteğini tekrar yukarı kaldırıyorum, bakmayı reddettiği için neredeyse eğleniyorum. Bakmak istediğini biliyorum. Bacaklarım en iyi özelliklerimden biri. Onlara daha önce de bakmıştı.

Bu yıl lakros takımının kaptanı olarak bana katlanması inanılmaz, özellikle de muhtemelen daha iyi bir oyuncuyken ve ben ona hiçbir şeyi kolaylaştırmamışken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama durum bu. Çaba, odaklanma, sıkı çalışma... Benim gibi şanslı olduğunuzda çok az şey ifade ederler. Azizler bataklık pislikleriyle karışmaz ve Reva Coomer koç olabilir ama ben liderim. Herkes beni takip eder.

Topuklu ayakkabıları bana giydirirken ona bakıyorum; yüzünde, kulağıyla yanağının çukuru arasındaki küçük ben, tenindeki altın rengini ortaya çıkarıyor. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ayağımı tekrar yere koyuyor ve ben de nefes alarak ayağa kalkıp tekrar yükselticiye yöneliyorum. Elbise artık çıplak olan bacaklarımın hassas derisine sürtünüyor ve sanki vücudumun her santimi canlı ve kendisinin farkında.

Sanki yatağımda çıplakmışım da sadece çarşafları hissediyormuşum gibi.

Eteğimi kaldırıp aynaya bakıyorum, ince, mücevherli askılı altın topuklu ayakkabılar tenimi parlatıyor ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, çünkü diğer ayakkabılardan çok daha iyi hissediyor ve görünüyorlar.

Ancak...

"Elbiseye uymuyorlar," dedim ona.

Ama giydiği şeylere bakılırsa bu konuda bu kadar kötü olmasına hiç şaşırmadım. Sırtıma uzanıp korseyi çözmeye çalışıyorum.

"Haklısın," diyor. "Artık yeni bir elbiseye ihtiyacın var." Neredeyse homurdanacaktım. Bu konuda hemfikiriz.

Korse hareket edemeyeceğim kadar sıkı olduğu için bağcıklara ulaşamıyorum, ellerimi kalçalarıma koyarak dönüyorum.

"Çöz onu."

Ayağa kalkıyor, yayı çekiyor ve korseyi gevşetiyor, böylece onu aşağı itip vücudumdan çıkarabiliyorum.

"Lavinia'ya söyle, tadilat bitince beni arasın," diye talimat verdim, "ve bir beden küçültmesini söyle."

"Sana tam uyuyor."

"Dörde kadar lütfen," diye kestirip atıyorum elbiseyi yerden kaldırırken. "Ve bu çiçeği çıkar." Korsenin ortasındakini tutuyorum. "1982'den kalma gelinlikleri yeniden mi tasarlıyoruz?"

Ama dikkatini vermiyor. Geride durup bana bakıyor ve dönüp aynadaki yansımamı kontrol ettiğinde bakışlarını takip ediyorum.

Basit çember etek etrafımı sarıyor, ince ve fiyonk, fırfır ve dantelden yoksun, askısız beyaz büstiyer göğüslerimi neredeyse çok sıkı sarıyor ve karnımı örtüyor, onunla eteğim arasında bir inç deri bırakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İç çamaşırı oldukları belli olmasaydı, biraz seksi olabilirlerdi.

"Senin için yapabilirim," diyor. "Ama daha iyisini."

Elini karnıma koyarak içeri giriyor ve ben kalbimdeki çarpıntıyı görmezden geliyorum.

"Belki burada biraz nakışla biraz transparan olabilir," diye açıklıyor, "bunları bir araya getirin ve boyut kazandırmak için biraz katman ekleyin. Ayakkabıları tamamlamak için hafif ve ince altın ve pembe vurgularla korsajı sıkılaştırın..."

Aynada kendime bakarken bunu kafamda canlandırıyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, izin verirsem bunu başaracağından hiç şüphem yok ve hatta buna bayılırım.

Eğer ona izin verirsem.

Gözlerini tekrar bana çeviriyor, önümde duruyor ve kıyafetlerimi aşağı yukarı inceliyor. "Aynı beyaz tonunda tutabiliriz. Mükemmel bir renk, gerçekten." Gözlerimin içine bakıyor, bana ölümüne bakıyor. "Balodan sonra arabanın arka koltuğunda üstüne boşalırken döl lekesini görmeyeceksin bile," diyor.

Midemde her zaman var olan düğüm daha da sıkılaşıyor ve bakışlarını sabit tutuyorum. *Affedersiniz?*

"Çünkü sizin dünyanızdaki kadınlar böyle şeyler hakkında konuşmaz." Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve fısıldayarak, "Sen sadece gözyaşları içinde eve gidiyorsun ve titreşimli duş başlığıyla Tanrı'nın tatlı, küçük güneyli kızların yapmasını istemediği şeyleri yapıyorsun, değil mi?"

Kanım buz gibi akıyor ve dişlerimi sıkıyorum, parmaklarımı yumruk haline getirirken nefesinin sıcaklığı bir santim ötemde, dudaklarıma düşüyor.

"Bu gece dene," diyor ağzıma bakarak. "Hoşuna gidebilir."

Elbiseyi elimden kapıyor ve ben de nefesimi içime çekerek onun geri geri adım atarak yükselişten inişini izliyorum.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. Kayboluşunu izliyorum, o gitmeden önce ağzımdan hiçbir karşılık ya da esprili bir yanıt dökülmüyor ve ben orada öylece durup aptal gibi hissediyorum.

Sarhoş-ejacs. Ciddi mi bu? Sökülebilir duş başlığım bile yok.

Gözlerimi tekrar aynaya kaldırıyorum, balo ya da herhangi bir şey için hissetmek istediğim heyecan, içimde sert bir vuruştan başka bir şey olarak ortaya çıkmıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni hasta eden göğüs. Sanki o da bunu biliyor. Sanki bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor.

Liv Jaeger onunla tanıştığım günden beri tam bir baş belası, ama bazen beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğundan bile emin olamıyorum. Kendi kulvarında kalıyor, değil mi?

Ama onu zorlamayı seviyorum. Başka hiçbir şeye benzemiyor.

İç çamaşırlarımı çıkarıp kenara fırlattıktan sonra çantamı karıştırıp Valium'u buluyorum ve elime iki hap sıkıştırıyorum. Başımı arkaya atarak hapları ağzıma atıyorum ve hızlıca giyinmeden önce kuru bir şekilde yutuyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Çantamdan gri kapüşonlu tişörtümü çıkarıp üzerime geçiriyorum ve eşyalarımı alıp lobiye doğru sürünerek ilerliyorum. Annem ön kaldırımda duruyor ve hâlâ telefonda oldukça güçlü bir şekilde konuşuyor. Sanırım birileri krep fikrinden hoşlanmamış olmalı.

Arka kapıdan gizlice çıkıyorum, sokak kapısını itiyorum ve kaçarken Lavinia ya da Liv'i görmüyorum.

Evian şişemi çıkarıp votkanın kalanını bitiriyorum ve geçerken bir çöp kutusuna atıyorum.

Ondan nefret ediyorum. Balo özel olacak. Eğleneceğim. Ben buyum işte. Şanslıyım.

Kapüşonumu yukarı çekip başımı eğerek karanlık sokaklarda ilerlerken nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum. Annemin beni takip edememesi için telefonumu kapatıyorum ve ellerimi orta cebime sokuyorum.

Bainbridge Park'ı geçiyorum, tuvaletlerin yanında aylak aylak dolaşan birkaç adam görüyorum. Eroin satan kaykaycı bana başıyla selam veriyor, ben de ona başımla karşılık verip yanından geçiyorum. Tepeden aşağı Edward Caddesi'ne iniyorum.

Bir yazlık gibi dekore edilmiş, krem renkli, büyük, alçı evin önünde durup etrafıma bakıyorum ve sadece lamba ışığıyla aydınlanan boş, loş sokağı görüyorum. Mahalleden hiç araba geçmiyor. Tüm aileler evlerinin içinde.

Kapüşonumu aşağı çekerek evin yanından dolanıyorum, bodrumun ışığının yandığını görüyorum ve çömelip pencerelerden birini iterek açıyorum, fark edilmeden önce içeri giriyorum.

Aşağı iniyorum, dondurucular odayı soğutuyor, bacaklarımda ürperti yaratıyor ve burun deliklerim burada düzenli olarak kullanılan temizlik sıvılarının kokusuyla anında yanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başparmağımı parmağımın iç kısmındaki küçük dövmenin üzerine sürüyorum, sanki bütün gün ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Bu kokunun bir konfora dönüşmesi çok tuhaf. Harika havalandırma ve endüstriyel güçte koku gidericiler sayesinde, birkaç gün önce geldiğinde burada olmasaydım şu anda soğutucuda bir 'çürüme' olduğunu bile bilemezdim.

Sıranın sonundaki masaya doğru yürürken kalbimin göğsümde sıkışmaya başladığını hissediyorum. Masanın üzerinde bir kız yatıyordu, orta kısmı bir çarşafla örtülmüştü ve mumyalama sırasında oluşan delik izi boynundaki ip yanığının hemen altında duruyordu. Bugün internette onun hakkında bir şeyler okumuştum. Şimdiye kadar burada olacağını düşünmüştüm.

Islak, kızıl saçları başına dökülüyor ve ben masanın kenarından tutup parmaklarını okşuyorum. Tırnakları bakkaldan aldığınız ucuz bir markaya benzeyen yontulmuş pembe ojelerle kaplı.

"Onu tanıyor muydun?" Birinin sorduğunu duydum.

Sylvia Gates'in sesini tanımak için arkamı dönmeme gerek yok. Wind House'un sahibi, kasabadaki tek cenaze evi.

Kızın boynuna bakıyorum, ipi boynuna geçirdiği anın görüntüsünü yutkunarak izliyorum.

Ve büyük ihtimalle onu buna iten şey.

"Devlet okuluna gitti." Sesimi sertleştirmeye çalışıyorum. "Ama onu kasabada gördüm."

Neredeyse benim yaşımda, sanırım bir yaş küçük. *Liv onu tanıyor muydu?*

Bayan Gates temiz önlükleriyle masanın diğer tarafında yürüyor. "Burada olmak zorunda değilsin Clay."

Tetikleneceğimden ve sonra aileme neden haftada en az bir kez buraya gizlice girmeme izin verdiğini açıklamak zorunda kalacağından endişeleniyor.

Sikerim böyle işi. Evde olmak istemiyorum, o yüzden... Kapüşonumu çıkarıp saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, derin bir nefes alıp verirken çalışmaya hazırım.

Ojeyi düzeltmem gerekecek. Tamamen değiştirmek isterdim ama sürdüğüne göre beğenmiş olmalı, bu yüzden sanırım onun tarzına saygı duymalıyım. Eminim koleksiyonumda on iki yaşımdan kalma, kullanabileceğim aynı derecede iğrenç bir şey vardır.

Kollarımı sıvayıp işe koyuluyorum, kendimi meşgul ederken kalbimin yeniden sakinleştiğini hissediyorum. Ama düşüncelerim hala *onun üzerinde.* Olivia Jaeger beni şimdi görse ne derdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de bu, hiçbir şey söyleyemediği tek an olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen beni tanımasını istediğimi hissediyorum. Bazen de benden *başka bir* şey bilmesini istemiyorum.

Diğer zamanlarda ise hiçbir fikri olmamasına seviniyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Two

OLIVIA

Bisikletin arkasına tırmanıyorum ve çenemin altındaki kayışı çözüyorum. Demir'e "Teşekkürler," diyorum.

Kaskı kardeşimin bacaklarının arasına atıyorum, ama o sadece sigarasından bir nefes çekiyor ve göz kapakları yarı kapalı bir şekilde etrafıma, yanıma, öteme bakıyor.

Sırt çantamın askılarını tutuyorum. "Ne?"

Bir an duraksıyor, yere bakıyor ve sonra bir nefes daha çekerken başını sallıyor. "Buranın parasını Macon'un ödemesini onaylıyorum çünkü kısa etekli erkeklerle ilgilenmeyeceğini biliyordum."

Okula giden yürüyüş yolunu kaplayan kızılcık ağaçlarının kokusu sabah esintisiyle yayılıyor ve henüz Şubat ayında olmamıza rağmen çiçek açmak üzere olduklarını söyleyebiliyorum. Rüzgâr, kampüsü süsleyen plumeria'ları süpürüyor ve öğrenciler dairesel araba yolunda ilerliyor, diğerleri ise onları okuldan önce çeşitli sporlara veya kulüp toplantılarına bırakan arabalardan iniyor.

Havadaki nadir ısırıklardan çıplak bacaklarıma ürperti yayılıyor. Yağmur geliyor. "Peki ya beni kesen *kadınlar*?" Alay ediyorum. "Onlar için endişeleniyor musun?"

"Garip bir şekilde, hayır." Eğlenmiş görünüyor. "Seni hamile bırakamazlar."

Alay ederek sağıma bakıyorum ve birkaç öğrencinin kaldırımdan bize ve okulun önüne doğru ilerlediğini görüyorum.

Clay Collins, ön cebine küçük pembe ahtapotlar çizilmiş gri Fjällräven sırt çantasıyla geçerken göz göze geliyoruz ve sıkılmış ve hoşgörüsüz görünmek için çok çaba sarf ediyor. Ama dudaklarındaki muziplik, dün gece elbise mağazasında çok eğlendiği konusunda beni uyarıyor. Daha işimiz bitmedi.

İşimiz asla bitmez.

Bakışları Demir'e kayıyor ve ben de ona dönüyorum, son sigarasını içerken onun da gözlerinin Demir'e kilitlendiğini görüyorum. Ama o iyi durumda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana attığı saçmalıkların farkında olan adam, karanlık bir odada onunla yapabileceği her şeyi düşünüyor gibi görünüyor.

Ya da arka koltukta. Aptal.

"Buranın parasını Macon'un ödemesini onaylıyorsun," diyorum, "böylece her gün beni bıraktığında kısa etekli Katolik kızlara bakabiliyorsun."

"Şu anda on sekiz yaşında olmalı, değil mi?"

Başımı salladım. "Hallmark Noel filmi kahramanları senin tipin değil."

"Çıplak olduklarında herkes benim tipimdir."

İğrenç. Ona orta parmağımı çevirerek geri çekildim. "Okuldan sonra görüşürüz."

Ama başını sallayarak beni durdurdu. "Olmaz. Buraya gel." Sigarasını yakıyor, izmariti hâlâ okul yolunda yanıyor. "Bu olabilir."

Kolunu uzatıyor, ağzında sıcak, ukala bir gülümseme.

Tekrar içeri girip onu kucaklamadan önce gözlerimi yarı devirerek iç çekiyorum.

Bu olabilir. Jaeger aile inancı. Tryst Six uyarısı, nasıl bakmak isterseniz.

Anne ve babamızın vefatı o kadar büyük bir şok yarattı ki, artık birbirimizle kavga etmemeyi kendimize hatırlatmaya özen gösteriyoruz.

Zaman kaybetmemek için.

Söylenmemiş bir şey bırakmamak için.

Bu o olabilir. Birbirimizi son görüşümüz.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum kulağına, gözlerimi boynundaki dövmeye dikiyorum. Garajdaki evimizin duvarında asılı olan ve tüm Jaeger'ların taktığı deri bilekliği süsleyen sembolün aynısı. Bir kum saatinin etrafına sarılmış bir yılan.

Beni bir an daha sıkıca tutuyor ve sonra bırakıyor. "Sen de." Bir bakış, bir gülümseme ve sonra başında kaskı olmadan ve motosikletini son kez yuvarladığında siyah tişörtünden sarkan yara izli dirsekleri olmadan yola çıkıyor. Garaj yolundan çıkana kadar onu izliyorum, dönüyor ve caddede kaybolur. "Merhaba

Liv," diye sesleniyor biri.

Kulaklıklarımı kulağıma takarken Maria Hoff'un yanımdan geçip gittiğine bakıyorum.

Homurdanıyorum ve okula girmeye çalışan diğer birkaç öğrenciyle birlikte sıraya giriyorum. Bana iyi davranıyor çünkü birkaç gün önce bir devlet okulu öğrencisi intihar etmişti. Kısaca Allison Carpenter-Alli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buradaki herkes her eşcinselin birbirini tanıdığını düşünüyor gibi görünüyor, bu yüzden muhtemelen bir arkadaşımı kaybettiğimi düşünüyor.

Alli'yi tanıyordum, küçük bir kasabaydı ama onu tanımıyordum. Yine de olanlar korkunçtu. Ve bu çok sık oluyor.

Ama benim için değil. Onlarla işim neredeyse bitti. Sadece birkaç ay daha.

Ön kapıdan girip koridorda ilerliyorum. "¿Qué te gusta hacer?" Rosetta Stone uygulamamla tekrar ediyorum. "¿Qué te gusta hacer?" Dilimi dişlerimin arkasına iterek heceleri telefonumdaki sese uygun bir telaffuzla oluşturmaya çalışıyorum. "Te...gusta...?"

Lanet olsun Aracely. Bir dahaki sefere kardeşlerimin eski sevgililerinden biri bana İspanyolca bok dediğinde, ne dediklerini bilmek istiyorum. Sanırım çoktan konuşuyor olmalıydım. Ben dörtte bir Kübalıyım.

Ya da belki sekizinci, emin değilim. Ailemin gurur duyduğu tek şey, bizi topraklarımızda tutan Seminole kanının diğer dörtte biri ya da sekizde biri.

Bu kan, dört yıl önce Marymount'a başvurduğumda da işe yaramıştı. Biraz çeşitlilik okulun yıllık hesap verebilirlik raporlarında iyi görünüyor ve hatta burslarını kazandığımda benim için okul ücretini biraz düşürdü.

Yani, sanırım ben *kazanmadım*. Başvuran tek kişi bendim ama yine de.

Dolabımın yanından hızla geçip köşeyi dönüyorum ve kadınların soyunma odasının kapısını itiyorum.

"¿Cual es son tu pasatiempos?" Tekrar ediyorum, spor dolabımı açıp sırt çantamı içine asıyorum. Okul eteğimi ve siyah Polo'mu çıkarıp kırışıklıklarını silkeleyerek içerideki kancaya asıyorum ve etrafımdaki kızların hızla spor kıyafetlerini giyip örtünmek için döndüklerini hissediyorum.

Uzun zaman önce, Clay'in annesi ve okul yönetim kurulunun geri kalanı, "herkesin iyiliği için" hepimize özel kabinler sağlamak amacıyla soyunma odası duşlarının tamamen yenilenmesi için elli bin doları gözden çıkarmadan önce bile, beni bu durumlara mümkün olduğunca az sokacak bir rutin bulmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Antrenman günlerimde okula taytım ve atletimle geliyorum. Antrenmanlardan önce okuldan sonra bir kabinde üstümü değiştiriyorum. Daha sonra kirli kıyafetlerimle eve gidiyorum ve orada duş alıyorum.

"¿Cual es son tu pasatiempos?" Tekrar söylüyorum, üzerimde hazır ve nazır bekleyen gözlerden habersizmişim gibi davranmaya çalışarak, eğer onlara bakarsam Peder McNealty'ye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiperseksüel sapık gibi vücutlar.

Ceketimi çıkarıyorum ve dolabımı kapatmadan önce telefonumu kalçamın yan tarafındaki tozluk cebine sokuyorum.

"Tu pasa..." Sesli harflerimi kendi kendime telaffuz ediyorum ve ağırlık odasına gidiyorum.

Okul bir saat içinde başlıyor, ancak lakros pazartesi ve çarşamba günleri antrenman yapıyor. Futbol takımı yıl boyunca antrenman yapmıyor, basketbol ve beyzbol takımları Salı ve Perşembe günleri salonda çalışıyor ve yüzme takımı da antrenmanlarının çoğunu havuzda yapıyor.

Duşların önünden geçerken biri yanıma yaklaşıyor. "Thin Mint?" diye soruyor ve gümüş bir rulo kurabiyeyi yüzüme doğru itiyor.

Kaşlarımı çatıyorum, Becks'in yanımda olduğunu görmek için zar zor başımı kaldırıyorum. "Bu kahvaltı değil."

Tabii ki henüz bir şey yememiştim ama spor yapmak üzereyken hiçbir şey yememenin bok yemekten daha iyi olduğuna emindim.

"Hadi ama. Çörekten daha kötü olamaz. Yani, hangi kahvaltılık yiyeceğin kahvaltılık olacağına kim karar verdi ki?" Becks standdan iki havlu aldı ve birini bana fırlattı. "Yani, belki jambon yumurtayla iyi gitmiyordur. Belki sekiz naneli şeker bir bardak portakal suyunda bulabileceğin karbonhidrat miktarına eşittir. Belki de mısır gevreği bir gece ikramı olarak icat edildi, ama akıllıca bir kararla 'hey, bu insanların acelesi olduğunda kahvaltı için mükemmel' dediler."

Kaşımı kaldırıyorum. "Mısır gevreği icat edildi çünkü John Harvey Kellogg, Corn Flakes'in Amerikalıları günah işlemekten ve mastürbasyon yapmaktan alıkoyacağına inanıyordu."

Yanlış delikten yutkunduğu ve boğazını temizlemek için öksürdüğü için kahkahası hızla boğulmaya dönüşüyor.

"H... bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, hala gülerek. Omuz silkiyorum. "Burası gerçekten iyi bir okul."

Daha sert gülerken göğsü titriyor ve elimi soyunma odasının kapısına çarpıyorum. "Hadi," diyorum ona. "Zaten geç kaldık."

Ve koç da zamanı tutan kişi değil. Bu sabah ihtiyacım olan son şey takım kaptanımızla süper boy bir amcık muhabbeti. Dün gece dozumu aldım.

Ağırlık odasına doğru ilerlerken, halterlerin çınlama ve ağırlıkların düşme sesleri havayı dolduruyor ve Becks'in Thin Mints'lerinden birini kapıp ağzıma tıkıyorum. Gülümsüyor ve sola dönüyor, hala yarısı dolu olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

paketi çöp kutusuna atarken, ben de orta koridorda ilerleyip eliptik bisiklete doğru ilerliyorum.

"¿Cual es son tu pasa...tiempos?" Kendi kendime mırıldanıyorum, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama bakmayı reddediyorum. "¿Tiempos?"

Makineye atlıyorum, Becks'i kontrol etmek ve aynaların önünde bazı bebek ağırlıkları almasını izlemek dışında bilerek kimseyle göz teması kurmuyorum, sadece bir selfie çekmeden veya biriyle konuşmaya başlamadan önce tamamen üç veya dört tekrar yapıyorum. Zaman zaman benim yüzümden onunla uğraşılıyor ve ben de bunun ne zaman olduğunu bilmek istiyorum.

Ortak bir noktamız olsaydı, iyi bir arkadaş olabilirdi.

Şimdilik bir yol arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz - gerçek arkadaşlarımız etrafta olmadığında birbirimize yönelen türden arkadaşlar. Bir parti olduğunda ve konuşacak birine ihtiyacımız olduğunda. Ya da birlikte yemek yiyecek birine.

Birbirimizi aramıyoruz ya da mesajlaşmıyoruz ama ona ve burayı biraz daha katlanılabilir kılan benzer düşünen birkaç kişiye sahip olduğum için mutluyum. Becks'in parası var ama bunu Clay Collins ve arkadaşları gibi çamur atmak için bir kalkan olarak kullanmıyor.

Otuz dakika kardiyo yaptıktan ve üç İspanyolca dersi daha geçtikten sonra ağırlık makinesine doğru yürüyorum, çentiği kırk kiloya ayarlıyorum ve arkamdaki barı aşağı çekerek omuzlarımı çalıştırıyorum.

"Henüz sıcak değil," dediğini duyuyorum arkamdan birinin. "Ama olacak."

Kulaklıklarıma dokunup bir sonraki dersi başlatmaya çalışıyorum. Durakladı mı? Ses gelmiyor.

Krisjen Conroy, "Bu elbiselerin hiçbiri sıcak değil," diyor. "Aile yadigârı olmasaydı benimkini yakardım."

"Yadigâr olsun ya da olmasın, Gigi Collins bir gün kızıma zorla giydirmeye çalışmadan önce o lanet şeyi yakacağım."

Clay. Ve o berbat sosyeteye takdim elbisesini onun için yakmak isterdim ama dün gece onu o elbisenin içinde görmek çok eğlenceliydi.

"Callum sana eşlik mi ediyor?" Amy Chandler ona

sorar. "Biri eşlik etmeli."

Sanki bu onların sesini bastıracakmış gibi başımı hafifçe sallıyorum ve kulaklıklarıma tekrar dokunuyorum. Ne oluyor be?

"Hadi ama," diyor Krisjen. "Senden hoşlanıyor."

"Ve sen de üniversiteye gitmek üzeresin," diyor Amy koşarken. "Hayatını yaşa."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yumruklarımı çubuğun etrafında sıkıyorum, yavaşça aşağı indirip sonra tekrar yukarı kaldırırken kollarımı açıyorum.

Clay alçak sesle, alay edercesine, "Bunu yaşayacağım," diyor. "Benimle işi bittiğinde yatağından çıkabilmemin tek yolunun sürünmek olduğundan emin olan biriyle. Göğsü tuğla duvar gibi olan ve pipisi pipi olmayan biriyle."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor ama hemen bastırıyorum. Ondan nefret ediyorum ve onun espri anlayışına gülmekten de nefret ediyorum, ama aynı zamanda erkek arkadaşı Callum'dan da nefret ediyorum ve şaka onun hesabına yapılmıştı, bu yüzden mazur görülebilirim. Çenem gevşiyor.

Amy fanteziye devam ediyor. "Deniz tanrısı gibi kokan ve adı..."

"Gabriel," diye ekliyor Clay.

"Gabriel." Krisjen iç geçiriyor, sesi hülyalı geliyor.

"Ama 'Gabriel' deneyimli bir kadın istiyor," diye uyarıyor Amy onu.

"Gabriel beni başka bir adamın berbat tekniğinden mahrum bırakmak istemiyor," diye karşılık veriyor Clay. "Bana her şeyi öğretecek."

Takım arkadaşlarım birbirlerine gülüyor ve ben göğüs presine doğru ilerleyip sırtüstü uzanırken gözlerimi deviriyorum.

Bu Gabriel bir cevhere benziyor. Onu gerçek bir kadın yapacak ve bu kırılgan küçük kıza erkeğini sessizlik ve gülümsemeyle nasıl elde edeceğini öğretecek. *Tanrım, acınacak halde.*

Kafamda Clay Collins'in çıplak ve istekli bir şekilde kollarını ve bacaklarını etli, terli, kadın düşmanı bir pisliğe doladığı bir görüntü canlanıyor ve birden dilimde tüy bittiğini hissediyorum.

Hiç düşünmeden gözlerimi tavandan indirip doğrudan ona bakıyorum. Koşu bandında koşarken mavi gözleri çoktan üzerimdeydi.

Neden öyle bakıyor? Gevşek sarı saç telleri yüzüne çarpıyor, teni hafif bir ter tabakasıyla parlıyor ve bir an için hareket edemiyorum.

Bir an için, o çok güzel.

"¿Cual es son tu pasatiempos?" diye bir ses kulaklarımda çınlıyor.

Kulaklıkların tekrar açıldığını ve dersimin devam ettiğini fark ederek irkiliyorum. Kollarımdaki ağrı artıyor ve halter hala üzerimde asılı duruyor ve ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyorum.

Boğazımı temizliyorum, yutkunuyorum ve ağırlıkları aşağı indiriyorum ve sonra serin bir ter sırtımı kaplarken hızla geri itiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"¿...cual es son tu pasa... tiempos?" Kafamı toparlamaya çalışarak mırıldandım. "Ti-emp-os."

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırıp bakıyorum, Megan Martelle olduğunu görünce bir an duraksıyorum. Bir elinde bir pano, sarı atkuyruğu Clay'in altın renginden daha beyaz bir şekilde bana gülümsüyor. Beden eğitimi bölümünde asistanlık yapıyor, geçen yıl mezun olmuş; ama nedense Marymount mezunlarının Ivy League'e gidemeyen yüzde on sekizinin bir parçası olmaya devam ediyor.

Yine de hala zamanı var. Sadece on dokuz yaşında ve bir sürü insan boş bir yıl geçiriyor.

Ağzımdan üfleyerek repliğime devam ediyorum. "İspanyolca öğrenmeye çalışıyorum." "Tek başına mı?"

"Evet, neden olmasın?"

Başını eğip beni inceliyor ve gözlerini kaçırmasından mı, yoksa kendini tutmaya çalışarak gülümsemesinden mi bilmiyorum ama bakışlarımı kaçırıyorum, farkındalık tenimi ürpertiyor.

"Evet," diyor sonunda. "Neden olmasın, sanırım?"

Elindeki panoyu yere bırakarak arkama geçti ve destek için barı el altından kavradı. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

Gözleriyle buluşuyorum, Clay'in bir metre ötedeki varlığının hâlâ farkındayım.

"Kavrayışını genişlet," diyor, yumruklarımı ağırlıklara değene kadar dışarı iterken barı tutuyor. "Ve bileklerini düzleştir. Onlara çok fazla baskı uyguluyorsun."

Dediğini yapıyorum, barı tekrar indirip kaldırırken odanın içinde konuşmalar oluyor.

"Şimdi biraz daha acıyor mu?" diye alay ediyor, bana bakarak. Başımı sallıyorum. "Evet."

"Güzel."

Tekrar etrafımda dolaşırken devam ediyorum ve sonra avucunu karnımda hissediyorum. Tenimin altı ısınıyor.

"Sırtının küçük kısmını bankın üzerine bastır Liv," diye talimat veriyor. Nazik eli nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Hissediyor musun?" diye soruyor, sırtım banka çarptıkça daha sert bastırıyor. "Sen göğsünü çalıştırırken bu da karın kaslarını ç a l ı ş t ı r a c a k . "

"Teşekkürler."

Ve eminim ki, tekrarlarıma devam ederken karnımdaki yanmayı hissetmeye başlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar arkamda pozisyon alıyor, barı indirip tekrar yukarı iterken beni fark ediyor, parfümü burnumu gıdıklıyor ve hiç de rahatsız edici değil. Ayak sesleri hala koşu bantlarını dövüyor, arka planda sürekli bir uğultu var ve ben havayı içime çekip midemi doldurduktan sonra yavaşça nefes veriyorum. Vücudum yanıyor, midem terle soğuyor ve bir damlacık hissedebiliyorum spor sütyenimin içinde göğüslerimin arasında.

"Bence yeni bir dil öğreniyor olmanız harika," diyor.

Ona bakıyorum, durmadan. "Kardeşimin eski sevgilisi bana İspanyolca bağırmayı seviyor. O kaltağın ne dediğini bilmek istiyorum."

Gülümsüyor, bir kahkaha atıyor ve bakışlarımı dolgun, pembe dudaklarına indiriyorum. Sakız gibi görünüyorlar.

Kolları benimle birlikte aşağı iniyor ve beni orada tutarak bastırıyor. "Aşağıda tut."

Barı göğsümün birkaç santim üzerinde tutuyorum, dirseklerim doksan derecelik bir açıyla kilitlenmiş durumda.

"Bu iyi mi?" Endişe içinde kaşlarını kaldırıyor.

Başımı sallıyorum, kaslarım biraz çığlık atıyor.

"Evet."

Sonunda beni bırakıyor ve ben de çıtayı tekrar yükselterek devam ediyorum.

"Bizim yaşımızdaki pek çok insanın büyüme hırsı yok," diyor alçak bir sesle, gözleri hareketlerimde. "Öğrenmeye devam etmek için."

Başını tekrar eğip gülümseyerek gözlerimin içine bakıyor ve bana bakışında çok yumuşak bir şey var ve telefon numaramı istediğinden eminim.

Bu fikir eğlenmeye değer olabilir. Güzel bir kız ve belki de ondan etkileniyorum.

Bir an yüzünü inceledim. *Evet. Etkilendim*.

Ama aynı zamanda birkaç ay içinde mezun olacağım. İhtiyacım olan son şey bir bağlılık oluşturmak. Burada neredeyse dört yıl boyunca kalmak için bir neden bulamadım, ondan biraz etkilenmiş olsam bile.

Ne de olsa onu öğrenciyken tanıyordum. Popüler biriydi. Nazikti. Sessizdi. Nadiren konuşurduk ama bu yıl burada işe başlayınca işler değişti. Tüm arkadaşları üniversiteye gitti ve o da yeni arkadaşlar arıyor gibi görünüyor. Etrafında rahat ittifakları olmadan, başka yönlerini göstermeye başladı. İyi biri.

Ama içinde eksik olan bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum.

Belki de onda doğru olan her şey var ama benim içimde eksik olan bir şey var. Elimde değil. Çılgınlığı seviyorum. Ateş ya da buz olabilir,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

umurumda değil,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece onlardan biri olmasını istiyorum. İkisi birden olursa daha da iyi olur.

Yanımızdan bir şey uçarak geçiyor, Megan'ın arkasındaki aynalara çarpıyor ve her yere su sıçrıyor. Saçıma çarpan damlalarla irkiliyorum ve yüzümü çevirerek barı tekrar güç rafına bırakıyorum. Megan'ın nefesi kesiliyor. Ne oluyor be?

Teneke çöp kutusuna bir su şişesi düşüyor ve aşağıya baktığımda kolumda soğuk su damlacıkları görüyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve başımı çevirdiğimde Clay Collins'in yaklaştığını görüyorum.

Megan'a ters ters bakar. "Sen *bizim yaşımızda* değilsin," diye onu düzeltiyor Clay. Sonra Megan'ın panosunu alır ve ona fırlatır. "Öğleden sonra eşyalarımızı sahaya taşıma zamanı geldiğinde sana haber veririz."

Bankta yatmaya devam ediyorum, onun çalışmasını izlerken sırtımdan kıpırdamıyorum, onun küçük güç oyununu neredeyse eğlenerek izliyorum.

Biz gençken Megan son sınıftaydı. Bir üst sınıf. Aynı zamanda koçlarımızdan biri. Clay saldırmadan önce bunları hesaba katıyor mu? Azıcık bile değil.

Megan bir an tereddüt eder, muhtemelen Clay'in davranışını rapor etmeye değip değmeyeceğini ölçmektedir. Ama sonunda, hepimizin yaptığı gibi, Clay'in şımarık bir velet olabileceğini ama uzun vadede iyi bir oyuncu olduğunu fark eder. Daha fazla misilleme yapmak yerine bu öfke nöbetinin son olmasını ummak daha iyi.

Megan ıslak atkuyruğu arkasından sarkarak ayrılıyor, ama kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce dudaklarında küçük, yumuşak bir gülümsemeyle bana bir bakış atmayı ihmal etmiyor.

Sonra bakışlarımı Clay'e çevirdim.

"Neye gülüyorsun lan sen?" diye soruyor bana. "Ekibin seni fark ediyor. Anlaşıldı mı?"

Oturup havlumu alarak ayağa kalktığımda, yüzümden iki santim ötedeki gözleriyle karşılaşınca alay ediyorum. "Hayır işi için bana bir çeyreklik vermene izin vermezdim."

Takım kaptanım olabilir ama o sürtük asla arkamı kollamadı.

Becks Clay'in arkasından bir kahkaha atıyor, Clay'in kaşları sanki kafasının içinde bir söz vermiş gibi sertleşiyor.

Ama yanından geçip giderken gözümü bile kırpmadım.

Göze batmamam gerektiğini biliyorum. Sadece dört ay kaldı.

Ama evdeki hesap çarşıya uymadığı için her geçen gün daha az umursuyorum. Belki de elinde bir şey kalıp kalmadığını görmek istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona meydan okuyorum.

Ona gerçekten meydan okuyorum.

- - -

Okulun tiyatro salonunun koridorunda aceleyle ilerliyor ve kapıyı itiyorum. Sırt çantamı duvara bırakıyorum, mavi-siyah ekose eteğim kalçalarıma sürtünerek koşmaya başlıyorum.

Jeremy Boxer ve Adam Sorretti kucak dolusu ahşap ve kumaş taşıyor ve ben onları geçip ilan panosunda asılı olduğunu gördüğüm oyuncu listesine doğru ilerlerken parmaklarından birkaç galon boya sarkıyor.

Kalbim küt küt atıyor. *Hadi ama.* Okul, antrenman ve bekleyişle geçen son sekiz saat işkence gibiydi ama önümüzdeki iki saniye içinde bir şey yolunda giderse hayatımın geri kalanında uçurtma gibi uçacağım.

İşaret parmağımı listede aşağı doğru hareket ettirirken kendimi durdurmak için avucumu tahtaya bastırıyorum, önce kendi adımı aramıyorum.

Duruyorum, *Mercutio'yu görüyorum* ve sağa kayıyorum, umut ediyorum ama daha görmeden biliyorum.

Callum Ames.

Listeye bakıp sertçe nefes verirken ağlama isteğimle savaşarak kolumu bırakıyorum. Mercutio'dan Callum'a uzanan çizgiyi sadece gözlerimle üç kez daha izliyorum ve istediğim rolü kaybetmeme rağmen herhangi bir rolde oynayıp oynamadığımı görmek için ismimin yazılı olduğu sayfayı taramak aklıma gelmeden önce emin oluyorum.

Ve işte buradayım. *Hemşire.....Olivia Jaeger.*

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum, sadece bir an kendimi tutuyorum. *Siktir git.* Hayal kırıklığım öfkeye dönüşüyor, bana bir faydası olmayacağını biliyorum, ama bu sefer onun paçayı kurtarmasına izin vermeyeceğim. Bayan Lambert'in ofisinin kapısını açıp boş bulduktan sonra koridorda ilerleyip sahne arkasına geçiyorum ve onu bir çizim masasının üzerine eğilmiş, tasarımları incelerken görüyorum.

Masanın etrafında dolaşıp onun karşısında duruyorum. "Dört yıl," diye ısırıyorum, tiyatro yönetmeniyle bu konuşmayı en son yaptığımızda tam olarak kaldığımız yerden devam ediyorum.

Bana bakıyor, kısa kahverengi saçları kulaklarının arkasında toplanmış.

Devam ediyorum. "Neredeyse dört yıl boyunca set tasarımları yaptım, kostüm diktim ve benden istediğiniz diğer önemsiz görevleri yerine getirdim," diyorum. "Burada ailemle geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim."

"Bir rolün var."

"Hemşire mi?" Neredeyse tükürüyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Juliet'i istemedin."

"Romeo Juliet'le evlenmeden önce onunla birden fazla dans etseydi onu istemezdi!"

Bir öğretmene bağırıyorum, ama onun yanında herkesten daha fazla bulunuyorum, bu yüzden biliyorum ki, çuvalladığında bile seni hala seven bir anne gibi beni rahat bırakacaktır.

Çizim masasını iki yanından kavrıyor, kendi gözlerimle onun gözlerinin içine bakıyorum. "Mercutio oyundaki en dinamik karakter. Onu yeniden hayal edebilmek..."

Ve daha önce söylediklerimi söylemenin bir anlamı olmadığını düşünerek konuyu kapatıyorum. Onu yeniden keşfetme fırsatı bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Callum Ames bir pelerin içinde iyi görünmekten başka ne yapabilir ki? O bile tartışılır.

Planlarını yuvarlıyor. "Yönetim bir kadının bir erkeğin rolünü oynamasına izin vermiyor."

"Neden olmasın? Yüzlerce yıl boyunca bizimkilerle oynadılar."

Bana yardım etmiyormuşum gibi bir bakış atıyor ve sonra başka bir çalışma masasına yöneliyor.

Ben takip ediyorum. "O bir şüpheci, kaba, asabi... Büyüme potansiyeli olan tek kişi o."

Kendi kendine gülüyor. "Bir şüpheci..."

Evet, bir şüpheci. Bunun bir Katolik okulunda moda olmadığının farkındayım, ama sanırım o "in" ise benim "out" olduğum gerçeğini yakaladı.

"Lütfen," diye soruyorum, ses tonumda kendimden duymaktan nefret ettiğim bir kırılganlık var.

"Hayır," diye
yanıtlıyor. "Ben
bunu hak
ediyorum."

"Hayır."

Orada durmuş, dizüstü bilgisayarını kapatıp seyahat kupasını ve çantalarını toplarken onu izliyorum.

Hemşireyi oynayamam. Rolümün küçük olması umurumda değil. Sorun o değil.

Ama ne yapabileceğimi biliyorum ve zamanımı harcayacağım. Ne kadar değerli olduğumu biliyorum.

"Onlara hiç sordun mu?" Suçluyorum.

Yönetim istediğim fırsatı biliyor mu?

Durdu ve doğruldu. Gözlerindeki yumuşak bakış beni mutlu etmek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istediğini söylüyor ama...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim için savaşmayacak.

"Yeniden tasarlanmış setler yok," diye tekrarlıyor. "Yeniden tasarlanmış kostümler yok. Mercutio yok."

O gidiyor ve ben orada öylece duruyorum, donmuş değilim, sadece hareket edemeyecek kadar yorgunum. Keşke doğruyu söylüyor olsaydı. Keşke yönetimin *Romeo ve Juliet'in* makyajı için gerçekten parası olmasaydı ve kadın bir Mercutio fikrinden gerçekten nefret etseydi.

Ama ben ne bildiğimi biliyorum. Sorun benim fikirlerim değil. Sorun bende. Tüm lise kariyerim boyunca sahne arkasında homurdanan biriydim - kulaklarımdaki piercingler ne kadar muhalif olursa olsun ya da soyadım gazetenin Police Beat bölümünde kaç kez yer alırsa alsın- aidatımı ödedim ve onlara şunu gösterdim

Burada olmak istiyorum. Bana ihtiyacı olduğu sürece her gün burada olacağım.

Tiyatroyu seviyorum. Sahnede o dünyanın bir parçası olmak istiyorum. Kostümleri dikmek, setleri inşa etmek, seçmeler ve provalar sırasında onun sağ kolu olmak ve performans gecelerinde diğer her şeyin etrafında döndüğü eksen olmak için zamanımı harcadım.

Bir şey mi iğnelemek istiyorsun? Buraya gel.

Bir replik unuttun mu? Tamam, hangi rolü oynuyorsun? Hepsini biliyorum.

Dorothy neredeyse kalktı ve o kayıp mı? Kuliste Teneke Adam'la öpüşürken gördüm onu. Gidip onu yakalayacağım.

Fiddler on the Roof'un arka planında bir el arabasını ittim ve *Clue'da* Bayan Scarlet'i oynarken North Winston'ın yedeği olarak neredeyse gerçek repliklerim vardı, ama bunun hiç gerçekleşmemesine sevindim. Ben zaten Bayan White'ı istiyordum.

Romeo ve Juliet, Dartmouth'taki tiyatro bölümü tarafından kaçınılmaz olarak reddedilmeden önce neler yapabileceğimi kanıtlamak için son *şansımdı.*

Ağır sahne kapısının çarparak kapandığını, ekibin son birkaç üyesinin dışarı çıktığını duyuyorum, tüm tiyatrodaki tek ses yukarıdaki kanallarda sürekli hareket eden klimanın sesi.

Telefonum çantamda. Beni alması için Demir'i aramalıyım ama henüz eve gitmeye hazır değilim.

Sahneden çıkıp koridorda dolaşıyorum, soyunma odalarının dışında duran depodan çıkarılmış kostüm raflarını görene kadar nereye gittiğimi gerçekten bilmiyorum. Onarımların yapılması ve bu yıl onları giyen oyuncular için bazı değişikliklerin yapılması gerekiyor, ancak kıyafetleri gözden geçirmekten kendimi alamıyorum,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her askıyı sola doğru iterek aynı yorgun, eski şeyleri alıyorum. Fikirlerim o kadar da yeni değil. *Romeo ve Juliet, West Side Story, China Girl*...

Leonardo DiCaprio'nun versiyonu tayt giyseydi gişede açılış hafta sonunda bir numara olur muydu?

Tamam, belki, ama bu filmin dehası değişen izleyici kitlesi için yenilenmiş olmasıydı. Çatışmalar, araba kovalamacaları, rock müzik, yasak aşk... Daha önce yapılmamış pek bir şey önermiyorum.

Rönesans kostümlerinin arasına karışmış, uzun siyah bir palto - Viktoryen, vücuda oturan bir gövde ve baldıra kadar uzanan bir etek- görüyorum ve durup onu inceliyorum.

Paltoyu askıdan indirip havaya kaldırıyorum, bir an duraksadıktan sonra sol omzundaki fırfırı tutup koparıyorum. Aynı şeyi sağ tarafa da yapıyorum ve paltoyu askıdan kaydırarak kollarımı içine sokuyorum. Düğmelerini ilikliyorum, bedenime tam oturuyor, sonra lastik bandı bileğimden çıkarıyorum ve saçlarımı geriye doğru yüksek bir at kuyruğu yapıp saçlarımla dalga geçiyorum. Soyunma odasına dalıp gözlerimin etrafına biraz daha eyeliner ve koyu renk far sürüyorum, kafamda sahneyi canlandırıyorum. *New York. Soğuk bir gece. Siyah gökyüzüne karşı yağan beyaz kar.*

Prens Paris şehrin bir yerindeki çatı katında ve Romeo'nun saçları yanımda rüzgârda savrulurken parkın ötesinden korna sesleri geliyor.

Arkadaşım. Sahneye çıkıyorum, ortada duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

En iyi arkadaşım. Ruhunun gerçek diğer yarısı.

Sahnenin etrafında dönüyorum, Mercutio'nun ünlü monoloğu dilimden dökülüyor, çünkü yıllardır ezberimde. Mercutio büyük - tek kişilik bir parti - ve bulunduğu her sahneye hükmediyor, ceket benimle birlikte dönüyor, başım arkaya eğik ve karakter midemde yavaşça şişerken gözlerim hala kapalı.

"Bu cadı," diye devam ediyorum, arkadaşıma bakarken gözlerimin ateşle dolduğunu hissediyorum, "hizmetçiler sırt üstü yattıklarında,

Bu onları zorlar ve ilk önce taşımayı öğrenir,

Onları iyi taşıyan kadınlar yapar."

Terliyorum, sertçe nefes alıp veriyorum. "Bu o." Bağırıyorum. "Bu o!"

"İyisin," diye sesleniyor biri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Donup kalıyorum, nefesim kesiliyor, sonra arkama dönüyorum ve Callum Ames'in arkamda durduğunu görüyorum. Üstüne oturan siyah bir pantolon ve koyu mavi bir Polo giymiş, tozlu sarı saçları bir yana savrulmuş.

Gözlerimi kısıyorum. "Senden daha iyi."

Ellerini ceplerine sokarak sırıtıyor. "Ben beyazım, zenginim ve erkeğim. Ne olursa olsun başaracağım."

"Sen erkeksin," diyorum. "Ne olursa olsun başaracaksın."

Bu oyuna hiç ilgi duymuyor ve zerre kadar yeteneği yok. Yoksa neden ona bu rolü versin ki?

Başını eğip beni inceliyor. "Yoluna çıkan şeyin gerçekten bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Yavaşça bana doğru adım atıyor. "Sence Lambert isteseydi o rolü... Clay'e vermez miydi?"

Paltonun düğmelerini açıyorum ama o yaklaşmaya devam ederken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Callum ve Clay birbirlerini hak ediyorlar. İkisi de birlikte ne kadar güzel olduklarıyla kendilerini oyaladıkları sürece diğerinin içindeki yılanı fark etmeyecek çürümüş insanlar.

Callum devam ediyor, "Kendini bataklıktan çekip çıkaracağından ve seni gerçekten mutlu eden bir hayat yaşayacağından hiç şüphem yok Liv, çünkü bunu hak ediyorsun," diyor, benden birkaç metre önce durarak. "Hak ediyorsun. Sen bizden daha iyisin ve bunu bilmediğimi sanma."

Sevindim.

"Ama burada olmayacak," diyor bana. "Ve yakında da olmayacak."

Sessiz kalıyorum, yalnız olduğundan emin olmak için gözlerimin sağa sola kaymasına izin veriyorum. Her zaman destekle seyahat ediyor gibi görünüyor ve hiçbir şey denememiş olsa da, deneyecek.

"Clay'in senden neden bu kadar nefret ettiğini düşünüyorsun?" diye soruyor ama cevap beklemiyor. "Çünkü bunun senin olduğundan daha fazlası olabileceği son an olduğunu biliyor."

"Hiçbir zaman daha fazla ya da daha iyi olmadı."

"Mercutio'yu yakalayabilirdi," diye karşılık verir.

Dişlerimi sıkıyorum ve onun da bunu gördüğünü biliyorum çünkü gülümsemesi büyüyor.

O haklı. Ona ya da muhtemelen bu okuldaki başka birine hayır demezlerdi.

Kendime istediğim kadar yalan söyleyebilirim ve üniversitede tiyatro bölümüne başvurmadan önce biraz deneyim kazanmak için bu bölüme ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim ama gerçek şu ki açım. Bu lanet yerden ayrılmadan önce görülmek istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kardeşlerim tarafından. Bu okul tarafından. Marymount ya da St. Carmen'i bir hiç olarak bırakamam.

Bir gün başkalarının sesi olacağım ve nasıl neredeyse hiç arkadaşım olmadığını anlatacağım. Clay Collins'in beni buraya nasıl ait kılmadığını. Annesinin, çıplak kızlarına bakmayayım diye üç yıl önce soyunma odasındaki duşları nasıl yenilediğini.

"Rolü istiyor musun?" diye soruyor. Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum.

Çenesine vuruyor. "Bu senin."

"Teklifinizi değerlendirirsem," diye söylenmemiş olanı ekliyorum, çünkü bununla nereye varmak istediğini çok iyi biliyorum. Bu konuşmayı yapmıştık.

Ama o sadece sessizce gülüyor, bakışlarını indiriyor ve yaklaşıyor. "Oh, bunu düşünecek zamanın oldu," diye alay ediyor. "Şimdi bir cevaba ihtiyacım var."

Sana cevabımı verdim.

"Çok güzel," diye fısıldıyor aniden.

Duraksıyorum.

"Yumuşak, sarışın, genç... Dudaklarının tadı milkshake gibi ve bu dilinin tadının yarısı kadar bile değil."

Midem düğümleniyor, botumu yüzüne vurmak istiyorum. O kendini beğenmiş gülümsemesinin kanla kaplı olduğunu hayal ediyorum.

"Ve ona yapacağın her şeyi isteyecek," diyor.

Paltoyu yakındaki bir sandalyeye atıp etrafından dolaşmaya başlıyorum ama o önüme geçiyor ve cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor.

"Sen bunu yap," dedi, açıklayarak. "Ben de sana bu parçayı getireceğim."

Kâğıdı bana uzatıyor, tereddüt ediyorum, teklifini bir an bile kabul etmiyorum ama merakım beni yeniyor.

Kağıdı açınca bir çek olduğunu gördüm. Garrett Ames'ten.

Okula.

Notta "*Tiyatro bölümü için" yazıyor.*

Callum'un buradaki amacının bu olduğunu düşündüğüm yirmi beş bin dolarlık bağışa bakıyorum. Eğer istediğim rolü almama izin verirse Lambert gelecek okul yılı için biraz oyun parası alacak. Ve Callum da, eğer ona istediğini verirsem, bu işi halledecek.

Demek dünya böyle işliyor, öyle mi? Tanımadığım bir hatunla bir grup salya akıtan öğrenci birliğine seks şovu yapacağım ve sonsuza dek mutlu mu yaşayacağım?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yoksa tüm sıkı çalışmam, zamanım ve iyi niyetim gerçekten de sonsuza dek oyuncu seçme koltuğunda ne kadar iyi performans göstereceğime mi bağlı olacak?

Çeki istediğimden daha uzun süre incelerken Callum'un etrafımda dolaştığını hissediyorum.

Bu gerçek. İmzalı.

Ames'ler için kolay para. Kaybolduğunu fark etmezler bile.

Sahne ayakkabılarımın altında sertleşiyor ve parıldamayan spot ışığının sıcaklığını ve her koltuğun dolu gözlerini hissediyorum.

Hayal edebiliyorum, açılış gecesi. Başımın üzerine kar yağıyor ve şimdiye kadar sahne için yazılmış en güçlü ölümlerden birini yaşayacağım.

Tanrım, bunu istiyorum. Bir sürü şey istiyorum.

Ama en çok ne istiyorum biliyor musun? Clay, Callum ve diğer herkesin lanet faturalarını ödemeye başlamasını istiyorum.

"Bizim okuldan başka kimse olmayacak mı?" Oyun oynayarak soruyorum.

Ama cevap vermiyor. Arkamdan nefes verdiğini duyuyorum, gerçekten kabul ettiğim için aniden heyecanlanıyor.

Salak.

"Olivia..." diye nefes alıyor ve sanırım boşalmak üzere.

"Ve sadece o mu?" Dönüp onu sorguluyorum. "Sen ya da başkası değil, değil mi?"

Başını sallıyor, gözlerinin arkasında heyecan parlıyor.

Birdenbire, her zaman hazır olan bakır bir anahtarı yüzüme doğru tutuyor. "Fox Hill," dedi bana. "Sakın kaybetme ve hazır ol. Seni dublörüm olarak alacağım, sonra rolü alacağım, sonra da parayı ödeyeceksin. Anladın mı?"

Fox Hill onların şehir kulübü, ama görünüşe göre Callum Ames'in bir gösteri yapmak ve üniversiteli arkadaşlarını etkilemek için beni kullanmak istediği gizli bir kulüp binası da var.

"Onun üzerinde çalışmanı görmek için sabırsızlanıyorum." Bana bütün kızlara verdiği o gülümsemeyi verdi. Clay'e verdiği gibi. "Sertleştir. Ve ateşli. Ama ortaya çıkmazsan," diyor, sesi birden sertleşiyor. "Sen, Jaeger ve tüm ailen için açık sezon."

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğine nasıl güvenebilirim?" diye sordum.

Geri çekiliyor. "Hiçbir şeyin yoksa, gerçekten kaybedecek bir şeyin de yoktur, değil mi?"

O kendini beğenmiş, dünyanın sahibi benim ve bunu sen de biliyorsun sırıtışıyla dönüp merdivenlerden aşağı iniyor ve sahneden iniyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anahtarı tutuyorum, acaba aptal mı yoksa benim için fazla mı zeki diye merak ediyorum. Belki de rolü yeterince istiyorumdur. Belki de istiyorumdur. İçim çalkalanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cazibesine kapılırsam hayatta ne kadar dibe batacağımdan tam olarak emin olmadığımı kendime itiraf etmek istiyorum. Bir şeyi bu kadar uzun süre istiyorsan, hangi bedel çok büyük olabilir ki?

Ama şimdi rol bende. Ve

kulüp binasının anahtarı.

Çenemi kaldırıyorum, kafamın içindeki çarklar dönmeye başlıyor. Ve henüz ücretini ödemeden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CLAY

Ellerimi kalçalarımda gezdiriyorum, hava dokundukça meme uçlarımın eti sertleşiyor.

Telefonumda "Bravado" çalıyor ve yatağımın ucunda iç çamaşırlarımla otururken gözlerimi kapatıyorum, yanımda yatağımda oturan mesajının ağırlığını hissediyorum.

Şimdi, emrediyor**. Karnına bakayım.**

Dün gece Callum'dan gelen mesajı görmezden gelmiş, uyuyakaldığım gibi bir bahane uyduracağımı düşünmüştüm. Birine kendi fotoğrafımı göndermemin imkânı yoktu.

Ona kıyafetlerimin daha iyi görüneceğine dair söz *veriyorum*. Sonunda, bunu kanıtlamamı isteyecek.

Zihnim sürükleniyor, kelimeler tekrar geliyor - dar alanlarda ve karanlık yerlerde saklanmış ve gizlenmiş bir fısıltıyla boynuma doğru.

Sadece ikimiz.

Şimdi, emrediyor. **Karnına bakayım.**

Ama bu onun sesi değil. Başımı eğiyorum, zor nefes alıyorum. Duyduğum onun sesi değil. Klitorisim zonkluyor, meme uçlarım çakıl taşları gibi sertleşiyor ve uyluklarımı birbirine sürtüyorum, ağrıyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

Yataktan kalkıyorum ve dolabımdan okul eteğimi çekip çıkarıyorum. Saçımı düzeltmek ve biraz makyaj yapmak için banyoya dalmadan önce onu, ardından bir sütyen ve beyaz bir bluz giyiyorum.

Dudak parlatıcımı sürerken aynada kendime bakıyorum.

İyi hissedecek. Arkamda durup çıplak gövdesini sırtıma dayadığında kendini iyi hissedecek. Güçlü, kaslı kolları belime dolanırken gözleri başımın üzerinden bakacak ve aynada vücudumun görüntüsünü izleyecek, gömleğimi onun için çıkaracağım. Bana dokunması için sabırsızlanıyorum. Bunun için ölüyor.

Diş fırçasına biraz diş macunu sürüyorum ve dişlerimi fırçalıyorum, ellerinin kalçalarımın üzerinde ve bacaklarımın arasında kaydığını hayal ediyorum ve sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biraz gargara, aynadaki bakışlarıma kilitleniyorum.

Onu istiyorsun. Birlikte çok güzel görüneceksiniz ve geceleri çarşafın altında kendini iyi hissedecek Clay. Buna bayılacaksın. Altın teni ve dar beli. Geniş omuzları ve gülümseyip tehlikeyi görene kadar onu çok masum gösteren büyük gözleri. Herkes onu istiyor.

Ama ağzımı çalkalayıp ona baktığımda ve onu üstümde görmeye çalıştığımda, onun yerine *bana* bakan alaycı küçük bir cüret görüyorum. Ağırlık sehpasında uzanırken eğlenen gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Callum'unkinden daha küçük ve yumuşak bir vücut ve dişlerimin arasında hissedebildiğim dudaklar, çünkü bazen onu kanayana kadar ısırmak istiyorum.

Tanrım, beni kızdırıyor.

Ağzımı açıyorum, tezgâha yaslanırken gargaranın düşmesine izin veriyorum. Karnım aniden aşağıya doğru sıcakla doluyor ve ağzım sulanıyor, neredeyse onu tadacağım.

Liv. Lavaboya bakarak nefes veriyorum. Dikkat çekici, asi, ipucu olmayan, şirret bir sıkıntı. Tezgahın kenarına tutunuyorum.

Onu rahat bırakmalıyım. O beni ilgilendirmez.

Ancak kendine güvenen insanların gürültücü olması gerekmez ve onun etrafındaki herkesi küçümsemesini kolaylaştırmak benim sorumluluğum değil. O buradan kaçana kadar geri adım atmayacağım.

Işığı kapatıp telefonumu yatağın üzerinden alıyorum ve başucuma yaslanmış ahtapotu düzeltiyorum. Dolabımda ve yatağımın altında düzinelerce var ama sadece bir tanesini açıkta tutuyorum.

Altı yaşımdayken Orlando'daki bir akvaryumda bir tane görmüştüm; çok güzel ve zarifti ama babam onların aslında uzaylı olduğuna dair şaka yapana kadar takıntı haline getirdiğimi sanmıyorum. Annem buna güldü ama büyüdükçe insan nüfusunun önemli bir kısmının buna gerçekten inandığını keşfettim. Ondan sonra müptelası oldum. Başka hiçbir canlının yapamadığını yapabilme yeteneği. Etrafındaki diğer her şeyden bu kadar farklı olmak. Sırlarının cazibesi.

Bilmiyorum, sadece beni çağırdılar.

Ayakkabılarımı giyiyorum, okul ceketimi ve sırt çantamı alıyorum ve odadan çıkıyorum. Koridora adım attığımda sağıma bakıyorum, koridorun sonunda ailemin kapısının kapalı olduğunu görüyorum, ama sonra hemen önündeki odaya bakıyorum ve oraya doğru ilerliyorum.

Henry'nin adı koyu renkli ahşabı süslüyor, küçük kardeşimin en sevdiği mavi tonunda bir kemerle yazılıyor. Bazen kapıyı ben açarım. Onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kokusu hala duruyor. Ama ben hiç girmiyorum. Annemin sık sık orada olduğunu bildiğim halde, halıda en son onun yürüdüğünü ya da şifonyerinin çekmecelerini en son onun açtığını düşünmek hoşuma gidiyor.

Her şeyi aynı tutmasına sevindim.

Adına dokunuyorum, içime çekiyorum ve göğsümde kabaran ne varsa bastırıyorum ve aşağıya iniyorum.

Mutfağa doğru ilerleyerek buzdolabından bir şişe su ve hizmetçimiz Bernie'nin benim için hazırladığı tavuklu salata kabını alıp ikisini de sırt çantama yerleştiriyorum.

Blazer ceketimi giyip antreden geçerken anahtarlarımı girişteki masadan alıp kapıya yöneliyorum ama yan taraftaki pencere panelinden dışarı bakınca babamın arabasının garaj yolunda olduğunu görüyorum. Arduvaz grisi Audi'sinin kaputunun üzerinde sabah çiği parlıyor.

Duruyorum. Miami'de olduğunu sanıyordum.

Çantamı bırakıp arkamı dönüyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Artık o kadar az evde ki, işleri onu Washington, San Francisco ve Houston'a, ama en çok da Miami'ye götürüyor. Son birkaç aydır evden çok oradaymış gibi görünüyor.

Ofisine açılan çift kapılardan biri kırıktı ve kolu sıkarak başımı içeri uzattım.

"Hey," dedim.

Masasının arkasında oturuyor, açık kahverengi saçları dağılmış, kravatı gevşemiş, buruşuk gri pantolonunun ve parlak siyah ayakkabısının bir bacağını masasına dayamış. Bir nefes çekerken sigara dumanı başının üstünden havaya doğru süzülüyor.

Ayağını masasından çekip gülümseyerek, "Günaydın." dedi.

Ellerim arkamda, sanki bir şeyler çeviriyormuşum gibi şakacı bir yürüyüşle içeri giriyorum ve masasının etrafında dönerek sandalyesinin koluna oturuyorum ve bilgisayarının yanındaki mermer kutudan taze bir sigara çıkarıyorum.

"Ne zaman geldin?" Kolu belime dolanıp beni sabit tutarken soruyorum.

Çoğu seyahat için uçuyor ama Miami arabayla gidilebilecek kadar yakın.

"Sadece birkaç saat önce," diyor bana, bir nefes daha çekerek. "Annen uyandı mı?"

"Hiç sanmıyorum."

Masasından çakmağını alırken beni izliyor. "Bugün erken mi başladın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslında genelde çıktığım kadar erken değil. Sanırım artık programımı bilmiyor. Ya da okulun kaçta başladığını, Salı sabahları ilk dersten önce servisimiz olduğunu ya da benimle ilgili başka bir şeyi.

Yine de sorun değil.

Omzuna yaslanmadan önce sigarayı yakıyorum. "Salı sabahı ayini," diyorum ona, gözlerimi devirerek.

Kıkırdıyor. "Seni Katolik okuluna göndermek benim fikrim değildi."

"Not ettim."

Bir nefes daha çekiyorum, içime çekiyorum ve sonra

dumanı üflüyorum. Babam başını sallıyor. "Ben

berbat bir babayım."

Sigaramı kaldırarak gülüyorum. "Yıllar sonra, sosyeteye takdim balosunu düşündüğümde yüzüm kızaracak ve muhtemelen arkadaşlarımın isimlerini bile hatırlamayacağım," diyorum ona, "ama babamla gizlice sigara içtiğimizi hatırladığımda gülümseyeceğim."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve ikimiz de aynı anda bir nefes daha çekerek sabah sessizliğinin bir an daha tadını çıkarıyoruz.

"Derslerin nasıl?" diye soruyor. "Çok

kolay."

"Peki ya sınıf arkadaşlarınız? Her şey... mutlu mu?"

Arkamı dönüp sigaranın ucunun turuncu yanışını izliyorum. Hayır dersem ne yapacak?

Ebeveynler bu soruları sorarlar, çünkü önemsiyor gibi görünmek isterler, ancak bir sorun istemezler. Aslında istemezler.

"Gitmeliyim, " diyorum ona, sandalyeden k a l k ı p sigaramı kristal kül tablasında söndürüyorum.

Masasının etrafından dolanıyorum ve sandalyesinin tekerleklerinin

hareket ettiğini duyuyorum.

"Wake Forest'a girdin bile," diye sesleniyor arkamdan. "Biraz gevşe. Son senenin tadını çıkar."

Ama yapamam. Önümde lisenin en büyük etkinlikleri var. Eğlence daha yeni başlıyor.

"Yarın sabah tekrar yola çıkacağım," diye haber veriyor.

Kapıda duruyorum ve başımı çeviriyorum. "Yine mi

Miami?"

"Evet." Başını sallıyor. "Ama Pazartesi öğleden sonra döneceğim."

Kuşkular yerleşiyor ve ben de annem kadar onun neden tekrar gideceğini biliyorum. Hafta sonu, neredeyse hiç kimse ofiste değilken.

Yine de kimse hiçbir şey hakkında bir şey söylemiyor. Henry'nin ölümünden beri ayrıldık, kendi hayatlarımızı geliştiriyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mümkün olduğunca dikkat dağıtıcı.

Bu ev sadece postalarımızı topladığımız yer.

"Güvenli yolculuklar," diyorum ona, suçlu gözleri bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi bana bakıyor.

Ama o fırsat bulamadan ben gitmiş oluyorum.

- - -

Uzun zaman önce, ailemi düzeltmenin benim sorumluluğum olmadığını fark ettim. Babam istediği zaman Henry'nin evin artık ne kadar sessiz olduğunu bilmekten nefret edeceği gerçeğiyle yüzleşebilir. Gülümsemeler, yemek kavgaları ya da her tatil sezonunda tekrar izlediğimiz *Beyaz Noel'de* annemin aynı bölümde ağlamasını izlemek yok.

Bir çocuğu gitmiş olsa da bir başka çocuğu olduğu gerçeğiyle yüzleşebilir. O Miami, Austin ya da Chicago'dayken ben kim bilir ne yapıyor olabilirim. Uyuşturucuya bulaşmış olabilirim. Hamile kalabilirim. Tutuklanabilirdim.

Umurunda mı? Umursasaydı burada olurdu.

Eskiden evde olmanın ona çok acı verdiğini düşünürdüm, ama taşınabilirdik. Belki de annemin etrafında olmak ona acı veriyordu. Bu durumda, bazen beni de yanında götürebilirdi.

Ama o gitti ve mesajı alması uzun sürmedi. İkisi de artık bu aileyi istemiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bazen onları suçlayamıyorum. Ne anlamı var ki? Yıllarca çalışıyorsunuz - kendinizi eğitiyorsunuz, inşa ediyorsunuz, planlıyorsunuz, çalışıyorsunuz, seviyorsunuz - ve lösemi gelip on yaşındaki oğlunuzu öldürüyor.

Bunların ne anlamı var ki?

Kiliseye giriyorum, arkamdaki okul koridorunda dolaplar çarparak kapanıyor. Durup odayı tarıyorum.

Koridorun hemen dışında, sıranın yarısına kadar oturuyor ve midemde bir şeyler kıpırdanıyor, dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor.

Gerçek şu ki... bunların hiçbir anlamı yok. Ömür boyu Katolik bir kız olmanın bana öğrettiği bir şey varsa o da cennet fikrinin de cehennem fikri kadar tiksindirici olduğudur. Kim sonsuza kadar kilisede kalmak ister ki?

Annemin alışverişi ve o çok önemli programı var, babamın da başka bir kadını var, ikisi de kendilerinden olabildiğince hızlı kaçıyorlar çünkü artık sizi hayatta tutan günahları inkar etmenin bir anlamı olmadığını anlıyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neredeyse boş olan sıraya doğru ilerledim, çantamı bıraktım ve ona baktım. Başını çeviriyor, beni görüyor ve ayağa kalkıp sırt çantasını alıyor, ama ben koltuğa kayıyorum, bileğini tutuyorum ve kıçını geri çekiyorum.

"Otur," diye dişlerimin arasından hırlıyorum, çenesi bükülerek tahta sıraya geri çöktüğünde boynumdaki sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum.

Kendimi bunlardan mahrum bırakmanın bir anlamı yok. Ben bir sürtüğüm, ama sadece ona karşı ve sadece çok iyi hissettirdiği için. Sikerim böyle işi.

"Benim için bir şey yapar mısın?" Öğrenciler etrafımızdaki sıraları doldururken ve sunak görevlileri mumları yakarken sesimi alçak tutarak ona soruyorum. "Kıçını bu Cuma sahada büyükannemden biraz daha hızlı hareket ettir, yoksa bu çok mu zahmetli olur?"

Liv bana bakmıyor, sadece sessiz bir kahkaha atarken önüne bakıyor. "O sahada kıçımı yırtarım." Koltuğuna geri yaslanıp dirseklerini sıranın arkasına doğru sarkıtıyor ve gömleği biraz yukarı sıyrılıyor. Eteğinin beline asılı tuttuğu ama içeride sakladığı, sadece benim bildiğim sustalısını fark ediyorum. En azından şimdilik. "Bir bok için pas veremeyen ve dinleyen herkese Swiftie olmakla övünen bir prensesin nasıl takım kaptanımız olduğunu asla anlayamayacağım," diye devam ediyor ve tırnak işareti yapıyor, "'pop olmadan önce bile'. Oh, bekle. Evet, anlıyorum. Babam işe yarıyor. Orada olduğu zaman."

Beni o pozisyona babam getirmedi. İstediğini düşünebilir.

Ama sırıtıyorum ve kilisenin önüne doğru dönüyorum, kolum onunkine değiyor.

"Swiftie?" Ben de öyle dedim. "Twitter'ımı takip ediyorsun." Bunu söylediğimde dört yıl önceydi.

Ama o sadece "Twitter'ınız ve yirmi sekiz takipçiniz umurumda değil" diye mırıldanıyor.

"En azından ben her gün bir düzine kaybetmiyorum," diye karşılık veriyorum.

Evet, belki Twitter'ını da takip ediyorumdur. Ve benim yirmi sekiz takipçim yok. Onun kadar çok değil ama yirmi sekizden fazla.

"Dünya kıllı koltuk altları olan dövmeli feminazilerden hoşlanmıyor," diyorum ona, sırıtırken bakışlarım yanağındaki gamzeyi yakalıyor, "sosyal medyadaki diğer tüm kabız Kaptan Amerika'lar gibi yargıda bulunan, hayatları berbat olduğu için kızgın oldukları halde gerçekten bir şey biliyormuş gibi davrananlardan."

Gamzesi daha da derinleşiyor, mat kırmızı dudakları eğlencesini uzak tutmak için büzülüyor. Kalbim küt küt atıyor ve bir an için gözlerimi başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarafa çeviremiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen ona bakarken kayboluyorum. Burnunun şeklini kıskanıyorum. Kulağının lobu ne kadar yumuşak görünüyor. Bazen ağzının kenarını çiğnemesi.

"Her şey yolunda mı?" diye soran biri beni kendime getirdi.

Başımı çevirdiğimde Megan Martelle'in elinde bir yığın toplama sepetiyle başımızda dikildiğini görüyorum. Mavi gözleri Liv ve benim aramda gidip geliyor, bunun dostça bir konuşma olmadığını çok iyi biliyor, ama şansına, bu onu hiç ilgilendirmiyor.

"Peki, teşekkürler," diye cevap veriyorum, ses tonum görmemesi için kör olması gerekecek kadar büyük bir ipucu.

Ama onun yerine Liv'e bakıyor. "Liv?"

Pardon? Sorun isim değil. Nasıl söylediği. Sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi.

Liv ona bir jest ya da başka bir şey yapıyor olmalı, çünkü Martelle bana son bir kez bakıyor ve sonra tek kelime etmeden koridordan kilisenin arka tarafına doğru ilerleyerek yavaşça ayrılıyor.

Aklından ne geçiyor bu kızın? Bir sonraki hobim falan mı olmak istiyor?

Uzanıp sırt çantamı yaklaştırıyorum ve gözlerimi Liv'e çevirip gidişini izleyip izlemediğini kontrol ediyorum.

Ama onun yerine bana bakıyor, gözlerinde eğlence var.

"Neye gülüyorsun sen?" Talep ediyorum.

Soğukkanlılığını hiç kaybetmiyor ve bu beni
sinirlendiriyor. Ama o sadece "Dövmen var."
diye cevap veriyor.

Bakışları elime kayıyor ve parmaklarımı birbirine kenetleyerek onu kapatıyorum. İğnenin sol elimin orta parmağının iç tarafını oyduğunu hissediyorum.

Yeterince adil. Dövmeli feminazilerle alay etmiştim, onu bu şemsiye terimin altına atmıştım, oysa aslında hiç dövmesi yoktu. Ailesinin küçük Sanoa Körfezi çetesinin dövmesi bile yok; bileğinde bir bilezikte taşıdığı yılan ve kum saati. Erkek kardeşlerinin hepsinde bir yerlerde dövme var gibi görünüyor.

Gözleri benimkileri tutuyor, belki bir yanıt bekliyor ya da bana meydan okuyor, ama vitray pencerelerden gelen ışık koyu renk saçlarındaki tellerin bakırımsı parıltısını yakalıyor, bir tutam gözünün üzerinden sarkarken geri kalanı omuzlarına dökülüyor. Bir düzine kadar küçük örgü saçlarını süslüyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir ucu lastik bantla sabitlenmemiş. Fütüristik distopya filmlerindeki savaşçı kızlara benziyor.

Ve aniden, artık hiçbir şey sıcak değil. Sadece inanılmaz derecede sıcak.

Parmaklarımı daha sıkı sıkıyorum, parmağımın iç kısmına mürekkeple çizilen çizgiler cetvelde bir inçin dörtte birini oluşturuyor, çok az kişi çizgileri fark ediyor ve fark edenler de muhtemelen üzerime kalem sızdırdığımı düşünüyor.

O bir santim içinde özgürüz. Bir santim.

"Clay?" diyor, ses tonu değişmiş.

Gözlerimi tekrar odak noktasına getirip Polo gömleğinin siyahını görene kadar uzaklara baktığımı fark etmiyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda onun yüzünde endişeli bir ifade görüyorum.

Gözleri önümüzdeki sıranın üzerinde duran elime kayıyor ve titrediğini fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Sertçe nefes alıyorum, kendime kızıyorum. *Neden iyi olmayayım ki?*

Sırt çantamı aldı. "Küçük mavi haplarından birine ihtiyacın var mı?"

Ama paketi elinden kaptım ve ona ters ters baktım. "Eğer sana dokunmasına izin verirsen," diye konuyu değiştiriyorum. "Buna pişman olacak. Hayatını mahvetmek için bu koltuktan kalkmama bile gerek yok."

Liv bana bakıyor ve ben daha da yaklaşmak, yüzüne bakmak istiyorum çünkü bir tepki almak istiyorum.

"Dayanamayacak," diye homurdanıyorum kısık bir sesle. "*Dayanamayana* kadar devam edeceğim."

Telefonumdan herkesin hayatını mahvedebilirim. Eğlenceli olurdu. Ve kolay. Sonunda ona "Takımımızı utandırmıyorsun," dedim.

Megan dün flört ediyordu. Bunun olmasına imkan yok.

Bakışlarımı tutuyor ve sonra bir nefes çekiyor, aptal, lanet suratının her yerinde başka bir zevk havası yazıyor. "Beni kovalayan kadınlardan hoşlanmıyorum zaten," diyor. "Onları istediğimde, biliyorlar."

Omurgamda bir ürperti yayılıyor ve onun cüretkârlığı karşısında öfke hissetmeyi beklerken, onun yerine başka bir şey geliyor.

Onları istediğimde, biliyorlar. Nasıl biliyorlar? O ne yapıyor? Ama detay vermeden oturduğu yerden kalkıyor. "Affedersiniz," diyor, ve çantasını alıp gitmeye çalışıyor.

Ama dizlikten aşağı inip bileğini tuttum ve onu dizlerinin üzerine çektim. Önündeki sıraya tutunurken nefesini içine çekiyor ve ben de sırt çantamı alıp ayağa kalkıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Otur kıçının üstüne," diye bağırdım.

Onun tepkisini görmek için kalmadım. Etrafımızdakilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek arkamı dönüyorum ve ayin başlarken şapelden çıkıyorum.

Onları istediğimde.

Uzun uzun göz kırpıyorum. *Tanrım.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

four

OLIVIA

Otur kıçının üstüne.

İrkiliyorum, yağmur damlalarının gölgeleri tavanımda dans ederken gözlerimi açıyorum.

Kahretsin. Pencerelerden süzülen güneşsiz gökyüzü ve başucumdaki telefonumun hızlı titreşimleri yüzünden hâlâ loş olan yatak odam görünüyor.

Benim için bir şey yapar mısın? Dediğini duydum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yuvarlanıyorum ve yüzümü yastığıma gömüyorum.

Lanet olsun ona.

Ter sırtımı ıslatırken kumaş sıcak tenimi serinletiyor. Alaycı sesi - yanağıma fısıldadığı- hala kulaklarımda çınlıyor.

Onu rüyamda görmüyordum. Tanrım, lütfen bana onu rüyamda görmediğimi söyle.

Ama zonkluyorum.

Uyanmadan önce bir şeyler hatırlamaya çalışarak beynimi yokluyorum ama tek hissettiğim kafamda bir bulut. Ve vücudumdaki gerginlik. Karnımda ısı havuzları dönüyor, uyluklarımın arasındaki sıcaklık hassas, aynı anda hem huzursuz hem de rahatım. Rahatsız edici değil.

Bacaklarımın arasına uzanarak şortumun ve iç çamaşırımın üzerinden kendime dokunuyorum, kayganlığı anında hissediyorum.

Elimi çekip doğruldum. *Aman Tanrım.* O bencil, sığ kaltak. Bu da ne böyle?

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Ben bunu aştım. Yıllardır bunu aştım. O heteroseksüel. Yıllar önce onunla ilk tanıştığımda, aşık olduğumda ve onu düşünmeden edemediğimde bunu biliyordum.

Ve o zalim. Bunu artık gün gibi biliyorum. Bilinçaltımın ne düşündüğünü düşünmeye bile başlayamıyorum ama Clay Collins'ten nefret etmek lavda yıkanmaktan bile daha az eğlenceli olurdu.

Muhtemelen zorbalık sonucu gerçekleşen yerel bir intihardan sonra Clay Collins'in geri adım atacağını düşünürdünüz. Alli Carpenter öldü. Canına tak etmiş eşcinsel bir kız.

Clay'in istediği bu mu? Onun sorunu ne?

Telefonumu elime alıp sosyal medyamı kontrol ediyorum ve Twitter'da birkaç yeni takipçi edindiğimi görüyorum.

Rev. John J. Williamson'ın eşcinsel olan genç ve yeni bir senatörü kınayan bir tweet'ine rastlıyorum. Bunun yerine onu kınayan başlıktaki yorumlarla yatıştırılmış bir şekilde başımı sallıyorum. Bu adamlar her zaman motel odalarında on beş yaşındaki oğlanlarla yakalananlardır.

Pislik. Retweet ediyorum, *umarım kızların büyür ve eşleri olur* başlığını atıyorum ve *Gönder'e basıyorum ve* sonra mesajları kontrol ediyorum.

Becks'ten bir tane. **Ara beni.**

Telefonda konuşmam. Mesaj atarım.

Bir diğeri de Trace'in eski sevgilisi Jonasy'den, aileyle ilişkisini sürdürmenin onu tekrar yatağına alacağını düşünüyor. **Little Cuba'da yeni bir vintage dükkanı açıldı. Benimle gelin!**

Hayır. Eski kıyafetleri sevdiğim izlenimine ne zaman kapıldı? Macon'un on beş yaşındayken giydiği, astarında delikler olan eski motosiklet ceketini giymeyi seviyor olabilirim ama eskinin antika demek olmadığına eminim.

Telefonu yatağın üzerine fırlatıp ayağa fırlıyorum, geriniyorum ve saçlarımı düşük at kuyruğumdan kurtararak saçlarımı silkeliyorum.

"Hayır!" Kapımın dışında bir böğürtü duyuyorum ve başımı sese doğru çeviriyorum. "Onu hemen geri ver!"

İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımın arkaya düşmesine izin veriyorum. *Trace ve Dallas.* Sırasıyla yirmi ve yirmi bir yaşında, ailenin en genç çocuklarıydılar ama yine de benden büyüklerdi. Yine de davranışlarına bakarak bunu anlayamazdınız.

"Daha çok erken!" Dallas geri bağırır.

Sonra parke zeminde gıcırtılar, ağır ayak sesleri duyuyorum ve sonra... bir gümbürtü evi sarsıyor, duvarımdaki raflar takırdıyor ve Henrik Ibsen'in tüm oyunlarını içeren kopyam yere düşüyor. Bir gümbürtü daha ve ardından neredeyse ayaklarımın altında titreşen bir gök gürültüsü.

Tanrım. Hava almam lazım.

Kapımı açtığımda Dallas ve Trace'i koridorda yerde güreşirken buluyorum. Dallas sırılsıklamdı ve üzerinde sadece bir havlu vardı.

Trace'in üzerinde kot pantolon vardı ve onlar birbirlerine girerken gülmekten kırılıyordu.

"Yeter!" Bağırıyorum.

Tanrı aşkına. Dişlerimi gıcırdatıyorum, y a n l a r ı n d a n hızla geçip cesetlerinin üzerinden geçiyorum.

Ama eller bacaklarımı kavrıyor ve geriye, beni bekleyen kollara düşmeden önce bir çığlık atacak zamanım bile olmuyor.

"Trace!" Suçlunun kim olduğunu görmek için bakmama bile gerek kalmadan bağırıyorum. Dallas oynak biri değil, bu yüzden o olmadığını biliyorum.

Parmaklar karnımı deşiyor ve ben kahkahamı tutuyorum, tekmeliyor ve kıvranıyorum.

"Dur!" Kardeşim gıdıklarken ben homurdanıyorum. "Hiç

havamda değilim." "Sen uyudun," diye karşılık veriyor Trace.

"Ben uyumadım."

Dallas bizi itiyor, havlusunu kapatıyor ve kapıyı çarparak banyoya geri dönüyor.

"Hadi ama." Trace'in tutuşuna karşı koyuyorum, yanağındaki tüyler kulağıma batıyor. "Önce kahve. Lütfen."

Huysuz insanlarla ilgili bir şeyi var. Macon ve Dallas gibi insanlar. Benim gibi insanlar. Ayıyı bilerek dürtüyor ve ne zaman duracağını bilmiyor.

Kavga ediyoruz ve ben tekme atıyorum, onun yerine duvara çarpıyorum, sıva çatlıyor ve daha önce olmayan yerde güzel, yuvarlak bir göçük beliriyor.

Eskiden kendimi kötü hissederdim ama duvarlar altı Jaeger çocuğu yüzünden yıllarca ezik ve deliklerle kaplandı. Macon, evin en büyüğü ve reisi, aradaki farkı anlamayacak.

"Bırakın beni!" Havladım ve karnına dirsek attım.

Tutuşu gevşiyor ve kollarından kurtuluyorum, sürünerek ve ayaklarıma tırmanarak kaçıyorum.

Ama arkamda onun sesini duydum. "Yatakları yıkama sırası sende!"

Durup başımı çeviriyorum, kısa, siyah saçları her yere dağılmış ve yeşil gözlerinde iddia ettiği gibi uykusuz bir gece geçirdiğine dair hiçbir ipucu yok.

"Çarşaflarına dokunmayacağım," dedim ona. "Onları çamaşır makinesine kendin koy."

Kirpiklerini kırpıştırıyor ve ben sessiz bir iç çekiyorum. Eğer çarşaflarını yapmazsam, yapılmayacaklar. Neden umurumda olsun ki? *Hiçbir fikrim yok.*

"Beni çarşaflarına dokundurma," diye yalvarıyorum.

Ama bana sadece göz kırpıyor. "Önce kahve," diyor. "Kahve kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur."

Her neyse. Yapacağımı ve onun da benim yapacağımı bildiğini bilerek fırlayıp gidiyorum.

Yine de bir süreliğine somurtmama izin var. Ailemiz burada olsaydı ona boyun eğmek zorunda hissetmeyebilirdim ama Trace yetim kaldığımızda benden çok da büyük değildi. Annesizliğin onda bıraktığı boşluğu bir kadının dolduracağını düşünüyor.

Mutfağa giriyorum, yontulmuş mavi ve pembe sıva duvarlar mutfak masasının üzerindeki paslanmış eski avizeden gelen ışıkla parlıyor. Lavabonun üzerindeki panjurlar açık, beyaz ızgara davetsiz misafirleri uzak tutuyor ama yağmurun kokusunu ve sesini içeri alıyor.

Macon sobaya yaslanıyor, gri tişörtünde yağ lekeleri var ve çelik burunlu botlarının önündeki deri soyuluyor. Ellerini kuruluyor ve benimkinin aynısı olan ince deri kayışı bileğine doluyor.

Moka Pot'a doğru yürüyorum. "Günaydın."

"Neredeyse öğlen oldu." Kahvesini yudumladığını duyuyorum. "Bana burada tek başıma yaptırdığınız onca şeyden sonra beş kardeşim olduğunu asla bilemezsiniz."

Kahve çekirdeklerini dolaptan çıkarırken gözlerimi kapatıp kendimi destekliyorum.

Öğlen olmadı. Neredeyse on oldu ve bugün cumartesi. "Önce kahve lütfen," diyorum.

Keyfi yerinde, muhtemelen sabahın beşinden beri ayakta ve bizim çok nankör olduğumuz konusunda kendi kendine konuşacak zamanı oldu. Macon'ın sekse ihtiyacı var. Hem de çok.

Tencereyi elime aldım ama zaten dolu olduğunu hissettim. *Teşekkürler. Bir* demlik daha hazırladı.

Kendime bir fincan dolduruyorum ve masaya doğru yürüyüp karşısına oturuyorum. "Okula geç geldim," diyorum ilk yudumumu alırken. "Sanırım son sınıfın son birkaç ayı pek de dinlenmek için değilmiş."

"Hayır, rahatlamak için değil," diyor Macon, "zaten Florida State'e giderken Dartmouth'a başvurmanın gerekli olmasından daha fazla değil."

Gözlerimi kaldırıyorum.

Masanın üzerinden, peçetelikte ödenmeyi bekleyen fatura yığınına uzanıyor ve beyaz bir zarf çıkarıp bana fırlatıyor.

Zarfı alıp ters çeviriyorum ve köşesinde Dartmouth'un iade adresini görüyorum. Zarf yırtılarak açıldı ve içindeki mektubu hissedebildim.

Mektubu okumama fırsat vermeden bana "Tebrikler," dedi.

Zarfın içini karıştırırken bakışlarımı tekrar ona yöneltiyorum. "Mektubumu mu açtın?"

Ama bir cevap beklemiyorum. Kâğıdı açarken benimle dalga mı geçiyor, yoksa gerçekten içeri mi girdim bilmiyorum. Okumaya başladığımda kalbim güm güm atıyor, kelimeleri birbiri ardına sıralıyor, nefesimi tutarak son noktayı koymaya çalışıyorum.

Öyle değil. İlk birkaç cümleyi tekrar tekrar okudum, gerçeklik yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Yalan söylemiyor. İçeri girdim. Nefes veriyorum, aniden uçuyormuşum gibi hissederken gülümsüyorum.

Ben girdim. Harika bir tiyatro bölümü olan bir Ivy League okuluna girdim. Dartmouth'a gidiyorum.

Şu anda birine sarılabilmeyi dileyerek kâğıdı sıkıyorum. Ama bu evde bundan mutlu olan tek kişi benim.

"Ama ben ne bilirim ki, değil mi?" Macon devam ediyor. "Ben sadece bundan daha fazlası olamayacak zavallı, aptal bir cahilim. Senden bir şeyler öğrendiğim için şanslı olmalıyım."

Gülümsemem yavaşça düşüyor ve başımı kaldırıp onun kahverengi gözleriyle buluşuyorum. Annemizin gözlerine sahip olan ilk ve son çocuk biziz ama tek ortak noktamız bu. En büyük kardeşime büyük saygı duyuyorum. Her şeyle o ilgilenir. Güvenilir, dürüst ve güçlüdür.

Gerçi ondan pek hoşlanmıyorum. Dartmouth'a gitmemi istemiyor. Bana ebeveynlik yapmak dışında benimle konuşmuyor.

"Beni iten sendin," diyorum mektubu yere bırakarak. "Buradan gitmemi istedin. 'Birisi ol' dedin. 'Hatırlanmamı'. Söylediğin buydu." Yüzüme yayılan kaş çatmaya engel olamıyorum. "Dartmouth, Florida State'in on katı bir okul ve sen hâlâ mutlu değilsin."

Aileme kızmam üç saniyeden az sürüyor, ama Macon sadece başını eğip benimle oynuyor. "Peki Dartmouth'ta ne okuyorsun?"

Başımı sallıyorum. Tiyatroyu bırakmayacağım. Bu *benim* hayatım, onun değil. "Yakınımda olmamı istiyorsun ki beni içine çekebilesin."

"Ve sen de benim ulaşamayacağım bir yere uçmak istiyorsun."

Tiyatronun aptalca olduğunu düşünüyor. Orta yaşlı bir başarısız olacağımı ve geri dönüp muhafazakar kararlar alamayacağımı çok geç fark edeceğimi düşünüyor

yapmam gerektiğini düşünüyor.

Kalırsam başarısız olacağım.

"On sekiz yaş seni yetişkin yapmaz Liv." Bana bakıyor. "Hâlâ yetiştirilmeye ihtiyacın var. Ben yirmi üç yaşındaydım ve hâlâ yetiştirilmeye ihtiyacım vardı."

Onunla bu konuyu dönüp dolaşıp konuşmaktan yorulduğum için sustum. Onun durumu tamamen farklıydı. Kimse -hangi yaşta olursa olsun- iki ay arayla anne ve babasını kaybetmeye ve beş küçük kardeşini büyütüp geçindirmeye hazır olamazdı.

Yıllar geçtikçe Macon'a hayranlık duymaya başladım ve olgunlaştıkça onun için nasıl bir şey olduğunu yavaş yavaş anladım. O bir denizciydi, dünyayı görmeye gitmişti ve hayatını sadece kendisi için yaşıyordu. Özgürlüğü ve fırsatları vardı.

Bir gün babam kalp krizi geçirdi ve sonunda bir gece vefat edene kadar zayıf düştü. İki ay sonra da annem onu takip etti.

Macon'un bir seçeneği vardı. Ayrılmamıza ve koruyucu aileye gönderilmemize izin verebilir ya da taburcu olup eve dönerek ödeyebileceğinden daha fazla fatura ödeyebilir, sürekli aç olan karınları doyurabilir ve on sekiz yaşından sonra da kendisine bağımlı olmaya devam edecek insanlara zincirlenebilirdi.

Hayatı sona ermişti ama o tereddüt etmedi. Eve geldi.

Feryatlar kulağıma çarpıyor ve bir nefes veriyorum, ağlama sesi gittikçe yükselirken kupamı tekrar dudaklarıma götürüyorum.

İşte bağımlılığın neye benzediğinin A örneği.

"Bu çocuğu almalısın," diye sızlanıyor Army, mutfağa geliyor ve oğlunu omzumun üzerinden kucağıma sallıyor.

Kahvemi yere bırakarak karşılık veriyorum, çocuğu yakalayıp ona tutunmadan önce kavurucu sıvı elime bulaşıyor.

İkinci büyük ağabeyime yanımdan geçip buzdolabına yöneldiğinde ters ters bakıyorum, gömleği yok ve kot pantolonu beline daha bol geliyor, çünkü beş aylık oğlu hâlâ gece boyunca uyumuyor ve ağabeyim prezervatif takmayı unuttuğu gibi yemek yemeyi de unutuyor.

"Army, hadi," diye ısırıyorum, Dexter'ı kaldırıp ona sarılıyorum. "Ev işlerim ve antrenmanım var."

Army'nin benimkinden birkaç ton açık kahverengi saçları başının bir tarafında keçeleşmiş ve gözlerinin altındaki torbalar cildini karartıyor. "Sadece bir duşa ihtiyacım var," diye teminat veriyor. "Lütfen mi? Ölüyorum ben. Lanet çocuk sürekli ağlıyor."

Macon'un bakışlarıyla karşılaşıyorum, ikimiz de bu konuda sessiz bir anlaşma içindeyiz. Army yirmi sekiz yaşında, Macon'dan üç yaş küçük ve yaşayan en sorumsuz insanlardan biri. Army'ye o kadının iyi olmadığını söyledik ve şimdi tek başına bir çocuk büyütüyor.

Düzeltiyorum: Yalnız değil. Ona yardım ediyoruz.

İşte bu yüzden Macon asla özgür olamayacak. Kardeşlerimin düğün masraflarını karşılamalarına, çocuklarına bakmalarına, kefaletle hapisten çıkmalarına, karıları onları evden kovduğunda yatacak bir kanepeleri olmasına ya da atalarının evini ayakta tutmalarına başka kim yardım edecek?

Bir damla su mutfak masasına çarpıyor ve ben de tavandaki sızıntıya bakıp kahve fincanımı sızıntının altına götürüyorum.

Macon kendini öyle bir noktaya gömdü ki, endişelenmemiz gereken sadece altımızdan fazlası var. Bu topluluktaki herkes Tryst Six'e bağlı.

"Ayrıca," diyor Army, arkamda ilerlerken saçlarımı karıştırarak, "ona dokunabiliyorsun."

"Vajinam var demek istiyorsun."

Demir kahve dökerek içeri giriyor ve zarfı hızla fatura yığınına geri koyuyorum, çünkü artık bu konuda konuşacak havada değilim ve onların bunu fark etmesini istemiyorum.

"Söndür şunu," diye bağırıyor Army ona. "Evde olmaz."

Demir başını sallar, son bir nefes çeker ve sigarayı musluğun altına tutarak dumanı dışarı üfler. Islak izmariti çöpe atar.

Army oturma odasına doğru yürüyor. "İki dakika."

"Kol-"

"İki dakika!" diye bağırıyor bana. "En fazla on!"

Ve ortadan kayboluyor. Dişlerimi sıkıyorum.

Iron tek kelime etmeden onu takip ediyor ve ben Dexter'ı kollarımın arasında bir aşağı bir yukarı zıplatırken bakışlarım tekrar Macon'a kayıyor, elindeki bardağı yumruklarken tırnakları yağ içinde.

Haklı olduğu gözümden kaçmıyor. Hepimiz yeni kalkıp güne başlıyoruz. Çok pis, çünkü saatler önce uyandı. Muhtemelen Mariette'e restoranın kerevit teslimatını almaya gitmiş, Trace'in kamyonunu bugün çimlere bakması için yüklemiş, Bayan Torres'in evinin önündeki belediyenin müdahale etmediği çukuru onarmasına yardım etmiş *ve* takla attırmayı planladığı motosikletini tamir etmiştir.

"Üniversiteye gitmeliydin, biliyor musun?" Kelimelerim sessiz. Nazikçe. "Ailenin gerçek beyni sensin."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor ve ben başımı kaldırmaya korkuyorum.

"En zor seçimler hiçbir zaman başlangıçtaki seçimler değildi," diyor sonunda. "Hayat bu."

Yine de berbat. Neden berbat olduğunu kabul etmiyor? Başka bir yerde olmak istemeli. Gitmek istemenin nasıl bir his olduğunu bilmeli. O mutlu değil. Neden benimle ve daha fazlasını istemekle bir ilişkisi yokmuş gibi davranıyor?

"Nasıl rol yapılacağını öğrenmek için yılda kırk bin ödemiyorsun." Ocağı kapatıyor ve elindeki bardağı lavaboya boşalttığını duyuyorum. "Dört yıl sonra mezun olduğunda ne halt istersen yapabilirsin. Sadece önce kullanabileceğin bir diploma al."

Sonra önümdeki masaya bir gazete düştü, on dördüncü sayfaya kadar açıktı ve ikiye katlanmıştı. "Bir adım öne çıkıp bu aileye yardım etmenin zamanı geldi," diye emrediyor.

Kucağımdaki çocuğun üzerine eğildim ve manşeti okudum.

Blue Rock Resort'un Temeli Atılıyor

Blue Rock daha güneydeki Seminole arazisi. Bir tatil köyü mü inşa ediyorlar?

Makaleyi tarıyorum, sadece birkaç paragraf okuduktan sonra geri kalanını bitirmek zorunda kalmayacağımı anlıyorum. "Kamulaştırma" ve "istihdam yaratma" gibi kelimeler, üç yıl önce protestolar ve lobi faaliyetleri başladığında herkesin korktuğu şeyi doğruluyor. Her şeyde olduğu gibi, en çok parası olanlar uzun oyunu kazanıyor, olmayanlar ise savaşı kaybediyor.

Blue Rock ile hiçbir ilgimiz yok ama Blue Rock'ı alabiliyorlarsa Sanoa Körfezi'ni de alabilirler. Biz bir rezervasyon değiliz, sadece Florida sahilindeki az sayıdaki ve en muhteşem resiflerden birinde oturacak kadar şanslı olan, atalarından kalma toprak sahiplerinden oluşan bir topluluğuz.

Bir dahaki sefere bizim için gelecekler ve Blue Rock'a kıyasla çocuk oyuncağı olacak.

Kağıda bakıyorum. "Bunu yapamazlar."

"Hükümet, üzerinde bulunduğumuz arazinin kendi ellerinde devlete daha fazla gelir getireceğine karar verirse..." Macon bana zaten bildiğim şeyi söylüyor. "Önemli kişilerin yeniden seçilmesini sağlayacak işler yaratmak anlamına geliyorsa, evet, yapabilirler. Seçilecekler."

- - -

Hafif serpintiler omuzlarıma ve bacaklarıma çarpıyor ve boş pistte koşarken dudaklarımdaki suyu yalıyorum. Normalde yağmurda koşmaktan nefret ederim. Kulaklıklarım su geçirmez değil ve formda kalmak için sahip olduğum tek motivasyon müzik - bu ve daha fazla egzersizin daha fazla guac yiyebileceğim anlamına geldiği gerçeği - ama bugün umursamıyorum. Düşünmeye ihtiyacım var. Sessizliğe ihtiyacım var.

Topuklarımı sıkarak tempomu artırıyorum, bacaklarımı alışık olmadığım bir enerji dolduruyor.

Altı ayım var. Dartmouth'a gitmeme altı ay, Marymount'tan temelli ayrılmama da üç ay var. Bunu anlayabilirim. Macon'un arazimizi korumak için bir B planı yok, çünkü müteahhitlere günlük olarak erişimi de yok.

Ben biliyorum. Tatil köyü girişiminden sorumlu müteahhit-Garrett Ames-ve hukuk firması-Jefferson Collins, sekiz, muhtemelen dokuz aileyi Blue Rock'taki arazilerinden atıyor.

Collins ve Ames.

Bu okulda her gün onların kızları ve oğullarıyla bir kol mesafesindeyim. Ve bu insanların aldıklarının bedelini asla ödememelerinden bıktım.

Onların çocuklarının da aynı şeyi yapmasından bıktım.

Pas rengi toprak pistte ilerlerken bakır anahtarı avucumda sıkıyorum, kafamdaki çarklar döndükçe ortadaki yeşil alan yağmurla parlıyor.

Fox Hill'in anahtarı.

Özel bir partinin anahtarı.

Eminim pek çok özel partinin anahtarıdır ve bunların hepsi Garrett Ames'in, kendisine zarar vermek için bir nedeni olmayan insanlarla günah işlemeyi akıl edemeyen aptal, ergen oğlu tarafından düzenlenmiyordur.

Düşün, Liv. Düşün. Bunu nasıl kullanacağım?

Keskin anahtar avucumu kesiyor ama onları zihnimde görerek daha sıkı sıkıyorum. Onların kaybettiğini ve bizim kazandığımızı görüyorum.

Clay'in ondan uzaklaşmamı izlediğini görmek.

Yağmur biraz daha şiddetlenerek tekrar başlıyor ve damlaların bacaklarımdan aşağıya ve beyaz atletimin içine aktığını hissediyorum, altımdaki siyah spor sütyenim ıslak tişörtümden sızıyor.

Cumartesi günleri Marymount'un otoparkında genellikle birkaç araba olur. Bakım ekipleri, öğrenciler burada değilken bir şeyleri tamir etmeye gelir, öğretmenler rahatsız edilmeden işlerini halletmek için gelir veya takım sporlarının

Pratik yapmak için fazladan zaman. Ancak bugün her yer terk edilmiş durumda, yoğun bulutlar daha da kötü bir havanın geleceğine işaret ediyor.

Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bırakın gelmemeyi, gelmem gerektiğinde bile buraya gelmeyi düşünmüyorum.

Anahtarı cebime geri sokup diğer anahtarı, Dallas'ın eski Mustang'inin anahtarını çıkarıyorum, hıyar bugün almama izin veriyor ve pistten çıkıp otoparka doğru yürürken düşüyorum. Arabayı almama izin vermeliydi. Sokakta duruyor, çoğu gün pas topluyor, ama hala eninde sonunda onu restore edecek kadar parası olacağı izleniminde.

"Clay, ben bu işte çalışmıyorum!" diye bağırıyor biri.

Gözlerimi yukarı kaldırıyorum ve park yerinde Clay, Krisjen ve Amy'yi görüyorum. Adımlarımın ortasında durakladım. *Harika.*

Arabama doğru yürümeye devam ederken Amy'nin yağmurluğunu kafasına geçirdiğini ve kaşlarını çattığını fark ediyorum. Clay bebek mavisi, üstü açık 1972 model Ford Bronco'sunun arkasından lacrosse kıyafetlerini çıkarıyor, siyah taytını ve spor sütyenini ıslatan yağmuru umursamıyor gibi görünüyor.

O arabayı hak etmiyor.

Krisjen, "Hadi kapalı spor salonuna gidelim," diye sızlanıyor. "Lütfen mi?"

"Hayır, kirlenmek istiyorum." Clay bagaj kapağını kapatıyor ve elindeki sopayı yere bırakıyor, yağmur damlaları çıplak ayaklarının etrafındaki kaldırımda sekiyor.

"Clay, hadi ama," diye tersledi Amy. "Hava soğuk. Ve bugün cumartesi. Alışverişe gitmek istiyorum. Annemin siyah kartını kaptım."

Clay beni görüp gözlerimi tuttuğunda kafamı çevirmeden yanlarından geçip gidiyorum.

Ondan bir saçmalık beklediğimde her zaman olduğu gibi midemdeki düğüm orada, ama ona baktığımda kalp atışlarımdaki hızlanma da öyle.

Birkaç adım aşağıdaki arabama yöneliyorum, gömleğimi başımın üzerine çekip sıkıyorum.

"Seni seviyorum," diyor Amy, "ama orada kayacağım ve kıçımı kıracağım."

Clay, "Buraya gel," diyor.

Amy ona, "Kaptan kartını da kullanma," diyor ve çoktan uzaklaşıyor, "Akşama görüşürüz."

Yürüyüp gidiyor ve Krisjen'in onu takip ettiğini, Clay'e omuz silktiğini görüyorum. "Annesinin siyah kartını almış."

Sanki sınırsız alışveriş karşı konulamayacak kadar cazip ve bunun bir dolandırıcılık olduğu gerçeği tamamen gözlerinden kaçmış gibi.

"Beni burada yalnız bıraktın ve bana borçlusun," diye bağırıyor Clay, "ve bana iyilik borçlu olmak acı verici."

Krisjen, "Saat yedide evinde buluşalım," diye seslenerek Amy'nin arabasına atladı.

Amy su basmış otoparktan çıkarken motorun çalıştığını ve lastiklerin gıcırdadığını duyuyorum. Clay'in gözleri sırtımı yakarken anahtarı kapının kilidine sokup yavaşça çeviriyorum.

"Gidiyor musun?"

Titreme kollarımdan aşağı akıyor.

"Yazık," diyor. "Senin de pratiğe ihtiyacın var."

Sadece arabaya bin, diyorum kendime. Onun gibi insanlar görmezden gelinmekten nefret eder. "Ama her zaman boktan konuşanlar zaten onu getirmezler." Bir ses duyuyorum.

Karıştırıyor ve alarmı ötüyor, arabasını kilitlediğini işaret ediyor. "Son maçta iki gol attım. Sen değil."

Kapımı açtım, neredeyse onun çabasına gülümseyecektim. İki gol attı, çünkü rakip takımın yarısı boğaz enfeksiyonu geçiriyordu ve yedek kalecilerini oynatıyorlardı.

Ben de sahada kıçımı yırtarak koştum ve iki topu da yakalayıp ona attım, o da golü attı. Dört sezondur bensiz galibiyet yüzü görmedi.

O giderken arkasından bakıyorum, arabanın anahtarı avucumu o kadar derin kesiyor ki sanırım kan çekiyor. Arabanın içine uzanıp sopamı alıyorum, kapıyı çarpıyorum ve onu takip ediyorum. Yanında ben olmadan nasıl bir şey olduğunu tadacak.

Piste geri dönüş yolu boyunca adım adım onunla eşleşiyorum ve onun arkasında olduğumu bildiğini biliyorum, çünkü dişli çantasını biraz daha fazla güçle bir bankın üzerine itiyor, arkasına bile bakmadan kendini psikolojiye sokuyor.

"Bütün sahada oynuyoruz," diyor çantasından kramponlarını çıkararak. "Üç golü ilk kim atarsa o kazanır."

"Şanslısın ki geçebileceğin kimse yok."

"Topu ağlara gönderdiğimde ne kadar iyi pas verebildiğimi göreceksin." Ağzımın köşesi kıvrılıyor.

Ayağını bankın üzerine koyuyor ve başını çevirerek bir ayakkabısını diğerinin ardından giyiyor.

Görelim o zaman. Saçlarımı tekrar başımın üstünden itiyorum ve sahaya doğru yürümeye başlıyorum.

"Vites yok mu?" diye bağırıyor.

"Korktun mu?"

O değerli küçük yüzünü istediği kadar koruyabilir, ama umarım korumaz. Lanet burnundan kan geldiğini görmeyi çok isterim.

Doğruca orta sahaya yöneliyoruz, ikimiz de birbirimize doğru dönüyoruz, o topu aramıza bırakırken yüzleşmeye hazırız.

"Üçten sonra düdük çal," diyorum ona, eğilerek. "Bir."

O da benimle birlikte eğildi, gözlerimiz kilitlendi. "İki."

"Thr-"

Ama o hücum ediyor, önümü kesiyor ve omzunu bana atıyor. Homurdanıyorum, topu kapıp koşarken kıçımın üstüne düşüyorum.

Bilmeliydim... Sahada kaleye doğru uçarken at kuyruğunun sallanışını izliyorum ve ayağa fırlarken hırlayarak yumruğumla yere vuruyorum.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Peşinden fırlıyorum ama sahanın sonuna ulaşıyor ve topu ağlara gönderiyor. Topu kaleden geri alıp bana atarken kutlama yapmıyor. Topu yakalıyorum, yağmur gözlerime doluyor ve elbiselerinin vücuduna yapıştığını zar zor fark ediyorum.

"Yine mi!" diye soruyor.

Evet, doğru anladın. Topuklarımın üzerine basarak orta sahada pozisyon alıyorum ama onun hazır olmasını beklemiyorum. Topu sahaya doğru fırlatıyorum, ama o hareket etmeye fırsat bulamadan vücudumu ona çarpıp hızla geçiyorum.

"Ugh!" diye bağırıyor.

Topu alıp sahaya koşuyorum ama bir anda sopasının bacaklarıma daha da sert vurduğunu hissediyorum. "Kaldır kıçını!" diye bağırıyor. "Haydi. Hadi."

Yumruklarımı lanet sopanın etrafında sıkıyor, sopamla kafasını uçurmanın hapis cezasına değip değmeyeceğini tartışıyorum.

Topu fırlatıyorum, ağa takılıyor ve dudakları kulağıma değerken gökyüzünde şimşekler çakıyor. "Kıçını benim için oynatmana bayılıyorum."

Dönüp onu itiyorum ama o sadece gülüyor ve topu ağdan çıkarıyor. Geriye doğru koşuyor, gözleri parlıyor. "Hadi bebeğim. Yap şunu."

Başımı sallıyorum ama yapıyorum. O diğer kaleye doğru koşuyor, ben de onun peşinden koşuyorum ama sahanın ortalarına doğru aklıma bir düşünce geliyor.

Onun istediği de bu. Kazanmasına gerek yok. Sadece terlememi istiyor. Ben onun on katı oyuncuyum ve o bundan zevk alıyor. Beni yakaladı.

bir tasma üzerinde.

Siktir et onu.

Sopamı adımlarının ortasında bacaklarının arasına sıkıştırdım. Tökezledi, ama düşmeden önce bana tutundu ve beni de kendisiyle birlikte çekti. *Kahretsin!*

O çığlık atıyor, ben homurdanıyorum ve ben onun üstüne düşerken sopalarımız yol kenarına düşüyor, kafatasım neredeyse onunkine çarpıyor.

"Orospu!" diye bağırdı. Beni itip kakmaya çalışıyor ama ben onun saçmalıklarından bıktım. Bileklerini yakalayıp yere sabitliyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"İlgiye ne kadar muhtaçsın," diye tükürdüm. "Ne kadar sığ ve küçüksün. Sanırım benimle ilgilenmekten hoşlanıyorsun. Benimle geçirebildiğin her zamanı geçirmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Çenesini yukarı kaldırıyor, ağzını kapatıyor ama yine de burnundan ağır ağır nefes alıyor, çenesi sıkılı. Yağmurdan kararmış bir tutam saç, sol gözünün altından burnuna doğru yılan gibi kıvrılıyor.

Kollarını bırakıyorum ama hareket etmiyorum. "Hadi gel." Onun üzerinde durup aşağıya bakıyorum. "Vur bana. O zaman ben de sana vurabilirim ve seni istediğin gibi uyuşturabilirim. Zorbalar her zaman çektirdiklerinden çok daha fazla acı çekerler."

Bilekleri çimlere sabitlenmiş, inatçı, küçük çenesi kıpırdamıyor ve gözleri sabit duruyor.

Ama yine de onu hissediyorum. Bacaklarım vücudunun etrafında, kalçalarım onu kucaklıyor... Islak bacaklarının serin, yumuşak eti baldırlarıma baskı yapıyor.

Birdenbire gülümsemem kayboluyor ve hareket etme isteğim kalmıyor. Onun bedeninin benimkinin altında olduğunun farkına vardığımda, derimin altında inanılmaz küçük bir vızıltı titreşiyor.

Yağmur tenime ok gibi çarpıyor, ama tek hissettiğim giysilerimizin arasından onun sıcaklığı.

Uzaklaşmıyor. Neden kaçmaya çalışmıyor?

Gözlerini bırakıyorum, kendi gözlerimi boynundan aşağıya, göğsüne, sutyenine baskı yapan soğuk meme uçlarına ve karnına doğru takip ediyorum, aramızdaki inçte titrediğini hissediyor ve görüyorum, ifadesindeki taşa ihanet ediyorum.

Gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum, göğsümden sessiz bir kahkaha kaçıyor. Benden korkuyor. Gerçekten benden korkuyor.

Ama neden?

"Çekil," diye tükürdü.

Tekrar gülüyorum ve yüzümü biraz daha onunkine yaklaştırıyorum.

"İçinde bulunduğumuz pozisyonu beğenip bir hamle yapacağımdan mı korkuyorsun?" Alay ediyorum. "Yoksa korkuyor musun

bir hamle yapmamı ister misin?"

Kaşlarını çatıyor, bir kez olsun sesini çıkarmıyor.

"Hadi ama, tıpkı bir erkekle birlikte olmak gibi Clay," diye alay ediyorum, sesimi fısıltıya indirirken zevkimi gizleyemiyorum. "Sen sadece bacaklarını aç."

Bakışlarımın dudaklarına düşmesine izin veriyorum, kafamdaki çarklar dönmeye başlıyor. Gitmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Onu tutmuyorum.

"Sadece bacaklarını aç," diyorum tekrar.

Tarlada yatıyoruz, gelmeye karar veren herkesin gözü önünde, ama o bu konuda endişeli görünmüyor.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Tek başımızayız.

Sadece ikimiz.

Ve bir an için kalbimin durduğunu hissettim. Sadece şaka yapıyorum ama ya bacaklarını açarsa? Ben ne yapacağım?

Görünmez bir kordon kalçalarımı çekerek beni aramızdaki mesafeyi kapatmaya zorluyor ama yapmayacağım. Dünya ekseninden çıkıp tersine dönse bile onu asla istemeyeceğim.

"Midemi bulandırıyorsun," diyor sessizce. "Pis lezbiyen."

"Eminim baban kirli seviyordur," diye karşılık veriyorum. "Miami'deki yatak odasında mı?"

Yüzü sadece bir saç teli kadar düşüyor ama bu kadarı yeterli ve sinirlerime dokunduğumu biliyorum. Muhtemelen bunu nereden bildiğimi merak ediyordur. Başka bilen var mı?

Devam ediyorum. "Burada ailemin topraklarını ellerinden almaya ve Sanoa Körfezi'nin geri kalanını atalarının evinden kovmaya çalışmadığı zamanlarda," diye açıklıyorum. "Eminim Callum Ames de pisliği seviyordur. Ailesi, bütün Seminole'leri Florida'dan göndermekle geçen uzun tarihiyle övünmekle meşgul olmadığında."

Elimi cebime atıp Fox Hill'deki bir kapıyı açan üçgen başlı bakır anahtarı çıkarıyorum. Onu aramızda tutuyorum, çünkü bu anahtar "olanların" "olmayanları" nasıl kurban ettiğinin ve bu dünyada hala kadınları kullanılacak bir şey olarak gören erkeklerin olduğunun en iyi örneğini temsil etse de, ben de bunu kendi yararıma kullanmaktan çekinmiyorum.

"Adamlarınız meşgul olmadıklarında, Aziz Carmen'i temiz ve beyaz yaptıkları için birbirlerinin sırtını sıvazlamadıklarında," diye devam ediyorum. "Beyaz şarap içen, süslenen püslenen, frijit karılarından ve kız arkadaşlarından uzak yerlerde saklandıklarında..."

Anahtara bakıyor, muhtemelen aklından bir sürü soru geçiyor ama

gururu bana sormasına izin vermiyor.

"Asla bilmek zorunda kalmayacağın şeyler," diyorum ona, "çünkü sen ve annen aptal ve sıkıcısınız ve dünyayı kendi düşük algı seviyenizin ötesinde anlayamazsınız." Ona dik dik bakıyorum. "Herkes kirli sever, Clay. Herkes sever, nokta." Yüzüne bakıyorum ve nefesimin dudaklarından sektiğini hissediyorum. "Özellikle de Callum Ames."

Yüz ifadesi okunamıyor, değişmiyor ama göğsü daha sert inip kalkıyor ama daha hızlı değil. Sanki bir şeyler hissediyor ama kızgın değil.

"Seni aldatacak," diye belirttim. "Çünkü senin gibi kadınlar teşhir edilir. Bir heykel asla başka bir şey için iyi olmayacaktır."

Gözlerinde su birikiyor, maviler mücevher gibi görünüyor ve bocalıyorum.

Ne halt ediyorum ben? Bu onun söyleyeceği türden bir saçmalık. Onun seviyesine iniyorum. Bu tür davranışlar benim dünyamı küçültüyor ve ben asla zalim değilim.

Bileklerini görüyorum, hâlâ başının yanında, çimlerin üzerinde. Geçen gün gördüğüm dövme parmaklarının arasından görünüyor.

Bir inç. İşte böyle görünüyor. Beş çizgi, ikisi daha küçük, bir cetveldeki çeyrek inçlik işaretlere benziyor. Dövmeyi çoğu insanın fark etmeyeceği kadar iyi gizliyor ama hiç görmeyeceği kadar da iyi değil. Sadece onun için önemli.

Bu ne anlama geliyor?

Ama sonra yumruğunu kapatıp tekrar saklıyor.

Gözleriyle tanıştım. Orada döktüğü birkaç damla gözyaşı da artık yok, benim kavgam da. Onun katmanlarının altında ne olduğu umurumda değil. Hepimizin sorunları var ve insanlara köpek gibi davranmıyoruz ve Clay Collins'e beni değiştirme gücü vermeyeceğim. Beni zalim yapmasına izin vermeyeceğim.

Belki şu anda bir pisliktim, ama o her zaman bir pislik olacak.

Ayağa kalkıp sopamı yerden aldım ve yüzümdeki suyu sildim. Tek kelime etmeden sahadan çıkıyorum.

Tribünlerin yanından geçerken anahtarlığımı tekrar çıkarıp kadınların soyunma odasının kapısını açıyorum. Kostüm dikmek ve set kurmak için hafta sonları ve tatillerde geç saatlere kadar kalmanın ve gelmenin avantajları var.

Odadan çıkıyorum, başka bir kapıyı açıyorum ve okul koridoruna adım atıyorum, ayakkabılarım pişmiş toprak zeminde gıcırdıyor. Avluyu geçiyorum, yağmur palmiyelere ve çiçek tarhlarına çarpıyor ve taş banklardan sıçrıyor. Sola, tiyatroya doğru dönüyorum ve tam o sırada soyunma odasının kapısının tekrar açıldığını duyuyorum, hemen arkamdaki koridorda.

Aman Tanrım. Sanırım yeterince içmedi.

Tiyatroya dalıp sahneye çıkıyorum ve perdenin arkasına, soyunma odalarına doğru ilerliyorum. Koridordaki gardırobu açıyorum ve raflarda katlanmış halde duran, artık kullanılmayan okul eşofmanlarını ve tişörtleri görüyorum. Tiyatro yönetmeni, hiç kullanılmamış, modası geçmiş fazla stokları, birileri sahte kana, yağmura ya da prodüksiyonun gerektirdiği başka bir şeye bulandığında provalar için burada tutuyor.

Clay'in ayak sesleri basamaklara çarpıyor ve ben de ölçülerimi alıp dönüyorum, yanından geçerken dolabı açık bırakıyorum.

"Anahtar ne için?" diye soruyor.

Onu görmezden gelerek sahneye geri dönüyorum ve şortumu ve atletimi çıkarıyorum. Kıyafetler yanımdaki masaya düşüyor ve onun ıslak kıyafetlerini çıkarmaya başladığını duyuyorum.

"Önemli olmasaydı bana göstermezdin," diye devam ediyor. "Elbisen hazır," diyorum sorusunu duymazdan gelerek. "Tabii beni istemiyorsan annenin nefret edeceği her şekilde berbat etmek için. Ama bu sana pahalıya patlar." Islak taytını savurarak bir kaşını kaldırıyor.

Gerçekten elbisesini yeniden tasarlayacak mıyım? Parasını verirse, elbette. Benim yaptığım bir şeyi giymesi fikri hoşuma gidiyor, çünkü beğenmezse giymez. Ayrıca, her fotoğrafını gördüğünde beni hatırlayacak. Önümüzdeki elli yıl boyunca.

"O anahtar neydi?" diye tekrar soruyor, benimkiyle aynı renkte koyu gri bir eşofman giyiyor. Sol paçasında büyük sarı harflerle Marymount yazıyor.

Ona cevap vermiyorum.

Eşofmanlarımı alıyorum ve giymek için bacağımı kaldırıyorum, ama o bana saldırıyor ve beni itiyor. Kıkırdıyorum, tökezleyerek geri çekiliyorum ve pantolonu bırakıyorum.

Ellerimi uzatarak onu geri itiyorum. Tökezledi ama omuzlarını dikleştirerek kendini toparladı.

Pantolonumu yerden çekiyorum, geri adım atmıyorum. Clay sahada olmadığımız sürece bana elini sürmez. Antrenmanda zaman zaman sert davranma fırsatını kullanabilir ama saha dışında oyununu daha da sertleştirmiş olması, derimin altına girmek için yanıp tutuştuğu anlamına geliyor.

Çünkü zaman tükeniyor.

"O anahtar ne için?" diye tekrar soruyor.

Pantolonu tekrar silkeleyip yerdeki kirleri temizliyorum. "Bir parti için."

"Ne zaman?"

"Bu bir çeşit pop-up." Gözlerim tavana dikili, rahat davranmaya çalışıyorum.

"Ve içeri girmek için bir anahtara mı ihtiyacınız var?"

"Sanırım öyle."

Eşofmanlarını elimden kapıp pantolon ve spor sütyeniyle bana yaklaşıyor. "Peki bu partide kimler olacak? Tanıdığım biri mi?"

İçimden gülüyorum. Şimdi ona söylesem ne yapardı? Buna inanırdı. Clay aptal değil.

Gözlerimi kısıyorum. *Yine de ona henüz söylemek istemiyorum*.

"Megan Martelle?" diye soruyor, içeri girerek. "Birlikte parti yaptığın kişi bu mu?"

Özellikle koçumuzun asistanına kafayı takmış durumda. Neden?

Hiçbir şey söylemediğimde geri çekiliyor, benimkini tutarken gözlerinde bir parıltı var ve spor çantasını karıştırıyor. Telefonunu çıkarıp tıklamaya başlıyor. "Olivia Jaeger'ın A almak için bir anahtarı var," diye yazıyor. "Martelle'in dairesine, böylece Teach bütün gün onun amını dilleyebilir..."

Ona doğru bir adım attım. Keyfim kaçtı.

Başını eğerek yukarı bakıyor. "Bu sadece yüz karakter," diye düşünüyor. "Hâlâ çok fazla yer var."

Bir tweette iki yüz seksen var. Gerginim. *Bunu tweetlemeyecek. Yapmazdı.*

"Strap-on ile kafiyeli olan nedir?" diye soruyor, kaşlarının arasında masum bir çimdik.

Telefona sarıldım, ona benim tarafımda ne kadar başarılı olacağını göstermeye hazırdım.

"Sana yumruk atmıyor olmam bana nasıl yumruk atılacağının öğretilmediği anlamına gelmez," diye homurdanıyorum. "Kesin şunu."

Ama telefonunu tutarak geri çekiliyor. Onun yerine bana "Sütyenini bırak" dedi.

Çenemi kaldırıyorum. Onun nesi var böyle?

"Sütyenini bırak!" diye bağırıyor.

İrkiliyorum, yüzüm buruşuyor.

"Telefonunu bırak." Onun için sütyenimi bırakacağım ama fotoğraf çekmek yok.

Onu yere bırakıyor ama onun yerine masadan bir Sharpie alıyor. Yavaşça yürüyerek önümde duruyor ve ben arkama uzanıp siyah spor sütyenimin kancasını açıp yere düşmesine izin verirken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Yüzündeki lanet olası eğlence ifadesi karşısında irkilmeme engel

olamıyorum.

Bırak benimle dalga geçsin. Bırak ne söyleyecekse söylesin. O tweet'i göndermek istemiyor. Pek istemiyor. Onun istediği bu. Beni küçük düşürmek.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey yapmıyor, sanki ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi, ama sonra...

Bakışlarını indiriyor.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve gözlerinin incelemesi altında her şey sıcak. Dudakları birbirinden ayrılıyor ve nefes aldığını sanmıyorum.

Tüylerim diken diken oldu.

"Ben..." diye devam etti ve sonra boğazını temizledi. "Kalçalarının yetişkin bir defans oyuncusunu doğuracak kadar geniş olduğunu fark etmemiştim." Kalemin kapağını açıyor. "Eteğin bunu iyi gizliyor."

Siktir git.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve sürekli beni izliyor. "Külotunu çıkarmana izin vereyim mi?"

"Onları çıkarmamı ister misin?"

Bana meydan oku. Ona bakıyorum, cesaret etmesini istiyorum.

Ama onun yerine derin bir nefes alıyor. "Kardeşin..." diyor. "Geçen sabah seni bırakırken bana bakıyordu, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum.

"Aldırmadım. Onun için bir fotoğrafımı çekmek ister misin?" Göz kırpıyor. "Şu Jaeger erkekleri... Kesinlikle evlenilecek türden değiller, ama onları bu kadar çekici kılan da bu."

Neden bahsediyor bu kız?

"Bu kadar iyi hissettiren bir şey için kullanılmakla ilgili ateşli bir şey mi?" Onu inceliyorum, lanet noktayı bekliyorum.

"Ama aileden Demir sorumlu değil. Macon, değil mi?" Bana bakıyor. "En büyük kardeşin mi?"

Neredeyse gülecektim. Macon'la uğraşmak onun sahip olduğundan çok daha fazlasını gerektirir.

Gözleri bacaklarımdan aşağıya, külotumun üzerinden göğüslerime doğru kayıyor. "Bir sabah onun odasından çıksam ne yapardın?" diye neredeyse fısıldıyor. "Kızar mıydın? Onu bana karşı uyarır mıydın?"

Islak saçları omuzlarına yapışıyor, yumuşak dudakları ve parlayan cildi makyajsız çok daha güzel.

Ve kardeşimin yatağına girdikten sonra odasından havluyla gizlice çıkışının görüntüsü gözümün önüne geliyor ve gözlerimi kaçırıyorum.

"Yoksa onun yerine senin odanda olmamı mı isterdin?" diye mırıldanıyor.

Göğsüm biraz çöküyor, çarşaflarımın arasına sokulmuş halinin resmi düşüncelerimde beliriyor.

Ben de ters ters bakıyorum. "İyi olmanı dilerdim," diyorum sakince. "Benim yedek kardeşlerim var ve görünüşe göre senin bir taneye ihtiyacın var."

Gözlerinde öfke parlıyor, göğsü aniden ağır nefeslerle inip kalkıyor.

Benden ne istiyorsan al ve önümüzdeki üç ay içinde yap, sürtük.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve ben güçle tökezliyorum, birkaç dakika içinde ayaklarımdan sıyırdığını hissediyorum.

Nefesim kesiliyor, ellerim üzerimi örtmeye gidiyor ama duruyorum, bana ondan ve bu okuldan nefret ettiğimi ve buradan gitmem gerektiğini hatırlatması için yalvarıyorum. Eyalet sınırına doğru koşana kadar beni itmesine izin v e r i y o r u m .

"Oh, enfes," diye cıvıldıyor.

Gözyaşlarım göğsümde birikiyor. Sharpie derimi kazırken gözlerime doğru yükseldiklerini hissedebiliyorum. Onun dışında her yere bakıyorum.

"Sadece birkaç öneri," diyor üzerime yazarak, "çünkü fakir ya da değil, bu şeyler düzeltilebilir."

Karnımın bazı bölgelerini, uyluk içlerimi dolaşmaya, baldırlarıma ve ayak parmaklarıma notlar almaya başladı.

Beni itip kakarak masanın üzerinde neredeyse secde edecek hale gelmemi sağlıyor, ama boğazımdaki safra yükselse ve dişlerini dökmek için c a n a t s a m d a bunu kabul ediyorum.

Başı belaya girmeyecek. Başı hiç belaya girmedi, ben de kimseye, özellikle de kardeşlerime söylemeyi bıraktım çünkü benden intikam almak için tutuklanacaklardı.

Hayır. Bununla başa çıkacağım. Okuldan atılamayacağımı öğrendiğimde.

Kıçımın altına yazıyor. "Biraz squat bunu halledecektir."

Ayağa kalkıyor, her bir kolu kaldırıyor, yağ olup olmadığını görmek için sallıyor ve sonra not alabilmem için rahatsız edici kısımları işaretleyici ile daire içine alıyor.

Göbek deliğimin altını ve bikini çizgimi işaretliyor ve kalçalarımda olduğunu hayal ettiği muffin-top'u daire içine alıyor. Aşağı bakıp okumayı reddettiğim kelimeler yazıyor ve elleriyle beni inceliyor, takip ediyor ve sıkıyor, orada burada kahkahalar eşliğinde.

"Şu haline bir türlü alışamıyorum," diye yakınıyor. "Tanrım, sen bir sporcusun. Hiçbir mazeretin yok."

Boğazımda bir golf topu şişiyor, o kadar acı veriyor ki gözyaşlarımı zor tutuyorum.

Ama acı büyüdükçe içimdeki tuğlalar da büyüyor.

Devam et, Clay. Lütfen devam et.

Ayağa kalkıyor, kalemini kapatıyor ve aramızda bir santim mesafe varken gözlerimin içine bakıyor. "Bana teşekkür etmelisin," diye fısıldıyor. "Benden kurtulman, beni terk ettiğinde ihtiyacın olan tüm araçları sana verecek."

Kendi gözlerimdeki suyun içinden ona bakıyorum, bocalıyorum. *Onu terk mi edeyim?*

"Tıpkı annenin seni terk ettiği gibi," diyor.

Pardon? Eğer annem hakkında bir bok bildiğini sanıyorsa.

Ama o sadece başını sallıyor. "Trysta, değil mi? Trysta Jaeger ve lanet banyosunda kendini astığında bıraktığı altı çocuğu."

Dişlerimi gıcırdatarak sertçe nefes veriyorum. Anneme hiç benzemiyorum.

Clay'i terk etmeyeceğim. Ondan kaçacağım.

Geri çekilir, kalemi masaya fırlatır ve çantasını, tişörtünü ve telefonunu alır. "Lavinia'ya salı günü elbiseyi almaya geleceğimi söyle."

Ve arkasını dönüp sahneden uzaklaşıyor ve kayboluyor.

Ağır arka kapının kapandığını duyana kadar bekliyorum ve sonra nefesimi bırakıyorum.

Vücuduma bakarken birkaç damla gözyaşı yere dökülüyor. Ama bana yaptığı her şeyi anlayamadan hemen başımı çeviriyorum.

Eşofmanları elime alıp olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçiriyorum, ardından tişörtü giyiyorum. Ayakkabılarımı bulmak için etrafıma bakındım ama...

İç çamaşırımı göremiyorum.

İç çamaşırlarım hangi cehennemde?

Sola ve tekrar sağa dönüp ıslak giysilerimi kaldırıyorum ama onları hiçbir yerde göremiyorum.

Omuzlarım çöktü. Onları aldı. Onlarla ne yapacak?

Allah kahretsin. Daha fazla düşmeden gözyaşlarımı siliyorum, eşyalarımı alıyorum ve ayakkabılarım elimde sinemadan çıkıyorum.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor ama arabama koşmuyorum. Enerjim tükendi. Yürüyorum.

Nereye vuracağını biliyor, değil mi? Her şeyi yapabilir ya da söyleyebilir. En ufak bir suçlamayla kardeşlerimi tutuklatabilir.

Martelle'i kovdurabilirdi.

Eğer bunu bilseydi muhtemelen Dartmouth'un kabul mektubumu iptal etmesini sağlayabilirdi. Tek yapması gereken beni bir skandalın ya da tutuklamanın ortasına atmak ve Dartmouth benden elini eteğini çeker.

Yine de o cinayetleri işlemedi. Kendini evime, masama, kardeşlerimden birinin yatağına koymak... Ev artık benim için güvenli bile olmazdı.

Şehrin içinden geçiyorum, hız yapıyorum çünkü endişeliyim ama eve gitmek istemiyorum.

İleriye baktığımda, kapısında *Kapalı* tabelası asılı olan elbise dükkanını görüyorum. Hiç düşünmeden sağa dönüp bir park yerine çekiyorum.

Ayakkabılarımı arabada bırakarak yolcu koltuğundaki sırt çantamdan anahtarlarımı aldım ve arabadan çıktım. Dükkâna koşuyorum, kapının kilidini açıyorum ve içeri dalıyorum.

Bayan Lavinia hava muhalefeti nedeniyle bugün kapalı kalmaya karar vermiş olmalı ama acil bir durum olursa diye telefonları yönlendirdiğini biliyorum.

Kilidi tekrar çeviriyorum, çalışma odasına doğru ilerlerken ışıkları kapalı bırakıyorum.

Geçen yıl beni yanına çırak olarak almayı, belki bir gün dükkânı birlikte işletmeyi teklif etti. Sanırım dikişte iyiyim ve tasarım yapmaktan hoşlanıyorum, ancak bunu sadece tiyatroda olabildiğince faydalı olmanın bir parçası olarak öğrendim. Sonsuza kadar yapmak istediğim şey bu değil.

Yine de bu iş için minnettarım. En azından arabaya servis yok.

Geniş odanın içine giriyorum, ışıkları kapalı tutuyorum ama pencerelerden ışık süzülüyor, yağmur camları dövüyor. Sol duvardaki ilan panolarının altında çökmek istediğim bir kanepe var, ama masanın üzerinde duran, etek ucuna iğneler batırılmış bir elbise görüyorum. Clay boyunun kısaltılmasını istemişti.

Yanına gidip elbiseyi elime aldım ve Clay'in büyükannesi ile annesinin de giydiğini bildiğim Collins yadigârına baktım. Fotoğrafları görmüştüm.

Arada bir, Lavinia gece için gittikten sonra, değiştirdiğim elbiselerden bazılarını deniyorum. Bazen annem yanımda kalsaydı daha kız gibi olur muydum diye düşünüyorum. Makyaj ve kıyafetler ilgimi çekmeye başladığında annem gitmişti ve ailemin hayatta olduğu dönemden bile daha fakirdik. Kendi paramı kazanmaya başlamadan önce sahip olduğum şeylerin çoğu artık Trace'e uymayan şeylerdi.

Yakasını iki elimle avuçlayıp burnuma götürüyorum ve kumaşı kokluyorum.

Bazen, annem saçıma ne yapacağım konusunda benimle tartışırken, başıma gelecek özel bir şey için heyecanlanan bir kız olarak o yükselticinin üzerinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Bazen ben olmamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Her bir adımın bu kadar zor olmak zorunda olmadığı bir hayat yaşamak.

Yumruklarımı elbisenin etrafında sıkıyorum, bakışlarım kumaşta daha da ısınırken sert ve sığ nefes alıyorum. *Bazen Clay olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.*

Ve kendimi durduramadan kollarımı sert ve hızlı bir şekilde açıyorum, eski ipek ikiye ayrılırken çığlık atıyor.

CLAY

"BAYAN CLAY?" BERNIE seslenir. "Annen-"

"Bana ihtiyacı olursa arayabilir," diye bağırarak evimin merdivenlerini hızla çıktım.

Spor çantamı taşıyarak hizmetçinin yanından hızla geçiyorum. Odama dalıp kapıyı çarparak kilitliyorum.

Ugh, o kaltak. Ondan nefret ediyorum. Çok sakin. Çok yumuşak. Çok sabırlı.

Yutkunuyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. *Gözlerindeki o yaşlarla çok güzeldi.*

Işıkları kapalı tutarak çantayı yere bırakıyorum ve kapının içine düşüyorum.

Bunu neden yaptım ki? Gözlerimi sımsıkı kapatırken gözyaşlarım hemen yüzümden aşağı dökülüyor. *Çok ileri gittin. Çok ileri gittin.* Ona asla elimi sürmedim. Asla. Ben sadece...

Ben sadece...

Onun yerine üzerimde eller varmış gibi hissediyorum. Sırtımda ve boynumda, beni aşağı itiyorlar. Başımı aşağı itiyor ve aşağıda tutuyor. Toprak başımın üzerine yığılıyor, ağzımdaki ve burnumdaki kir her geçen gün daha da artıyor ve artık kendimi göremiyorum. Ben küçüğüm. Kim olduğumu bilmiyorum. Her zaman kızgınım. Acı çekiyorum. Korkuyorum.

Artık sadece bu kadarım.

Dönüyorum, alnımı kapıya bastırıyorum ve hıçkırıyorum. Bunu ona neden yaptım? Onun ne önemi var ki?

Ama şimdi bile hala hissediyorum. O benden daha büyük. O parlıyor ve ben parlamıyorum ve onu aşağı itmek ve küçültmek istediğimden bile değil. Sanki...

Onun yörüngesinde olmak gibi, parlaklığı da hissedebiliyorum. O yakınımdayken kendimi daha büyük hissediyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp banyoya giriyorum, suyu açıp yeterince hızlı giremiyorum. Bugün cenaze evinde Bayan Gates'e yardım etmem gerekiyordu ve gitmeliydim, çünkü bu benim bokumu bir perspektife oturtan tek şey, ama yapamıyorum. Şu anda kimseyle konuşamam.

Saçlarımı ıslatıp sıcak suyun vücudumdan aşağı akmasına izin verirken kaslarımın gevşemesini sağlayamıyorum, her şey hala lastik bir bant gibi sıkı.

Ama huzur iyi hissettiriyor ve nefesim düzleşmeye başlıyor.

Dizlerimi vücuduma sararak küvete oturuyorum.

Babamı özlüyorum. Annemle her hafta dönüşümlü olarak yaptığımız Angsty Teen Tuesdays'i özlüyorum - o bana kendi zamanındaki gençlik filmlerini gösteriyor, ben de ona kendi filmlerimi gösteriyorum - Eritilmiş Sütlü Patlamış Mısır ve Mountain Dew ile birlikte.

Hapları almamaya çalıştığımda onları özlüyorum. Onları bu kadar özlemem beni korkutuyor.

Elimde bir ağrı fark ediyorum ve parmaklarımın yumruk şeklinde kıvrıldığını fark ediyorum.

Aşağı bakıyorum, yavaşça açıyorum ve elimde Liv'in iç çamaşırını buluyorum.

Onları ben aldım. Onları aldığımı biliyordum ama orada olduklarını unutmuştum. Karnım dönüyor, duş siyah danteli ıslatıyor. Normalde her gün böyle güzel şeyler giyer mi?

Dizlerim hala büküktür, iki elimle iç çamaşırını tutuyorum, kafam anlamadığım yerlere gidiyor. Bunlarla mı uyuyor? *Sadece bunlarla mı* uyuyor? Kaç kişi onu bunlarla gördü? Megan Martelle gördü mü?

Kafamda Liv'in bunları giydiği bir resim oluşuyor ve sesimi tekrar duyuyorum.

Senin durumuna inanamıyorum.

Bugün onun üzerine yazdığım tüm o saçma sapan şeyleri düşününce gözlerim yanıyor.

Ona nasıl tecavüz ettiğimi.

O çirkin değil. Onda yanlış bir şey bulamadığım için nefret ediyordum ve ona dokunmamalıydım. Bu onu incitti.

Tenine dokundum ve bana hiç sorun olmadığını söyledi. Parmak uçlarım karıncalanıyor, hala pürüzsüz karnını ve kollarını hissediyorum.

Kumaşı parmaklarımın arasında öğütüyorum, bedenimdeki kasırga tıpkı sinemada onu karşımda çıplak görmenin utancı ve yürek acısıyla yeniden şiddetleniyor.

Artık benden sonsuza dek nefret edecek. Benim istediğim de bu, değil mi? Çok ileri gitmiştim.

Yapmak zorundaydım.

Küvette arkama yaslanıyorum, sprey üzerime yağıyor. Başımı elime yaslayarak iç çamaşırını tekrar tekrar yumrukluyorum, bakışlarım kafamın içinde sadece onu gördüğüm bir boşluğa düşüyor.

Burada
benimle.
Benimle sessiz
ol.

Benimle yakınlaş.

Başı kalçalarımın arasında.

İnliyorum, amımı ovalarken başım geriye düşüyor ve klitorisimi külotunun içinden parmaklarımın altında yuvarlıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, dantelli kumaşının sürtünmesi biraz cızırtılı ama çok iyi hissettiriyor.

Evet.

Ama sonra gözlerimi açıyorum ve duruyorum, yaptığım şeyden dehşete düşerken vücudum ihtiyaçtan ağrıyor.

Callum'a karşı hiç hissetmediğim bir ihtiyaç.

Hayır. Gözyaşları iyi. *Sikeyim hayır.*

Elimdeki külotu sıkıp ayağa fırlıyorum, avucumu duş duvarına çarpıyorum ve Alli'yi o levhanın üzerinde görüyorum ve insanların istememesi gerektiğini düşündüğü bir şeyi istediği için dünyanın ona ne yaptığını görüyorum.

Onu becereceğim. Onu yavaş ve hızlı, sert ve nazik bir düzine farklı şekilde becereceğim. Ve eğer bu bir şeyi kanıtlamazsa, bana verecek başka birini bulacağım.

İyi biri. Benimle ne yapacağını bilen biri. O olmayan biri.

- - -

Ertesi gün, her zamanki gibi kendimi onun bunu hak ettiğine ikna ettim. Olivia bir sürtük gibi davrandı. Artık bir kardeşim olmadığına göre nasıl bir kardeşe ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyordu. Ne domuz ama.

Babasının ölümünden iki ay sonra annesi gidip kendini astığında, bu konuyu hiç açtım mı? Hiç ona karşı kullandım mı? Ona yaptıklarım, dünkü yorumun ne kadar çirkin olduğunun yanına bile yaklaşamaz.

Sonra da ağlayacak kadar küstahlaştı.

Torpido gözünden bir yıl önce aldığım park biletini alıp çantamla birlikte arabamdan çıkıyorum ve kapıyı çarpmadan önce bileti ön cam sileceğinin altına kaydırıyorum.

Saat dörtten sonra park etmek yasaktır tabelasını görmezden gelerek kaldırıma atlıyorum. Telefonum çalıyor ve çantamdan çıkarıp ekranda Callum'un adını görüyorum.

"Neredesin?" diye soruyor selam vermeden.

"Sosyeteye takdim edilecek canavarımı

alıyorum."

"Çok güzel olacaksın."

İçimden gülüyorum. "Belki alttan."

"Bu bir alay mı?"

Lavinia'nın evinin kapısında durarak, "Bir meydan okuma," diye karşılık veriyorum. "Balo gecesi benden alamayacağın bir kutu Küba purosu."

Sessizleşiyor ve ben elim kapıda bekliyorum. Bu çok mu cesurcaydı? Sonra nihayet sordu, "Gerçek Kübalılar mı?"

Gülümsüyorum. Callum'a karşı hislerim karmaşık olsa da o nasıl oynayacağını biliyor. "Onlar sadece fakir insanlar için yasadışı," diyorum ona.

Kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Peki kazanırsan ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Bir kutu Küba purosu."

Bir homurtu kaçar.

Dükkâna giriyorum, kristal avizeler tepemde parlıyor ve hemen etrafa bir göz atıyorum, onu göremiyorum. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim.

"Seni elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

"Maalesef buna mecbur kalacaksınız." Tezgâhta kimsenin olmadığını görünce iç geçirdim. "Yarın okulda görüşürüz."

"Güle güle."

Telefonumu kapatıp çantama koyuyorum ve Lavinia'ya seslenmek üzereyken arka odadan çıkıyor, ruju mor elbisesiyle patlıcan gibi görünüyor.

"Günaydın," diye cıvıldıyorum.

"Clay!" Beni durdurmak istercesine elini kaldırdı. "Elbiseni almadan önce denemeni istiyorum, tamam mı? Sadece emin olmak için."

Mecbur muyum? O lanet şeyi sadece bir kez daha giymeyi umuyordum. Balo gecesinde.

"Soyunma odasında," diyor. "Vaktin var mı?" "I..." Ama yeterince hızlı düşünemiyorum. "Elbette."

Onu soyunma odasına kadar takip ediyorum, çantamı bırakıyorum ve o gittikten sonra perdeyi kapatıyorum.

İç çamaşırlarım yanımda değil, doğru sütyen ya da başka bir şey. Yani bu şey olması gerektiği gibi oturmayacak.

Lavinia fark etmezse ve elbise zamanında hazır olmazsa bu benim lehime olabilir. Onun yerine annemin spagetti askılı, gümüş rengi Balenciaga'sını ödünç alabilirim. Sıkıştığımda hayır diyerek beni ağlatmaz.

Soyunuyorum, elbise çantasının fermuarını açıyorum ama Lavinia perdelerin üzerinden bir şey çeviriyor, askısız bir sütyen ve hızlıca, "Al bakalım tatlım!" diyor.

İnlememi tutuyorum. "Teşekkür ederim!"

İç çamaşırını kaptığım gibi ön tarafıma sarıyorum, göğüslerimi kuplara yerleştiriyorum ve iki elimle arkama uzanıp kancaları tutturmaya çalışıyorum.

Ama sadece hissederek onları birbirlerine bağlamamın imkânı yok. "Yardım edin" diye sesleniyorum.

Tokalarla boğuşuyorum, midemi emiyorum ve ne yaptığımı görmek için aynada arkama bakabilmek için dönüyorum.

Ama sonra perde aniden açılıyor ve Liv'in aynada durduğunu görüyorum.

Lavinia nerede?

O bana bakarken ve ben ona bakarken bir anlığına nefes almayı bırakıyorum ve ne yapacağını bilmiyorum. Üzerinde bir Sharpie arıyorum ama göremiyorum.

Siyah kotu vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor ve siyah tişörtü ortadan kesilmiş, karnı sıkı ve pürüzsüz bir şekilde ortaya çıkıyor. Arkasına taktığı beyaz beyzbol şapkası, kaç kez ağartıldığı için neredeyse mavi renkte ve etrafına dökülen saçları ile boynu arasındaki o karanlık tünele bakıyorum, kendimi içine gömmek istiyorum...

Yutkunuyorum, karnındaki Sharpie'nin silik kalıntılarını fark ediyorum.

"Lavinia nerede?" Sesimi çelikleştirerek soruyorum.

Başını hafifçe eğiyor ve gözleri anında külotuma kayıyor. Siyah dantelli olanlara.

Onun.

Gözlerimle tekrar buluşuyor, sonra içeri giriyor, perdeyi kapatıyor ve beni çekiştirerek korseyi bağlıyor.

"Birinci sınıftan sonra ayrı duş kabinleri yüzünden biraz bastırılmış hayal kırıklığı mı?" Ben de öyle dedim. "Beni çıplak görmek için son şansını mı değerlendiriyorsun?"

"Görülecek bir şey yok," diye mırıldandı. "Hâlâ on dört yaşındayken g ö r ü n d ü ğ ü n gibi görünüyorsun."

Biraz hırladım. *Hırlamıyorum.* Kaltak.

Göğüslerimi kupların içine yerleştiriyorum, parmaklarının dokunuşuyla tenim karıncalanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Peki, babam ve Callum'un babası ailenizi Sanoa Körfezi'nden çıkarırsa ne olacak?"

"Sana ne ki?"

Korseyi daha da sıkıyor ve düşmemek için ayak parmaklarımı halıya geçiriyorum.

"Umurumda." O çalışırken ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Sen benim eğlencemsin."

Etrafta olmanı seviyorum.

Kafasını kaldırmıyor, kaldırmayacağını da söyleyebilirim. Bir santim bile vermiyor.

"Ayrılacaksınız," diyorum ona, zaten biliyordum ama bu sözleri söylerken göğsüm ağrıyor. "Macon St. Carmen'e yakın kalacak. Burada işlerle uğraşıyor, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Dallas ve belki Trace orduya katılacak." Tahmin yürütüyorum, çünkü hiçbir yönü ya da eğitimi olmayan erkekler iş eğitimi, garantili maaş ve barınma imkanı olan bir yere gitmekten başka ne yaparlar ki? "Geri kalanlar dağılacak."

Army Jaeger'ın sanırım bir çocuğu var ve Iron'ın çok fazla sabıkası var. Ordu onu kabul etmez.

"Peki ya sen?" Bastırıyorum. "Sana ne olacak?"

"Planlarım değişmeyecek," diye mırıldanıyor sonunda, kancalarımı bitirirken. "Yine de bu bok çukurundan defolup gideceğim."

"Ve benden uzakta," diyorum.

Ayağa kalkıyor, hala arkamda ve aynada gözlerimle buluşuyor. "Verdiğim kararlarda senin bir faktör olduğunu mu düşünüyorsun? Dartmouth her zaman planımdı. Senin bir önemin yok."

Dartmouth mu?

New England mı? Hiç Florida dışına çıktı mı?

Ona bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum, kafamın içindeki çarklar dönüyor ve biliyorum ki hazırlıksız yakalandığımı anlayabilir.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözlerimi indiriyorum, düz durduğundan emin olmak için korseyi çeviriyorum.

Senin bir önemin yok. O da böyle söyledi. Sadece gidecek. Şimdiden planları var. Sanki kaçmak için günü *bekliyormuş* gibi... *Nasıl...*

Tekrar yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kurudu.

Ellerimi çabuk tutarak elbise çantasının fermuarını açıyorum ve tanımadığım bir elbise ortaya çıkıyor.

Ha?

Onun verdiği haberlere dalıp çantayı geri çevirip ismini kontrol ediyorum, benim olduğunu görüyorum ve elbiseyi tekrar inceliyorum.

Bu benim elbisem değil. Bu daha da iğrenç, eğer mümkünse.

Ama sonra... İpeği fark ettim. Elbisemi oluşturan şifonun aynı tonu ve biraz daha inceliyorum, dantelleri ve çiçekleri alıyorum, hepsi benim ama yeniden konumlandırılmış.

Çalı gibi beyaz çiçeklerden oluşan halter yaka eklenmiş ve payetler ince çizgiler gibi bedene yapışarak belde son bulmakta ve spiral şeklinde eteği süsleyen tüylere yol vermektedir.

Göğsümde bir kahkaha kabarıyor ama kendimi tutuyorum. Korkunç bir şey ve buna kesinlikle bayılıyorum. Bunu o yaptı.

Gülümsememi dizginleyip omzumun üzerinden bakıyorum ve onun sakin ama eğlenen bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Benim tepki vermemi bekliyor.

Bunu bilerek yaptı. Sharpie olayı yüzünden beni geri almak için kovulma riskini, yani annemin ve büyükannemin gazabını göze aldı.

Beni kızdırmak istiyor ve bunu başaramayacak. Daha fazla memnun olamazdım.

"Üzerime koy," diyorum ona, neredeyse başım dönüyordu.

Bana bakıyor, sadece bir an duraksıyor ve sonra devam ediyor. Önümüzdeki otuz saniye bu dükkândaki son saniyesi olabilirdi ve umurunda bile değilmiş gibi görünüyordu. Kendisini rahatsız edecek kadar önemli olduğum için daha çok memnunum. Bütün gecesini buna harcamış olmalı.

Kombinezonu çekiyorum, o da elbiseyi askıdan alıyor, korsajını açıyor ve dizlerime kadar indiriyor.

Çiçekleri boynuma dolayıp elbiseye iliştirirken ben de içeri girip elbiseyi vücudumdan yukarı çekmesine ve arkasını iliklemesine izin veriyorum.

Ama elbiseyi havalandırıp kendime iyice bakamadan, annemin ne göreceğini ve tepkisini hayal edemeden, arkamızdan bir çığlık duyuyorum.

"Nedir bu?"

İkimiz de durup dönüyoruz, Lavinia eliyle perdeyi açık tutarak duruyor.

"Bu da ne?!" diye tekrar bağırıyor ve sonra gözleri Liv'e kayıyor. "Sen...? Olivia...?"

Kahkahalar midemi sarsıyor ve gülümsememi gizlemek için arkamı dönüyorum.

Paha biçilemez.

Ama aynı anda aklıma bir düşünce geldi. Eğer kovulursa, ona burada ulaşamayacağım. Eğer beni kızdırmak için işini bir kenara atacaksa, o zaman gerçekten bir şey kazanmıyorum demektir.

Lavinia'nın gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, tüm sıkı çalışmasının nasıl berbat olduğunu anlıyor ve sonra Liv'e dik dik bakıyor. "Sizinle konuşabilir miyim lütfen?"

Ve onun için her şeyin bittiğini biliyorum.

Liv soyunma odasından çıkmaya hazırlanıyor, ama ben onu geçip ana odaya giriyorum ve yükselticinin üzerine çıkıyorum. "Bayıldım," diye ilan ediyorum. "Zili çal."

"Yapmayacağım," diye karşılık verir Lavinia. "Bu... bu..." Kusacakmış gibi beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Sonra Liv'e bir bakış daha fırlatarak onu özel olarak kovabileceği arka odayı işaret ediyor. "Şimdi!"

"Zili çal," diye homurdandım. "Tam da istediğim şey." Liv'e bakıyorum, bunu yüzüne vuruyorum. "Kredi kartı arka cebimde. Al onu." Sonra tekrar Lavinia'ya. "Olivia emirlerime uydu. Onu suçlama. Tamamının ödenmesini istiyorum."

Lavinia tartışacakmış gibi ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum.

"Ciddiyim," diyorum tekrar.

Sonra arkamı dönüyorum ve boy aynalarında kendimi her açıdan kontrol ederken başka bir tartışmayı kesiyorum.

Liv soyunma odasında kot pantolonumun arka cebinden annemin kredi kartını çıkarıyor ve lobide kaybolmadan önce bana yarım gözle bakıyor. Lavinia'nın sessiz tıslamalarını duyuyorum ve orada durup Jaeger'a ne söylediğini duymaya çalışıyorum ama duyamıyorum.

Kaltağın çenesini kapatması lazım. Ona sorun olmadığını söyledim. Yani, değil. Liv bunun bedelini ödeyecek ve onu cezalandırmak için yardıma ihtiyacım yok. O benim sorumluluğumda.

Elbisenin etekleri çok kısa, kombinezon alttan dışarı taşıyor ve boynumdaki çiçekler kaşındırıyor. Eteği yukarı kaldırıp arkama uzanıyorum, kombinezonun fermuarını açıyorum ve yere düşmesine izin verip içinden çıkıyorum. Annemin bunu giymeme izin vermesine imkân yok ve gelecekteki kızım için kurtarılamasın diye parçalara ayırmaya başlamayı yarı yarıya arzuluyorum. Bunun için Liv'i bile suçlayabilirim. Kimse aksini düşünmez.

Ama henüz o kadar ileri gitmeyeceğim. Sonunda oynuyor ve bunun tadını çıkarmadan önce başını belaya sokmak istemiyorum.

"Eğer elbise buysa," diyor biri ve Callum arkamda belirip beni tekrar kollarının arasına alıyor. "Bunu kesinlikle en kısa zamanda üzerinden çıkaracağım."

Olivia'yı odanın hemen dışında hissederek ona bakıyorum.

Eğiliyor, nefesi dudaklarımda geziniyor ama beni öpmüyor.

"Callum-"

"Şşşt..." dedi bana. "Gizlice girdim."

"Kurukafa ve Kemikler'in bir toplantısı olduğunu sanıyordum." Sırıtarak alayımı savuşturdu.

Gelecek yıl üniversiteye gitmeden önce bir derneğe girmeye çalışıyor. Mezunlarla ve mirasçılarla konuşuyor. Babasının onun için kurduğu bağlantıları sağıyor. Hırslı olması hoşuma gidiyor, her ne kadar yaptığımız şey mezuniyetten sonraya kalmayacak olsa da. Sonbaharda bir okula gidecek. Ben başka bir okula gideceğim.

Ve ikimiz de biliyoruz ki, biz uzaktayken hiçbirimiz diğerini beklemeyecek.

"Elbiseyi göremezsin." Tekrar ayağa kalktım ve kollarından kurtuldum.

Ama beni tekrar kendine çekiyor ve ben nefes alıyorum. Bedenini bedenime bastırıyor, gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyor. "Benim için soyun," diye fısıldıyor.

Ben hala.

"Elbisenin çıkmasını ve kıyafetlerinin tekrar giyilmesini izlememe izin ver," diye mırıldanıyor, burnu benimkini okşuyor. "Sana dokunmayacağım."

Bir parçam bunu istiyor. Yavaşça hareket etmesi hoşuma gidiyor, beni rahatlatıyor.

Bizi soyunma odasına götürüyor ve perdeyi kapatıyor. "Seni her gördüğümde üçüncü aşamaya geçmek istiyorum Clay. Göster bana."

Dudaklarımın üzerinde hareket ediyor, sıcak nefesinin düştüğü yerde tenimi karıncalandıracak kadar kendini tutuyor.

Onu istiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, tişörtünü bedeninden yırttığımı ve teninin benimkine karşı nasıl hissedeceğini hayal ediyorum, ama karıncalanmalar azalıyor ve parmak uçlarımda yükselip ağzını arıyorum. Onu kovalıyorum. Geri almak için savaşıyorum.

"Düğmelerimi aç," diye inliyorum.

Onu istiyorum.

Bana dokunmasını, beni öpmesini, beni eve götürmesini ve yatağıma gizlice girmesini istiyorum.

Kendini kaybetti. Belimden tutup ağzını ağzıma dayıyor, beni duvara yaslıyor ve eteğimi yukarı kaldırıyor. Dizimi belinden tutarak bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Diğer eli sırtımdaki düğmelerde çalışıyor.

"Beş dakika Clay," diyor ve ben korsenin gevşeyip gövdemden aşağı kaydığını hissedene kadar düğmeleri açıyor. "Beş dakika içinde ne kadar zarar verebilirim?"

Dudaklarımı tekrar kapatıp içime giriyor, çenesindeki yirmi dört saatlik tüyler yüzümü ve dudaklarımı dürtüyor. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, kasları gömleğinin altında sıkı ve kalın, ve ağzına daha derin dalıyorum, uyluklarımın arasındaki nabzın yaptığı şeye ihtiyaç duymasını bekliyorum. Hoşuna gitmesini. Herkes gibi etrafta dolaşmaktan bıktım. Kendi erkeğimi istiyorum.

Birinin bana dokunmasını istiyorum.

Onu daha fazla aramak istiyorum ve birlikte olduğumuzda kendimi kontrol edemiyorum.

Başımı geriye itiyor ve boynumu öpüyor, kıçımı kavrayıp kalçalarını külotuma doğru tekrar tekrar yuvarlarken emiyor ve ısırıyor.

Ve bunu hissediyorum. Bir an donup kalıyorum, Liv'in külotunun danteli yumruma çok iyi sürtünürken klitorisimdeki nabız pompalanmaya başlıyor.

Islandıkça ısı yayılıyor ve yavaşça gözlerimi kapatıp kollarımın bedeninden uzaklaşmasına izin veriyorum. Yanımda asılı kalıyorlar, görüntüler göz kapaklarımın ardında şimşek gibi çakıyor. Çok hızlı. Çok sıcak.

Cilt. Islak ten. Ve yüzü yanıyor, parlıyor, altın rengi ve ağzımla kaplı.

İnliyorum, elimi giydiğim külotundan aşağı kaydırıyorum, pürüzsüz tenimi ovuyorum ve parmaklarımı içine daldırıyorum ve beni izlemesini istiyorum. Beni istemesini sağlamak ve onu mutlu etmek için.

"Lanet olsun Clay," diye homurdanıyor Callum ve beni öpmeyi bırakıyor. Sanırım izliyor.

Ama bir süre sonra dudaklarım tekrar bana değiyor ve onu yavaş ve nazikçe öpüyorum. Dilimle onunla alay ediyor ve tadını çıkarıyorum. Onun değil.

"Benimle eve gel," diye fısıldıyor kulağıma. "İkimiz de bunu durduramayız."

Orgazmım doruğa ulaşıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor, minnettarım ve içim parçalanıyor. Onunla b o ş a l a b i l i r i m. Artık nasıl olacağını biliyorum.

Ama Tanrım... Kafamda ne haltlar dönüyor?

Bir ses duyuyorum ve gözlerimi açıp perdedeki aralıktan Liv'i görüyorum. Perde on beş santim açık duruyor ve bize bakarken yanında, masanın üzerinde bir yığın ayakkabı kutusu duruyor.

Bakışları düşüyor ve iç çamaşırını gördüğünü biliyorum. Callum Ames'in ellerini iç çamaşırlarının üzerinde gezdirdiğini görüyor ve ona biraz daha sürtünmemi izlerken midemde hissettiğim hazza engel olamıyorum.

Göğsünde oyalanıyorum, meme uçlarının belli belirsiz noktaları siyah tişörtünden dışarı çıkıyor, karnının bronz teni alttan görünüyor. O

Sütyen giymiyor ve parmaklarım mırıldanıyor, ellerimi gömleğinden yukarı kaydırdığımı hissettiğimde başka bir inilti kaçıyor.

"Clay," diyor yine boynuma karşı.

Ama ona bakarken gözümü kırpmıyorum. "Balo," diyorum ona. "Balodan sonra.

Bütün gece."

Bana bütün gece sahip olabilir. Hoşuma gidecek. Hoşuma gideceğini biliyorum.

Liv'in gözleri kısılıyor, çenesindeki kaslar geriliyor ve beni duymadığını biliyorum, muhtemelen elbiseyle beni kızdırma planının işe yaramamasına kızıyor.

Ben önemliyim, seni velet. Değilsin. Benden öylece kaçamazsın. Buradan gideceksin, ama bunu benden asla kurtulamayacağını bilerek yapacaksın. Pek sayılmaz.

Hala aylarımız var, Jaeger. Eğlence daha yeni başlıyor.

OLIVIA

Sahada aşağıya doğru koşuyorum, ışıklar tepemde parlarken sırtımdan ter damlıyor. Tribünlerdeki kalabalık tezahürat yapıyor ya da sanki burada olsalar daha iyisini yapacaklarmış gibi anlaşılmaz emirler yağdırıyor.

Kayarak durdum, etrafımda döndüm, Clay'i buldum ve sopamı çimlere iki kez vurdum. "Buradayım!" diye bağırdım.

Gözlerimle buluşuyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve topu Ruby Ingram'a atıyor. Yumruğumu sopanın etrafına sıkıştırıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve Ruby topu kaybetmeden önce iki saniye boyunca izliyorum ve diğer takım ödülleriyle birlikte kalemize doğru sahaya geri dönüyor.

Lanet olsun, Clay.

Topun peşinden koşuyorum, yanından geçmeden önce ona bir bakış fırlatıyorum. Onun sorunu ne? Kazanmak istiyor, değil mi? Bunun *beni* kötü gösterdiğini mi düşünüyor? Hayır. Bu onun suçu.

Hücum oyuncusu pas veriyor ama ben koşup topu alıyorum ve etrafımda dönüp Amy'ye atıyorum. O koşuyor, herkes yön değiştiriyor ve ben de onun peşinden koşuyorum, topun çok uzun süre tereddüt eden Krisjen'e gidişini izlerken topuklarımı sıkıyor ve tetikte bekliyorum.

"Krisjen!" diye bağırıyorum. Gergin gözlerini bana çeviriyor ve sopasını savuruyor, o lanet şeyden kurtulduğu için çok mutlu. Yakalıyorum, koşuyorum, savruluyorum ve şut çekiyorum. Top ağlara çarpıyor, kaleci yeterince hızlı tepki veremiyor.

"Evethhhhhhh!" Kardeşlerimin ıslıklar arasında tribünlerden kükrediğini duyuyorum.

Ama ben mutlu değilim. Diğerleri etrafımızda koştururken Clay'e doğru yürüyorum ve omzumu onun omzuna çarpıyorum. "Kes şunu," diye homurdanıyorum yanından geçerken.

"Ne?" diye alay ediyor. "Sadece senin kıçını kaldırmanı izlemeyi seviyorum, hepsi bu."

Evet, doğru. Önde koşarken at kuyruğu zıplıyor ve neredeyse Coomer'ın beni yedeklemesini dileyeceğim. Clay'in motivasyonumu bu kadar hızlı tüketebilmesi inanılmaz.

Krisjen topu ona verdi, o da yakaladı ve bana doğru koştu. Geri çekildim, sopamı tuttum, yakalamaya hazırdım ama topu kafamın üstünden attı. Mercedes Peron topu almak için hamle yaptı ama bir Kartal oyuncusu onu yere düşürdü. Top yuvarlanarak uzaklaştı.

Clay'e hançer atıyorum. *Onu öldüreceğim.* Bunu bilerek sabote ediyor. Kimsenin bana ihtiyacı olmadığını kanıtlamaya çalışıyor.

Ancak tam o sırada Clay gözlüğünü çıkarır, alnındaki teri siler ve halinden hiç de memnun görünmez.

"Collins!" Koç bağırıyor ama Clay göz teması kurmayı reddediyor.

Mercedes ellerini uzatarak Clay'i sorguluyor. "Jaeger'a vereceğini sanıyordum."

"Kapa çeneni," diye ısırır Clay.

Orta saha oyuncuları birbirine giriyor ve Amy topu alıp Clay'i arıyor ama tam o şutu çekerken koşup sopamla topu yakalıyorum ve Clay'i yere düşürüyorum. Tepkisini görmek için yere bile bakmıyorum ve başımın belaya girmesi umurumda değil. Bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Sahada koşarken Amy'ye pas veriyorum, o da Lena Marcus'a veriyor, o da şutunu çekiyor ve golü atıyor. Gülümsüyorum, geri çekiliyorum ve topun tekrar oyuna girmesi için hazır oluyorum.

Ama arkama baktığımda Clay kenarda duruyor, Coomer da ona iyi bir fırça atıyor. Clay orada duruyor, meydan okuyan küçük çenesi her zamanki gibi sert ve Megan yanlarında duruyor, bana bakıyor ve gülümsemesini geri çekiyor.

Ama artık gülümsemiyorum. Clay koça bakmıyor. Bana bakıyor, nefes alış verişi sakin ve sanki hiç umurunda değilmiş gibi.

Bunu neden yapıyor? Ne istiyor?

Çok uzun süre düşünecek vaktim yok, çünkü oyunlar yeniden başlıyor ve maçın son yirmi dakikası için gaza basılıyor. Clay yine benden kaçarak ve koçu görmezden gelerek oyuna giriyor, topu kaleye kendisi götürüyor ve on bire beş galibiyetimizi garantiliyor.

Kutlama yapmak istemiyorum. Sadece buradan çıkıp gitmek istiyorum. Eşyalarımı toplayıp park yerine doğru yürüyorum, koçun maçtan sonraki küçük konuşmasına kalmıyorum ve Trace'in beni kollarının arasına almadan hemen önce koşarak yanıma geldiğini görüyorum. "O-liv-i-a!" diye bağırıyor. "Anne sürtük! Dört gol!"

Ve öfkeme rağmen, beni etrafında döndürürken gülüyorum.

Beni yere bırakıyor ve Demir sarılmak için beni yanına getiriyor. "Tebrikler, evlat."

"Teşekkürler."

Dallas ve Army arkalarından yürüyor, aileler ve tribünlerdeki diğer herkes yavaşça evlerine gitmek üzere otoparka akıyor.

Etrafıma bakındım. "Macon nerede?" Buraya geleceğini söylemişti.

Ama Army'nin gözlerindeki bakıştan cevabı zaten biliyorum. "Kalıp işleri halletmem gerekiyordu, evlat."

Evet. Başka tarafa bakıyorum. *Biliyorum.*

"Hadi ama." Trace beni dürtüyor, neşelendirmeye çalışıyor. "Mariette's. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diye ekliyor Demir, teçhizat çantamı benden alarak.

Beni de yanlarına çekiyorlar, kızlardan bazıları izlemeye gelen aileleriyle birlikte ayrılıyor, diğerleri ise otoparkta kutlama yapıyor.

Kamyonete doluşuyoruz, Demir çantamı yatağa atıyor ve Dallas motoru çalıştırıyor. O vitese takarken camdan dışarı bakıyorum ve Clay'in otobüse yaslanıp telefonunda gezindiğini görüyorum.

Diğer takım arkadaşlarımızın arkadaşlarıyla güldüğünü ve gururlu ebeveynlerden kucak aldığını fark edene kadar bu alışılmadık bir şey değil. Clay'in ailesi genelde maçlara gelmez miydi? Geçmişi düşününce, sanırım hatırlayamıyorum.

Belki de Macon'un gelmemesine daha az kızmalı ve birinin gelmesine minnettar olmalıyım.

"Demek doğum günün yaklaştı," diyor Army ön koltuktan.

"Ha?"

Başını çevirip bana bakıyor. "Yirmi dokuzuncu. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Bana ne alacaksın?"

Araba mı? Lütfen araba olduğunu söyle.

"Bir striptizci," diye cevaplıyor.

Trace ve Iron gülüyor ama ben etkilenmiyorum çünkü büyük ihtimalle şaka yapmıyor. "Sizin karşılayamayacağınız bir zevkim var."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye cevap veriyor. "Flamingo Flo'da birinci sınıf bayanlar var."

"Flamingo Flo'da köylü meth-head'ler çalışıyor," diye karşılık veriyorum.

Army homurdanıyor ve herkes bunun çok doğru olduğunu bilerek tekrar gülüyor ve ben arkama yaslanıp başımı sallıyorum.

Ama gülümsemem biraz azalıyor. Sadece şaka yapıyorlar ama buna karşı da değiller. Eğer bir striptizciyle birlikte olmak isteseydim

Erkekler mi? Hayır, sadece beni erkeklerden koruma ihtiyacı hissediyorlar, sanki kadınlarla olan ilişkilerim daha az tehditmiş gibi. Sanki gerçek değillermiş gibi.

Bir erkeğin bana kucak dansı yapmasına asla izin vermezler.

Pencereden dışarı bakıyorum, müzik bangır bangır çalıyor ve Trace aramızdaki soğutucuyu karıştırıp bir bira kırıyor.

Onları özleyeceğim ama... Buradan gitmek için can atıyorum. Kendimi bir yere ait hissetmek için. Belki biriyle tanışmak için.

Burada hiçbir şeyim yok. Benim

gibi kimse yok.

- - -

"Yukarı!" Ordu

bağırıyor.

Herkes kadehlerini havaya kaldırıyor, Mariette'in verandasının etrafındaki ucuz tiki meşaleleri akşam havasında yanarken şıngırdıyor ve ben gülümsüyorum, Macon etrafta olmadığı için Army'nin bana izin verdiği Patrón shot'ı kesinlikle alıyorum.

"Bu o olabilir!" Hepimiz bir ağızdan bağırıyoruz.

"Salud!" "Salud!" Ordu takip ediyor.

Tekilayı içiyoruz, hemen ardından bir yudum kola içtiğimde kardeşlerim bana gülüyor.

Etrafımda oldukları sürece, genellikle bir ya da iki kadeh içebilirim, ancak "Kendimi harika hissediyorum ve herkesi seviyorum "dan "Aman Tanrım, ben ne yaptım? "a hızlı bir düşüş ve bütün bir günü akşamdan kalmalıktan kurtulmak için harcamak, sadece bir kez öğrenmem gereken bir dersti. O zamandan beri az içiyorum ve neredeyse hiç sert likör içmiyorum.

Ama bu gece özel bir gün. Dört gol attım, Dartmouth'a kabul edildim, doğum günüm yaklaşıyor *ve* avukat Demir'i, danışmanlık hizmetine de katılacağına söz verirse, kamu hizmeti ile kurtardı.

Sanki bir terapist, kardeşimin kendisine ukalalık ettiği için bir garsonun kafasını masaya vurmamasına yardımcı olacakmış gibi. Keşke Demir'in para ya da güç gibi daha önemli bir şey için özgürlüğünü riske attığını söyleyebilseydim, ama dürüst olmak gerekirse, bu kadar sığ olsaydı onun hakkında daha az düşünürdüm. Öfkesini anlıyorum.

Ve bunu sadece başkaları üzerinde kullanıyor. Asla ailesi üzerinde değil.

Dışarıda oturuyoruz, bataklığın ötesindeki deniz meltemi selvilerin ve tupelosların arasından esiyor, yosun kokusu burun deliklerimi yakıyor ama onu takip eden kum ve tuzla çabucak sakinleşiyor.

Herkes kadehlerini ahşap masaya çarpıyor, rüzgâr kafa derimi serinletiyor ve şemsiyelerin tepemde dalgalanmasına neden oluyor.

Aracely masaya iki tabak kerevit bırakıp otururken ben dondurmamı yiyorum. Önce Iron'la, sonra Dallas'la çıktı ve şimdi de Army, annesi olmamasına rağmen Dex'e yardım etmesi için onu kullanıyor. Hepimiz onun geçici bir süreliğine kardeşler arasında kaldığını biliyoruz, bu yüzden yardım etmek için ailenin onursal bir üyesi olarak etrafta dolaşıyor. Ve başımın belası olmak için. Hiç istemediğim kız kardeş gibi.

Army sürahiden birasını dolduruyor, Dallas ve Trace deniz ürünlerine dalıyor, kuyruklarını koparıyor, kafalarını emiyor ve dişleriyle etlerini yakalıyorlar. Kısa sürede masayı kaplayan gazete kafası kopmuş kerevitlerle doldu ve Army oğluna kabuğun nasıl soyulacağını gösterirken ben gülüyorum.

Dex'e bakıyorum, gülümsemem azalıyor. Gittiğimde çok şey özleyeceğim, değil mi? İlk adımlarını ve ilk kelimelerini. Ve ben gittikten sonra, sıradaki kim olacak? Trace, belki? Ağabeylerimizden uzakta kendine bir yer arıyor.

Dallas, kesinlikle. Tek beklediği, Macon'un bize istediğimiz için bencil olduğumuzu söylediği şeyleri aramak için birinin önce davranması ve ona izin vermesi.

Army, Dex'e bir anne vermek için biriyle evlenecek ve ben kalsam da kalmasam da Demir hapse girebilir.

Ama masanın etrafındaki tüm yüzlere, kocaman gülümsemelere ve parlak gözlere bakıyorum ve ihtiyaç duydukları her şeye nasıl sahip olduklarını görüyorum, tam burada, şu anda, çünkü birbirimize sahibiz.

Benim için yeterli değil. Hiçbir zaman yeterli olmadı. Ama değişmesini de istemiyorum. Eve döndüğümde, burada olduklarını bilmek istiyorum. Hepsinin. Topraklarımızda. Güvende ve sağlam.

Anahtar sandalyemin arkasındaki çantada duruyor ve zihnimde ağır bir yük oluşturuyor.

Keşke Macon burada olsaydı. Evde değil, bizden kaçıyor, ailesinin tadını çıkaramayacak kadar sorumluluklarıyla meşgul.

Babamı iyi hatırlamıyorum. Görüntüler var. Duygular. Hepsi bu kadar. Çok küçüktüm ama hatırladıklarımı düşündüğümde, sanki başka bir kardeşmiş gibi geliyor. Beni hiç disipline sokmadı, bana bağırmadı ya da öfkelenmedi. Ortalığı dağıttığımda, sınavda başarısız olduğumda ya da bana küstahça karşılık verdiğinde Iron ve Dallas bu konuda başı çekerdi.

Babamı sadece günün sonunda görürdüm. Yorgun olduğunda. Rahatlamış. İşten eve döndüğü için mutluydu. Onunla koltuğa otururdum, yemek yerdim.

patlamış mısır ve *Ironman* izlemek. Trace'le, arkadaşlarımla ya da ayda bir kez çok az vakit geçirebildiğiniz bir büyükbabayla vakit geçirmek gibiydi.

Ben bir şeyler hatırlayacak yaşa geldiğimde Macon orduya katılmıştı. Benden oldukça büyük olan Macon, babamdan korkmam gerekirken korktuğum kişiydi. İşte tanımadığım bu asker yılda bir kez ön kapımızdan içeri giriyor, her zaman bir odanın çevresinde gizleniyor, orada ama asla tam olarak orada bulunmuyordu. Army kadar kolay gülümsemiyor ya da Trace gibi şakalar yapmıyordu. Hiçbir zaman kendimi bacağına sarılıp Dallas'a yaptığım gibi bana bir brownie verene kadar ona işkence edecek kadar güvende hissetmedim ve hiçbir zaman beni Iron gibi korumak için yanımda olmadı.

Ailemin ilk çocuğu olduğunu ve bizim evde büyüdüğünü bilsem de, büyüdükçe bu insanlardan herhangi biriyle gerçekten yaşayıp yaşamadığını daha çok merak etmeye başladım. Soğuk davrandığı tek kişi ben değildim.

Bana annemizi hatırlatıyordu. İkisini de takip eden bir bulut vardı ve bunu şimdi bile gözlerinde görebilirsiniz. Bizim için olduğu kadar onlar için de kolay olmayan bir şey vardı.

Ve on bir yaşındayken bana vurduğunda, bu beni bir önceki yıl sekiz hafta içinde anne ve babamı kaybetmekten daha fazla yıktı. Ağladım ve ağladım, dayak canımı yaktığı için değil, nefret edildiğimi hissettiğim için.

Çünkü benden nefret ediyordu.

En azından o gece onu mutfak barında oturmuş, başını ellerinin arasına almış, karanlıkta sessizce ağlarken bulana kadar böyle düşünüyordum.

Asla özür dilemedi ama bir daha da yapmadı. Zamanla en büyük ağabeyimin o gece sadece yirmi üç yaşında olduğunu ve yirmi üç yaşın hala çok genç olduğunu anladım. Birdenbire beslemesi ve giydirmesi gereken üç küçük çocuktan, dağ gibi bir borçtan ve hayatın onun için asla bundan daha fazlası olamayacağı ihtimalinden sorumlu olduğunu anladım. Büyüdüğümüzde bile Demir her zaman bir sorun olacaktı ve Army ile Trace dünyaya kendi başlarına bakamayacakları bebekler getireceklerdi. Macon herkesin başvurduğu kişi olacaktı, çünkü o "yetişkin "di. Her zaman bizimle ilgilenirdi. Onun olduğu bir odada kendinizi hep yalnız hissederdiniz ama asla yalnız değildiniz ve eğer bu dünyaya bir şey getirdiysek o da buydu.

Bizi sevip sevmediğini bilmiyorduk ama her zaman kalırdı.

Anneme hiç güvenmediğim kadar ona güvenebiliyordum ve babama hiç güvenmediğim kadar onun onayını ve saygısını arzuluyordum. Masanın etrafına baktım.

Yine, keşke burada olsaydı. Şimdi ne yapıyor? Yalnızken ne yapıyor?

Birinin "Lanet olası Azizler şimdiden buranın sahibi olduklarını sanıyorlar," dediğini duyuyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum, dondurmamı bir kenara bırakırken düşüncelerimden sıyrılıyorum. Yukarı bakıyorum,

Kardeşlerimin bakışlarını takip ederek.

Milo Price ve Callum Ames kaldırımdan restoranın girişine doğru ilerlerken bize bakıyor, Becks ve Krisjen de onları takip ediyor. Becks bana el sallıyor, pişman bir gülümsemeyle onları vazgeçirmeye çalıştığını söylüyor. Ben karşılık vermiyorum ama Aracely aramıza bakıyor ve tüm bunların benim hatam olduğunu söyleyebiliyorum. Bir şekilde.

"Asla olmayacak," diye yanıtlıyor Trace. "Buraya asla sahip olamayacaklar."

Tepsilerden birini çekiyorum ve kalan kerevitlerden yemeye başlıyorum, keşke sadece yemek için gelmiş olsalardı, ama biliyorum ki değiller. Yoksa neden rayları geçip sivrisinek istilasına uğramış, masalarda peçete yerine kâğıt havlu ruloları olan ve muşamba zeminleri soyulmuş, dönüştürülmüş bir garajda yemek yesinler ki?

Sanoa Körfezi, St. Carmen'in tüzel kişiliği olmayan bir mahallesidir, ancak Ay da olabilir. Onlar Azizler. Biz de Bataklık. Aynı posta kodunu paylaşıyoruz. Bu kadar.

Aracely nefesinin altında bir şeyler mırıldanmaya başlıyor, sonra sesini yükselterek İspanyolca bir şeyler havlıyor. Bakışlarımı Army'ye çeviriyorum ve onun çoktan beni süzdüğünü görüyorum. Macon gibi o da İspanyolca konuşuyor ve onu anlıyor. Ne yazık ki Demir doğduğunda ailelerimiz yoruldu ve çocuklarını iki dilli yetiştirmeyi bıraktı.

Ama Army'nin yüzü bana benden bahsettiğini söylüyor. Sanki bunu zaten bilmiyordum.

"Yapma," diyorum ona.

Omuz silkiyor. "Seninle konuşmuyordum."

"Evet, benimle konuşmadığın her zaman İspanyolca konuşuyorsun," diye karşılık veriyorum. "Onlar benim arkadaşım değil, tamam mı?"

Onları ben davet etmedim. Sadece aynı okula gittiğimiz için... "Evde olduğundan daha çok onlarla birliktesin" diye karşı çıkıyor.

Boğazımda acı bir kahkaha düğümleniyor ve doğrulup destek almak için masanın etrafına bakıyorum. "Okuldayım. Ya da işte. Ya da antrenmandayım."

Demir iç çeker, huzuru korumaya çalışır. "Sorun yok."

Ama bunu bana sanki burada öfkelenen pislik benmişim gibi söylüyor. O

başlattı.

"Yani, benden ne istiyor?" Ben de ona bağırdım. "Macon beni Marymount'a gönderdi, ben gitmek istemedim. Ben onlardan biri değilim."

Yine İspanyolca bir şeyler s ö y l ü y o r ve ben de "B*izden* biri misin?" diye sorduğunu duyabiliyorum.

Dişlerimi sıkarak sandalyemi itiyorum ve birkaç kardeşim homurdanırken ve Demir eski sevgilisine bir şeyler homurdanırken masadan hışımla kalkıyorum.

Restorana adım attığımda bana yönelen bakışları görmezden gelip tuvalete y ö n e l i y o r u m ama temiz havaya ihtiyacım olduğu için iki kez düşünüyorum. Sağa dönerek çift kapıyı itiyorum, çalışanların işlerinden başlarını kaldırdıklarını görüyorum ama Mariette mutfağında ne yaptığımı sormaya fırsat bulamadan arka kapıdan çıkıyorum.

Kapının kapanmasına izin vererek derin bir nefes çekiyorum ve duvara yaslanıyorum, çekirgelerin ve kurbağaların müziği geceyi ötedeki çalılıkta dolduruyor. Ağaçlar toprak yolun ötesine kadar uzanıyor ve ne kadar karanlık olsa da hala yeşil görünen suyun üzerinde ay ışığının zayıf dokunuşunu görebiliyorum.

Önüme bakıyorum, yine düşüncelere dalmışım.

Ailem güçlü olduğunu düşünüyor ama biz bir turta kabuğu kadar kırılganız. Birlikte olduğumuzu bilmek bize güven veriyor ama ayrılmak bu güveni Dallas'ın bir sonraki ayrılışı için yeterince azaltacak. Sonra Trace, Army ve Iron. Macon'ın tüm fedakarlıkları ne için olacak?

Kalmamı istemesinden nefret ediyorum ama neden borçlu hissettiğini de biliyorum. Eğer gidersem, başarılı olacağım, ama bu evimi kaybetmek pahasına olacak. Ve ben ailemi seviyorum.

Gözlerim doluyor ve hayatımda ilk kez Macon'ın Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldığında neler hissetmiş olabileceğini anlıyorum.

Ve eğer o olmasaydı bize ne olacağını çok iyi biliyorum. O olmasaydı ben nerede olurdum?

"Kayıp mı?" diyor biri.

Başımı çeviriyorum ve Megan'ın yaklaştığını görüyorum. Sarı saçları bulanıklaşıyor ve gözlerimi siliyorum, dik durup boğazımı temizliyorum.

"Hayır." Gülmeye zorladım. "Sen mi?"

"Hiç de değil." İçinde Mariette'in turta kutularından biri olan kahverengi, plastik bir market poşeti tutuyor.

Saints'in rayları sebepsiz yere geçmesi hakkında söylediklerimi unutun. Limonlu turta buranın en güzel turtası, her zaman paket yaptırıyorlar.

Önümde duruyor ve gözyaşlarımın geri kalanını kırpana kadar bakışlarından kaçıyorum.

"Ağlama," diye fısıldıyor.

"Ben ağlamam."

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve nihayet gözlerimi kaldırıp elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sırtımı serin bir ter ıslatıyor ve ellerimi jean şortumun ceplerine sokarak gözlerinin bir an için bol atletimin altında kaybolan göğüs dekolteme kaymasını izliyorum.

Derim diken diken oluyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, sesi gerçekten endişeli geliyor.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Kafam o kadar karışık ki nereden başlayacağımı

bilemiyorum. "O zaman, iyi olan ne?" diye alay

ediyor.

İçimden bir kahkaha kaçıyor ve tekrar restoranın duvarına yaslanıp rahatlıyorum.

Yaklaşıp boştaki eliyle yüzüme dokunuyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, gözlerimi kapatıp bundan istediğimden daha fazla hoşlanıyorum. Şu anda biraz savunmasızım ve onun bir otorite figürü olduğunu unutmak istiyorum. Benden sadece bir yaş kadar büyük olsa bile.

"Taş toplamakla çok meşgulüm." Gözleri parlıyor. "Elmasları kaçırıyorsun."

Yine gözlerim doldu ve onun haklı olduğunu biliyorum. Beni seven bir sürü insan var ve ben sızlanıyorum.

"Sadece sevincimi biriyle paylaşmak istiyorum," derken nefesim titriyor ve gözyaşlarım kapalı gözlerimden akıyor. "Yaptığım her şeyde yalnız olmak istemiyorum. Kahretsin..."

Okul. Ev. İş. Tiyatro. Her zaman bir karşıtlık var ve kontrol nadiren bende oluyor.

"Kimse benim tarafımda değil," diye fısıldıyorum gözlerine bakarak.

Sadece bir nefes kadar sürüyor, ama bakışlarımı tutuyor ve nefes almayı kesiyorum, sarı saçları ve mavi gözleri üzerimde olmadan önce gördüğüm tek şey. Ağzı benimkinin içinde eriyor ve kollarımı ona dolamadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Tanrım.

İnce belini kavrayıp bedenimi onunkine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıp nefesindeki sıcaklığı tadarken iniltisi boğazımda titreşiyor. Sarhoş oldum.

Yoksa onun yerine senin odanda olmamı mı isterdin? Bir ses beni alıp götürüyor.

Yüzünü bir elime alarak onu döndürüyorum ve duvara yaslıyorum, uzun, ipeksi saçları diğer elimi gıdıklamak için sırtından aşağı dökülüyor.

Saçlarını parmaklarımın arasından geçiriyorum, yumuşak ipeksiliğini hissediyorum ve bir inilti benden kaçarken ağzını ısırıyorum.

"Liv," diye yalvarıyor, ağzı yanağımda ve boynumda gezinirken içime giriyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, saçlarını kafa derisinden kavrıyorum, çok sert girme dürtüsü beni yeniyor. Tanrım, duramıyorum. Boğazını avuçlarımın arasına alıyorum ve başını geriye itiyorum, dudaklarını emip ısırıyorum ve vücudunun ellerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum.

Bana hizmetçisiymişim gibi davrandığı için ona gününü göstereceğim. Tüm ekibimizin sıkı çalışmasını sabote ettiği ve bana karşı hiç nazik olmadığı için.

Ve o serseri çocuğun ona dokunmasına izin verdiği için. Onda ne buluyor ki? Endişe verici bir dizi pastel renkli Polo tişörtü var, çünkü herkesin onun bembeyaz, meyve suyu yapan bir Chad olduğunu bilmesi gerekiyor.

Onu sertçe öpüyorum, kanım kollarımdan aşağı kaynıyor.

İnliyor ve bunun zevk mi yoksa acı mı olduğundan emin değilim. "Liv." "Konuşma." Geri çekiliyorum ve elini tutuyorum. "Arabaya bin."

Dallas'ın Mustang'ine doğru başımı sallıyorum ve o geri geri giderken ona doğru ilerliyorum. Adımları yavaş, sanki emin değilmiş gibi, ama göğsü inip kalkıyor ve bunu istediğini anlıyorum.

Yüzüne bakmıyorum.

Kapı açılıyor, onun ardından koltuğa tırmanıyorum ve kapıyı kapatıp onu kollarıma çekiyorum.

"Görüleceğiz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Alnımı onunkine bastırıyorum, başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve neredeyse onu ilk gördüğümde burnumu tenine gömmek istememe neden olan o parfümü kokluyorum. "Sanoa sırların nefes almak için gittiği yerdir," diyorum ona.

Burada ne yaptığımız kimsenin umurunda değil. *Burada, bana istediğin kadar sahip olabilirsin.*

"Kimseye söylemeyecek misin?" diye soruyor.

Megan bir öğrenciyle yattığı için işini kaybetmekten korkuyor.

Kafamdaki kız, erkek arkadaşının onu gerçekten neyin boşalttığını keşfetmesinden endişeleniyor.

"Kimseye söylemem," diyorum.

Onu kendime çektim, dilimi ağzına soktum ve elimi eteğinin içine soktum.

İnliyor, kıvranırken boynundaki nabız parmaklarımın karşısında zonkluyor.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum," diyor bana.

Duraksıyorum, büyü bozulmaya başlıyor. "Öyle söyleme." Çenesini aşağı doğru eğip gözlerini bana çevirmesini sağlıyorum. "Benden nefret ettiğini söyle. Bana durmamı söyle."

"Ama ben..."

"Söyle." Onu kapıya doğru itiyorum ve üzerine çıkıyorum. "Bana bataklık pisliği de ve durmamı söyle."

Kekeleyerek beni memnun edecek kelimeleri bulmaya çalışırken boynuna dalıyorum ama kafası karışıyor.

"Söyle." Boynunun arkasını tutuyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve külotunun üzerinden onu okşuyorum.

"Dur," diye soluk soluğa bağırıyor. "Senden nefret ediyorum, seni lanet olası pislik. Senden nefret ediyorum."

Kumaşın arasından klitorisini buluyorum, daireler çizerek ovuyorum ve bacaklarını daha geniş açarken tekrar inlediğini duyuyorum.

"Öyle mi?" Ağzını yalıyorum. "Ama çok ıslaksın. Bunu istemiyor musun?" Ve parmağımı içeri sokup çıplak tenini okşuyorum.

Nefesi kesiliyor.

"Yoksa bu mu?" Bir tane daha sokarak alay ediyorum.

"Dur." O da beni öpüyor, zor nefes alıyor. "Ah, dur. Hayır."

Mmm, hayır.

Ve tüm bunlar olurken o beni tutup yakınımda tutarken ve kimsenin bizi göremeyeceği gizli yerimizde beni isterken titriyorum, çünkü ben de bunun gerçek olmasını istiyorum. Clay Collins'in bu lanet arabada olmasını ve beni dayanamayacağı kadar çok sevmesini istiyorum.

Artık yalnız kalmayayım diye.

İşte bu kadar zavallıyım. Bu dünyada iyi olan hiçbir şeyi hak etmediğime inanan heteroseksüel bir kızın hayalini kuruyorum çünkü ondan nefret etmenin beni güçlü hissettireceğini düşünüyorum. Çünkü onu sevmiyorum ve ondan hoşlanmıyorum, ama ona karşı bir şeyler hissediyorum ve bu her neyse, güçlü ve buna ihtiyacım var. Onu yere atmak, dişlerimi ona geçirmek ve onun dişlerini üzerimde hissetmek istiyorum.

Sonunda, onun gelmesini sağlayın ve ağzını öpün ve sonunda benimle ilgili güzel bir anısı olduğunu bilmesini sağlayın.

Oh, evet. Bir tane vardı.

Titremeye başladım ve nefesimi tutamıyorum. Homurdanıyorum, Martelle'i çekip koltuğa geri oturuyorum, onu kullandığım için kızgın mıyım yoksa beni asla hak etmeyecek birinin rolünü ona oynatmaya çalıştığım için iğreniyor muyum emin değilim.

Burada aşk yok, ama bunun bir önemi yok, değil mi? Nefret beni tahrik etti. Tanrım, boku yedim.

"Olivia?" Otururken deri koltuğun ağırlığının altında ezildiğini duyuyorum.

Bana uzandı ama ben geri çektim. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Bu yanlıştı."

Neden yanlış olduğunu bilmiyorum. İyi hissettiriyor. Clay muhtemelen o ahmağın onu becermesine izin verdi ve onu sevmediğini biliyorum, o zaman neden suçlu hissediyorum?

Megan yaklaşıyor. "İyi misin?"

Ama kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. "Bu senin hatan değil," diyorum ama ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyorum. "Okulda görüşürüz."

Ve kapıyı onun için açık bırakıp hızla Mariette'in evine kaçıyorum. Onun ne düşündüğü beni utandırıyor ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Konuşmayacak. Ben bir öğrenciyim ve teknik olarak hâlâ reşit değilim. Güvendeyim.

Ellerimi yıkamak ve yüzüme biraz su sıçratmak için karşı duvardaki personel tuvaletine giriyorum ve sebilden iki kağıt havlu çekiyorum.

Etrafımda durduramadığım bir kasırga dönerken aynada gözlerimi tutuyorum. *Biraz kontrollü ol. Sen bundan daha iyisin.*

Sadece baskı. Oyun, üniversite ve Clay... Bir sürü şey aynı anda.

Ve Callum. Buna katlanmaktan yoruldum.

Kapıyı açıp mutfaktan geçerek restorana giriyorum ve bölmenin etrafından dolaşıyorum. Callum'un masasında duruyorum, Becks ve Krisjen onun ve Milo'nun karşısındaki kabinde oturuyor. Herkesin önünde bir tur soda ve ortada bir sepet patates kızartması var.

"Burada hoş karşılanmıyorsunuz," diye hatırlatıyorum onlara sakince. "Körfez'de değilsiniz." Bunu biliyorlar.

Callum kafasını kaldırdığında gözlerinde bir parıltı beliriyor. "Sadece yemek istiyoruz," diyor bana. "Küba sandviçinizin en iyisi olduğunu duydum."

"Mariette?" Arka cebimden bıçağımı çıkarıp kılıfını yanıma koyarak sesleniyorum. "Bu masa siparişlerinin *gitmesini* istiyor."

Callum'un gözleri sustalısına kayıyor ve gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Mahallenizde daha fazla iş görmek istersiniz diye düşünüyorum." İç çekiyor. "Yedeğimin daha minnettar olacağını düşünürdüm."

Oh, evet. Kırıntılar için minnettarım. Bana zengin ve güzel olanın lütfu olmadan hiçbir şeyin iyi olmayacağını hatırlattığınız için teşekkürler.

"Bana kalsa, rolü sen alırdın," diye alay ediyor. "Eğer bana kalsaydı."

Ve anlamı kaybolmadı. Bu ona bağlı değil. Bu bana ve o anahtarı kullanıp kullanmayacağıma bağlı.

Düğmeyi kaydırıyorum, bıçak kınından çıkıyor ve onun bıçağı hazır bir şekilde izlemesini izliyorum.

"Küçük kızların oynadığı şu el çırpma oyunlarını biliyor musun?" Ona sordum. "Aptalca ve anlamsız görünüyorlar ama aslında motor koordinasyonu ve el becerisini öğretiyorlar."

Milo, Callum tarafından güvenli bir şekilde korunarak eğlenerek izlerken masadaki kızlar kaskatı kesilir.

Arkamdaki kapının açılıp kapandığını ve birkaç kez kapı çerçevesine çarptığını duyuyorum.

Bıçağı kaldırıyorum ve elimi masanın üzerine koyuyorum. "Ama onun yerine erkeklerin oyununu hep sevmişimdir," diyorum. "Hiç stabberscotch oynadın mı?"

Üzerime birkaç gölge düşüyor ve Trace'in vücut spreyi burun deliklerime d o l u y o r .

"Otuz saniye." Bıçağın ucunu avucumda dengeliyorum ve sonra çevirip yakalıyorum. "Eğer kendimi kesmezsem, lanet olası kurşunları alıp buradan defolup gideceksin." Krisjen'e bakıyorum, iyi olana. "Ve bu sen de demek."

Çenesini kapalı tutuyor ve ne yapacağını görmek için Callum'a bakıyor.

"Ve Becks kalabilir," diye ekliyorum. Gerçekten sevdiğim tek kişi o.

Ama sonra Callum sorar, "Gitmek zorunda olmadığımı bildiğin halde neden kalmak için bir anlaşma yapayım?"

"Nasıl olsa gitmek zorunda kalacaksın, değil mi?" Ben de karşılık verdim. "Ben bir kaybedenim. Kaybedeceğim."

Gülüyor ama kısa ve gergin bir kahkaha ve gözlerime bakmıyor.

Sırıtıyorum. "Korktun mu?"

Bakışları arkamda, bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek için sessiz kalan kardeşlerime kayıyor ve bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalıyor. Kaybederse gitmek zorunda kalacak. Ya da onu gitmeye zorlarlar.

Ve benim asla oyun oynamadığımı bilecek kadar akıllıdır, bu yüzden kazanabileceğimi bilmediğim sürece oyun oynamam.

O da yapabileceği tek şeyi yapar. "Hiç de değil," diye yanıtlar sonunda. "Bahsi kabul ediyorum."

Sol elimi masanın üzerinde düzleştirerek parmaklarımı genişçe açıyorum ve bıçağın ucunu başparmağımın dış tarafındaki ilk konuma getiriyorum.

Ama tam o sırada bir şey hissediyorum ve daha onu görmeden parfümü yüzüme çarpıyor. Eli benimkinin altından kayıyor ve Clay sırtımı örterken, nefesi kulağıma değerken hareketsiz kalıyorum.

"Korktun mu?" diye fısıldıyor.

Neredeyse onu itecektim ama olsun. Devam ediyorum. Krisjen'e "Zamanlayıcıyı başlat," diyorum.

Telefonundaki uygulamayı açıyor, mavi düğmeye basıyor ve ben başlıyorum, Clay'in eli benimkinin altında, onun varlığının küçük kalbimin pır pır etmesine neden olacağını ve çuvallayacağımı düşünüyorum. Bahse girerim.

Bir-iki, bir-üç, bir-dört, bir-beş, bir-altı, bir-altı, bir-beş, bir-dört...

Bıçağı parmaklarımın arasında ileri geri, daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiriyorum, kardeşlerim zamanı tutmama yardımcı olmak için arkamdan alkışlıyorlar.

"Daha hızlı," diye emrediyor Callum.

Daha hızlı hareket ediyorum.

Bir-iki, bir-üç, bir-dört, bir-beş, bir-altı, bir-altı, bir-beş, bir-dört... Clay'in ve benim parmaklarımdan geçip tekrar geri dönüyor, elinin sıcaklığı benimkinden geçip kolumdan göğsüme doğru ilerliyordu.

Daha hızlı, daha hızlı ve daha sert kazıyorum, ama bir an sonra tek hissettiğim boynumdaki gözleri oluyor ve yemin ederim burnundan nefes alarak yaklaşıyor.

Beni kokluyorsun.

İşte o zaman üzerindeki diğer kokuyu fark ettim. Votka.

"Durma," diye bağırıyor.

Kalbi koluma çarparken göz kapaklarım titriyor.

Çocuklar alkışlar. Callum, Milo, Becks ve Krisjen bıçağı izler.

Clay ve ben yalnız olmasak da öyle hissediyoruz. Onun sözlerini

duymuyorlar.

"Ben acıyı beklemekten acıdan daha çok korkuyorum, ya siz?" diyor alçak sesle. "Çoğu insan ne zaman geleceğini bilmez. Geleceğini bildiğin zaman daha kötüdür."

Çok yumuşak konuşuyor. Hiç ona göre değil. Ne yapıyor?

"Özellikle de her gün orada olduğunu bildiğin zaman," diyor bana.

Gözlerimi uzun uzun kırpıyorum, adrenalinin etkisiyle vücuduma sıcaklık doluyor, çünkü gözlerimi yaptığım şeyden ayırırsam yaralanacağım, ama şimdi her şey bulanık görünüyor. *Lanet olsun.*

Kız kuyruk. Bu kadar. O bir insan müsveddesi ve başka hiçbir işe yaramaz.

Gözlerini benden ayırmıyor ve on saniyeye düşen sayacı izliyorum. *Bir-iki, bir-üç, bir-dört, bir-beş, bir-altı, bir-altı, bir-beş, bir-dört...*

Sıcak nefesi boynuma çarpıyor. "Cildin yanıyor gibi görünüyor," diye fısıldıyor ve yemin ederim dilini hissedebiliyorum.

Hay sikeyim. İnliyorum, midem titriyor, çünkü acı çekiyormuş gibi söylüyor.

"Olivia," diye yalvarıyor.

Klitorisim zonkluyor, elim titriyor ve bıçak kayarak orta parmağımın yan tarafını kesiyor.

Kahretsin! Elime acı saplanıyor, bıçağı bırakıyorum ve dişlerimi sıkarak geri çekiliyorum.

Lanet olsun, Clay.

Masada kahkahalar patlıyor ve arkamı döndüğümde onun Callum'un kucağına kaydığını görüyorum, aptal yüzünde kendinden memnun bir gülümseme var.

Parmağımdaki kanı emiyorum, onunkinde de var mı diye bakıyorum ama hiç kesilmiş gibi görünmüyor.

"Benim üzerimde de böyle bir etkisi var," diyor Callum, Clay'i boğazından tutup tekrar bedenine çekiyor ve yanağından öpüyor.

Ona ters ters baktım. "Bunu bilerek yaptın."

Kız öne doğru eğilip adamın elinden kurtuluyor ama adamın elleri kızın üzerinde kalıyor, sanki onunmuş gibi sırtında dolaşıyor.

Clay sepetten bir kızartma çıkarıyor, Krisjen en iyi arkadaşının lezbiyeni kullanma becerisinin tadını çıkarırken gülümsüyor.

"Peki kazandığımıza göre şimdi ne alacağız?" Clay kızartmayı yerken bana soruyor. Trace arkamdan, "Siz kalacaksınız," diye cevap veriyor.

"Yine de kalabiliriz."

Bıçağımı alıp kınına sokuyorum ve cebime yerleştiriyorum.

"Biliyor musun," diye devam ediyor Clay, "babam burayı yerle bir ettiğinde gerçekten üzüleceğim. Düşünsene..." Omzunun üzerinden Callum'a bakıyor. "Tam dokuzuncu delikte oturuyoruz, değil mi? Planları gördün mü?"

Başını sallıyor ve Dallas öne doğru adım atıyor ama ben kolumu kaldırarak onu geride tutuyorum.

Milo, "Güzelim limonlu turtaya yazık oldu," diyor.

Clay ona, "Yeni topluluğun restoranlara ihtiyacı var," diyor. "Mariette'e bir iş vereceğiz."

Sonra bir bakışıyla beni iğneliyor ve ne yaparsak yapalım kazanacaklarını biliyorlar. Bugün değil ama eninde sonunda.

"Limonlu turta!" Callum sunucuya sesleniyor. "Gitmek için!"

Hepsi ayağa kalkmaya başladı ama ben onları durdurdum. "İptal edin!"

Mariette'e söyledim.

Clay'e baktım. "Night Tide. Rayları geçebilirsin."

O bana karşı değil. Azizler Bataklığa karşı. Her şey gitmeden önce biraz eğlenelim.

Clay tereddüt eder. "Yönetim buna izin vermiyor. St. Carmen'de kalmak zorundayız."

Night Tide bir son sınıf geleneğidir. Şehirde bir çöpçü avı. Bütün gece. Genellikle izinsiz içki içilir ve yönetim tarafından da izin verilmeyen *gizli* bir çöpçü avı düzenlenir.

Ona dolu bir bakış attım. "Söylemeyeceğiz."

Clay düşünürken Callum dikkatle dinliyor, arkadaşları kararı onun vermesine izin veriyor.

"Hepimiz," diyor.

Başımı sallıyorum.

"Bütün
gece."

Tekrar
başımı
salladım.

"Ve her yere gidebiliriz."

"Deneyebilirsin," diyorum.

Bir daha
kaybetmeyeceğim.

"Anlaştık" dedi.

Yerlerinden kalkıyorlar, yanımızdan geçip kapıya doğru süzülürken Callum masaya bir miktar para bırakıyor.

Ama Clay yanımda duruyor, yine alçak sesle ve yakın konuşuyor. "Ve bana yeni bir elbise borçlusun," diyor.

O gidiyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. *Evet, iyi şanslar.*

"Ne yapıyorsun?" Dallas beni çekiştiriyor. "Macon bunu kabul etmez."

Onu görmezden geliyorum ve tek kelime etmeden Army, Iron ve Aracely'nin yanından geçerek restorandan ayrılıyorum. Açık atölyenin önünden geçerek evime doğru kısa bir yürüyüş yapıyorum. Macon bir motosiklet üzerinde çalışıyor, yerel çocuklardan birkaçı da ellerinde biralarla onu izliyor.

Odamda güvendeyim, kapıyı kilitliyorum, telefonumu şarja takıyorum ve odayı karanlık tutarak yatağıma uzanıyorum.

Üstüme bakıyorum, dışarıdaki sokak lambası tavanda parlıyor, Kansas'tan bir şarkı garajın duvarlarında titreşiyor. Beyaz Noel ışıklarım ferforje yatak başlığımı süslüyor ve pencere çerçevesini çevreliyor, bana bir sahnenin karanlığındaki spot ışıklarını hatırlatıyor.

Ben bir oyuncuyum, içim dışım bir. Yıllarca rolümü iyi oynadım, sanki her şey senaryoya uygunmuş ve başıma gelecekleri biliyormuşum gibi. Sürpriz yoktu.

Ama bu gece, içimdeki yılan serbest kaldı ve kendimi iyi hissettim. Benim zehrim onunki gibi değildi, bu yüzden ölümcül olduğunu hiç düşünmemiştim. Son dört yıldır Clay'e çok fazla güç vermiştim.

Karanlıkta gülümserim. *Ben zehirliyim.* Ben de zehir olabilirim.

Yastığımı başımın altına alıp göğsüme sarılıyorum, kumaşı yumruklarımla sıkıp burnumu içine gömüyorum.

Daha önce ona duyduğum arzu hiçbir şeydi. Sadece kafa karışıklığı.

Belki de yıllar önce, ne kadar çirkin olduğunu fark etmeden önce olduğu gibi hala ondan etkileniyorum.

Ya da belki ondan o kadar nefret ediyorum ki gücümü görmesini istiyorum. Isırığa dönüşen bir öpücük. Sikişmeye dönüşen bir kavga.

Ne şekilde olursa olsun, bu iyi değil. Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmadım ve insanları incitmek istemem.

Ben sadece... Bilmiyorum. Beni değiştiriyor. Onu etkilemek istiyorum.

Yan yatarak yastığa sarılıyorum, endişeyi bir kenara bırakıp yarını planlıyorum.

Clay için. Anahtar için.

Ve intikam ya da kavga istemediğim gerçeği için. Biraz eğlenmek istiyorum.

Night Tide'da eğleneceğim. "Liv?"

Kıpırdanıyorum, beynimdeki sis dağılıyor.

"Liv!" İki yüksek ses kapıma çarpıyor ve kollarımdaki yastığı sıkıyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda pencerelerden hafif bir ışık süzüldüğünü görüyorum.

Kahretsin. Az önce

uzandım. Yatmadım mı?

Dönüp saate bakıyorum ve sabahın altı buçuğu olduğunu

görüyorum. Gözlerimi ovuşturarak ayağa fırladım. *Aman Tanrım.*

Kıyafetlerimle uyumuşum.

Boğazımı temizliyorum. "Uyandım!"

"İşe götürmem için bana bir öğle yemeği hazırlayabilir misin?" Army soruyor. "Lütfen mi? Çok yoğunum."

Dex kapının hemen dışında ağlıyor ve bebekten bahsettiğini anlıyorum.

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Kahretsin, sanki hiç uyumamışım gibi geliyor. Uyuduğumu

hatırlamıyorum.

Hâlâ yastığa sarılı olan kollarımı düzeltiyorum ve yastığı üzerimden

atıyorum. Bir gece öncesi aklıma geliyor ve onunla yaptığım anlaşmayı

hatırlıyorum.

Clay.

Biraz korkuyorum ama biraz da heyecanlıyım. Ve kafam şimdi daha net. O benim düşmanım değil. O kadar da önemli değil. Yoğun bir gece olacak ama eğlenenlerin sadece Azizler olmadığından emin olacağım.

Telefonum çalıyor ve onu alıp yataktan çıkıyorum. Kapımı açıyorum ve Army'nin çocuğuyla koridorda yürüdüğünü görüyorum. Tekrar kapattım, kollarımı başımın üzerine uzattım ve sırtımdaki kasların ve bükülmelerin çatladığını hissettim. Bütün gece hareket ettiğimi sanmıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve elime alıp ekranı kaydırıyorum. Araç çubuğum bildirimlerle dolu.

Gözlerimi kısıyorum. *Uyurken neyi kaçırmışım? Lanet olsun.*

Birini seçip üzerine tıklıyorum, midem yuvarlanırken ve kusmuk boğazımdan yukarı çıkarken göğsüm hemen çöküyor.

"Ne?" Boğuldum.

Clay.

Hayır.

seven

CLAY

"Onu gördün mü?" Amy yemek kartını okutarak soruyor.

"Umurumda mı?"

Ben de onu takip ediyorum, benimkini alıp tepsime atıyorum ve yemeğimi yemek masasına taşıyorum. Krisjen de peşimden geliyor, Milo geçerken onun patates kızartmalarından bir avuç çalıyor. "Dikkatli ol Clay," diyor. "Sanoa Körfezi'nin bu kadar uzun süre ayakta kalmasının bir nedeni var. Ailelerimizin bizi orada istememesinin de bir nedeni var."

"Lütfen..." Amy, Callum'un yanına oturarak onu azarlıyor. "O video paha biçilemezdi. Omega Chi üstünlüğü."

Kazak yeleğimi başımdan çıkarıp masanın üzerine koyuyorum, çantamdan telefonumu çıkarıp bildirimleri kontrol ediyorum. Isı alnımı nemlendiriyor.

O videoyu yayınlamak aptalcaydı. Tanrım, ne düşünüyordum ki? Onu arabada, terli pençeleri Megan'ın üzerinde gördükten sonra o kadar azmıştım ki telefonumu çıkarıp çekmeye başladım.

Sonra Mariette'in evine girdim ve daha fazla çatışma oldu. Onu düşünmeden edemiyorum.

Hep onu düşünüyorum. Onu aklımdan çıkarmak istiyorum.

Krisjen Amy'ye "Bizim paramız onlar için önemli değil,"

diyor.

"Gerçek güç paradan gelmez," diye karşılık veriyorum, Liv'in bu bahaneyi kullanmasından da bıkmıştım. "Başkalarının yapmayacağı şeyleri yapmaktan gelir. Bizi tehdit etti. Bize meydan okudu. Bunu kendi başına getirdi."

Olabilir.

Ve belki de biraz fazla ileri gittim. Dün gece eve geldiğimde öfkeliydim, bu yüzden Wind House'a gittim ve Bay Green'in makyajı üzerinde çalıştım ve Gates'in bir araba kazası kurbanının morgun yapmayı unuttuğu yarasını dikmesini izledim.

Ama sabah saat birde, hala iltihaplanmıştı, bu yüzden sadece gönderdim. Sikerim böyle işi. Bu bir refleksti - 'gözlerini kapat ve sadece yap' anı.

Çabucak pişman oldu ama ne olacağını sanıyordu ki? Durmayacağım. Neden bilmiyorum ama yapamıyorum ve onun da bunu bildiğini biliyorum. Aslında, bu çok uzun zaman önce çok daha çirkin bir hal almalıydı.

Ne yapmam gerekiyordu? Gitmesine izin mi verseydim? Durayım mı?

Sabahtan beri onu görmedim ama bir noktada ortaya çıkacağını biliyorum. Belki yarın, başı yukarıda, benimle konuşmayı reddederek, yüksek yolu seçerek ve bana ilgisinin tatminini vermeyerek ve tüm bu saçmalıklarla.

Ama sonra Krisjen'in "Clay" dediğini duydum.

Arkamı dönmeye fırsat bulamadan biri beni itiyor ve tökezleyerek neredeyse düşüyorum. Etrafımda dönüyorum ve Liv'in avuç içi yüzüme çarparken onu görüyorum. İnliyorum, başım yana kayıyor ve boynumdaki tendonlar çığlık atıyor. Yere yuvarlanıyorum ve kendimi yakalamak için ellerimi uzatıyorum.

"Ohhhhh!" diye bağırıyor biri. "Orospu!" Amy bağırıyor.

Yanağım alev almış gibi yanıyor ama kafamı silkeleyip ayağa kalkıyorum. Amy Liv'in üzerine atılıyor ama ben atılıp onu geri çekiyorum ve Liv'i göğsünden itiyorum.

"Haydi!" Bağırıyorum.

Bu onunla benim aramda. Sonunda.

Gözleri şimşek gibi ve benden bir ısırık almak ister gibi bakıyor. Hırlayarak ona saldırıyorum. Bir masaya çarpıyor, meyve suyunu kapıyor ve yere dökülmeden önce bana fırlatıyor. Birbirimize saldırırken pençelerim derisine saplanıyor ve parmakları saçlarımı koparıyor - vuruyor, yırtıyor, sıkıyor ve öfkelendiriyor.

Ağlamak istiyorum, çok mutluyum. Tek istediğim bu. İstediğim her şey. Başka bir şey yapmak istemiyorum.

Tezahürat kulaklarımı dolduruyor, üstüme yuvarlanıyor ve ondan başka bir şey görmüyorum.

Sadece onu hissediyorum.

- - -

Ağzımın kenarındaki kesik acıyor. Peder McNealty'nin ofisindeki boş koltuğa bakarken tahta sandalyede kambur durarak dilimi çıkarıyorum.

Tanrım, uyuşturucudan daha iyi. Bağırsaklarımda dönen his ve kalbimin çarpması sanki havada yüz metre sallanıyormuşum ve sadece tek bir elimle tutunuyormuşum gibi.

Uyuşturucudan daha iyi. Onun içinde olduğunu hep biliyordum.

"Bir daha bana yaklaşırsan," diye dişlerini gıcırdatıyor Olivia yanımdaki sandalyede. "Seni keserim."

Ona baktım. Bana fırlattığı portakal suyu beyaz Polo'sunu da lekelemişti.

Ama kolundaki yırtığı görünce neredeyse gülümseyecektim. Karşı koydum, değil mi? "Beni kesecek misin?" Alay ediyorum, elimi yukarı sıyırmamı izlerken onu izliyorum

okul eteğimi yukarı çekerek kalçamın iç kısmına vurdu.

"Nereye?" İnleyerek kendimi ovuyormuş gibi yapıyorum.

Ağzı bir hırıltıya dönüşüyor.

"Amcık." Kendi kendime gülümseyerek arkamı dönüyorum.

Dyke.

Dik oturup tırnaklarımı kaldırarak hasarı inceliyorum. Bizi birbirimizden ayırmak için üç öğretmen gerekti. Tek pişmanlığım, bu saçmalığa okuldan sonra, rahatsız edilmeyeceğimiz bir zamanda başlamamış olması. Ben de en az onun kadar iyi durumdayım. Bu saatlerce sürebilirdi.

İkinci zil çaldı ve şimdi resmen beşinci derse geç kaldık.

Hangi cehennemde o?

"Bunu araştıracaklar, biliyorsun değil mi?" Liv söylüyor ve göz ucuyla bana baktığını görebiliyorum. "O videonun nereden geldiğini bul ve bunu makbuzlarımla birlikte internete koyduğumda tüm dünya senin kelleni istiyor olacak. Özellikle de ben daha on yedi yaşındayken."

Hay sikeyim. Bunu unutmuşum. O daha reşit değil.

Kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelerek yıpranmış kırmızı ojeleri karıştırıyorum. "Peki sana kim inanacak?" Başımı çevirip uzun, siyah kirpiklerinin altındaki koyu renk gözleriyle buluşuyorum. "Ben Clay Collins'im."

Sarışın ve bomba gibi. Yönetimin işe alım broşürlerinde göstermeyi sevdiği her şey.

Gözleri kısıldı.

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Ve sen de muhtemelen onun boktan evinin kirli zemininde numaralar çevirerek uzun ve şanlı bir kariyer yapmayı bekleyen bir çöplük faresisin."

Olivia fırladı ve beni ensemden yakaladı. Nefesim kesildi.

Bizi yüz yüze getirdiğinde destek almak için sandalyenin kollarına tutunuyorum ve çenemi sertleştirerek gözlerine bakıyorum. Bana dik dik bakarken koyu kahverengi gözleri altın rengi beneklerle ışıldıyor ve uzun siyah saçlarındaki şeftalilerin kokusunu alabiliyorum.

Kalbim çok sert çarpıyor. *Evet. Lanet bir uyuşturucu gibi.*

Bana öfkeyle bakıyor ve geri çekilmem gerektiğini bildiğim halde kendimi çarpışmaya hazırlıyorum.

Ama beni bırakmasını istemiyorum. Bizi buraya getirmek çok uzun sürdü.

Olivia Jaeger'dan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum ve hayatım boyunca ondan nefret edebilseydim hiçbir şeyi sevmezdim. Gözlerim yaşla doluyor ve nedenini bilmiyorum.

Ama gözümü kırpmıyorum.

Hadi ama. Çenem titriyor. *Hadi ama.* Bunu istiyorum.

Bana fırlattığı meyve suyu hala eteğimden damlıyor ve parmaklarının at kuyruğumun altındaki saçlarıma kıvrıldığı kafa derimdeki yanığa gözlerimi kapatıyorum. *Hadi ama.* Ağzımı açıyorum, onu her yerde hissediyorum. Neredeyse tadına bakıyorum.

Acı ama güzel, dilimde Valium gibi. İşte böyle biri.

Gözlerimi açıyorum, bir damla gözyaşı dökülüyor ve onun beni izlediğini görüyorum, gözlerinde öfke ve temkin karışımı bir ifade var. Sanki bir şeyden emin değilmiş gibi.

Ofisten bir ses geliyor ve Liv beni iterek uzaklaştırıyor, müdürün odasının kapısı açılırken beni serbest bırakıyor.

Sandalyeme geri otururken başımı sallıyorum. *Pısırık.*

"Peder McNealty belediye başkanıyla görüşüyor," diyor Bayan Garrison kapıda durarak. "Sabah ikinizle de konuşacak, o yüzden kurtulduğunuzu düşünmeyin. Soyunma odasına gidin, üstünüzü değişin-"

O sözünü bitirmeden kalkıyorum, masasından cep telefonumu alıyorum ve eski çantanın yanından geçiyorum.

Liv ve ben ofisten kapıya doğru yürürken arkamızdan, "Ve doğrudan sınıfa gidin," diye bağırıyor. "Eğer ikiniz arasında bir kavga kokusu daha alırsam, sizi almaları için ailenizi ararım!"

Ama çoktan koridora çıkmıştık, kapı arkamızdan kapanmıştı. Arkama dönmüyorum ve yavaşlamıyorum, öğretmenler sınıflarında konuşurken boş koridorda ilerliyorum ve merdivenlerden inip soyunma odasına giden yolu buluyorum.

Jaeger tüm bu süre boyunca kuyruğumda ve gözlerini sırtımda hissediyorum. Umarım bana tekrar atlar.

Umarım öyle olur.

Kapıyı itiyorum, herkes çoktan dışarıda olduğu için ofisler ve soyunma odası boş. Dolabımın önünde duruyorum ve şifresini girip açıyorum.

"Portakal suyu olmak zorundaydı, değil mi?" Polo'mu başımdan çekip çıkararak yakınıyorum. "Her şey yapış yapış."

Lanet çoraplarımın içinde. Bu eyer ayakkabıları eski. Eğer onları mahvederse, serseri kardeşlerinin bile onu koruyamayacağından emin olacağım. O dolabını karıştırıyor -ne yazık ki aynı sırada, çünkü Koç lakrosları bir arada tutuyor- ve ben de dolabın yanına gidip Yedek Polo.

"Biliyor musun," diyorum ona, temiz bir tişörtle uğraşırken, "eğer herkesin görmesini istemiyorsan, o zaman belki de onu herkesin içinde neredeyse becermemeliydin."

"Sevişmiyorduk," diye homurdanıyor ve bana ters ters bakıyor. "Senin ve diğer herkesin açıkça gördüğü gibi. Sanırım insanların filme çekmesini istemeseydim, aptal, işe yaramaz bir inekten bu kadar basit davranışlar beklememeliydim."

Kollarımı gömleğin içine sokuyorum. *Aptal, işe yaramaz.*

Ama geri çekip ona fırlattım. "Bu senin koca memelerine uyar. Al şunu."

Onu yakalıyor ve ben de dolaptan başka bir gömlek çekiyorum, küçük beden olduğundan emin oluyorum.

Gömleği dolabına koyuyor ve kapının iç tarafında asılı duran aynada yüzünü kontrol ediyor. Kulağının kenarına bir damla kurumuş kan bulaşmış, silerken ona bakmamaya çalışıyorum.

İçimde küçük bir suçluluk duygusu beliriyor ama onu itiyorum. Benim de kanımı akıttı, değil mi? Aptal piercingleri yüzünden kulağına metal takmak zorunda kalması benim suçum değil. Önce o bana saldırdı.

Ağzımın kenarındaki kesiği tekrar yalıyorum, başımı çevirip onun kanlı mendili yere atmasını izliyorum, dudakları öfkeyle bükülmüş.

Ama onun da gözlerinde öfke var ve hâlâ üzgün olduğunu biliyorum.

Duraksadım, kafam karıştı. Onun öfkesini hak ettiğimi biliyorum. Ben de öfkelenirdim. Ve dürüst olmak gerekirse videoyu yayınlamayacaktım. Aslında planım bu değildi ama...

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kapatıp uzun uzun kırpıştırıyorum. Olivia o kızı her yerinden öptü. *Her yerini.*

Dolabıma bakıyorum, sütyen tenimde zımpara kağıdı gibi. Soyup yere bırakıyorum.

Yani, bunu erkek arkadaşımla halka açık bir yerde yapsaydım, sürtük olurdum, değil mi? Başım belaya bile girebilir, çünkü sürtükler

Lakros maçlarında Marymount.

Marymount kızları iyi kızlardır. Ağzımız sıkıdır.

Ve şimdi biliyor.

Orada duruyorum, o dolabını karıştırırken hava çıplak göğüslerimi sıyırıyor.

Tüylerim diken diken olurken mavi, yeşil ve siyah ekoseli eteğini aşağı doğru sıyırıyor. Yüksek at kuyruğunu sıkıyor, dağınık saçlarını kabartıyor ve kulaklarının etrafına sarkan gevşek dalları düzeltiyor, meme uçlarımın eti sertleşirken oradaki direkler ve küçük halkalar ışıkta parlıyor.

Ona bakamıyorum ama her şeyi görüyorum.

Hareket etmeyi bırakıyor ve başını eğiyor, ikimiz de senkronize bir şekilde nefes alıyoruz.

Sessiz ve yalnız, ama çok kalabalık.

"Neden sana zarar vermemi istiyorsun?" diye soruyor, sesi birden yumuşuyor. Gözümü kırpmıyorum.

Nede

n?

Nede

n?

Çenem titriyor. *Çünkü... en azından bu da bir şey.*

En azından bende o var.

Kardeşimin resmi dolabımın kapısında asılı duruyor ve ben dalgınlıkla başparmağımı orta parmağımın iç tarafındaki silik, gizli dövmenin üzerine sürüyorum. Bu ay on dört yaşında olacaktı.

İçim titriyor ve reçete şişesini kapıp on miligramlık mavi bir hap çıkarıyorum. Ağzıma atıyorum, yutmadan önce acı toz dilimin üzerinde çözülmeye başlıyor.

Temiz bir spor sütyeni çıkarıp başıma geçiriyorum, ardından o kirli sütyenini çıkarırken ben de gömleğimi çıkarıyorum. Ve kendimi tutamayıp bakıyorum.

Karnının hatları sıkı ve pürüzsüz; gözlerimi bacaklarından aşağı kaydırıyorum, kalçalarının arkasındaki kıvrımlar büyüleyici.

Ama sonra elini bana doğru uzatıyor ve kafamı kaldırdığımda bir paket ıslak mendil görüyorum. Gözlerimi diktim.

"Onları istiyor musun, istemiyor musun?" diye bağırıyor. "Defol git."

Ve fırlattı. Paket başımın yan tarafına çarpıyor ve homurdanarak yere düşmesine izin veriyorum.

"Boynunun arkasında bir damla kan var, aptal herif" diyor.

Ben.

Neredeyse gülecektim. Ne oldu? Beni incittiği için suçlu falan mı hissediyor? Hissetmesi gerekmiyor. Bu sabah onu iyi yakaladım, değil mi? Ben sabahın üçünde videoyu kaldırmadan önce seksen beş bin kez izlenmişti.

Ama elbette o zamana kadar zararını çoktan vermişti. İnternette olan, internette bir yerlerde kalır.

Tanrım, ben ne yaptım?

Paketi yerden aldım ve bir mendil çıkardım. "Nerede?"

Bir an duraksıyor, dolabına bakıyor ve sonra yanıma yaklaşıp dolabı elimden alıyor. Beni geriye doğru iterek boynumdaki her neyse onu siliyor ve dokunuşuyla kalçalarım yanıyor. *Tanrım...*

"Seni korumak için sahip olduğum tüm gücü kullanacağım" diyor. "Bunu biliyor musun?"

Beni korumak mı?

"Kardeşlerim ne yaptığını öğrendiğinde," diye uyarıyor, "kadınları senin lanet suratını yeniden inşa edecek."

"Tryst Six'ten korkmuyorum," diyorum omzumun
üzerinden. Babam kahvaltıda şehrin o tarafını yer.

Ama sonra arkamda bıçağının tıkırtısını duyuyorum ve nefes almayı bırakıyorum. "Telefonunu çıkar," diyor bana.

"Ne için?"

Arkamı dönüp gözleriyle buluşuyorum, ikimiz de göz göze geliyoruz.

Kolu yanında asılı, bıçak elinde. "Yap şunu." Başını eğiyor, sakin. "Eminim şimdiye kadar bildirim almışsındır."

Notif-

O ne yaptı?

Hızla arkamı dönüyorum ve dolaptan telefonumu alıp tekrar açıyorum.

Işıklar yanıyor, yükleniyor ve bir anda zil sesleri duyup sekmelerin açıldığını görüyorum.

Birine tıkladığımda YouTube'un yüklenmesini izliyorum, gönderdiğim ve sildiğim aynı video tekrar oynamaya başladığında kalbim hızla çarpıyor. Olivia'nın kulağındaki mücevher ay ışığında parıldıyor ve akan beyaz atleti, kızın öpmesi için geriye doğru eğilirken ince boynunu sıcak ve bronz gösteriyor.

Hesap Vaudevillian Vix adına kayıtlı -ben değil- ve şimdiden yedi bin görüntülenmeye sahip.

Mendilleri bırakıyorum. "Ne yaptın sen?" Gözlerim ona kilitlendi.

"Sen yukarı istedin, o yüzden geri geldi." "Ama ben indirdim," diye homurdanıyorum.

Lanet olsun, kaldırdım. Telefonuma dönüp yorumları gözden geçirdim. Bunu neden yapsın ki? Bunu ne zaman yaptı? Kavgadan önce mi? Sonra mı?

"Sana kadar izini sürmezler," diye güvence veriyor, dolabına geri dönüyor ve bıçağı içine atıyor. "Telefonumdan çıktı."

O zaman beni kazıklamak için değilse neden yeniden yayınladınız?

"İndir onu." Ona doğru hücum ettim. "Hemen indir."

İnsanların bunu görmesini istemiyorum. Bu bir hataydı.

"Tryst Six'ten korkmuyor musun?" Aynada dudak parlatıcısını düzeltiyor, siyah gömleğine ve siyah saçlarına karşı ekstra kırmızı. "Ben de senden korkmuyorum bebeğim. Ne yapacaksan yap. Eğer seni azdıracaksa sonsuza kadar bırak." Dönüp bana bakıyor. "Her aşağılayıcı yorum ve şaka senin zevkin için, tadını çıkar."

Orospu çocuğu!

Onu kenara ittim ve dolabından telefonunu çıkardım. "Hemen indir onu." Telefonunu ona uzattım ama o alamadan geri çektim ve ekranı kaydırarak kendim açmaya çalıştım. "Aç şunu!" Ona bağırıyorum. "Lanet olsun, Jaeger!"

Beni tekrar dolabın içine itiyor ve telefonunu alıyor. "Şimdi korktun mu?" diye alay ediyor. "Ha? Mülkünüzün kontrolünü kaybettiğinizde ihlal edilmiş mi hissediyorsunuz? Bu nasıl bir his?"

Elimi kaldırıp yüzünü işaret ederek "İndir şunu!" diye bağırıyorum.

Ama bileklerimi tutup arkamdan büküyor ve beni tekrar dolapların içine doğru iterken acıdan inliyorum.

"Çünkü neden?" diye fısıldıyor yüzüme. "Söyle. Korkuyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Alnını sertçe alnıma bastırıyor, ama ben geri itiyorum, ellerimi serbest bırakmaya çalışırken alabildiğim kadar iyi veriyorum.

"Korkuyorsun, çünkü hayatın üzücü ve farklı olan her şeyi sindirmek istiyorsun." Nefesi dudaklarıma düşüyor ve sırtımı hafif bir ter tabakasının kapladığını hissediyorum. "Seni güçlü hissettiren herhangi bir şey, çünkü en azından donuk değil ve hissetmemek çok acı verici, değil mi? Benden korkuyorsun, çünkü bir gün uyanacaksın ve o videonun hala orada olduğunu hatırlayacaksın, ama ben değilim, değil mi? Ben yokum, yaşıyorum ve sen yoksun, çünkü beynin hala lanet olası bir çukurda."

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve bedenim titriyor. Başını bana doğru sallıyor. "Sadece korkuyorsun." "Korkmuyorum," diyorum ona. "Ben..."

Ama yutkunuyorum, kelimeyi boğazımdan geri itiyorum.

Ben... Gözlerim yaşlarla doluyor ve vücudumdaki tüm kasları sıkarak kendimi toparlamaya zorluyorum.

Ama ben kayboldum. Beni tutuyor ve ben kayboldum. O gitmiyor. Altı ay içinde değil. Asla gitmeyecek!

Bana bakıyor ve burunlarımız birbirine değip dudaklarından bir an uzaklaşınca yumruklarımı arkamda sıkıyorum. "Livvy, ben..."

Ortadan kaybolamaz. Zaman duracak. Durmak zorunda. Onun gittiğini göremem. Ben... Ağzım açık kalıyor, onu hissetme ihtiyacı beni ele geçiriyor. Yapamam... Yapamam...

Dayanamıyorum. Ağzına dokunuyorum.

Dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum -sürüyorum, fırçalıyorum, nefes almayı bıraktığında içime çekiyorum ve sadece onu hissediyorum ve vücudumun her santimetresinin patlamak üzere olan bir havai fişek gibi aniden yandığını hissediyorum.

Ve sonra, bir anda, boka battık.

Ellerimi serbest bırakıyor ve beni tekrar dolapların içine iterken ikimiz de birbirimize tutunuyoruz, ağzı benimkine gömülürken kollarımız ve ellerimiz birbirini sarıyor.

İnliyorum. *Evet*. *Kahretsin, evet*.

Bacaklarımız birbirine dolanıyor, kalçalarının arasındaki sıcaklık merkezime vuruyor ve ellerini eteğimin altına sokuyor, birbirimize girerken, öpüşürken, dişlerken ve gıcırdatırken külotumun üzerinden kıçımı kavrıyor.

"Liv..." İnledim.

Dilini yalıyorum ve inliyorum, onu sert ve şiddetli bir şekilde öpüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, çünkü her şey dönüyor ve vücudum bir roller coaster üzerinde. Şu anda uçuyorum.

Bacağımı kaldırıyor ve ben duramıyorum. Elimi gömleğinden yukarı kaydırıp askısını aşağı çekerek elimi sütyeninin içine sokabildiğimde öğürüyor ve nefes nefese kalıyorum. Boynuma doğru dalıyor ve ben de başımı geriye atıp her şeyi ona bırakıyorum. Onu istiyorum. Onu hissetmek, öpmek ve her yerine dokunmak istiyorum.

Dudaklarımız tekrar tekrar bir araya geliyor, birbirimizi yiyip bitiriyor, çılgınca öpüşüyoruz. Meme ucunu okşuyorum ve klitorisim zonkluyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye fısıldıyor, sarsılmış bir halde.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Korkmuyordum. Ben...

Kıskanç. Bunu birinci sınıftan beri istiyordum, ilk tanıştığımız günden beri, kavga başlamadan önce.

Benden hoşlandığını öğrendiğimde çok mutlu oldum ama...

Utanıyorum. Şu anki mutluluğumla bile kirpiklerimden yaşlar süzülüyor. Çok utanıyordum.

Bir elini kaldırıp ensemden tutuyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Duraklıyorum, bedenimde yanan ateşin tadını çıkarıyorum.

Alnımız tekrar buluşuyor. "Durmak zorundayız," diye mırıldanıyorum.

Onu itmeye çalışarak debelenip duruyorum, neredeyse mahvolmak üzereyim çünkü bunun için yanıp tutuşuyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum.

Ama bana izin vermiyor. "Hayır," diye fısıldıyor. Ağzı tekrar benimkinin üzerine çöküyor ve ben karşı koyamıyorum. Başını tutuyorum, ne kadar yumuşak olduğunu içime çekiyorum. Ne kadar güzel koktuğunu ve ağzının ne kadar sıcak olduğunu.

Eteğimi yukarı kaldırıp külotumu seksimi ortaya çıkaracak kadar aşağı çekerken zar zor fark ediyorum, ama sonra aramızda kendi kıyafetleriyle oynuyor ve bir anda üzerimde. Kukusu benimkine sürtünüyor ve o bana sürtünürken inlemek için ağzından uzaklaşıyorum, tenimizin sürtünmesi acı verici.

Acı verici ama mükemmel. Sıcak ve ıslak ve...

Kıçımı kavrıyor, kollarımı boynuna dolayıp ritmine uyarken başı omzuma gömülüyor, ikimiz de dolaplara karşı sevişiyoruz.

"Ugh!" Bana saldırırken haykırdım.

Tükendim. İşte böyle hissettiriyor. Doğru böyle hissettiriyor. Önceden hep yanlıştı. Birini öpmek. Bana dokunmalarına izin vermek. Karnımda hiç böyle bir yanma olmamıştı.

Hiç acıkmamıştım. Ona

kadar.

Tekrar ağzına daldım, öptüm, emdim, tattım.

En azından bu var. Ondan nefret etmenin yeterli olduğunu sanıyordum. Buna sahip olamasam bile, en azından onun ilgisine sahiptim. Kötü olsa bile.

En azından üç ay sonra mezun olduğumuzda zaten kaybedeceğim şeyi yok edebilirdim ve artık her gün ona bakamazdım.

Ama Tanrım, ondan nefret ediyorum. Gülüşünden ve kırmızı dudaklarından. Aptal göz kalemini sürmesi, gözlerini dumanlı ve büyüleyici göstermesi,

ve atkuyruğu yapmadan önce rüzgârda uçmuş gibi görünen vahşi saçları.

Zeytin rengi teni, her hareket ettiğinde bileziklerinin çıkardığı müzik, yıpranmış siyah ojesi ve bacaklarını bakılmayacak hale getiren o aptal tokalı motorcu botları.

Eteğini sıyırıyor ve ben matematik dersine dikkatimi veremiyorum.

Hepsinden nefret ediyorum. Her parçasının bir tadı varmış gibi görünmesinden.

Hızımız arttıkça inliyorum ve sürtünme cennete dönüşürken onun sert nefes alıp verdiğini hissediyor ve duyuyorum.

Ve birbirimize yapabileceklerimizin hepsi bu bile değil. "Tanrım," diye inliyorum.

Ağzımın üzerinde geziniyor. "Bu gece benim boktan evime gel," diyor. "Çarşafların arasında benimle terler misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Gizlice kaçmak istiyorum. Olivia Jaeger ile karanlık bir yere gidip bir şeyler yapmak istiyorum. Bütün gece.

Ama sonra bir ses havayı deler. "Oh, biliyorum!" diyor biri.

Gözlerimi açtım ve durdum. *Ne oldu?*

Kıkırdamalar ve kahkahalar birbirini takip ediyor ve soyunma odasının kapısının gıcırtısını duyuyorum.

Oh, kahretsin. Her şey soğurken damarlarımdan buz akıyor. Bu olamaz...

Yapamam...

Aman

Tanrım.

Başka bir ses takip eder. "Ve sonra o şöyle oldu..."

Siktir!

Olivia'yı itiyorum. "Bırak beni."

Tökezleyerek geri çekildi ve ben de eteğimin altına uzanıp iç çamaşırımı yukarı çektim.

Yüce Tanrım. Bugün tam bir aptallar dünyasıyım, değil mi? Bizi herkes görebilirdi.

Dolabıma geri dönüyorum, aynada kendimi kontrol ederken Liv'in bakışlarından kaçıyorum, kıyafetlerimi tekrar düzeltiyorum ve at kuyruğumu sıkılaştırıyorum.

Yerdeki ıslak mendilleri görüyorum ve paketi ona geri veriyorum.

Kızlar tam zamanında köşeyi dönerken gözeneklerimden ter sızıyor ve başımı kaldırıp Amy ile Krisjen'i görüyorum.

Durdular, çantalarını omuzlarına attılar, gözleri benden Olivia'ya kaydı, orada olduğumuzu fark ettiler.

"Hey," diyor Amy.

İkisi de Liv'e bakıyor ve Amy sonunda kanaryayı yiyen kedi gibi kahkahalara boğulana kadar gülümsemelerini kontrol etmekte zorlanıyorlar. Videoyla ilgili bir suçluluk yumağı daha çarpıyor yüzüme. Olivia'ya bir bakış atıyorum ve onun hepimizi görmezden gelerek kısa, siyah bir deri ceket giydiğini görüyorum.

Gözlerime bakmıyor.

"İyi misin?" Krisjen bana soruyor, dolabına doğru ilerlerken eliyle sırtıma sempatik bir dokunuş yapıyor.

Midemdeki düğümler hafiflemeye başladı. Kimsenin bizi gördüğünü sanmıyorum.

Beni en son dövüşten sonra Jaeger'le birlikte ön büroya yürürken görmüşlerdi, bu yüzden başımın belada olmadığından emin olmak istediklerinden eminim.

"Şaka mı yapıyorsun?" Omurgamı çelikleştiriyorum ve parmağımı gözümün altından geçirip göz kalemimi düzeltiyorum. "Hiçbir şey bir parça kekten daha lezzetli olamaz."

İkisi de benim şakama gülüyor ve ben gözlerimi tekrar yukarı dikip Olivia'nınkileri yakalıyorum.

Başını bana doğru çevirmiş, gurur ve öfke karışımı bir duyguyla bana bakıyor.

Biri boğazını temizliyor ve Amy'nin Olivia'ya doğru döndüğünü görerek gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Sakıncası var mı?" Amy ona
sorar. Liv omzunun üzerinden ona
bakar.

"Senin önünde üzerimi değiştirirken kendimi rahat
hissetmiyorum," diye açıklıyor Amy. Çenemi sıkıyorum.

Ama Liv sessiz kalır.

Liv'in utancını hafifletmek ve Amy'ye kimsenin onun krep meme uçlarına bakmak istemediğini söylemek dilimin ucunda ama...

Ben görmüyorum. Liv sanki bir şey bekliyormuş gibi bir an öylece duruyor ama ben onu görmezden gelip yüzümü rötuşlamayı bitiriyorum.

Dolabının kapısı kapandı ve ben sarsıldım, göz u c u y l a onun hareket ettiğini ve bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Yanımdan geçip giderken omzuma kendi omzuyla vuruyor. "Raylardan geçme."

Ve sonra gitti, soyunma odası Beden Eğitimi sınıfının içeri girmesiyle dolarken tehdidi havada asılı kaldı.

Neredeyse gülecektim. Sanırım Night Tide için yaptığı daveti geri

çekiyor. Şansına, onun kötü tarafına geçmeye bayılıyorum.

"CLAY."

Bir nefes alıyorum, kafamı her zaman olduğu gibi bulutların arasından çekip çıkarıyorum ve arkamı dönüyorum.

"Bunları mutfağa götür," dedi annem.

Tepsiyi alıyorum, üstündeki boş kaseleri taşırken birbirine çarpıyor.

Babamla Fondü, Omega Chi'nin her yıl sponsor olduğu, dilsiz aliterasyonlardan esinlenen pek çok etkinlikten biridir; mezun üyeleri, kız öğrenci birliğini ve okulu desteklemek için şehre geri dönme fırsatını asla kaçırmazlar.

Ve belki yeni Birkin'ini gösterirsin, tabii ki.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve zavallı Peder McNealty'nin anneler, kızlar, teyzeler ve büyükannelerden oluşan bir denizde boğulduğunu görüyorum; hepsi de kütüphaneye bağışladıkları yeni ilk baskı koleksiyonunun nasıl fark yarattığını ya da 'yüklü' katkılarının yeni otobüsler veya en yeni bilgisayarlar almak için kullanılıp kullanılmadığını duymak istiyor.

En yeni bilgisayarlar... Başımı sallıyorum, tepsiyi tezgâha bırakıyorum ve tam dönüp çıkarken bir tabak kırıldığını duyuyorum. Yürümeye devam ediyorum.

En iyi atletik ekipmanlar, kafeteryada en kaliteli organik yiyecekler, en modern fen laboratuvarı...

Yerinde öğretmenler, dil öğrenimi, danışmanlık ve üniversiteye hazırlık.

Liv Jaeger tepeden bakmayı sevdiği insanlardan büyük faydalar sağlıyor. Ailesi hiç bağış yapmıyor ve okul ücretimiz yüksek olsa da, kamu hizmetleri, vergiler, maaşlar, personeli hesaba katarsanız Marymount'un genel giderlerini karşılamaya asla yetmez... Buradaki bu kadınlar, onun için ne kadar sığ olsa da, lanet olası Dartmouth'a girmesine yardımcı olan okulun başarısı için gereklidir.

Ziyafet salonunun arka tarafına doğru ilerliyorum ve soyunma odalarından birinden sırt çantamı alıp bir kot şort ve bir tişört çıkarıyorum.

Çok yüksek ve kudretli. Belki biraz daha minnettar davransaydı.

O videoyu kendisi çekti.

Peki bunu yayınladığım için neden pişmanım? İnternetteki yorumlara ve onun hakkında söylenenlere bakamıyorum. Bu yüzden ilk etapta kaldırdım. Megan Martelle'in hayatının ellerimde olduğunu görmesini istedim. Liv'in güçlü olmadığını bilmesini istedim. Benim güçlü olduğumu.

Ama aslında sadece kızgındım. Kıskançtım. Onu istiyorum, ona sahip olamıyorum ve ona sahip olamadığım için kızgınım.

Ben de hıncımı ondan çıkarıyorum.

Kıyafetlerimi değiştiriyorum, nefes alıp veriyorum ve kafamı boşaltıyorum. *Ama mesele bu değil. Onu istemiyorum.* Sevgi iyi hissettirdi ve buna aç olduğunuzda, onu her yerden alırsınız. Hepsi bu kadar. Ben biseksüel değilim. Heteroyum.

Liv'e konuşmaması için güveniyorum ve Callum'a güvenmiyorum. Bu kadar. Eninde sonunda ona güveneceğim. Ya da başka bir adama.

İçinde param ve telefonum olan çapraz çantamı başımın üzerinde sallıyorum ve kıyafetlerimi ve sırt çantamı soyunma odasında bırakıyorum. Annem hepsini eve getirecek.

Annemin beni yakalamaması için kapılardan hızla geçerek girişe yöneliyorum. Saat neredeyse altı, hava kararmaya başladı ve ben geç kaldım.

Ama sonra birinin "Buraya gel sevgilim" dediğini duydum.

Dönüyorum ve büyükannemin lobide bir sandalyede oturduğunu görüyorum. Saçları pantolonu kadar beyaz ve elinde tuttuğu bastonu önünde yere dayamış.

"Mimi." Kıyafetlerimi inceleyen bakışlarını üzerime çekerek ona doğru yürüyorum. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

"Tabii ki öyleydin," diye karşılık veriyor. Ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

Ayaklarının dibindeki halıya çöküp oturuyorum ve bacağına yaslanıyorum, yan odadaki partinin donuk uğultusu devam ediyor.

"Gizlice kaçacağımı biliyordun," diyorum. Bu yüzden burada oturuyor.

"Night Tide." Saçlarımı parmaklarının arasından geçiriyor ve ziyafet salonundan kahkahaların yükseldiğini duyuyorum. "Senin yaşındayken bu beklentiye dayanamadığımı hatırlıyorum."

Mimi hala benim yaşımda. Sadece bunu iyi saklıyor. "Peki, bu akşam gündemde ne var?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Standart çöpçü avı, belki biraz hamburger..."

Eskiden annemin annesiyle vakit geçirmeyi gerçek annemle vakit geçirmekten daha çok severdim ama yaşım ilerledikçe bundan daha az keyif almaya başladım. Annemin böyle olmasının sebebi Mimi'dir.

Sözlerime dikkat ediyorum, çünkü onun acımasızlığına hayran olsam da, ondan korunamayacağımı da biliyorum. Büyükannem tanıdığım en tehlikeli insan.

"Uygun bir saatte evde ol." Saçlarımı okşuyor. "Annenin evde bu kadar çok yalnız kalması doğru değil."

"Hiç evde olmuyor," diyorum ona.

Mimi çenemi tutuyor ve gözlerimi ona dikiyor. "Genç hayatında senden çok şey istendi ama bunun inşa ettiği gücü de görmen gerekiyor." Nazik gözleri, altındaki sert bakışı gizlemeye yetmiyor. "Yük olmamak yeterli değil Clay. Rahatlatıcı olmalısın ve eğer bundan hoşlanmıyorsan, bu çok kötü. Sıraya gir. Ailenin sana ihtiyacı var."

Her zamanki gibi neredeyse başımı sallayacaktım. Büyüklerime hak vermek en iyisi, çünkü tartışmak zaman kaybettiriyor ve ben de zaten istediğimi yapacağım, ama içimden bu gece engellemek istemediğim bir şey geçiyor. "O evde artık bir aile yaşamıyor."

Gözlerini kısıyor, beni daha yakın tutuyor. "Görmelerine izin verme," diyor alçak bir ses tonuyla.

"Kim?"

"Seni mutsuz görmek için nefesini tutmuş bekleyen herkes." Beni bırakıyor ve sırtını dikleştirerek çenesini yukarı kaldırıyor. "Bunu onlara verme."

Bunu onlara hiç söylemedim. Arkadaşlarımın evde olmaktan nasıl nefret ettiğimi bilmelerine asla izin vermedim. Annemle babamın artık birbirlerini ne kadar az tanıdıklarını.

Beni nasıl da az tanıyorlar.

Ama dış görünüşten yoruldum ve bu hafta birkaç dakikalığına da olsa hayatın onsuz nasıl olduğuna dair bir fikir edindim. Ulaşılamayacak kadar yüksekteydim.

Masanın üzerinde karton bir tüp görüyorum, etiketinde babamın antetli kağıdıyla Biscayne Körfezi yazıyor. *Biscayne Körfezi mi?* Sahilimizde bir yerde Palm Biscayne adında bir site üzerinde çalışıyor ama ben Biscayne Körfezi'ni hiç duymadım.

Körfez... Sanoa Körfezi değil.

Kafamdaki dişliler dönüyor ve sormaya korkuyorum. Bu kasabada büyükannemden geçmeden hiçbir şey olmuyor ama bilmek istediğimden emin değilim. Liv'le Sanoa Körfezi'nin golf sahası için düzleştirilmesi konusunda şakalaşıyorduk, çünkü bu doğduğumuzdan beri bir tehditti. Kimse bunun gerçekten olacağını düşünmemişti.

Şüphelerimi şimdilik bir kenara bırakıp ona gülümsüyorum. "Hepimiz senin kadar güçlü olamayız, Mimi."

"Görmeni istediğim şeyi görüyorsun."

Gözleri benden uzaklaşıyor, arkalarında başka bir şey oynuyor. "Her kadının sırları vardır Clay," diyor bana. "Hepimizin kendi

Günahlar ve ben özel değilim. İstediğin her şeyi, istediğin kadar, istediğin süre boyunca alabilirsin." Çenemi tekrar dürtüyor. "Sır olarak kaldığı sürece."

Gülümsememi engelleyemiyorum. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum." "Kendini canlı hissetmek için ihtiyacın olan şeyleri reddetmek sadece iki şey getirir

sonuçları: zarar ya da ölüm. Kırılırız." Ona

bakıyorum.

"İstediğimizi alabiliriz," diyor bana tekrar. "Sessizce." "Ya

saklanmak acı verirse?"

"Ah, Clay." Çok safmışım gibi başını sallıyor, ama bu beni rahatsız edecek bir şekilde değil. "Herkes saklanır. Senden önceki nesiller hayatlarını kalıcı bir şeyler inşa etmeye adadılar. Kendilerine miras kalan görev ve miras için çalıştılar. Bu önemliydi." Devam etmeden önce duraklıyor. "Ama o bir santim - gölgelerde geçirdikleri o kısa dakikalar - işte bunun için yaşadılar."

Kanım derimin altında ısınıyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve aniden, bu gece olasılıklar sonsuzmuş gibi geliyor. *Bir santim...* Parmağımın içini ovarak dövmemi okşuyorum. Aralık ayındaki doğum günümde nefret ettiğim ve sevdiğim bir parçam olduğunu hatırlatması için yaptırdım ve bu beni deli ediyor ama ona ihtiyacım var çünkü dört gözle beklediğim tek şey o. Kafamın içinde kaçabileceğim ve artık istediğim tek şeye sahip olabileceğim bir yer.

"Gizli kaldığı sürece," diye tekrar belirtiyor.

Evet.

"Korkarım ki bedeli bu."

Bir kez başımı salladım. *Bununla yaşayabilirim.* Ona sahip olabildiğim sürece. *Teşekkür ederim, Mimi.*

Bana yanağını uzatıyor ve ben de annem görmeden önce ayağa kalkıp aceleyle salondan çıkmadan önce hızlıca bir öpücük bırakıyorum. Dışarı çıktıktan sonra ona kısa bir mesaj göndererek eve geç geleceğimi ve soyunma odasından eşyalarımı almasını söylüyorum.

Callum'a hazır olduğumu ve beklediğimi mesajla bildirmek üzereydim ki koyu gri tişörtlü, dövmeli bir boynun eski bir Triumph'a bindiğini gördüm. Telefonumu unutuyorum ve Tryst Six'in ortanca oğluna bakıyorum, sigara dumanı başının üzerinde havaya karışıyor.

Geçen hafta Liv'i okula bırakırken beni kontrol eden oydu. Gülümsüyorum, telefonumu çantama geri sokuyorum.

Bundan nefret edecek. Ona doğru yürüyorum. "Merhaba."

Demir başını çevirerek sigarayı emiyor, ağzından çıkarmadan önce ucu turuncu renkte yanıyor.

O selamıma karşılık vermiyor. Kim olduğumu

biliyor. "Ben Clay," diyorum yine de.

Yüzü öne dönük, dumanı dışarı üflüyor. "Evet, biliyorum."

Ne şeftali ama. Belki videodan haberi vardır. Nasıl bilmesin ki?

Yine de şansımı deniyorum. "Son sınıflar için çöpçü avı yapıyorum. Bir yabancıyla selfie çekmem gerekiyor."

Bir nefes daha çekerek bana bakıyor. "Bu okul onaylı mı?
Kulağa güvensiz geliyor."

Telefonumu tekrar çıkardım. "Seninle bir selfie çekebilir miyim?"

"Hayır." Başını sallıyor ve tekrar arkasını dönüyor. "Dediğim gibi, kim olduğunu biliyorum."

Gerçi pek kızgın görünmüyor. Belki de ailesine videodan bahsetmemiştir. Belki de sadece önyargılıdır, çünkü ben bir Collins'im.

Onu ve bisikletini geçip caddeye çıkıyorum ve başparmağımı uzatıyorum, hareket ettikçe bol kot şortumun kalçalarımdan aşağı kaydığını hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesinde ani bir keskinlikle sorduğunu duyuyorum.

"Raylardan karşıya geçmem lazım." Bir araba korna çalarak yanımdan geçiyor ve içinde gençlerin olduğu paslı, eski bir Honda olduğunu görüyorum. "Liv'le buluşacağım."

"Liv'in seninle tanışan son kişi olduğuna eminim."

"Hey!" diye sesleniyor biri.

Honda'nın durduğunu görmek için arkama bakıyorum, adamlardan biri kafasını camdan dışarı çıkarıyor.

Demir'e bakıyorum.

"Şoförün falan yok mu senin?" diye çıkıştı. "Otostop tehlikelidir."

Ona hınzırca gülümseyerek Honda'ya doğru geri çekiliyorum.

"Oh, Tanrı aşkına, dur," diye bağırıyor, gözlerini deviriyor ve bisikletini alıyor. "Seni ben götüreceğim."

Daha geniş sırıtıyorum ve koşmaya başlıyorum, arkasından bisiklete tırmanıyorum ve teklif ettiği kaskı alıyorum.

Motoru çalıştırıyor, motosiklet altımda titriyor ve ben onların sürüşünü almadığımda Honda'nın çekilmesini izliyorum.

"İyisin, evlat." Omzunun üzerinden bakıyor, alaycılığı oldukça yoğun. "Keşke o beynini daha kötüsü yerine daha iyisi için kullansan."

Bir araba yanaşıyor ve Krisjen'in kafasını arka camdan çıkardığını görüyorum.

Milo onun yanına oturur.

"Clay, gidelim!" Bana "Ne yapıyorsun sen?" der gibi baktı.

Callum sürücü koltuğunda oturuyor, planladığım her şeye hazırmış gibi küçük bir gülümseme dudaklarını eğiyor.

"Beni bırakacak biri var" dedim.

Demir'in inlediğini duyuyorum, muhtemelen artık tanıklar olduğu için, ve kollarımı ona sarıyorum, kalbim hızla çarparken neredeyse gülüyordum.

"Clay!" Krisjen ısrar ediyor. "Ne oluyor be?" Ama Liv'in kardeşine sadece "Git" diye fısıldadım.

Başını sallıyor, yağlı kahverengi saçları bronz yüzüne çok yakışıyor. "İçgüdülerim bana senin bela olduğunu söyledi," diye homurdanıyor. "Dur bakalım."

Fırlatıyor ve kalbim boğazıma kaçarken bir inilti çıkıyor. İleriye doğru uçuyoruz, bulutlar alçalırken nem havayı yoğunlaştırıyor ve arkamdan baktığımda Callum'un arabasının lastiklerinin döndüğünü ve lastik yaktığını görüyorum.

Demir'i sıkıştırıyorum, rüzgar hızlandıkça hızlanıyor ve omzunun üzerinden bakıyorum, bizi yoldan aşağıya, depo bölgesine ve Frontress Lake Drive'a doğru uçururken, kanal boyunca ve raylara doğru hızlanırken izliyorum.

Callum'un arabasından gelen bas sesleri kuyruğumuzda gümbürdüyor ve Nine Inch Nails şarkısının ne kadar gürültülü olduğuna bakarak kazandığını söyleyebilirim.

Ama uzun sürmez.

Demir, önünde kilitli duran ellerimi tutuyor, beni kendisine bağlıyor, motosikleti bir vites yükseltiyor, ön lastik hava alıyor ve hızla ilerliyoruz

Daha hızlı. Kulağına kıkırdıyorum -gerçekten kıkırdıyorum- ve onun da yüzünde küçük bir sırıtma görüyorum.

Adamın sırtına yerleşerek Aziz Carmen'in, yemyeşil çimenlerin, butiklerin, asırlık kiliselerin ve kel servilerin ve boğucu incirlerin arasına sıkışmış konakların zengin yapılarının gözden kayboluşunu izliyorum.

Ötesinde yeşil, muhteşem bir arazi uzanıyor, gökyüzü giderek kararıyor ve yıldızlar bulutlarla kaplanıyor. Tenim artık neredeyse hiç hissetmediğim bir şeyle uğulduyor.

Beklenti.

Henry buna bayılırdı. Hiç motosiklete bindiğini sanmıyorum. "Demir, onu motosikletinden indir!" diye biri bağırıyor.

Demir dur işaretinde aniden duruyor ve ben de arkasına yapışıp omzumun üzerinden Liv'i görmeye çalışıyorum.

Göğsüme bir ağrı saplanıyor. Bisikleti siyah, daha küçük ve daha yaşlı ama Tanrım... Onu okul kıyafetleri ya da lacrosse kıyafetleri dışında nadiren görüyorum ve gözlerimi ondan alamıyorum.

Botlarını yere koyuyor ve havacı gözlüklerinin üzerinden kardeşine kaşlarını çatıyor. "Bu bir şaka değil!" diye bağırıyor ona.

Ve Callum'un bize doğru hızla gelen arabasına bir bakış atıyor.

Dilim o kadar şişiyor ki boğulacakmışım gibi hissediyorum. Dar siyah kotunun içindeki bacakları. Deliklerden görünen dizleri, dekolteli beyaz bluzu ve solmuş deri ceketi... Saçları dağınık ve sırtına dökülmüş, kaskı yok ve boynunda künyesi asılı. Geçen hafta sonu lakros sahasında parlattığı anahtarın arada asılı olduğunu fark ediyorum.

Demir'e olan bağlılığımı gevşetiyorum, onun yerine ona tutunmayı düşünüyorum. Mükemmel uyardı.

"Ah, Tanrım." Bana baktı. "Hiç Kübalı bir öfke yaşadın mı? Yapmak üzeresin."

Bir kez daha arkama bakıyorum, Callum'un yanında yarışan bir Toyota Tacoma görüyorum, kabin üç uzun saçlı kişiyle dolu. Kadınlar mı?

Demir'e baktım. "Kız arkadaşın mı var?" "Eski sevgilim," diye işaret ediyor.

Oh, Tanrım. Bisikletinden inip Liv'in arkasına tırmanıyorum. "İn aşağı!" diye bağırıyor, beni sarsmaya çalışıyor.

Ama kollarımı ona doladım, sustalının kotuna takılı olduğunu hissettim. "Benden korktun mu?"

Bir kahkaha atıyor. "Senin istediğini yapmandan bıktım," diye mırıldanıyor, sanki benden çok kendisiyle tartışıyormuş gibi. "Aracely saçını başını yolsa bana ne?"

"Ekibim kirli oynuyor." Ona sıkıca sarılıyorum. "Seninki kanlı oynuyor. Merak etme, bu gece kazanamayacağımızı biliyorum."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Hadi gidelim," diyorum ve sonra kulağına fısıldıyorum. "Önümüzdeki beş dakika boyunca sadece sen ve ben."

Başını fısıltıma doğru çeviriyor ama göğsünün çöktüğünü ve midesinin titrediğini hissediyorum. Ona yaptığım şeyi hissetmeyi seviyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor. Ama motoru çalıştırıp havalanıyor ve ben de gülümseyerek çenemi omzuna yaslıyorum.

Aynen.

Gözlerimi kapatıyorum, kaçamayacağından emin olana kadar onu sıkıyorum. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, avuç içlerinin kokusu burnuma çarpıyor ve keşke gündüz olsaydı diyorum. Keşke bulutları görebilseydim.

Karnımda ısı birikiyor ve her yerde onun farkında olarak kalçalarımla ona sarılıyorum.

Demir böyle hissetmezdi. Burnumu kulağının altına götürdüğüm zamanki gibi kokuyor. Hippi dükkanlarında popüler olan, tüm oksijeni emip tütsü yaktıkları ve sonra neden hiç müşterileri olmadığını merak ettikleri zanaatkar parfüm yağlarından biri gibi.

Ama onda hoşuma gitti. Vişneli lolipop ve yaz gibi kokuyor. Burnumu daha fazla daldırıyorum, tenini sıyırıyorum.

"Ya beni becer ya da kes şunu Clay," diyerek omzunun üzerinden bana bir kez daha kaşlarını çatıyor. "Saçmalıkların hiç komik değil."

Gülümsememi kendime saklıyorum. Burnumu onun boynundan çekiyorum ama Körfez'e doğru ilerlerken yakınımda kalıyorum. Bu mahalle 1942 yılında St. Carmen'e dahil edilmiş, ancak sakinleri bunu ancak bir iş başvurusunda adreslerini vermek zorunda kaldıklarında kabul etmişler. Onlara göre Sanoa Körfezi hala yaşıyor ve eğer biri burada ikamet ettiğini söylüyorsa, bilin ki aileleri on altıncı yüzyıldan beri bu topraklarda kök salmıştır. Kimse bu bok çukuruna kendi isteğiyle taşınmaz.

Liv, aşırı büyümüş mülklerin yanından hızla geçerek çamurlu bir yola sapıyor, tek tük sokak lambaları karanlık patikayı aydınlatıyor ve köy merkezine geliyoruz; Mariette's, küçük bir motel, bir benzin istasyonu, bir bar ve

Siz yağ değişiminizi beklerken çocukların timsahları şekerlemelerle besleyebileceği bir oto tamirhanesi.

Dükkânı geçince uzun bir cadde, evler ve eski toprak sahiplerinin, topraklarını Aziz Carmen'e kaptırmadan önceki harap konakları, ağaçların arasında saklı duruyor.

Liv motoru durdurur, Körfez'de her yönde bir hareketlilik vardır. Erkek ve aile gruplarının akşam yemeği ve biraların tadını çıkardığı Mariette's'i ışıklar süslüyor ve otomobil dükkanının kapıları açık, ışıkları parlıyor ve içeriden "Crimson and Clover" dökülüyor.

Bisikletten atladım ve hemen bara yöneldim. "Erkekler tuvaletinden prezervatif almam lazım."

Ama daha bisikletten inmeden uzanıp kolumu tuttu. "Oradan değil."

Neden?

Başımı eğdim. "Çek ellerini üzerimden. Bunu sen kabul ettin." Ya da daha iyisi... "Bunu sen *teklif ettin."*

Bir süre daha gözlerimi tutuyor ve sonunda beni serbest bırakıyor. "Siktir et." Başını sallıyor, bisikleti park ediyor. "Git."

Topuklarımın üzerinde dönerek telefonumu çıkarıyorum ve Notlarımdaki listeyi açıyorum. Arkamdan ayak seslerini duyuyorum ama o fikrini değiştirip beni tekrar yakalamadan kapıya varıyorum.

Ahşap kapıyı çekip açıyorum, içeride bir tür klasik rock çalarken sigara, kızarmış yemek ve çürümüş odun kokusu yüzüme çarpıyor.

İnsanlar dönüp bakıyor, dart oynayan iki kadın, barda birkaç kişi ve bugün işten sonra duş almadıkları belli olan adamlarla dolu iki bilardo masası. Bir an duraksıyorum, barın etrafındaki kırmızı neon ışıklandırmaya ve kaplamaları yontulmuş ve uyumsuz sandalyelerle çevrili kontrplak masalara bakıyorum. Hemen annemi hayal ediyorum, el çantasını tutuyor ve beyaz bluzunu lekelemekten korktuğu için oturmayı reddediyor.

Barmen -sıska, ağartılmış sarışın, siyah kökleri olan, siyah bir tişört giymiş ve gözünün dış çevresinde bir tür dövme olan- bakışlarını daraltıyor. "Liv, ne yapıyorsun?" diye soruyor, sorudan çok uyarı gibi bir sesle.

"Tuvalete gitmesi gerekiyor," der Liv, ses tonunda mizah vardır.

Kadın beni bir an daha süzdükten sonra elini sallayarak iç geçiriyor. Kasasını saymaya devam ediyor.

"Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum omzumun üzerinden. "Sanoa Bay'in bu gece kendi listesini yaptığını biliyorum. Seninkinde ne var?"

Cevap vermiyor, ben de dönüp bakmıyorum. Yola çıkarken sağ tarafta bir koridor görüyorum ve tuvaletlerin orada olduğunu varsayıyorum. Oraya doğru yürüyorum.

Çöpçü avında ne olduğunu bilmeyi gerçekten çok isterim. Okul, bir nesil önce tasarladıkları bir şablonu kullanıyor, ancak zamana ayak uydurmak için her yıl ince ayar yapıyorlar. Okul onaylı olduğu için herkes "resmi olarak" bu şablondan oynuyor. Eğer sorulursa.

Yine de bu hiçbirimizin onu gerçekten kullandığı anlamına gelmiyor. Hâlâ bir yabancıyla fotoğraf çektirmem gerekiyor ve burada bir sürü var.

Elimi tişörtümün içine sokarak eldiven gibi kullanıyorum ve erkekler tuvaletinin kapısının kolunu çeviriyorum.

Tuvalet kapısında çevirmeli bir düğme. Bu içeride bulacağım boktan şeyin iyi bir göstergesi. *Unnnnnnsanitaryyyyy* .

Kapıyı açıyorum, etrafıma bakarken menteşeler sızlanıyor. Sağ tarafımdaki duvarı üç pisuar kaplıyor, porselenler yıllarca kullanılmaktan lekelenmiş ve biri kapısız iki kabin, aynada yansıyarak karşılarında duruyor.

Bir şey durak duvarına çarpıyor ve sonra başka bir şey duyuyorum ama kimseyi görmüyorum.

Kapının kapanmasına izin vererek içeriye doğru adım atıyorum. Liv arkamdan giriyor ve onları benden mi yoksa beni onlardan mı koruduğundan emin değilim ama her neyse. Arkadaşlarım nereye gittiğimi öğrenecek. Yakında burada olurlar.

Kulaklarıma nefes nefese bir ses çarpıyor, ardından bir kadının iniltisi geliyor ve ben dinliyorum, ayakkabıların fayans üzerinde çıkardığı gıcırtıyı duyuyorum ve durakta sabit bir ritim başlıyor. Hızlandıkça duvarları yerinde tutan gevşek vidalar tıngırdıyor.

İnsanlar burada sikişiyor. Bu yüzden mi beni bu dalışta istemedi?

Liv'e bakıyorum. "Klas."

"En azından YouTube'da değiller."

Olabilirler. Telefonumu çıkarıyorum ama elini benimkinin üzerine bastırarak onu uzaklaştırıyor. "Kes şunu," diyor ağzından.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Arkadaşlarıma nerede olduğumu mesaj atıyorum."

Beni bırakıyor, duvara yaslanıyor ve elini kalçasına koyuyor. Callum, Amy, Milo ve Krisjen'e beni nerede bulabileceklerini söyleyen bir grup mesajı atıyorum. Umarım şu Aracely denen hatun ve arkadaşları onları

bekletmiyordur.

Başımı prezervatif makinesine doğru eğiyorum, burada olduğumu kanıtlamak için bir selfie çekiyorum ve sonra çantamdan biraz bozukluk çıkarıyorum. "Ee, Demir bekâr mı?" Telefonumu kaldırırken soruyorum. "Yoksa pikaptaki kız hâlâ statü iddiasında mı?"

Gözlerini kapatıyor.

Para üstünü makineye atıp eski kolu çeviriyorum, duraktan gelen iniltiler gittikçe artıyor. "Onlara söylemedin, değil mi?" Ona soruyorum.

Bir yandan, peşimden gönderebileceği tüm güçleri göndermek isteyeceğini ya da davranışımı yayınlayarak ailemi utandırmanın bir yolunu bulacağını düşünebilirsiniz; ama diğer yandan neden yapmadığını anlıyorum.

Ve videoyu yayınladığımda buna güvenmiştim. Beni ihbar etmek sadece dikkatleri onun üzerine çekerdi ve Liv kurbanı oynamaz. Asla.

Prezervatifi makineden çıkarıp çantama tıkıştırıyorum. "O kadar da kötü değildi," diyorum ona, nedenini bilmediğim bir şekilde kendimi savunmaya devam ederek. "Martelle'i tanımadılar."

"Beni tanıdılar," diye karşılık
veriyor. "O zaman neden videoyu
tekrar koydunuz?"

"Çünkü siktir git, işte bu yüzden."

Ona bakıyorum, verecek bir cevabım olmamasından nefret ediyorum.

"Soyunma odası bunun için miydi?" Daha da yaklaşıyor. "Yine beni filme alan biri mi vardı?"

İkimiz de beş-yedi yaşındayız ama o nedense daha uzun hissediyor. Sanki benim düşündüğüm gibi düşünmüyormuş gibi.

"Ya da belki bu gece beni aynı pozisyona sokmaya çalışmak için geldin," diyor, "böylece beni biraz daha aşağılayabilirsin?"

Bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Soyunma odasında
onu öptüm. Benim için gerçek olduğunu düşünmüyor.

"Evet, bir ibneyle bu kadar kolay, değil mi?" diye alay ediyor. "Güzel bir şeyle, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde sikişmek için yere düşüp şanslı yıldızlarıma şükredeceğimi sanıyorsun, değil mi? Çaresiz olduğum için mi? Geyler hiperseksüel olduğu için, öyle mi?"

"Bilmiyorum... oldukça ilgili görünüyordun," diye fısıldadım.

Kadının iniltileri çığlıklara dönüşüyor ve biz birbirimize sarılıp bakışlarımız kilitlenirken adamın nefes nefese kalması daha da artıyor.

Kız ona "Beni döndür," der.

Onlar yer değiştirip devam ederken Liv'in dudakları kıpırdamadan beni izliyor.

Kahverengi gözleri gözlerimi tutuyor ve beni boş kabine çekmesine ya da bana vurmasına iki saniye var mı bilmiyorum ama çift öpüşüp nefes alırken kalbim göğsümde gümbürdüyor ve tenlerindeki ıslak sıcaklığı buradan hissedebiliyorum.

Ona bakıyorum, dünya etrafımızda dönüyor ve odaya giren bir adamı neredeyse fark etmiyoruz. Pisuvarlara doğru ilerlemeden önce yanımızdan geçerken kısa bir süre duraklıyor.

Ama gözümü ondan ayırmıyorum.

İşiyor ve düzenli akış havayı doldururken ağzında bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum ve bu bende de gülme isteği uyandırıyor.

Vay canına.

Telefonumu tekrar çıkardım. "Bir su özelliğinin fotoğrafına

ihtiyacım var." Ama telefonu kaptı. "Gerçek listeyi görelim."

Telefona uzanıyorum ama o telefonu çekip ekrana bakıyor. "Seminole bayrağı," diye okuyor ve bana bakıyor. "Sanırım deniz fenerindeki?"

Ağzımı kapatıyorum.

Kabindeki çift geliyor ve pisuardaki adamın güldüğünü duyuyorum, fermuarını çekerken kapıya iki kez vuruyor.

"Bay ve Bayan Torres, içerideki kıvılcımı canlı tutuyor musunuz?"

Kadın gülüyor, ardından adamın sesi geliyor. "Ye beni."

Adam ellerini yıkayıp saçlarını düzelterek uzaklaşıyor. "Görünüşe göre karın benden önce davranmış."

Yanımızdan geçerken durup Liv'le konuşuyor. "¿Está todo bien?"

Liv ona bakmıyor, bana odaklanıyor. "Macon'a ilgi duyduğunu mu ifade ettin?" diye soruyor bana.

Ha?

Sonra sinemada onunla bu konuda dalga geçtiğimi hatırlıyorum.

Ama cevabımı beklemeden telefonumu bana geri verdi ve "Onu kardeşime götür, olur mu?" dedi.

Bana bakıyor.

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

Ama o hiç tereddüt etmiyor. Eğilip beni kaldırıyor ve omzuna atıyor, ben de inleyerek ellerimi sırtından çekiyorum çünkü terli ve ıslak.

"Bırakın beni!" Ayağa kalkıp Liv'e ters ters bakarak bağırıyorum.

İki saniyeden daha kısa bir sürede kapıdan çıktık ve ben tekmeleyerek ve çığlık atarak çırpınıyorum. "Hey!"

"Körfez listesinde ne olduğunu mu öğrenmek istedin?" Liv'in sorduğunu duydum.

Başımı kaldırıyorum, adam beni dışarı taşırken ve o da peşinden gelirken zor nefes alıyorum.

"Tek bir şey var," diye alay ediyor, ağzında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Sen."

Ben mi? Ne?!

O ne halt ediyor?

"Clay!" Birinin seslendiğini duydum. Dönüp etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Clay!" Callum sonra havlar.

Arkadaşlarım beni bulup takip ederken ayakkabılarımı görüyorum ve su birikintilerinden sıçrayan suları duyuyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Liv'e homurdanıyorum.

"Seninle tanıştığım günden beri para ödüyorum," diye karşılık veriyor. "Artık tadını çıkarmamın zamanı geldi."

nine

OLIVIA

"MACON!" SANTOS pizzanın geldiğini duyurur gibi sesleniyor. "Senin için bazı sorunlarım var, dostum." Ve sonra nefesinin altından, "Sanki zaten yeterince derdin yokmuş gibi."

Callum ona "Onu hemen yere bırak," der ama kimse onu dinlemez.

Kaportacıya giriyoruz, Clay'in partisi yakından takip ediyor ve bağırıyor, Dallas, Trace ve Army ne olduğunu görmek için oraya giderken bir kargaşa yaratıyor.

"Bırakın beni!" Clay bağırıyor.

Bar, kaportacıdan sadece yüz metre uzakta, yani kardeşimin arkadaşı için bir çuval patates taşımak kadar kolaydı.

Trace genişçe gülümsüyor, ekose pijama pantolonu gömleksiz kalçalarından aşağı sarkıyor. Beyzbol şapkasını geriye doğru takarak dağınık saçlarını örtüyor. "Oh, bundan zevk alacağım," diye mırıldanıyor ve sonra Santos'a dönüyor. "Bırak onu."

Dallas ellerini siliyor ve yaş ortalaması yirmi yedi olan Sanoa Körfezi ataerkilliğinin geri kalanı, hobi bisikletlerini ve biralarını bırakarak, her fırsatta tüm maçoluklarını damlatmaya hazır bir şekilde etrafta toplanıyor. Normalde bundan kaçınırım ama bu gece işime yarayacak.

Santos Clay'i devirip eski kanepenin üzerine bırakıyor, velet ayağa fırlıyor, gözlerinden hançerler fışkırıyor. Çalışma masasına yaslanıyorum, gösteriye hazırım. O bunu hak ediyor.

O soyunma odasında gardımı düşürdüğüme inanamıyorum. Çok iyi hissettirdi.

Onu izliyorum, her kası hazır ve nazır, gözlerindeki ateşi görüyorum.

Tanrım, kendini iyi hissediyordu.

Ama o iyi değil. Duygularım yıllar boyunca hiçbir çıkış yolu bulamadan içimde birikti ve sonunda hıncımı ondan çıkarabildim ve sanırım bunun nasıl olduğu önemli değildi. Hepsi bu kadardı.

Macon bir arabanın altından çıkar, arka cebinden atölye bezini çıkarır ve kargaşanın ne olduğunu anlamak için etrafına bakınır.

Clay'e bir bakış attıktan sonra sıkılmış bir halde arkasını döner. "Çıkarın onları buradan."

Ama Trace öne çıkar. "Oh, hadi ama, Macon-"

Ama Macon başını çevirir, hepimizin çok iyi bildiği o bakış Trace'e yönelir.

Sustu.

Callum, "Liv bu gece hoş karşılanacağımızı söylemişti," diye belirtiyor. Yanına gider ve Clay'in elini tutarak onu kendi tarafına çeker.

Macon bana uyarıcı bir bakış fırlatarak, "Kız kardeşim davetiye veremez," diyor.

Omuz silkiyorum. "Biraz yerel renkleri özümsemelerine izin vermenin ne zararı var?" "D e v a m et." Ellerini siliyor. "Çizmelerimi kıçını."

Evet, evet.

"Lanet olası Night Tide'ınızı kendi tarafınızda bitirin," diyor onlara.

Clay bakıyor, gözleri kardeşimle benim aramda gidip geliyor, sanki müdahale etmemi bekliyormuş gibi bakıyor ama bunu neden yapayım ki? Dürüst olmak gerekirse, buradan yara almadan çıktıkları için şanslılar. Macon sakinleşiyor.

"Hadi, Clay." Amy arkadaşını çekiştirir.

"Burası zaten bok gibi kokuyor," diye ekliyor Milo.

Bölme kapılarına doğru sürüklenmeye başlarlar ama Clay kımıldamayı reddeder. Ellerini serbest bırakıyor. "Hayır."

"Hadi," diye ısrar ediyor Amy. "Zaten çok sıkıldım."

Yani korkuyor musun, Amy? Kahkahamı tutuyorum.

"Hayır dedim." Clay kardeşime doğru adım atıyor ve kalbim bir anlığına duruyor. Dik duruyorum.

"Peki, sen neydin?" diye soruyor ona. "Donanma mı? Hava Kuvvetleri?" Ama onun cevabını duymak için beklemez. "Burası özgür bir ülke. Uğruna savaştığın her şey."

"Ben demokrasiyi korumak için savaştım, uygulamak için değil." Hâlâ ona bakmıyor. "Defol git topraklarımızdan."

Gözlerim aralarında gidip geliyor, Clay solumda, Macon sağımda, tetikteler. Ailesi dışında kimse onunla böyle konuşmuyor ve ben bundan hoşlansam da, dikkatli olmazsa nedenini çok yakında öğrenecek.

Kimse ayrılmıyor, dükkândaki hava gergin. Macon başını kaldırıp bakıyor, koyu renk gözleri kasketinin altında simsiyah görünüyor. "Eğer gitmezseniz, ben sizi götürürüm."

Clay bana bakıyor. Müdahale etmek için hafif bir istek duyuyorum ve eğer ona dokunursa, yapabilirim, ama...

Ama Macon haklı. Clay, St. Carmen'de yanlış olan her şeyin bir uzantısı. Bize nasıl zorbalık ettiklerinin. Bizden alıyorlar. Bizi utandırıyorlar. Bizi fakir, cahil ve hamile bırakıp onlara daha fazla hizmetçi yetiştiriyorlar.

Şu anda Fox Hill'in anahtarını Macon'ın eline verip Callum'un bunun hesabını vermesini istesem de o inkâr edecektir. Clay ona inanmasa bile, yine de onun tarafını tutacaktır. Elimdeki tek kartı henüz harcamayacağım.

Herkes dinlerken Clay, "Burada iki şey olabilir," diyor. "Birincisi, gitmeyi reddedebiliriz, çünkü gerçekten gitmek zorunda değiliz. Burası senin mülkün değil. En azından uzun süreliğine. Tryst Six'in günleri sayılı."

Macon döner ve dinler, bakışları sakindir.

"Yani öfkeyle," diye devam ediyor, "sahip olduğun tek şey bu, beni ve sonra geri kalanımızı öldüreceksin, böylece tanık olmayacak."

Trace ve Army nefeslerinin altında gülüyor, diğer birkaç kişi de onlara katılıyor.

Ama tamamen imkansız değil. Bataklık cesetleri kısa sürede pişirir ve Clay buradaki hikayeleri biliyor.

"Ya da ikincisi, bizi hırpalarsınız," diyor ona, "ailelerimize şikayet ederiz ve Sanoa Körfezi'ni bir bok fırtınası kaplar, 'işiniz' için istenmeyen bir sürü dikkati riske atarsınız."

Küçük bir alıntı yapıyor, çünkü o da bu hikayeleri biliyor. Macon ve Army'nin ailelerimiz öldükten sonra geçinebilmek için üniversiteli çocuklara nasıl satış yaptıklarına dair söylentileri -Oxy, Molly, Adderall.

Doğru olup olmadığını hiç sormadım, sormayacağım da. Macon evimizde ya da Sanoa Körfezi'nde uyuşturucuya izin vermiyor ama bizi beslemek için her şeyi yapacağını da biliyorum.

"Her iki durumda da bu senin için iyi değil," diye devam ediyor Clay. "Çünkü sahip olduğun güç bir yanılsamadan ibaret, çünkü hiç paran yok *ve* hiçbir zaman da olmayacak."

Yutkunuyorum, aynı anda hem gülümsemek hem de kusmak istiyorum. Bu onu kızdıracak. Ben olmadığıma sevinirken, birinin onu ısırmasına da seviniyorum.

Herkes Macon'a dönüyor, yanıtını bekliyor ve neredeyse ne diyeceğini bilemediğini düşünüyorum çünkü birkaç saniye sessiz kalıyor.

Aracely ve arkadaşı Carissa, Iron'ın yanında geziniyor ve dudaklarının kıstırılmasından ikisinin de Clay'in kafa derisini istediğini anlayabiliyorum.

"Şey," diye yanıtlıyor Macon, derin bir nefes vererek. "Kahretsin. Haklıymışsın." Bana baktı. "O akıllı biri."

Başımı sallıyorum, olacaklara hazırlıklı oluyorum. "Söylemiştim," diyorum.

Aracely ve arkadaşları içeri girer, Dallas ve Trace de çember kapanırken onları takip eder.

"Kahretsin, ben..." Macon başını sallıyor ve adamlarının yavaşça odanın içinde yer değiştirip her Aziz'in arkasında pozisyon almalarını izliyorum.

Uzun uzun göz kırpıyorum. *Kahretsin*.

"Söyleyecek söz bulamıyorum," diyor Macon. "Ne diyorsunuz beyler? Beş yüz yıldır bu toprakları onlardan koruduk ve şimdi, burada, bugün, nihayet numaramızı arayıp bizi indirecekleri gün mü?"

Kahkahalar odayı dolduruyor ve ayak parmaklarımı botlarımın içine kıvırıyorum, kaslarım hazır yanıyor.

Macon Clay'e gülümser. "Hepsi Baby Collins ve Preppy Posse'un ellerinden çıktı."

"Altıma sıçıyorum," diyor Trace.

Dallas, Callum'a bakarak, "Çizmelerimin içinde titriyorum," diyor.

Macon Clay'in önüne geçerek onun üzerinde durur ve Callum onu yakalamak için sıçrar, ancak onun yerine Santos onu yakalar.

"Ne oluyor lan?" Callum homurdanıyor.

Kıyamet kopuyor. Bataklıklar Azizleri yakalayıp kilit altında tutuyor ve Clay'in parçalarının Kraliçe'yi korumasız bırakarak etrafına düşmesini izliyorum. Macon'a bakıyorum, ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Bunu o istedi, değil mi? Bana karşı güvenliğinin ne kadar sahte olduğunu öğrensin. Çok daha fazlası olabilecekken ne kadarının yanına kalmasına izin verdiğimi.

Daha da kötüsü.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" Macon hiç terlemeden ona sorar. Macon onu ensesinden tutup kül blokları üzerinde duran, birinin motoru çoktan çalıştırdığı ve lastiklerinin çılgınca döndüğü bir motosikletin yanına sürüklerken çığlık atıyor.

Bir anlığına gözlerimi kapattım. *Allah kahretsin. Lanet olsun ona.*

O koca ağzını açmak zorunda kaldı.

"Clay!" Krisjen çığlık atıyor ama hareket edemiyor. Trace onu tutuyor. "Bırakın onu!" Callum bağırıyor.

Amy'nin bağırdığını duydum, "Liv! Ne oluyor lan?

Bir şeyler yap!" Ama kımıldamıyorum.

Gözlerimi açtığımda, Macon'ın Clay'i dizlerinin üzerine itip yanına çömeldiğini, lanet yüzünü ve bir avuç saçını dönen jant tellerine birkaç santim yaklaştırdığını görüyorum, "Bunu görüyor musun?" Macon ona soruyor.

Birinin kurumuş kanı krom jant tellerini kaplıyor ve Clay'in yüzünü göremiyorum ama ne kavga ediyor ne de konuşuyor. Omuzları dik, ona bu zevki tattırmayacak.

"Haklısın," diyor ona. "Elimizdeki tek şey öfke. Ve bunun da bir faydası yok değil."

Burnunu yaklaştırır ve Krisjen çığlık atar.

İzliyorum, göğsüm inip kalkıyor ve midem bulanıyor. Onun arzusunun gerçek olduğunu bir anlığına düşünmeme izin verdiğimde soyunma odasından hatırladığım duyguları zorlayarak uzaklaştırıyorum. O bunu hak ediyor.

Sharpie'yi hala vücudumdan çıkaramadım ve Megan'la benim o videomdan asla kurtulamayacağım. Clay beni yıllarca korkuttu. Bunu kendi başına açtı.

"Bunu yapmayacaksın," dediğini duyuyorum.

"Asıl soru şu..." Ona bakıyor. "Zorunda mıyım? Liv, büyükannenle yaşlı şerifin Two Locks'ta uzun öğleden sonraları buluştukları bir saklanma yeri olduğunu bildiği halde seninle uğraşmak zorunda mı?"

Clay sessiz kalıyor ve ben yüzünü görmek için yaklaşmak istiyorum. Bunu biliyor muydu? Ailesi hakkında öyle şeyler biliyorum ki yıllar önce çenesini kapatabilirdim.

"Garrett Ames geçen Mayıs ayında bir otel odasında on altı yaşındaki üvey kızıyla birlikte bulunduğunda ve sessizce her şeyin ortadan kalkması için ödeme yaptığında?" Macon devam ediyor. "Ya da annen Noel'den önce istenmeyen bir hamilelikten kurtulmak için küçük bir işlem yaptırdığında?"

Clay'in daha sert nefes aldığını görebiliyorum.

"Haklısın," diyor ona. "Para güçtür. Ama daha değerli olan nedir biliyor musun? Sırlar." Onu itip kakıyor. "Sırlar güçtür, tatlım. Burada hayatta kalmamızın, kurtları bu kadar uzun süre uzak tutmamızın bir nedeni var." Kızın yüzüne bakıyor. "Hizmetçilerin, bulaşıkçıların ve havuzcuların olabiliriz ama her zaman oradayız. Zeki olduğunuz için aptallıkta gerçekten iyisiniz."

Omuzları titriyor ve nedenini bilmiyorum ama bu beni içten içe öldürüyor.

Onun küçüldüğünü görmektense Clay'in bir milyon yılan ısırığına maruz kalmayı tercih ederim.

"Yap o zaman." Kıpırdamadan duruyor, kendini sunuyor. "Bizim gibi ol. Canımı yak."

Ne yapıyor? O ne yapıyor?

"Yap şunu!" diye bağırıyor

ona.

"Clay, kes şunu," diye bağırıyor Callum.

Görünüşe göre hepsi adına konuşmuyor.

"Haydi, baş belası," diye alay ediyor. "Devam

et."

Bir adım öne çıktım. "Bellona'yı istiyorlar," diyerek onu susturuyorum.

Bellona, parçalanmış ve solmuş ama hâlâ kum tepelerinin bir mil yukarısındaki deniz fenerinde dalgalanan Seminole bayrağıdır. Bu onun çöpçü avında.

Macon bana bakıyor, hâlâ saçlarını yumrukluyor. Ona zarar vermek istemediğini biliyorum. Hapis cezasına değmez.

Bir an sürüyor ama nefes veriyor ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle onu serbest bırakıyor. "Tabii ki var."

Bu St. Carmen'in en büyük "siktir git "i olurdu.

Adam ayağa kalkıyor ve Clay'i ayağa kaldırıyor ama Clay kaşlarını

çatarak onu itiyor.

Macon motoru kapattı.

"Dayanabilirler mi?" Ordu alay

ediyor. Macon bakar. "Şüpheli."

"Hadi, Macon..." Trace ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bacaklarımı esnetmek istiyorum. Hadi oynayalım."

Kardeşlerim, onların arkadaşları ve kız arkadaşları -yüzleri heyecanla dolu- izin almak için ağabeyime bakıyorlar.

Bana bir bakış attı. "Oh, ne oluyor..."

Sonra Clay ve ekibine döner. "Gidip bayrağınızı alın. Eğer yapabilirseniz."

"Whoop!" Adamlarımız haykırıyor.

Ağabeyimin bisikletine neredeyse burnunu kaptıracak olan Clay kararsız bir ifadeyle bana bakıyor ve gecenin henüz bitmediğini anlayabiliyorum.

Sırıtarak kardeşlerime bağırıyorum. "Yürüyün!"

Bağırıyorum. İlk kim alırsa, o kazanır.

Herkes koşarak gecenin karanlığına karışıyor ama ben gitmeye çalışırken Macon beni yakalıyor.

Beni yüzüne doğru çekti. "Bayrağımı kaybedersen, Dartmouth'u da

kaybedersin.

Anlaştık mı?"

Göğsüm çöktü. "Macon...?"

"Nah-uh." Başını sallıyor. "Onları bana sormadan buraya davet edecek kadar büyüdün, o bayrağı bir şehir kulübü prensesine kaptırmaman sorun olmamalı, kıçı ne kadar güzel olursa olsun. Paranı ağzının olduğu yere koy, Livvy."

Siktiğimin piçi.

"İyi," diye homurdanarak ondan uzaklaştım. "Lanet olası iyi."

Ve kaçıyorum, çünkü kaybedecek çok şeyim var, özellikle de sahip olmadığım zaman.

Ten

CLAY

"CLAY, HADI GIDELIM!" Krisjen beni Callum'un arabasına doğru çekti.

Ama ben topuklarıma asılıyorum, herkes etrafımıza dağılıyor ve motorlar ateşleniyor. Mariette's'teki konuklar neler olduğunu görmek için başlarını çeviriyor ve Dallas onları hızla uzaklaştırırken Trace pencereden dışarı sarkıp uluyor.

Saber Point Deniz Feneri kıyıdan bir mil ötede ve oraya ilk ulaşmaya çalışırken bizi yolda öldürecekler. Cinayetimizi örtbas etmek için ne mükemmel bir kılıf. *Hayır, teşekkür ederim.*

Callum kolumu tutup beni döndürüyor. "İyi misin?" Sanki motosikletin jant telleri beni yakalamış gibi yüzümü tutuyor.

"Ben iyiyim." Ellerini aşağı itiyorum.

"Eğlenceliydi." Kıkırdıyor ve bir kolunu bana

doluyor. "Ne göt herif ama," diye ısırıyor Amy.

"Hiç de değil." Kıyafetlerimi düzelttim ve o göt beni omzuna attığında hiçbir şeyin dökülmediğinden emin olmak için el çantamı kontrol ettim. "Onun yerinde olsam ben de farklı bir şey yapmazdım."

Macon akıllıdır. Liv benden uzak duruyordu. Yapması gerekenden çok daha nazik davranıyordu. Misilleme için seçenekleri vardı. Neden onları kullanmadı?

Amy beni çekti. "Hadi buradan

çıkalım." "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Arkadaşlarım bana bakıyor ve eve mi gitmek istiyorlar yoksa bayrağı mı almak istiyorlar emin değilim ama kesinlikle burada kalmak istemiyorlar.

Liv oto tamirhanesinden koşarak çıkıyor, bizim koşmadığımızı görünce yavaşlıyor. Şüphesi yüzüne kazınmış bir halde bir kamyonetin kabinine atlıyor, yolcu koltuğundaki adam inip arabayı ona veriyor ve kendisi de kasaya atlıyor. Ordu uzaklaşıyor, Liv onun yanında, ama o geçene kadar gözleri benim üzerimde kalıyor.

"Bayrağı almaya mı gidiyoruz, yoksa ne?" Milo tersledi. "Bizi yenecekler."

Arkadaşlarıma bakarak yavaşça geri çekiliyorum. "Başka bir fikrim var."

Etrafımda dönerek, barakaların ve yıkık dökük çimenliklerin, tükürük ve tutkalla zar zor bir arada tutulan ve mavi boyası dökülen evlerin yanından geçerek yola çıkıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Ana köyün ışıklarından ayrılırken Krisjen sesleniyor.

"Bir bayrak daha var," dedim

ona. "Nerede?"

Dudaklarımda bir sırıtışla geriye doğru koşarak dönüyorum. "Onların evi."

Ağzı açık kalıyor ve Callum gülüyor, herkes ayağa kalkıyor ve heyecanla daha hızlı koşuyor. Evleri Mariette'e giden yol üzerinde değil - yolun karşısından g e l e n l e r i n buraya gelmesinin tek nedeni bu- ama bir iki kez yanlarından geçtim.

İspanyol tarzı eski bir domuz ahırı olan eve doğru koşuyoruz, altın çağında harika olmalı, ancak fon eksikliği ve çevresindeki mülk değerlerinin bozulması terk edilmiş görünmesine neden oluyor. Verandanın ışığı parlıyor ama hiçbir pencere yanmıyor ve önündeki toprak yolda hiçbir araba sıralanmıyor. Başımı arkaya eğip, pembe sıva duvarlardan ikinci kata doğru tırmanan kırık kil kiremitleri ve ölü sarmaşıkları inceliyorum.

Muhtemelen bir zamanlar çok güzel bir yerdi. Seminole bayrağı müstakil garajın üzerinde asılı, alt kısmı hafif esintide dalgalanıyor.

"Ne çöplük ama," diye homurdanıyor Amy. "Burada yaşasaydım ben de kendimi öldürmek isterdim."

Liv'in annesi aklıma geliyor, hepimiz onun bu evde öldüğünü biliyoruz. Hikayeye göre kendini duşta asmıştı. Liv o sırada evde miydi?

"Eminim başka bir şey bilmediğinizde katlanılabilir bir durumdur," diye

cevap veriyorum.

Callum ayağa fırlayıp garajdaki bayrağı yırtıyor, ben de kapıya yaklaşıp parmak uçlarımı ağır, koyu renkli ahşaba dokunduruyorum. Üzerinde yüzlerce yıllık yağmurun ağırlığı var ve elimi yüzeyde gezdiriyorum, bedenim uğulduyor.

Onun gibi hissettiriyor. Çatlaklar ve kıymıklar, güneş ve gök gürültüsü, ama o hala burada. Derin bir nefes alıp kapı kolunu kavrıyorum.

"Buzdolabından bira ister misin?" Arkadaşlarıma soruyorum.

Kapıyı açıyorum, kapı açıldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kapılarını hiç kilitlemeyecek kadar güvende olduklarını düşündüklerini nereden bilebilirdim ki? Kimse Macon Jaeger'dan çalamaz, değil mi?

"Clay!" Amy bağırıyor.

İçeri giriyorum, arkadaşlarım da peşimden geliyor, hepimiz pişmiş toprak fuayede çamur izi sürüyoruz. Merdivenler tam önümüzde duruyor ve sağa sola bakıyorum, bir oturma odası buluyorum - tabii buna oturma odası denebilirse - ve muhtemelen yemek odası olması gereken yerde bir bilardo masası.

Avize aniden aydınlanarak tüm mekânı aydınlatıyor ve ben de düğmeye basarak avizeyi tekrar kapatıyorum. Milo'ya "Kafandaki nargile suyunu temizle," diye homurdanıyorum.

Salak.

Milo ve Krisjen mutfağa ve biraya yönelirken, Amy benimle kalıyor ve Callum yere düşürmeden önce kararmış gümüş bir şamdanı inceliyor.

Sırada kristal şekerlik var, fayansın üzerinde yüzlerce parçaya ayrılıyor ve mutfakta bir kargaşa duyuyorum, Milo'nun ortalığı dağıttığını biliyorum. Duraksıyorum ama sonra Macon Jaeger'ın bu gece beni neredeyse öldürdüğünü fark ediyorum, o yüzden siktir et onu.

"Yapma bunu!" Krisjen bir şeylerin kırıldığını duymadan hemen önce erkek arkadaşına bağırıyor.

"Kapa çeneni," diyor Milo
ona. "Tanrım, tam bir
pisliksin."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Merdivenlerin korkuluklarını dönüyorum, ben çıkarken sesleri kayboluyor, bu hafta soyunma odasında onu hatırlıyorum. *Bu gece benim boktan evime gel. Çarşafların arasında benimle terle.*

Merdivenleri çıkarken, bu evi dolduran onun kokusunu içime çekiyorum, ne kadar soğuk olduğundan ve ahşaptaki küf kokusundan nefret ediyorum, ama... Benim evim temiz, her zaman düzenli ve aydınlık olsa da, onunkinde olan bir şey yok.

Elimi korkuluktan yukarı kaydırarak duvardaki resimlere bakıyorum, bir zamanlar portrelerin asılı olduğu yerlerin dış hatlarına bakınca bazılarının kayıp olduğunu görüyorum. Uyumsuz çerçeveler ve bazılarının kırık camları siyah-beyaz ve bazıları yüz yıl öncesinden, muhtemelen büyük dedeler ve diğer atalardan kalma.

Liv'in babası da dahil olmak üzere tüm ailenin bir hava botuna doluştuğu bir fotoğraf ve Iron'ın yavru bir timsahı kucağına alıp mutlu göründüğü bir fotoğraf var.

Liv'in pek fazla fotoğrafı yok. Sanırım annesi ve babası öldüğünden beri fotoğraf çektirmek bir öncelik değildi ve o çok küçüktü.

Yatak odalarını dolaşıyorum, içeri girer girmez geri çıkıyorum, çünkü erkek kokusu kusma isteği uyandırıyor, ama sağdaki son yatak odasının kapısını açtığımda farklı. Gerçi onun değil. Bunu hemen anladım.

Yatak yapılmış, yerler düzenli ve mobilya cilası gibi kokuyor.

Macon. Sanırım askerlik alışkanlıklarını bırakmak zor.

İçeri giriyorum, odasında banyo olduğunu görüyorum. Callum beni takip ediyor ve bayrağı elinden kaptığım gibi yatağa koşup üzerine çöküyorum.

Macon'un yatağında sırtüstü yatarken bayrağı başımın üzerinde açarak ona "Şunu al," diyorum.

Callum genişçe sırıtarak bir fotoğraf çeker. "Lanet olsun."

Ayağa kalkamadan üstüme çıktı. Donup kaldım ve ne yapacağımı bilemeden ağzını ağzıma dayadı.

"Buradan çıkmamız gerek," diyorum ona, kıvranarak.

"Hayır, evet demelisin," diyor bana. "Elimde senden çok daha yaşlı bir adamın yatağında çekilmiş bir fotoğrafın var. Ailen ne düşünecek?"

Bu şantaj mı? Gömleğimi yukarı itiyor ve sütyenimin içinden göğsümü öyle sert emiyor ki omurgam çelikleşiyor, alarmım yükseliyor.

Hayır.

"Callum," diye uyarıyorum, onu iterek.

Ama üzerimden kalkmak yerine sutyenin üstündeki deriyi yalıyor, göğsümün her tarafına öpücükler konduruyor.

Dişlerimi sıkıp gömleğini yumrukluyorum. "Ailem, Garrett Ames'in genç kızına tecavüz ettiğini öğrendiğinde onunla iş yapmak konusunda ne düşünecek?"

Callum duraklıyor ve vücudumdaki titremeye rağmen neredeyse gülümsüyorum.

Gerçekten benimle bu boku yapabileceğini mi düşündü? Başka kimi kurban etti?

İtiyor, yataktan kalkıyor ve artık düşmanmışım gibi bana bakıyor.

"Vay, vay, vay," diye düşünüyor. "Az önce ilginçleştin."

Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşi muhtemelen gönüllü bir katılımcı olduğunu düşünüyor, ancak adam ellili yaşlarının başında ve hepimizin iskeletleri var. Ben de Callum gibi yumruk atabilirim.

"Sana sahip olacağım Clay." Ses tonunda bir kesinlik havası ve benimle daha önce hiç konuşmadığı bir tehdit var.

Evet, sen de ilginçleştin.

Krisjen'in dışarıda bağırdığını duyuyorum, Milo muhtemelen yine aptalca bir şey yapıyor ve Callum dönüp gidiyor.

Yatakta doğrulup geri dönüp dönmeyeceğini görmek için kapıyı izliyorum, içimde hissetmeye alışık olmadığım bir huzursuzluk var. Önce Liv ve kardeşleriyle bu gece, şimdi de Callum'la. Macon'a gücünün bir yanılsama olduğunu söylemiştim ama benimkinin de öyle olduğu daha açık hale geliyordu.

Kahretsin.

Bayrağı yumrukluyorum, omzumun üzerinden atarken dişlerimi birbirine geçiriyorum. Ayağa kalktım ve dışarı çıktım.

Ama koridorun karşısında, banyonun yanındaki kapıyı fark ediyorum ve Liv'in olduğunu anlıyorum. Kapıya yapıştırmalar yapıştırılmış, gökkuşağı bayraklı olanlar göze çarpıyor. Kolu tutuyorum ama içeri girmiyorum.

Bu çok aptalca, ama kendimi bir daha burada bulursam, ona odasına davetsiz girdiğimi söylemek zorunda kalmak istemiyorum.

Gözlerimi ve elimi topuzdan çekiyorum.

Alt katın kapısı çalınıyor ve başımı iki yana çeviriyorum, kalbim küt küt atıyor.

Jaeger'lar değil. Kapıyı çalmazlardı.

Adımlarımı hafif tutarak merdivenlerden aşağı koşuyorum ve Amy'nin mutfaktan merdivenlerden geldiğini görüyorum. İkimiz de kapıya bakarken gözleri kocaman açılmıştı ve ben arka kapıdan kaçıp kaçmayacağımıza karar vermeye çalışıyordum.

Ama sonra onun sesini duyuyoruz. "Liv?" diye sesleniyor bir kadın sesi. "Evde kimse var mı?"

Sesi tanıyarak hareketsiz kalıyorum. *Megan*.

"Onun burada ne işi var?" Amy fısıldar. "Liv?"

Kapıyı tekrar çalar.

Yumruklarımı sıkıyorum, başımı Amy'ye doğru sallayıp onu mutfağa gönderiyorum. Onu takip ediyorum, koridorda geriye doğru ilerliyorum ve gözlerimi kapıdan ayırmıyorum.

Orospu çocuğu. Soyunma odasından sonraki günlerde Liv'in benimle daha fazlasını denememesine şaşmamalı. Hiç şaşırmadım. O ve bu kaltak çok mutlular.

Başımı sallıyorum. *O kaltak.*

Merdivenlerin gölgesine sığınıp, "İçeri gel!" demeden önce sadece bir an kendimi tutuyorum. Ve umarım sesimi tanımaz.

Mutfağa giriyorum, Amy buzdolabının diğer tarafında pusuya yatmış, ben ışıkları kapalı tutarken kendini saklıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama Liv eve döndüğünde Megan Martelle'in burada olmayacağı kesin.

Kapı açılıyor.

"Liv?" diye tekrar sesleniyor. "Alo?"

Gürültüyü takip edeceğini umarak masadaki sandalyelerden birini tekmeliyorum ve sonra kıçımın yarısını masanın üzerine park edip onu bekliyorum.

Köşeyi dönüyor, görüş alanıma giriyor ve gözlerimin eteğinde ve bacaklarında gezinmesine izin veriyorum ve iç çamaşırı giyip giymediğini merak ediyorum. Sevişmek için giyinmiş ve öfkem yükseliyor. Bu gece ne planlamışlardı?

Beni gördü ve durdu. Bir adım geri çekildi.

"Takım toplantısı mı?" diye sordum. "Biraz

geç oldu."

Amy buzdolabından uzaklaşıyor ve Megan'ın sırtının dikleştiğini, gardını aldığını görüyorum.

Öyle olmalı.

Amy'ye "Git Krisjen'i getir" dedim.

Kadın gider ve Megan duvarda bir ışık arayarak "Neler oluyor?" diye sorar.

Ama o bulamadan ben konuşuyorum. "Sen söyle." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Ona ne yapıyorsun? Sırada ben mi varım? Bizi duşta mı izliyorsun?"

"Ne?"

Kusmuk boğazıma kadar yükseliyor. Ağzımdan çıkan tüm bu boktan şeylerden nefret ediyorum. Megan kötü değil. Zayıf ve biraz sinir bozucu ama Liv'e zarar vermiyor. Eğer bir şey varsa, o videoda kontrol Liv'deydi.

Bu yüzden kaldırdım. Dayanamadım. Liv arabada onunla birlikteydi. Çok kaptırmıştı ve acıtıyordu.

Çenesini kaldırıyor. "Yarın Peder McNealty'ye gideceğim ve sizi ihbar edeceğim."

Gülüyorum, karanlıkta göremediği gözyaşları arasında boğulan acı. "Lütfen yap."

Masadan kalkıp ona yaklaştım. "Ona sana neden bu kadar kızgın olduğumu ve bir Cumartesi gecesi geç saatte bir öğrencinin evinde ne yaptığını anlatmak zorunda kalacaksın. Sonra, onunla seks kasetinde senin olduğunu öğrenecek ve bir daha asla iş bulamayacaksın."

"Canın cehenneme Clay!" diye bağırıyor. "Benim de bir ailem var ve onlar senin zorbalık yapabileceğini sandığın Jaeger'lar değil."

"Ondan uzak dur yoksa."

"Yoksa ne olur?" diye karşılık veriyor. "Bir videomuzu daha mı çekeceksin? Keyfine bak, çünkü o mezun olduğunda ve ben sonbaharda New York'ta üniversiteye gittiğimde - sana Dartmouth'tan bahsetti mi? Şansa bak ki, birbirimize o kadar yakın olacağız..." Ve yüzüme bakıp benimle alay ediyor, "Ve sonra onu her hafta sonu senin ulaşamayacağın bir yerde becerebilirim."

Gözlerim büyüyor, yanıyor.

"Gitmiş olacağız ve senin ne kadar üzgün olduğuna güleceğiz." Gülüyor. "Ya da öyle."

Dişlerimi sıkıyorum.

"Onun ilgisini hak etmiyorsun," diyor, "ve çok yakında seni hiç düşünmeyecek!"

"Ugh!" Ellerimi göğsüne çarpıyorum ve o da kapının yanındaki duvara çarpıyor. Çığlık atarak yere düştü ve ben de yanındaki çöp kutusunu görüp kaptım.

Bir an duraksıyorum, bir hıçkırık boğazımı öyle sıkıyor ki acıyor. *Lanet olsun*. Onu yukarı kaldırıp her şeyi kafasına boşaltıyorum ve bamya ve şehriyeli tavuk çorbası kalıntıları üzerine bulaştığında çığlık atıyor.

"Clay!" diye bağırıyor.

Kutuyu bırakıp bir elimle çenesini, diğer elimle ensesini kavrıyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Bana bak," diye bağırıyorum. "Bana bak!"

Gözlerini kaldırıyor, inliyor. "Dur."

"Kapa çeneni," diyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor, çünkü kaybedeceğimi biliyorum. Onu sonsuza dek kaybedeceğim. "Takımı onu fark ediyor. Anlıyor musun?" Sonra sesimi alçaltıp alnımı onunkine sertçe bastırıyorum. "Onu tespit *ettim*. Eğer tekrarlamak zorunda kalırsam, geri dönemeyeceğin bir hasar veririm. O on yedi yaşında, reşit değil ve..."

Benimkini.

Megan öksürüyor ve boğazıma iğneler batıyor, çünkü bunu hak etmiyor, ama bu olamaz. Megan onu hak etmiyor. Liv de birini elde edemez. Beni unutamaz.

Bana bakıyor, gözlerinin önünden bir şey geçerken boğazını temizliyor. "Onu istiyorsun," diye söylendi. "Mesele bu işte. Aman Tanrım."

Gözyaşları dökülür.

"Sen bir...bir..."

Ve onu yere atıyorum, kelimeleri kimsenin duyamayacağı kadar yüksek sesle söyleyene kadar ona vurmaya hazırım.

"Bu da ne?" diye bağırıyor biri.

Ben yerde yatan Megan'ın üzerinde gezinirken Liv'in kapı aralığında durduğunu görerek başımı kaldırıyorum.

Liv koşup ışığı açıyor. Megan'la bana bakıyor ve arkadaşını almak için aşağı dalıyor; Megan Liv'e tutunurken korkmuş bir tavşan gibi titriyor.

Liv bana döndü. "Senin neyin var böyle?"

Erkek kardeşleri onun arkasından eve doluşuyor, ben de masadan bayrağı kaptığım gibi arka kapıdan bahçeye fırlıyorum.

Elimi ağzıma götürüp şarkı söyleyerek ormanın içinde dans ediyorum. "Flaaaaag'ı aldım," diye sesleniyorum. "Gelin ve alın!"

Köye ve Callum'un arabasına doğru hızla geri dönüyorum ama birkaç dakika içinde Liv peşime düşüyor. Dizimin arkasına çamurlu bir şeyin çarptığını hissediyorum ve yere düşüp sırt üstü dönerek ona bakıyorum.

Aşağı iniyor, bileklerimi yere sabitliyor. "Beni
yerden kaldır," diye emrediyorum.

"Ait olduğun yer pislik!" diye tükürdü. "Bana karşı hiç bu kadar çirkin olmamıştın. Bunu ona nasıl yapabildin? Senin derdin ne lan?"

Cevap vermiyorum, çenem titremesin diye dişlerimi sıkıyorum.

Haklı olduğunu biliyorum. Duvarlar içime kapanıyor ve bazen ölmek istediğimi hissediyorum.

"O para ve o ev sizi temiz yapmaz," diyor. "Sadece sizden bir şey almayı umdukları için orada olan savunuculardan oluşan bir kalkan sağlıyor. Onlar sizi sevmiyor. Kimse sizi sevmiyor!"

O ayağa kalkıyor ve ben duraklıyorum, sözleri o kadar derine
batıyor ki nefes alamıyorum. Bir sisin içinde ayağa kalkıyorum.

"Ne yani, ölü bir kardeşin var diye sana cam gibi mi davranmam gerekiyor?" diye çıkıştı. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk senden daha terbiyeli olsa bile senin davranışların için bir istisna mı yapmam gerekiyor?"

O bana doğru ilerleyip beni bir ağaca yaslarken bayrağı avucumun içinde tutuyorum.

"Bokunu yutuyorum," diye homurdanıyor, yanakları kızarıyor, "çünkü çaba harcayacak kadar önemli değilsin, ama sınırıma ulaştım. Yeterince iyi olmadığımı duymaktan bıktım. Bana böyle davranılmasını hak ettiğimi

Kim olduğumdan, nereden geldiğimden ya da kiminle birlikte olmak istediğimden dolayı çöp."

Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum, çenemi çelikleştiriyorum.

"*Buna* sahip olamayacağımı . Ya da *bu* bana göre değil, ya da asla *böyle bir* hayatım olmayacak," diye devam ediyor. "Ömür boyu sizin dünyanız için yanlış olduğum söylendi. Kendimi okul koridorlarınızda görememek ve şehrinizde temsil edilememek."

"Aradığınız şeyi arabanızın arka koltuğunda da bulamayacaksınız!" Söylendim.

Başını sallıyor, söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama buna değmeyeceğine karar veriyor. Bana bakıyor, bakışlarını indirmeden önce birkaç nefes alıyor ve mırıldanıyor, "Ya da Marymount'ta, sanırım."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Neredeyse dört yıldır orada. Birdenbire uymadığını mı fark etti?

Tekrar gözlerimin içine bakıyor, yutkunuyor ve sesi sakinleşiyor, öfkesi aniden kayboluyor. "Bu, kanıtlayacak bir şeyim olmadığı anlamına geliyor. Neden öyle olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Özellikle de sana."

Çünkü... Çünkü soyunma odasında olanlar tek taraflı değildi.
O da bunu hissetti. "Çünkü bana dokunmak istiyorsun," dedim ona.

Alay ediyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Mesele bu mu yani?" diye soruyor. "Sırf seni öptüm diye soyunma odasında olanların gerçek olduğunu sanma. Öfkeliydim, içimdeki öfkeyi b o ş a l t m a k istiyordum ve büyük bir şok yaşıyordum ama seni istemiyorum Clay."

Hayır mı?

"Vanilya gibisin," diyor. "Yani, evet, dondurma ama tadı daha iyi olan başka seçenekler varken bu bir seçenek değil."

Arkasını dönüyor ve ben onu tutuyorum, ama benden uzaklaşmak yerine beni geri çekiyor ve beni ağaca bastırıyor, kabuğu sırtıma batıyor.

Ters ters bakıyor.

"Öyle söyleme," diye fısıldıyorum.

"Neden?"

"Çünkü yapamam..." Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Yapamam...

Yapamam..."

Seni istemiyorum. Seni isteyemem. Sadece...

Ben de emin olduğum tek şeyi söyledim. "Seni yalnız bırakamam," diyorum ona.

Tek bildiğim bu. Tekrar hissetmem gerek.

Saçlarım yüzüme düşüyor ama karpuzlu dudak parlatıcısının kalıntılarının kokusunu alabiliyorum. "Sana dokunmamı iste."

Lütfen. Ona dokunmamı istemesini istiyorum. Geçen seferki gibi onu zorlamayacağım. *Bana sor.*

Ama o sadece başını yavaşça sallıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ellerimi beline koyuyorum. "Bana sor."

Ama tam o sırada, arkasında bir yerde alçak bir tıslama havayı deliyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Nabzım kulaklarımda yankılanıyor ve o başını çevirirken omzunun üzerinden bakıyorum, ikimiz de yaklaşık on metre ötede yere yakın parlayan bir çift göz görüyoruz.

"Liv."

"Şşşt."

Beni hâlâ ağaca bastırıyor ama ikimiz de hareket etmekten çok korkuyoruz. Onu arkamdan itme dürtüsüne direniyorum. Timsahlar suyun dışında duyamazlar ama gece görüşleri harikadır. Ben Bataklık olmayabilirim ama üç yaşından büyük her Floridalı temel bilgileri bilir.

"Beni bırakma," diye yalvarıyorum.

O burada büyüdü. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ben söylediğimde," diyor bana kısık bir ses tonuyla, "patikaya geri koş ve olabildiğince hızlı takip et. Suyun dışında hızlı hareket etmezler ama daha fazlası olabilir. Zig zag yapma."

"Ha?" Neden?

Ama bir saniye daha beklemez. "Koş."

"Liv!" Nefes nefese kaldım, hazır değildim.

Elimi tutuyor ve çamura basıyoruz, sürüngen sürünerek, hırlayarak ve tıslayarak görüş alanıma giriyor ve ben arkama bakmadan edemiyorum. Çığlık atıyorum ve Liv bana çarpıp düşüyor.

İlerliyor, ona doğru ilerliyor ve kadın geri kaçıyor, neredeyse ayaklarının dibine gelene kadar ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Ah!" Ciğerlerim ayaklarımın altına düşüyor ve haykırıyorum, onu tutup yukarı çekiyorum. "Aman Tanrım."

Çamurda tepinerek ve devrilmiş kütüklerin üzerinden atlayarak koşuyoruz ve onun elini tutuyorum, asfalt yola ulaşana kadar bırakmıyorum, sokak lambaları tepemizde parlıyor. Gözlerimi etrafımızda gezdirip güvende olduğumuzdan emin oluyorum.

"Canını yaktı mı?" diye sordum.

Ama o sadece bana bakıyor, zor nefes alıyor ve alnında ter parlıyor.

Ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Teşekkür mü edeyim? Sen iyi misin?

Özür dilerim, belki? Pek çok şey için özür dilemek istiyorum, çünkü onun gözünde bok gibi görünüyorum.

"Dokun bana," diyor.

Ve kalbim boğazıma kaçıyor. Tereddüt ediyorum, çünkü benimle dalga geçmesinden korkuyorum, ama sonra sunulan şansı değerlendiriyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Ağzının üzerinde gezinirken geri çekilmiyor, tenimin altındaki her santim sıcacık. Ellerimi kendi elleriyle kapatıyor ve "Kendine iyi bak Clay" diye fısıldıyor.

"Ne?"

Ama geri çekilip son bir kez uzun uzun baktıktan sonra arkasını dönüp ormana, evine doğru koşmaya başladığında ne demek istediğini anlayacak vaktim yok.

Bir adım atıyorum. Timsah içeride.

Ama köşeyi dönünce Callum'un arabası geliyor ve ben onun peşinden koşmayı sadece bir saniye düşünebiliyorum, sonra o yanıma geliyor, Amy ve Krisjen sesleniyorlar ve arka kapıyı açıp içeri girmemi sağlıyorlar.

Kendine iyi bak Clay.

Bu ne anlama geliyor?

eleven

CLAY

Liv'in Twitter ve TikTok'unda geziniyorum, Night Tide gününden beri yeni bir paylaşım göremiyorum. Hesaplaşmamızdan beri hiçbir şey yok. Bayrakla ya da arkadaşlarımızın mesajlarında dolaşan Macon'ın yatağındaki fotoğrafımla ilgili hiçbir şey yok.

Derin bir nefes alıyorum, tedirginim. Bir şeyler dönüyor. Yani, beni tanımayı reddetmesi tamamen onun tarzı ama hiçbir şey paylaşmadı. Bir politikacıya laf atmadı ya da Sudan'daki adaletsizliği dile getirmedi bile.

Hiçbir şey yok. Bugün doğum günü için paylaşım yapanlara bir yanıt bile yok.

Bugün. Şu anda 18 yaşında, öğrenci olarak hala sınırların dışında ama Martelle için tamamen yasal.

Bayrağı yatağımın altından alıp sırt çantama koyuyorum. Yatak odamdan çıkıp koridora yöneliyorum, giderken Henry'nin kapısına dokunuyorum ve hızla merdivenlerden aşağı iniyorum.

Üç küçük cam vazoda calla lilyumları olan uzun bir masanın yanından geçiyorum ve birinden bir demet alıp saplarındaki suyu siliyorum.

Ama sonra annemi duydum. "Clay?"

Mutfağın ötesindeki evimizin spor salonundan gelen eliptik bisiklet sesini duyarak duraksıyorum ve iç çekiyorum.

Yanına gidip kafamı içeri uzatıyorum, arkasındaki pencereden güneşin zar zor doğduğunu görüyorum. Bugün pazartesi ve bu sabah takım antrenmanımız var. Olivia orada olmalı. Çiçekleri arkama sıkıştırıyorum.

"Bu hafta sonu maçınıza geleceğiz," diyor, pembe spor sütyeninin içinde göğsünde ter parlıyor.

"İkiniz de mi?"

Gülümsüyor. "Gergin olmana gerek yok."

Kaşlarımı kaldırıp başka tarafa bakıyorum. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta bir deplasman maçı var. Evde olacağına şaşırdım.

"Eskiden maçlarınıza gelmemizden hoşlanırdınız," diyor bana.

"O zamanlar pek çok şey farklıydı." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Şimdi, ikinizin de kameralar için evliymiş gibi davranmayı bırakmanızı istiyorum."

Benim için biraz rol yapsalar hoşuma gidebilirdi ama olsun.

Hareket etmeyi bırakıyor, eliptik bisiklet dinlenme pozisyonuna geçiyor ve bana bakarken vücudu da onunla birlikte dinleniyor.

Devam ediyorum. "Sanırım dış görünüşün artık düpedüz acı verici olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

Gözlerindeki acı iyi hissettiriyor ve ben bunun iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Eskiden annemi severdim.

Yalnız olduğunu biliyorum. Acı çekiyor ve bu hafta özellikle zor ama sanırım kimse benden güvende değil. Artık aileme zorbalık yapmaya başladım.

Babam nasıl olur da bizim için burada olmaz? Kaybettiğimiz onca şeyden sonra? Macon'un dediği gibi gerçekten kürtaj mı yaptırdı? Bunu nereden biliyordu? Babamın bebeği miydi? Nasıl olabilir bilmiyorum. Hiç eve gelmezdi.

Görünüşe göre ailem de hayatı benden daha az anlamış durumda ve kimseye güvenemiyorum. Büyükanneme bile. Ne kadar da işe yaramazlar.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de o fırsat bulamadan dönüp dışarı çıkıyorum. Elimdeki sapları sıkarak Bronco'ma tırmanıyorum ve artık incitmek istemediğim tek şeye doğru koşarken onları avucumda tutarak okula gidiyorum.

Koridorlar boş, otoparkta henüz sadece birkaç araba var ve kimsenin burada olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Duyuru panosundaki araç paylaşım tabelasının yanındaki ipin ucunda bir kalem asılı duruyor ve ben de kalemi bir ucundan tutup diğer ucunu çiçek saplarının etrafına bağlayarak ipi koparıyorum.

Kalemi Liv'in dolabının havalandırma deliğindeki bir yarıktan içeri sokuyorum, ahşap üzerindeki sarı boya kalemi içeri iterken kazınıyor. İçeriden sarkan küçük buket dolabının dışından aşağı sarkıyor, güzel beyaz yapraklardan birkaçı yere düşüyor.

Muhtemelen çiçekleri sevmiyordur. Muhtemelen bunun bir eşek şakası olduğunu düşünecek ve onları koparıp atacaktır, ama belki de kimden gelirse gelsin güzel olduklarını düşünecektir.

Doğum günü için bir şey, çünkü Sevgililer Günü'nde hepimiz gibi çiçek, kart ya da şekerleme almazdı ve bunu görmekten nefret ederdim. Geri dönüp bukete bakarak uzaklaştım, göğsümde bir çarpıntı vardı. Çiçekleri herkes sever. Motosiklet ceketi giyen kızlar bile.

Yakında burada olur.

Soyunma odasına girip dolabımı açıyorum ve sırt çantamı asıyorum. AirPods'umu cebimden çıkarıp telefonumu alıyorum. Seminole bayrağı görünüyor. Liv bugün okuldan sonra tiyatroda çalışacak. Belki yalnız olur. Belki bunu ona götürebilirim.

İlaç şişemi çıkarıp açıyorum, kendimi biraz sakinleştirmek istiyorum ama duruyorum, bir an için kutuya bakıyorum. Bütün hafta sonu hiç almamıştım. Bir kere bile. Henry'nin ölümünden beri her gün ihtiyacım olmadığı kesin ama aklıma bile gelmedi. Bu çok garip.

"İyi misin?" Amy yanımda soruyor.

Şişeyi tekrar alıp sırt çantama koyuyorum ve hızlıca fermuarını çekiyorum. "Tabii ki." Dolabımı kapatıyorum. "Sen mi?"

"Hâlâ biraz gerginim."

Ve neden bahsettiğini biliyorum. Dün on beş kez mesaj attı.
Büyükannem kilisede bana sert bir bakış attı, ben de sesini kıstım.

"Bunu rapor etmezler," diyorum ona. "Ve kim bilir? Biraz daha eğlenmek için rayları geçebilirler."

"Bunu rapor etmelerinden endişe etmiyorum," diye karşılık veriyor.

Biliyorum. Jaeger'lar polise gitmeden önce kendi adaletlerini sağlarlar. Callum ve Milo evlerini dağıttığı için hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum.

"Hey!" Krisjen cıvıldıyor. Elini sırtıma sürerek dolabına doğru ilerliyor. "Nasılsın bebeğim?"

"İyi," diye ağzımdan kaçırdım. "Sizin neyiniz

var çocuklar?" Neden bunu sorup duruyorlar?

Amy ve Krisjen karşılıklı bakıştılar ve Krisjen yumuşak bir sesle, "Sadece... Bu haftanın aileniz için zor olduğunu biliyorum."

Telefonumu taytımın yan cebine sokarak arkamı dönüyorum. Henry öleli dört yıl oldu ve aklım ona gittiğinde her zaman olduğu gibi gözlerimin dolmasını bekliyorum ama dolmuyor.

Dikkatim dağıldı. Bu değil... Bilmiyorum. Onu özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki geri dönmesi için ellerimi feda edebilirim ama şu anda hissettiğim tek kayıp bu değil.

Tekrar etrafa bakınıp Liv'i arıyorum ama ortalıkta görünmüyor.

Hepimiz spor salonuna gittiğimizde ve ben koşu bandına atladığımda, o hala görünmüyor. Nerede o? Belki doğum günü için gelmemiştir.

huzursuz.

Kulaklıklarımı takıp müzik açıyormuş gibi yapıyorum, bir yandan da sosyal medyasını takip ederek neden burada olmadığına dair bir neden arıyorum. Dişçi randevusu. Aniden hastalandı. Kişisel bakım günü.

Ani ölüm mü?

Ama bir şey yok. Sabahtan beri mesaj atmadı.

"Conroy?" Koç elinde bir tabletle ağırlık odasına girerken sesleniyor. "Senin zamanın geldi. Orta sahada Jaeger'ın yerini almanı istiyorum."

Koşu bandını durduran Krisjen'in ağzı açık kalır. "Ciddi olamazsın."

Liv'in pozisyonu bu.

Bir adım öne çıktım. "Neler oluyor? Jaeger şimdi nerede oynuyor?"

Coomer gözlerini bana çeviriyor, neredeyse tereddütlü görünüyor. "O... takımdan çekildi."

"Ne?"

"Bir şey yok," diye güvence veriyor Koç. "Merak etmeyin."

Gitmeye başladı ama ben koşu bandından atlayarak onu durdurdum. "Hey, bekle bir dakika. Az önce... az önce bıraktı mı? Şaka yapıyorsun."

Koç dönüp üçümüze bakıyor, diğer kızlar dinlemek için egzersiz yaparken bocalıyor.

"Okul yılını evde tamamlayacak," diye duyurdu Koç. Midem bulandı. "Ne?" *Cehennem gibi*.

Ama Koç sadece bana bakıyor ve sakince cevap veriyor: "Ne bekliyordun ki Clay?"

Ve sessizliğe gömülüyorum, çünkü davranışım kimsenin dikkatinden kaçmamış gibi görünüyor. Koç, Olivia Jaeger'in bu şartlar altında bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırmış gibi görünüyor.

Sorusu havada asılı kalarak oradan ayrılıyor ve Amy yanıma koşuyor. "Aman Tanrım."

"Gerçekten okulu bıraktı mı?" Krisjen de katılır.

Amy'nin gözleri gülümsüyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Telefonuma bakıyormuş gibi yaparak arkamı dönüyorum. Dünya önümde dönüyor, görüşümde parazit var ve eğer buradan çıkmazsam çığlık atacağım.

Kanıtlayacak bir şeyim yok. Neden olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Özellikle de sana. Bana kendime dikkat etmemi söylerken bunu kastediyordu. Eğer ben olmasaydım, o burada olurdu. Mutlu olurdu.

O da gitti. Kazanmama izin verdi.

Kazanmama izin verdi. İşte böyle.

Amy ve Krisjen konuşuyor ve ben sadece telefonuma bakıyorum, başparmağım ekranın üzerinde geziniyor ve kafam milyonlarca farklı yöne dönüyor, o kadar ki ne yaptığımı bilmiyorum.

Onun cazibesi artık yok olacak. Bu iyi bir şey. Takıntım her neyse, bana bir iyilik yaptı. Başka şeylere konsantre olabilirim: erkekler, arkadaşlar, balo ve üniversite için hazırlanmak...

Bitti artık.

"Şimdi oynayacaksın!" Amy itiraz ediyor ve ben de dikkatimi tekrar arkadaşlarıma veriyorum. "Neden sızlanıyorsun?"

"Minimal pozisyonumu seviyorum, teşekkürler," diyor Krisjen. "Jaeger'ları oynayamam. Özellikle de Gibbon's Cross'a karşı."

"Evet," diye iç geçirdi Amy, onaylayarak. "Jaeger iyi bir şeydi sanırım."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, göğsüm acıyla sıkışıyor. Yapamam...

yapamam. Kapıyı açıp soyunma odasına geri dönerek oradan

ayrılıyorum. "Clay!" Amy arkamdan bağırıyor.

Ama devam ediyorum.

Bu konuda sinirlenmeme gerek yok. Ben yeni yürümeye başlayan bir çocuk değilim. Takımı zor durumda bırakıyor ama bunun dışında bir kayıp yok. Onu kovdum. Yapmak istediğimi yaptım. Ben kazandım.

Peki neden gördüğüm her kapıyı tekmelemek istiyorum? Soyunma odasında Megan'ın yanından geçiyorum, pis bir bakış bekliyorum ama yüzümü görünce hafif bir gülümseme yayılıyor yüzüne.

Artık ona sahip olabilir. Kimse bilmeyecek.

Kıyafetlerimi çıkarıp üzerime bir havlu sarıyorum ve caddie'mi duş kabinine taşıyorum. Perdeyi kapatıp suyu açıyorum, saçlarımı ıslatırken nefes alıp veriyorum ve sıcak suyun beni rahatlatmasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum, omuzlarım ağırlaşıyor ve başım sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum. Sadece oturmak istiyorum.

Sadece istiyorum ki-

Ama birden duş çubuğundaki halkalar tekrar birbirine kayıyor. Gözlerimi açıp etrafımda dönüyorum ve Liv'in benimle birlikte özel kabine girdiğini görüyorum. Perdeyi arkasından kapatıp havlusunu vücuduna sararak bana yaklaştığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bir an için rahatladım. *O burada.* Gitmemişti.

Sesimi buluyorum, kendime yeniden güveniyorum ve istesem de gülümsemeyi reddediyorum. "Ne halt ediyorsun sen?" Fısıldıyorum. "Çık dışarı. Şimdi."

Üzerimi örtmek için havluma uzanıyorum, ama tek bir hareketle havlumu vücudundan çıkarıyor ve aynı anda elimi savuruyor. Çıplak bedenine bakıyorum ve rüzgâr ciğerlerimi terk ediyor. Göğsüm çöküyor ve başını geriye atıp saçlarını ıslatırken beni duvara yasladığını zar zor fark ediyorum. Altın sarısı teninden aşağıya su akıyor ve göğüslerinin üzerine dökülüp sert, küçük noktalarından damlarken nefes alamıyorum. Ondan tekrar nefret ederken klitorisim titriyor.

Gözlerime bakıyor, saçlarını düzeltiyor ve meme uçları benimkilere değene kadar bana yaklaşıyor. Düşünemiyorum ve yutkunamıyorum.

"Belki de yobaz annenin koydurduğu bu ayrı duş kabinleri o kadar da kötü bir fikir değildi," diyor.

Başını arkaya yatırıp ağzını açmasını ve akıntının altına yerleştirip suyla doldurmasını izliyorum. Bacaklarımın arasındaki nabız o kadar sert atıyor ki neredeyse inleyeceğim.

Beni öpüyor, ağzını açıyor, ılık su çenemden ve boynumdan aşağı dökülüyor ve dudaklarımı yalıyorum, daha fazlası için susuyorum, çünkü onun tattığı şeyi tatmak beni çıldırtıyor. Aşağıya doğru zonkluyorum, vücudum bir davul gibi atıyor. İnliyorum, o çekildiğinde boşalmak üzereyim.

Dudağım titriyor ve bir dakika boyunca kelimelerimi bulamıyorum. "Çık dışarı," diyorum ona.

Ama yapmıyor. Duş başlığını kancadan kapıp bacaklarımın arasına sokuyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Ah," diye inliyorum. Yüzünü kavrıyorum ve onu kendime çekiyorum, neredeyse gözyaşları içinde çok iyi hissediyorum. "Liv..."

Sprey üzerimde titreşiyor ve ben onu durduramayacak kadar yaklaşmış durumdayım. Ona tutunuyorum, bana ne yaptığını izlerken alnı benimkine bastırıyor ve orgazmım zirveye çıkıyor, o kadar gerginim ki beni oraya götürmesi hiç zaman almıyor. Karnımı ısı basıyor, kalçalarım titriyor, dizlerim güçsüzleşiyor ve tam ağzımı elimle kapatıp çığlık atarken sesler ve dolapların kapandığını duyuyorum.

Hay sikeyim. Titriyorum ve ağlıyor muyum bilmiyorum, çünkü çok iyi hissettiriyor.

"Benimle hissettiklerini onunla hissetmiyorsun," diye fısıldıyor. "Hissediyor musun?"

Titriyorum ve onu kavrıyorum, tüm kaslarım sıkılıyor ve buna dayanamıyorum.

Hiçbir şey böyle hissettirmiyor. Hiçbir şey. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum kulağına.

Ama yine de gitmesine izin vermiyorum, dudaklarımla tenini

sıyırıyorum.

Oh, Tanrım. Duş başlığını kancaya geri takmadan önce orgazmın içimden geçmesine izin veriyor ve sonra kulağıma eğiliyor, etrafımızdaki duşlar insanlarla doluyor. "Onun için harcanacak olman çok yazık," diye fısıldıyor, buhar etrafımızda dalgalanıyor. "Çok eğlenebilirdik."

Olurdu.

Havlusunu alıp giderken başımı kaldırmıyorum. Herkes duş alırken, giyinirken ve ders için ilk zil çalarken dakikalarca bir santim bile kıpırdayamadan yere çöküyorum.

Çok eğlenirdim, demişti. *Olurdu.*

Sonunda dışarı çıktığımda dolabı açık ve boş duruyordu.

- - -

Önümüzdeki birkaç gün boyunca Olivia Jaeger'in okul yılını evden tamamlayacağı haberi yayıldı - ailesinin ona ihtiyacı olduğuna dair bir hikaye, ama neredeyse herkes bunun benim yüzümden olduğunu biliyor. Koridorda ya da kafeteryada öğrencilerin yanından geçerken yan bakışlar beni karşılıyor, bazıları onaylayan gülümsemelerle, bazıları ise korku dolu imalarla. Onu korkutmak için ne yaptığıma dair çok sayıda spekülasyon var ama kimse kesin olarak bilmiyor.

Çarşamba günü ana dolabının önünden geçerken çiçeklerin hâlâ orada, kurumuş ve sararmış olduğunu fark ettim. Gitmeden önce onları gördü mü? İsteseydi onları alırdı.

Hakkını vermeliyim. Blöf yapmıyordu. Okula geri dönmemişti. Ciddiydi.

Kalkülüste oturuyorum, beşinci dönem sınıfımızı paylaşıyoruz - ya da paylaşıyorduk - solumdaki ve en öndeki sırası hala boş duruyor. Artık burada olmaması güzel. Her zaman çok farklı görünmek zorundaydı. Pencerelerden süzülen güneş ışığıyla parlayan kulaklarındaki o gümüşler dikkatimi çok dağıtıyordu.

Sürtük kıyafetleri, kısa etekler ve kimsenin ne anlama geldiğini anlamadığı itfaiye arabası kırmızısı ruj. Yani, erkeklerin dikkatini çekmeye mi çalışıyordu? Çünkü öyle yapıyordu, ki bu onun istediğini düşündüğünüz şeyin tam tersi gibi görünüyordu.

Yine de. Ruj gerçekten de ten rengi için mükemmeldi. At kuyruğundan dışarı taşan küçük örgüler sanki o şekilde büyümüş gibiydi ve ona bakmamak mümkün değildi.

Ona bakmamak herkes için çok zordu.

Derin bir nefes alıp veriyorum. Okul şimdi daha huzurlu.

Daha iyiyim. Daha net.

Duş aklıma geldi ve lanet olsun, iyi hissettirdi ama biri öğrenirse mahvolurdum. Arkadaşlarım anlayabilirdi ama aileleri anlamazdı. Büyükannem beni terapiye gönderirdi ve ailem bu kadar kayıptan sonra başarısız olduklarını düşünerek yıkılırdı.

Bayan Kirkpatrick'in "Evet," dediğini duydum. "İçeri gel, içeri gel."

Başımı kaldırıyorum, genç bir kadın sırt çantasının askısını omzuna atıp öğretmene programını uzatırken diğer öğrenciler yerlerini dolduruyor.

Onu bir koltuğa -Liv'in boş masasına- götürüyor ve gülümseyerek elindeki kâğıdı ona geri veriyor.

"Sınıf mı?" Yüksek sesle söylüyor. "Bu Chloe Harper. Bize Austin'den katılıyor."

Kız başını çeviriyor ve herkese benimki olabilecek pembe parlatıcısının tonuyla bir gülümseme sunuyor. Gözleri bana takılıyor ve bakışlarım karşısında duraksıyor, bir kez başını sallayarak selam veriyor, güzel, küçük bir gülümseme dudaklarını sıyırıyor.

Arkasını dönüyor ve ben başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. Bu Liv'in koltuğu. Sanki hiç burada değilmiş gibi çabucak doluyor ve pencerelerden içeri süzülen güneş, sanki herkes yoluna yeni devam etmiş gibi dünyayı parlak ve güzel kılıyor.

Konuşmalar azalmaya başladı bile. Çoğu insan ondan bahsetmeyi bıraktı.

Soyunma odasında değil. Ağırlık odasında. Yemek odasında. Masaları artık yok. O hiç burada olmadı.

Dersler bitiyor ve antrenmana gidiyorum, dolabının önünden geçerken kırmızı ojeyle çizilmiş bir şey görüyorum. Durdum ve uzun dolabın üzerinde dikey olarak yazılmış *Dyke* yazısını okudum.

Ve dikleştim, gözlerim kamaştı. *Kim yaptı bunu? Bu ne* cüret?

Yıllardır ona bu ismi takan suçlulardan biri olduğumu bilmeme rağmen.

Alli'nin dolabına da bir şeyler yazıldığını duymuştum. Birinin zalimce davranmasının zor olduğuna eminim - kesinlikle bunu yapabilirim ama kaldıramam - ama sonunda alayları oradan geçen herkesin gözü önünde görmenin muhtemelen daha acı verici olduğunu fark ettim. Yüzlerce insan acınıza davet ediliyor.

Gözlerimi kırpıştırıp üzerimi değiştirmek için soyunma odasına koşuyorum. Kıyafetlerimi giydim, ekipmanlarımı aldım ve sahaya doğru yola çıktım.

Dolabının önünü oje çıkarıcıyla ovma dürtüsünden kurtulmak için koşması gerekiyordu. Hademeler bu gece icabına bakar.

Kafam lavla dolup taşıyor ve onun burada olmadığı gerçeği sürekli aklıma geliyor. Ve yarın da burada olmayacak.

Krisjen sahada Liv'in yerini alıyor, Amy ve Ruby gülüp şakalaşıyor, herkes o gitmemiş gibi konuşmalarına devam ediyor. Sanki o önemli değilmiş gibi.

Zeki bir kız. Çok çalışıyor. Her gece o tiyatroda, ücret almadan, hak ettiği her şeyi kazanmaya kendini daha fazla adamış kimse yok. Sıfırdan geliyor, kıçını yırtarak çalışıyor, dürüst ve iyi bir insan. O takımın kas gücü ve herkes sanki onsuz bir şansımız varmış gibi davranıyor. Sanki yeri doldurulamaz değilmiş gibi.

Ama onlar için o bir hiç. O sadece bir zamanlar buraya gelen bir lezbiyen. "Haydi!" Krisjen yine golü kaçırınca bağırıyorum.

"Yapamam..." Nefes nefese kaldı. "Clay, yapamam. Bu çok hızlı."

"Çok mu hızlı?" Yüzüne bakarak bağırıyorum, son birkaç günün uyuşukluğu gitmiş. "Şaka mı yapıyorsun?"

Krisjen benden uzaklaşıyor, korkmuş.

"Gibbon's Cross senin için çok daha zor olacak. Korkaklığı bırak!" Bağırıyorum.

Herkes duruyor, sırtım ter içinde kalıyor ve artık kimse gülmüyor.

"Herkes birdenbire tembelleşmek istiyor diye son yılımın en büyük maçını kaybetmeyeceğim!"

Tanrı aşkına, maça iki gün var! "Collins..." Koç uyarıyor.

Ama sopamı ve gözlüğümü yere atıyorum, yağmur serpintileri kollarıma çarpıyor. "Tanrım, berbat çocuklarsınız!"

Soyunma odasına doğru tepiniyorum. Koç kolumu tuttu, ama ben onu geri çektim.

Yürümeye devam ederken Krisjen'in ona "Koç, sorun yok," dediğini duyuyorum. "Biz gidiyoruz." Kafamı kaldırmadan soyunma odasına doğru ilerliyorum.

Sorun yok. Her şey yolunda.

Dolabımın kapısını çekip açıyorum ama yetmiyor, tekrar tekrar yapıyorum, sırt çantamı karıştırıp hap şişesini ararken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

Kapağı kurcalıyorum, sonunda pes edip başımı yanımdaki dolaba yaslıyorum, derimin altında akan kanın sıcaklığından sonra soğuk metal cennet gibi geliyor.

"Sorun yok," diye hıçkırıyorum.

Biri gelip sırtıma sarılıyor ve ben yere yığılıyorum, Krisjen de bana tutunup benimle birlikte düşüyor.

"Clay, sorun değil," diye fısıldıyor ve boğazındaki gözyaşlarını duyuyorum. "Onu özlediğini biliyorum. Sorun değil. Ağlayabilirsin."

Evet.

Henry. Tamam.

Amy yanımızda diz çökerken beni tutmasına izin veriyorum ve muhtemelen sadece orada olması gerektiğini düşündüğü için orada, ama bunu kabul edeceğim, çünkü dünya yeterince boş geliyor. Hiçbir şey yok. Ben bir hiçim.

Keşke yarın hiç gelmese.

Sorun yok. Her şey yolunda.

Kaybeden o. Ben değil. Artık her şey olması gerektiği gibi. Gözden ırak, gönülden ırak.

Onu rahat bırak. Unut onu.

Gitmiş.

Twelve

OLIVIA

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Acı biberden aldığım küçük lokmayı yutuyorum ve tahta kaşığı tencerenin kenarına vurup bırakıyorum. Macon'ın eline bakıyorum, yüzüme doğru tuttuğu telefonun ekranını izliyorum. Megan ve benim videom oynatılıyor ve Demir, Ordu ve Dallas görmek için etrafına toplanıyor.

Aracely taburede oturuyor, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor ve adamların ne konuştuğuyla çok ilgileniyor, çünkü bundan zevk alıyor. Eminim onların dikkatini çekmiştir.

Ocağı kapattım ve kendime bir kâse aldım. "Bu konuda ne yapacaktın?"

Saklamaya çalıştığımdan değil. Yeniden yayınladım, değil mi? Sadece onu bundan haberdar etmedim. Onu haberdar etmediğim çok şey var.

"Okulu bu yüzden mi bıraktın?" Army araya giriyor. "Hâlâ öğrenciyim."

Bir kase dolusu alıp tencerenin kapağını kapatıyorum. Biraz istiridye krakeri ekledikten sonra çekmeceden bir kaşık alıp oturma odasına geçiyorum.

"Her şeyin yanlarına kâr kalmasına izin verdin," diye bağırıyor Macon. "Şimdi de seni uzaklaştırmalarına izin veriyorsun."

Aracely, sanki Azizler Cumartesi gecesi gizlice içeri girdiğinde meydana gelen yıkımı henüz fark etmemişim gibi kolunu sallayarak, "Eve ne yaptıklarına bak," diyor. Hepsi beni suçluyor, çünkü onları rayların üzerinden davet etmiştim.

"İyi ki senin evin değil," diye cevap veriyorum.

Sanki ona saygı duymamı sağlayacakmış gibi Macon'a ters ters bakıyor.

Kanepeye oturuyorum ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak sehpanın üzerindeki kaseme doğru eğiliyorum. "Ve hiçbir şeyin yanlarına kâr kalmasına izin vermedim." Macon'a bakıyorum. "Eğlencelerini ellerinden aldım. Ben kazandım."

"Onlar böyle görmüyor."

Oturma odasına girip bana doğru yaklaşıyor, ben de b a ş ı m ı ç e v i r i p biraz biber topluyorum. *Yani bu onun gururuyla ilgili.* Anladım.

"Bu sefer peşini bırakmayacağız," diyor Dallas bana.

"Ve sen de okula geri dönüyorsun," diye ekliyor

Macon. "Pek olası değil." Yemeğime üflüyorum.

Macon elindeki telefonu sağımdaki sandalyeye fırlatarak ilerliyor ama Trace birkaç santimle yaklaşıyor. "Onu rahat bırak."

"Sen kapa çeneni," diye homurdanıyor Macon.

Kardeşlerimin gözlerindeki ateşi görmezden gelerek kaşığı ağzıma götürdüm. Trace'inki hariç, çünkü o her zaman benim tarafımı tutuyor ve Iron'ınki de, çünkü o bana hiç kızmıyor.

Army, Macon'ın telefonunu tekrar eline alıp ekranı inceliyor. "Şu yardımcı koç mu?" diye soruyor, bana bakarak.

Bir lokma daha yiyorum, herkesin gözleri ve kulakları üzerimde ve ben başlatmadığım yangınları söndürmekten çok yoruldum. *Lanet olsun ona.*

"Öyle mi?" Macon ben cevap vermeyince soruyor.

Başımı sallıyorum, biber ve krakerleri karıştırırken fasulyeleri eziyorum. "Yapma."

"Livvy..."

"Bırakın beni!" Onlara ters ters bakarak bağırıyorum. *Tanrım!* Bu bir aile toplantısı olmak zorunda değil, Macon. Ona hançer fırlatıyorum, herkesin peşimde olmasından bıktım. Evde bile güvende değilim.

Benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Bu şehirde her günün benim için nasıl geçtiğini. Bir karar verdim. *Sadece beni destekleyin. Lütfen!*

Macon gözlerini kırpıştırdı, tereddüt etti. Ona en son bağırdığımda on yaşındaydım, gözyaşları içinde çırpınıyordum. Artık kendime zarar veremeyecek hale gelene kadar bana sarılmıştı.

Konuştuğunda sesi daha yumuşak. "Buradan çıkabilecek tek kişi sensin," diyor bana. "Bunu her zaman bilmediğimi mi sanıyorsun? Üç ayın kaldı. Eğer şimdi kazanmalarına izin verirsen, bu seni sonsuza dek takip edecek."

Biraz daha acı biber alıyorum. "Clay Collins bundan altı ay sonra hiçbir şey kazanmış gibi hissetmeyecek."

"Clay Collins," diyor. "Bunu o yaptı."

Telefonunu kaldırdı, birinin yardımcı koçla benim videomu çekmesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi.

Soruyu duymazdan geliyorum. "Ben bir savaşçıyım," diye bilgilendiriyorum onu. "Ama bu senin hiç anlamadığın bir şey. Her şey savaşmaya değmez. Ben ne yapıyorum?

Yirmi yıl sonra benim hakkımda ne düşündükleri umurumda mı? Onları hiç düşünmeyeceğim."

"Bu harika," diyor ve telefonunu tekrar yere atıyor. "Çünkü her zamanki gibi her şey seninle ilgili."

"Tam tersine, sonunda bir şey oldu." Ona sertçe bakıyorum. "Benden nefret eden bir toplumda kalmak zorunda değilim. Hiçbir şeye katlanmak zorunda değilim."

"O zaman geri ısır!"

Başımı salladım. O duşta onunla birlikte ısırdım ve onun bunu ne kadar çok istediğini görmek hoşuma gitti. Çok fazla sevmiştim. Sorun da buydu.

Karşılık vermek beni ondan daha çok incitebilir. Yapamam.

Yani, siktir et. Dışarıdayım. On sekiz yaşındayım. Dartmouth'a girdim. Şimdi tek yapmam gereken liseden mezun olmak ve bunun nasıl ya da nereden olacağı gerçekten önemli değil. Bu hafta okuldan çekildiğimde Marymount beni göndermeye karar verirse, kredilerimi tamamlamak için devlet lisesine gidebilirim ve sonbaharda yine de Dartmouth'a gideceğim. Hayatımı yaşayacaktım. Özgürce. Mutluyum. Ben kazandım.

Kapı çalıyor ve Macon'la bakışlarımız birbirimize kilitlenmişken Trace'in kapıya yöneldiğini görüyorum. Bir lokma daha yiyorum, sonunda onun çocukça "Önce kim göz kırpacak?" oyununu oynamaktansa başka tarafa bakıyorum.

Ne dediğini biliyorum. Bir yanım da aynı fikirde. Bir yanım gururla dolup taşıyor ve Clay Collins ile arkadaşlarının beni kaçırarak bir an bile olsa tatmin olmalarından nefret ediyorum ama onları eğitmek benim sorumluluğum değil. Hayatta kalmaları benim kaderim değil. *Siktir et onları.*

"Ne oluyor be?" Trace'in yakındığını duydum.

Kapıyı ardına kadar açtığında hepimiz başımızı çeviriyoruz ve Krisjen'in üzerinde lakros üniforması ve Fransız örgüsü saçlarıyla eve adım atışını izliyorum.

Kardeşlerim ona bakıyor, kim olduğunu çok iyi biliyorlar. Büyükbabası, Demir'in başı her belaya girdiğinde başvurduğu yargıç ve kardeşim üçüncü kez ceza aldığında orada olmayı çok isteyen yargıç.

"Gerçekten cesur ya da gerçekten aptal," diyor Trace, sesi eğlenmiş gibi. Başını bana doğru çeviriyor. "Bir fikrin var mı Liv?"

"Cesur değil," diyorum ona, biraz daha yemek alıp Krisjen'e dik dik bakarak. "Ya da zeki."

Sadece aptalca.

"Yirmi saniyen var," diyorum ona.

Odaya gergin bir bakış atıyor, tüm ailemin önünde söyleyeceklerini

söylemekten çekiniyor gibi görünüyor, ama her neyse.

"Maç bugün," diyor. "Ve?"

"Araba çalışıyor." Çenesini yukarı kaldırıp kendini destekliyor. "Üniforman bende. Lütfen."

İçimden gülüyorum. "Çık dışarı."

Ben bir ısırık alıyorum, diğer herkes sessiz kalıyor.

Ama Krisjen geri adım atmıyor. "Gibbon's Cross, Jaeger! Onları yenemem."

"Artık takımda değilim."

"Sen hâlâ bir öğrencisin," diye karşılık veriyor. "Bir parmak şıklatmasıyla takıma geri dönebilirsin."

Başımı salladım. "Çık dışarı dedim."

"Sadece bu oyun." İçeri giriyor, üzerimde geziniyor. "Bu senin de takımın. Bunun için aylarca çalıştın."

Peki ne için? Yemeği karıştırıyorum, başımı kaldırıp bakmayı reddediyorum. Gibbon's Cross yenilmesi gereken bir takımdı ve ben de orada olmak istiyordum çünkü kazanmak harika hissettirecekti ama sadece bir yere kadar dayanabilirdim. O takıma katılmak asla lakrosla ilgili değildi. Aptalca bir şekilde insanların beni tanıdıklarında seveceklerini düşünmemdi. Takımdaki kızlarla bağ kuracaktım. Sınıf arkadaşlarım tarafından saygı görecek, onların dünyasının bir parçası olacaktım. Yönetim bana değer verecek ve bu konuda *bir* takım oyuncusu olursam bana hak ettiğim değeri verecekti.

Ve tüm sorunum için bok aldım. Bırak da ne kadar değerli olduğumu zor yoldan öğrensinler.

"Neden hepinize yardım etmek için parmağını kıpırdatsın ki?" Dallas öyle diyor. "Ondan kazancı aldığınız anda ona bok gibi davranmaya geri dönmeyecek değilsiniz ya."

"Siktir et onları." Army kollarını göğsünde kavuşturur. "Bırak kaybetsinler."

Dışarıda bir araba kornası çalıyor ve annesi mi, yoksa kirli işlerini yapması için onu buraya gönderen Clay mi bilmiyorum.

Krisjen'in gözlerine bakıyorum. "Clay'e söyle gitsin kendini

becersin." "Clay oynamıyor bile," diyor bana.

Durdum ve ona baktım.

Krisjen, "Kız kenara çekildi," diye devam ediyor.

Bakışlarımı indiriyorum, kâseme bakıyorum, düşünceler kafamda dönerken dalgınca karıştırıyorum. Clay oynamıyor. O da orada olacak mı? Ne oldu böyle?

Kabul ediyorum, sahada onun saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmama ihtimali cazip geliyor. Ama bugün oynarsam, beni tekrar oynamaya zorlamaya çalışacaklar ve sonunda o geri dönecek.

Marymount'la işim bitti.

Krisjen orada durup bir şey söylememi bekliyor ama ben söylemeyince iç geçiriyor ve pes ederek kapıya doğru yürüyor.

"Bunun için üzgünüm, biliyor musun?" Elini kapı koluna koyarak duraklıyor. "Davranışlarımız için hiçbir mazeret yok."

Çenemi çelikleştirerek gözlerimi tekrar kâseme dikiyorum.

"Ama bir nedeni var," diyor. "İnsanların oldukları gibi olmalarının her zaman bir nedeni vardır. Clay'in bile."

Boğazım düğümleniyor ve kapıyı açıp dışarı çıkarken ve arkasından kapatırken onu dinliyorum.

"Bu cesaret ister." Army'nin dediğini duydum. "Ya da aptallık," diye ekliyor Dallas.

Belki ikisi de. Ya da belki sadece alçakgönüllülüktür. Krisjen bir takipçi, ama Clay ve Amy ve onların baskısı olmasaydı böyle olamayacağını hep biliyordum. Yoksa iyi bir insan olabilirdi.

Demir konuşur. "O küçük pislikler bir daha rayları aşarsa iyi davranmayacağım Macon. Liv artık Marymount'ta olmadığına göre, barışı korumamız için bir neden yok."

Macon, "Sana ne söylersem onu yapacaksın ya da yapmayacaksın," diye karşılık verir.

"Liv gibi." Trace gülüyor. "Ona istediklerini çok iyi yaptırıyorsun."

"Ne..." Macon diyor ki. "Onu reddettiği için memnunum. Zaten o takımda olmasından hep nefret etmişimdir. Zaman kaybıydı."

Aracely duvara dayalı taburesinden gülüyor, dışarıdaki motorun sesini duyuyorum ve yumruklarımı sıkarak kaşığı kaseye geri bırakıyorum.

Clay Collins'ten daha çok kızdırmak istediğim tek bir şey var, o da beni seven ve başarısız olmamdan zevk duyan insanlar. Dört yıl içinde Macon sadece bir maçıma geldi. *Bir tanesine.* En azından Clay'den bir beklentim yok. Tek umursadığı benim geleceğim. Asla mutluluğum değil. Beni hiç dinlemiyor.

Koltuktan kalkıp deri ceketimi giyiyorum, anahtarlarımı ve ayakkabılarımı alıp çantamı üzerime geçiriyorum.

"Liv!" Macon bağırıyor.

Ama arkama bakmıyorum. Ön kapıdan hızla çıkarken Krisjen'in annesinin Range Rover'ının toprak yolda ilerlediğini görüyorum ve arka cama vurarak peşinden koşuyorum.

Durdular ve kapının kilidinin açıldığını duydum.

Arka kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Yedek diş fırçam var," diyor Krisjen sürücü koltuğundan, dikiz aynasından bana bakıp gülümseyerek.

Ruby'nin yanına oturdum, Amy ön yolcu koltuğuna oturdu ve kapıyı çarptı. "Bu gece kalmayacağım."

Sadece oyun için.

- - -

Gibbon's Cross'taki stadyum, bu gecenin spesiyali için mükemmel örneği arayan kasaplarla çevrili bir ıstakoz tankına girmeye benziyor. Küçük bir stadyum - bizimkinden de küçük - bu yüzden futbol ya da küçükler futbolu fark etmeksizin, tribünler her zaman ev sahibi avantajıyla dolu görünüyor. Tribünlerde tek bir boş yer kalmıyor, sıralar tezahürat yapan veliler ve öğrencilerle dolup taşıyor, çünkü buradaki kimse özellikle kız lakrosunu umursamıyor, ama St Carmen'e karşı kazanmayı seviyorlar. Özel okullar, istediklerini belli bir ücret karşılığında almaya alışmış insanlarla dolup taşıyor, bu yüzden herhangi bir şey şansa bırakıldığında stresli oluyor. Ve heyecan verici. Bunun için geliyorlar.

Saha kenarına doğru koşuyoruz, sahadaki herkes geriniyor ve ısınıyor. Yukarı.

"Geç kaldın!" Koç panik içinde Krisjen'e bağırıyor. "Seni hemen yedek bırakırdım.

Şimdi sana ihtiyacım olmasa."

Coomer'in önünde duruyoruz ve Coomer'in gözleri bana dönerken sol taraftaki bankta oturan üniformalı Clay'i görüyorum.

Krisjen ona "O hâlâ bir öğrenci," diyor. "Bu takıma ayak uyduramam. Lütfen."

Koç beni inceliyor, muhtemelen pazartesi sabahı ofisine gizlice girip ona dışarıda olduğumu söyledikten ve konuşmadan hemen ayrıldıktan sonra fikrimin nasıl değiştiğini merak ediyor. Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum çünkü oyun başlamadan önce ısınmak için zamanımız yok.

"Seni zorlamayacağım Jaeger," diyor Koç bana. "Burada olmak istiyor musun?"

"Hayır."

Krisjen bana ters ters bakıyor.

Onun yerine "Zafer pizzasının parasını ödemeni istiyorum," diyorum.

Koç kendine rağmen gülümsüyor ve sahaya geri dönüyor. "Eşyalarınızı giyin."

Coomer kazandığımızda bizi hep yemeğe çıkarır ama ben hiç gitmem. Eve giderim.

Ama bu gece gidiyorum ve kimin beni orada istemediği umurumda değil. Kazanacağız, benim sayemde.

Üzerimi giyip sahaya fırlıyorum, Krisjen de bana katılıyor ve kalemizi koruyan pozisyonunu alıyor. Sağa sola, diğer iki orta saha oyuncusunun arasına bakıyorum. "Tetikte olun," diyorum onlara. "Beni izleyin!"

Başlarını sallıyorlar, sopalarını kaldırıyorlar ve ben de kendi sopamı çimlere bastırıyorum, diğer takımla göz göze geliyoruz.

"Oh, yaşasın," diye kıs kıs gülüyor diğer takımdan Elle Costa. "Bunun çok kolay olacağı için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım."

"Seni hayal kırıklığına uğratamazdım, bebeğim."

"Bugün Clay yok mu?" diye çatladı, gözleri bankta parladı.

"Merak etme." Gülümsüyorum. "Yine de ellerin dolu olacak."

Hakem topu bırakıyor ve ben ona çarpıyorum, bacaklarım bir çeşit enerjiyle doluyor ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama bunu özlediğimi itiraf etmeliyim.

Evde okul ödevlerini tamamlamak yalnızlık veriyor ve bu hafta ihtiyacım olan son şey Macon ile daha fazla kaliteli zaman geçirmekti, ancak Macon haklı olmasına rağmen meşgul olmaya devam ettim. Bazı açılardan, geri çekilme ve inzivaya çekilme kararım çok mantıklıydı ama aynı zamanda bir fırsatı kaçırmış gibi de hissediyordum.

Marymount hayatımda karşılaşacağım tek zorluk değil. Bir dahaki sefere ne olacak? Bir keresinde bana *çoğu insanın büyük işler* yapmadığını, *çünkü büyük işlerin, onları yaparken harika hissettirmediğini* söylemişti. Onlardan kaçmamalıydım. Onlardan ders almalıydım.

Topu Rodriguez'e atıyorum, o da Sinclair'e atıyor ve Amy'ye atarken onu koruyarak ilerliyorum. Amy sıçrıyor, topu yakalıyor ve vuruşunu yapıyor, direğe çarpan top dışarı çıkıyor.

"Sorun yok!" Kaptanımız kıçını ısıtmakla meşgul olduğu için ben önden giderek bağırıyorum.

Oyun devam ediyor, Clay'in varlığı sağımda ağır basıyor ama bakmayı reddediyorum. Ortaya çıkmasına bile şaşırdım ama sanırım birinin sakatlanma ihtimaline karşı bunu yapmak zorundaydı. Ne oldu da yedek kaldı?

Gibbon's Cross'tan Dinah Leister topu kaptı ve kalemize doğru koşmaya başladı, ama ben dalıp topu kaptım ve ileriye doğru koşan Amy'ye

gönderdim

Tam zamanında topu geri gönderdi ve ben de nefesimi tutarak topun kalelerine doğru yuvarlanmasını izledim.

"Evet!" Krisjen bağırıyor, ekibimiz kutluyor.

Amy sopasını bir sopa gibi çeviriyor, gülümsüyor ve ben tekrar oyuna girmek için geri koşmadan önce parıltıyı hissetmek için iki saniye ayırıyorum.

Zaman hızlı ilerliyor, Gibbon's Cross bir sayı atıyor ve biz de ikinci devrede iki sayı daha atıyoruz.

Sopamı yere vuruyorum. "Amy!" diye bağırıyorum.

Gözlerini bana çeviriyor, tam topa vuracakken biri onu yere düşürüyor ve kafasına dirsek atıyor. Topu kapıp ağlara gönderiyorum ve tribünlerden daha fazla yuhalama sesleri yükseliyor.

Gülümsüyorum ama kutlama yapmıyorum, koşuyorum ve düşünmüyorum. Herkesin dikkati dağılmışken Costa'nın omzuna vuruyorum, Amy'nin yanında yere düşmesini ve cezasını çekmesini izliyorum. Bunu bizden birine üçüncü kez yapıyor ve hakemler bunu görmüyor. Ya da görmüyormuş gibi yapıyorlar.

Amy'yi tekrar ayağa kaldırıyorum. "Teşekkürler," diyor.

Ellerimi hakeme doğru uzatarak sahaya geri koşuyorum. "Bir noktada bir şey diyecek misin?" Bağırıyorum.

"Jaeger!" Koç bağırıyor, çünkü hakeme karşı akıllı davranıyorum.

Siktir et. Ucuz atışlar yapıyorlar. Yüksek yoldan giderek hiçbir şey kazanamayız.

Başımı çevirdiğimde Clay'in ayakta durduğunu görüyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, alnına endişe ya da gerginlik damgasını vurmuş.

Oyuna geri dönüyorum, Ruby topu Krisjen'e atıyor ve Krisjen de hızla geri veriyor. "Liv!" diye bağırıyor ve topu bana atıyor.

İkinci ve üçüncü periyotlar geçiyor ve ben alnımdaki teri siliyorum, at kuyruğumdan çözülen saçlarım boynumu gıdıklıyor. İki gol öndeyiz ama herkes yorgun ve Gibbon's Cross her zaman en iyi oyuncularını ilk 11'de oynatmıyor. İkinci bir rüzgar yakalamak üzereler.

Bir süre düşündükten sonra Koç'un yanına gidiyorum. "Clay'i içeri getir," diyorum ona. "Ruby çok yoruldu."

Ama Koç başını sallar. "Kararları ben veririm. Oyuna geri dönün."

Tereddüt ediyorum, tartışmaya hazırım, ama başlama vuruşunu yapıyorlar.

Sahada tekrar geriye doğru koşarken Clay'e homurdanıyorum, "Yani bütün gece orada öylece oturacak mısın?"

Seni oyuna sokmasını sağla. Herkese her şeyi yaptırabilirsin, değil mi?

Ama Clay öylece oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, beni izliyor. Hiçbir hareket yapmıyor, sanki vazgeçmiş gibi.

Cross tekrar sayı yapıyor ve neredeyse berabere kalıyoruz, hepimiz topuklarımızı kazıyoruz. Zor nefes alıyorum, bu galibiyeti çok istiyorum. Benim geri geldiğimi ve yine de kaybettiklerini söylemelerini istemiyorum. Bir hiç uğruna gururumu ayaklar altına almış olurum.

Ang topa vuruyor. Topu yakalıyorum, bir Cross oyuncusu postuma bürünüyor ve bir çığlık atarak topa vuruyorum ve kaleciyi geçip ağlara gitmesini izliyorum.

"Evet!"

"Woohoo!"

Biri omzumu tutuyor ve yaklaşık beş kişi bana sarılıyor. İki gol gerideyiz ve saate bakıyorum, dokuz dakika kalmış.

Clay'e bakarak pozisyonuma geri dönüyorum. "Sorun değil," diye alay ediyorum. "Biz iyiyiz. Sana hiç ihtiyacımız olmadı."

Gözlerimi kaçırarak gülümsüyorum ve oyuna devam ediyorum ama bir dakika sonra düdüğün çaldığını duyuyorum. Koç Ruby'yi sahadan çağırıyor ve Clay'in kıyafetlerini giydiğini görüyorum.

Bana doğru yöneliyor, geçerken omzuma dokunuyor. "Takım arkadaşı, takım demek değildir."

"Dostlar dost değildir,"

diyorum. "Şunu açıklığa

kavuşturalım."

İşte bu. Temiziz. Sayı yapmama yardım edersen işe yararsın. Aksi takdirde, değilsin.

Oynuyoruz, oyunumuzun gelgitleri ve akışı tanıdık bölgeye geri dönüyor ve ben ona baktığımda Clay'in ihtiyacım olduğunda her zaman orada olduğunu görüyorum. Beni tahmin ediyor ve sanırım bu kadar uzun süre birlikte oynadığımız için böyle, ama bütün kızlarla böyle bir dinamiğim yok. Ben pas veriyorum, o yakalıyor, o koşuyor ve ben onu koruyorum.

"Buradayım!" Sesleniyorum.

Hiç tereddüt etmedi. Bana pas veriyor, ben de Amy'ye atıyorum, Clay ileriye koşuyor, topu geri alıyor ve golü atıyor.

Tribünlerdeki insanlar yuhalarken herkes alkışlıyor ve Clay gülümsüyor, arkadaşları onun üzerine atlıyor.

Onu geçiyorum.

"İyi iş," dedi bana.

Tükürüğümü üflüyorum, ayakkabısının bir santim ötesine düşüyor.

Önce yere sonra bana bakıyor, gülümsemesi kaybolmuş.

Herkes etrafımızda pozisyon alırken, "Evimi mahvettiniz," diyorum. "Bayrağımıza saygısızlık ettiniz."

Kendini savunmaya çalışmıyor ve ben de savunmasını istemiyorum. Sadece ona bir takım olmadığımızı hatırlatıyorum.

"Liv!" diye bağırıyor biri.

Clay ve ben başımızı çeviriyoruz, koçun yanındaki Megan'ı görüyoruz, sarı saçları beyzbol şapkasından dökülüyor ve gözlerinde başımı belaya sokmamam için beni uyaran bir bakış var.

Clay birine el sallıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Callum ve arkadaşlarının park yerindeki tel örgünün diğer tarafında, arabasının kaputunun üzerinde oturduğunu görüyorum. Gözlerinde laktoz intoleransımın devreye girdiğinde nasıl hissettirdiğini hatırlatan o bakışla bizi izliyor.

"Sen onun gibi hissetmedin," diye fısıldıyor Clay, etrafımızda oyun başlarken yaklaşarak. "Kendini güçlü hissetmedin."

Güçlü mü hissetti? Ona sahip mi oldu? Durup ona bakıyorum. Sanırım onu çoktan becermiş olmasına şaşırmamalıyım. Neden o kadar ileri gitmediğini düşündüm bilmiyorum. Belki Clay Collins çok namuslu olduğu için kirlenmek istememiştir.

Bana baktı. "Onun yapabildiğini bana yapamazsın."

"Onun yapabildiği *her şeyi* yapabilirim," diye homurdandım. "Beni içinde mi istiyorsun?" Gözlerinin ağzıma düşmesini izliyorum, dilimin bir ipucu kendini gösteriyor. "Bana binmek ister misin?" Teklif ediyorum. "İstediğin her şeyi yapabilirim."

Ona bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapabilirim.

"Ama sana asla dokunmayacağım," diyorum ona, kenarlara ve Megan'a bir bakış atarak. "Ondan hoşlanıyorum. Çok hazır."

Clay'in gözleri kısılır, içinde bir ateş yanar.

"Sen mülayim, bastırılmış, sıkıcı ve şirret birisin." Sırıtıyorum. "İşin iyi yanı, zengin ol ya da olma, bunlar düzeltilebilir."

Üzerime Sharpie ile yazı yazarken söylediği kendi sözleri ona geri dönüyor ve ondan başka herkesle iyi vakit geçireceğimi bilmesi gözlerini kızartıyor. Hırlayarak beni göğsümden itiyor, ben de gülerek gömleğini yumrukluyor ve onu benimle birlikte çimlere sürüklüyorum.

Başlıyoruz, düdükler çalıyor ve kalabalık çılgına dönüyor, iki rakip takımın bekledikleri kapışması beklemedikleri bir hal alıyor.

"Üstte olmak istiyorsun, ha?" Clay üstüme çıkarken ona takılıyorum.

O daha da sinirlenerek çığlık atıyor ve ben sadece gülüyorum, bizi ayırmaya çalışan kolları fark etmiyorum bile.

Thirteen

CLAY

Lastik bandımı çekip çıkarıyorum, saçımı çekmeye çalıştığı kafa derimi ovalarken saçımı serbest bırakıyorum.

"Krisjen?" Koç bağırıyor. "Amy?"

Her iki arkadaşım da otel odasında, ellerinde çamurlu kramponları, at kuyrukları dua eder gibi sarkmış bir halde duruyor.

Liv'e dik dik bakıyorum, odanın diğer ucunda sakin, rahat ve sıkılmış bir şekilde durmasını izliyorum, sanki tüm bunlar onun zamanını boşa harcıyormuş gibi. Sanki varlığımdan bile haberi yokmuş gibi. *Kaltak.*

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, gerilim elektrik akımı gibi. Onu öldüreceğim. Tanrıya şükür ailem bu gece gelmemeye karar verdi.

Amy ve Krisjen'le konuşurken Coomer'ın gözleri Liv'le benim aramda gidip geliyor. "Audrey'nin odasında duş alın ve ihtiyacınız olan her şeyi yanınıza alın," diye emrediyor. "Bir süre geri gelmeyeceksiniz."

Amy bir an tereddüt ediyor, hangi kıyafeti alacağına ya da bu gece ihtiyaç duyacağı makyaj malzemelerine bir anda karar vermek zorunda kalıyor ama sonra Krisjen'in tüm gece çantasını ve sırt çantasını aldığını görüyor ve o da aynısını yapıyor. Tüm eşyalarını alıp, elleri dolu bir şekilde odadan çıkıyorlar, giderken eşyaları kapıya çarpıyor.

Bu saçmalık. Jaeger'a ters ters bakıyorum. Bunu bilerek yaptı. Koçun beni yedek bıraktığını öğrendiğinde çok eğlenmiş olmalı. Bunu görmek için geri gelmek zorundaydı, değil mi? Peki bu bize ne kazandırdı? Sportmenlik dışı davranıştan dolayı hükmen mağlubiyet. Bizi becerdi ve son gülen o oldu.

Ama tam kapı Krisjen ve Amy'nin arkasından kapanırken ve ben kendimi gereksiz bir nasihat için hazırlarken, Koç dönüp hemen kızları takip ediyor ve Liv'le beni bırakıyor.

"Bekle!" Ona doğru bir adım attım. "Ne yapıyorsun?" Liv pencerenin yanında sabit duruyor.

Coomer başını omzunun üzerinden çevirerek kapıyı açıyor. "Halledin şunu," diyor bize. "Nasıl yaptığınız ya da bütün gece sürmesi umurumda değil ama

Artık oda arkadaşısınız, istediğiniz kadar zaman ayırın." "Şaka mı yapıyorsun?" Ben patladım.

Hayatta olmaz. Yapamam.

Bütün gece değil. Takımın dışarı çıkması gerekiyor.

Midem bulanıyor ve koçun bize "Artık ikiniz de on sekiz yaşındasınız. Bundan sonra saldırı konusunda sonuçların ne kadar kötüleşeceği konusunda beni test etmeyin. Bu odadan çıkmayın." Sonra Liv'i işaret ediyor. "Sen hâlâ öğrencisin."

Bu da demek oluyor ki, Liv'e ne yapması gerektiğini söyleyebilir, çünkü bu okulun onayladığı bir gezi ve ailesi onun bir öğretmenin gözetiminde olduğunu varsayacaktır. Yasal yetişkin olsun ya da olmasın, Coomer bizden sorumlu.

Koç kapıyı çarpıyor ve Liv'in yataktan cep telefonunu almasını izliyorum. Arıyor, Krisjen'in bıraktığı çantayı karıştırıp kıyafetlerini çıkarırken telefonu kulağına götürüyor.

Birinin Liv'in kulağına konuştuğunu duyuyorum ve sonra şöyle diyor. "Cross'a gel ve beni al." Çantadan bir kot pantolon, bir sütyen ve bir atlet çıkarıyor. "Marriott'tayım."

Başımı sallıyorum. "Evet, elbette," diyorum ona. "Okuldan atıl ve tüm sorunlarımızı çöz."

Yani, teknik olarak, bütün bir stadyum ona saldırdığımı gördü, bu yüzden kimse benimle bu odada kilitli kalmayı reddettiği için onu suçlayamaz. Gitmek için her türlü hakkı var.

Neredeyse bana bakacaktı ama gözlerini tekrar işine çevirdi. "Trace?" diyor, kardeşinin dikkatini çekmeye çalışarak.

"Şaka yapmıyor Liv!" Bağırıyorum. "Az önce sahada yaptığımız gösteri yüzünden bizi okuldan atacak! Buradan ayrılamayız!"

Gözleri nihayet benimkilere kayıyor, ama sadece bir saniyeliğine. Kardeşi bir şey söylüyor.

"Sen sadece benim acı çektiğimi görmek istiyorsun," diyor ona.

"Hayır, lanet bayrağımızı geri almanızı istiyorum!" diye bağırıyor.

Telefonu kulağından çekti ve yatağa fırlatmadan önce bir saniye baktı. Telefonu yüzüne kapattı.

Neredeyse gülümseyecektim. Marymount'tan ayrılmak ve bize bir şeyler kanıtlamak için acele ederken bunu unutmuştu.

"Dartmouth'tan atıldığını saklayabileceğinden şüpheliyim," diye hatırlatıyorum ona, kimsenin onu almaya gelmeyeceğinden memnun bir şekilde.

Kıyafetlerini taşıyarak yanımdan geçip gidiyor. "Sana ne ki?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Takımı önemsiyorum ve beni ne kadar kızdırsa da, bir standarda göre performans gösterebilen tek kişi sensin, bu yüzden birbirimizi geçmişe götürelim, böylece okula, takıma geri dönebilirsin ve birbirimizi bir daha *asla* görmek zorunda kalmadan önce yılı dostça bitirebiliriz."

"O okula geri dönmeyeceğim."

Ve sonra banyoya girip kapıyı çarparak kilitliyor.

Hâlâ üniformamın içinde, üşümüş ve dövüşten kalan kir ve otlarla kaplanmış bir halde orada duruyorum.

Uzanıp avucumu kapıya koyuyorum. "Peki ya oyun?" Onu Marymount'ta tutan tek şeyin birinci sınıf bir hazırlık okulundan mezun olmak olmadığını bilerek soruyorum. Pek çok devlet okulunun aksine, sanat için fonlarımız var. "Callum'un yedeği olduğunu duydum. Büyük bir rol olasılığı mı? Beklediğin şey bu muydu? O gerçekten eskiden istediğin her şeyden daha mı önemli?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra "Kim?" diye sordu.

Başımı kaldırıp kapıdan içeri bakıyorum. "Zamanımı boşa harcama. Düşündüğünden daha zekiyim."

Birkaç saniye sürüyor ama kapı açılıyor ve Liv solmuş siyah dar kot pantolonu, beyaz bluzu ve günlerdir taranmamış gibi görünen dağınık saçlarıyla orada duruyor.

"Martelle?" diye soruyor, neredeyse eğlenmiş görünüyor.

Biraz geri çekiliyorum, bir kez olsun sakin ses tonuna şükrediyorum. "Okulda olmamak işleri kolaylaştırıyor, değil mi?" İşaret ediyorum. "İkiniz de buluşmak için ayartılmayacaksınız. Sen ilişkilerini gizli tutabilirsin. O da işine devam edebilir."

Liv gözlerini kırpıştırır ve sonra gözlerinin önünden bir şey geçer. Kahkahalar.

"Um, evet." Başını sallıyor. "Başardın." Odaya giriyor, yatağa doğru yürüyor ve kirli kıyafetlerini spor çantasına koyuyor. "Bunun en iyisi olacağını düşündü. Birbirimizi sürekli istememek çok zordu, anlıyor musun?"

Odanın kapısına yaslanıp onu izliyorum. "Hâlâ öğrencisin."

"Herkesin bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi." "Ve hala onu kovdurabilirim."

İçinden gülüyor, hâlâ çantasıyla ilgileniyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınmıyor. "Marymount'a bir daha dönmeyeceğimi garantilemenin tek yolu bu Clay."

Orospu çocuğu. Dışarı fırlayıp kanepenin yanındaki küçük masanın üzerindeki lambayı tekmeliyorum. Lamba yere düşüyor, gölgesi f ı r l ı y o r , ampulü kırılıyor ve oda kararıyor. "Peki, git o zaman!" Gözlerimdeki yaşları kırpıştırarak homurdanıyorum. "Sadece git! Senden bu maç için geri dönmeni istemedim!" "Evet, kenara alındım." Bir yılan gibi bana doğru ilerliyor. "Çok iyi gidiyorsun değil mi?"

"Elbette öyleydim," diye homurdandım. "Ben benim. Ah, bunun seninle bir ilgisi olduğuna inanma küstahlığı."

"Sanırım bir şey var." Duvara çarpana kadar üzerimde ilerliyor, avuçlarını başımın iki yanına bastırıyor. "Benden bu kadar nefret etmenin bir nedeni var. Neden mi? Sonunda bunu açıklığa kavuşturalım. Neden benden hep nefret ettin?"

"Çünkü sen iğrençsin!" Saçındaki şampuanı koklayarak ağzımdan kaçırdım. "Çok basit. İnsanın en temel işlevi üremektir ve sen bunu başka bir kızla yapmıyorsun. Kafayı yemişsin sen. Biz bunun için yaratılmadık."

"Ne için yaratıldığımı görmek ister misin?"

Ve içeri girdi, ama onu geri ittim. "İğrençsin."

"Ve sen sefilsin." Elini tekrar başımın yanındaki duvara vuruyor. "Sen sefil bir insansın Clay."

"En azından karşıma çıkan hiçbir şeyi becermiyorum." Burnunun iki santim ötesindeki gözlerine dik dik bakıyorum. "Gerçekten mutlu olduğunu mu sanıyorsun? Sırf vakit geçirmek için kendini birilerine mi atıyorsun? Sen de benden nefret ediyorsun. Neden biliyor musun? Çünkü kimseye ihtiyacım yok. Sinirli, şımarık ve kaba olabilirim ama kimseye ihtiyacım yok!"

"Buna ihtiyacın var," diye karşılık veriyor.

Bu mu? Kavga mı yoksa...? "Hayır, bilmiyorum."

"Oh, evet istiyorsun," diye fısıldıyor ama sesi sert. "Buna o kadar ihtiyacın var ki ben okulu bıraktığımda darmadağın oldun, değil mi? Artık oynayacak bir şeyin yok, işte tam da bu yüzden yaptım!"

Başımı sallıyorum. Hayır, ben...

"Kazanmana izin vermedim," diyor bana. "Ben sadece kendimi nefret ettiğim bir ortamdan uzaklaştırdım. Beni hak etmeyen bir ortamdan. Bana hiçbir şey sunmayan bir ortamdan."

Gözlerim doluyor ve çenesinin titrediğini görüyorum.

"Kredilerimi aldım," diye devam ediyor gözyaşlarını tutamayarak. "Dartmouth'a girdim ve artık bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım yoktu. Sen savaşmaya değmezdin." Yakamı tutuyor. "Hiçbir şeye değmezdin!"

Onu itiyorum ama o tutuyor ve ben de tutuyorum. "Hiçbirimiz değiliz, değil mi?

Jaeger kendisi için, değil mi? Git o zaman. Siktir git buradan! Gidin!"

"Yapacağım!" diye haykırıyor. "Ben gidiyorum Clay. Ve geri dönmeyeceğim!"

Dizlerimin bağı çözülüp duvardan aşağı kayarken nefesim kesiliyor, neredeyse boğuluyordum.

O da takip ediyor. "Ben gidiyorum." Hayır. Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

"Ben gidiyorum," diyor.

Başımı sallıyorum. Hayır...

"Ve asla geri dönmeyeceğim!" Bağırışı kulaklarımda çınlıyor ve birazdan ayağa kalkacak, kapıdan çıkacak ve bir daha asla geri dönmeyecek çünkü Liv yalan söylemez. O inatçı, güçlü ve hayatta kalan biri ve asla yalan söylemez.

Düğümler öyle sert atılıyor ki içimde, kusmuk boğazıma kadar yükseliyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, gözyaşlarım aşağı dökülüyor. Onu itip banyoya koşuyorum, dizlerimin üzerine çöküp tuvaletin üzerine yığılıyorum. Öksürüyor, kekeliyor ve boğuluyorum, kusmuğumun geldiğini hissediyorum ama bunu yapan tek şey duyamayacak kadar acı veren bir çığlık.

Oh, Tanrım.

O gidemez. Gidemez. Ben gidemem.

Dirseklerimi koltuğa dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum, boğazıma bir şeyler doluyor ve midem titriyor.

Ve sonra... Sıcak bir şeyin sırtımı sardığını hissediyorum, kollar vücudumu sarıyor ve eller çenemi geriye yatırıp yüzümdeki saçları siliyor.

Gerginim, içgüdülerim onu itmemi söylüyor ama tek istediğim o. Beni kendine çekiyor ve ben geriye düşüp kollarına yığılıyorum, ağlıyorum. "Gitmemen gerekiyordu," diye mırıldanıyorum. "Benden vazgeçmemen gerekiyordu."

"Shhhh..." Saçımı düzeltiyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, yüzümdeki gerginlik azalıyor, dokunuşunun sıcaklığı ve yumuşaklığı beni sakinleştirirken başım dönüyor.

"Gitmemesi gereken sendin." Diğer herkes pes etti.

Bir süre beni tutuyor, o mu ben mi bilmiyorum ama tutuşum daha da sıkılaşıyor. Ve daha sıkı.

"Ne yapıyorsun?" diye kulağıma fısıldıyor ve yanaklarındaki gözyaşlarını hissediyorum. "Bana ne yapıyorsun Clay?"

Ve beni tutmadığını fark ettim. Bana tutunuyor, çünkü yalnız olan tek kişi ben değilim.

"Neye ihtiyacın var?" diye sorar. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sadece bu," diyorum ona. "Kımıldama Liv. Lütfen gitme."

Ailem bana ne istersem veriyor, çünkü kavga etmek istemiyorlar. Annem artık beni büyütecek gücü kendinde bulamıyor ve babam da zamanını başka yerlerde geçirmenin daha iyi olduğunu düşünüyor. Liv elimde kalan tek şeydi. Onu incitmek istedim, böylece önemli olabilirdim.

Onun için yaşıyorum, asla yenmek istemediğim bir düşman. Bitmesini hiç istemediğim bir savaş.

Ama Tanrım, kolları. Onu hissetmek. Sesi.

Daha fazla.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, gözyaşlarımı siliyorum. "Fikrimi değiştirdim," diyorum o bana bakarken. "Sanırım karbonhidrata ihtiyacım var."

fourteen

OLIVIA

Duşunu almış, saçları ıslak, üzerinde mavi ahtapotlar olan uyku şortu ve beyaz bir Henley ile otururken ona bakarak pizzayı çiğniyorum. Küçük, yuvarlak masaya ve arkamdaki iki sandalyeye rağmen, altıncı kattaki otel odamızın penceresinin altındaki halının üzerinde, aramızda açık pizza kutusuyla oturuyoruz.

Gözlerimiz buluşuyor ama bir saat önce banyoda fenalaştığından beri pek konuşmadık.

Şimdilik garip bir sessizliğin tadını çıkarıyoruz ama kavga etmiyoruz ve bu da bir şeydir.

Belki de bu bir oyundur. En sevdiği çiğneme oyuncağını kaybetmesin diye beni kandırmanın bir yolu.

Ama bence banyoda olanlar gerçekti. Ondan gelen gerçek bir şeye güvenmek çok zor. Ne kadar istesem de.

Peki neden istiyorum? Onun içindeki iyiliği aramaya devam ediyorum.

Neden? "Baban için üzgünüm," diyor sakin bir sesle.

Ona bakıyorum, dilimini koparıp ağzına attığını görüyorum.

Omuz silkiyorum. "Sekiz yıl önceydi."

Bir ısırık daha aldım, neredeyse ikinciye hazırdım. Eski dünya pepperoni sipariş etti. Benim favorim.

Başını sallıyor. "Biliyorum. Yine de en azından çabuk gitti."

Kardeşinin yoktu. Collins'ler lösemiyle savaşmayı göze alabilirlerdi ama bu sadece onun acısını uzattı. Sanırım yine de denemek zorundaydılar.

"Henry için üzgünüm." Nedenini bilmediğim bir ses tonu çıktı. "Seni bazen onunla görüyordum. Sen iyi bir kız kardeştin."

Babam Clay ve ben birbirimizi tanımadan çok önce öldü, ama Henry sadece birkaç yıl önceydi.

Hâlâ bana bakmıyor, sadece başını sallıyor ve ben de boğazındaki topun aşağı yukarı hareket edişini izliyorum.

Bir parça sucuk koparıyor. Kafasından neler geçiyor?

"Beğendin mi?" Ona sordum.

Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırıyor. "Evet, neden?"

"Genelde bütün malzemeleri seversin." Zeytin, biber, soğan, sosis... Pizzasını dolu sever. Yıllarca birlikte lakros oynadıktan sonra, artık pizza siparişini biliyorum.

Dilimi ağzına götürüyor. "Güzelmiş."

Kendi kendime gülümsüyorum. Fedakârlığı takdir ediyorum. Eski dünya coşkusu *bana göre*. "Neden benden nefret ediyorsun?" Bir süre sonra soruyorum. Neden nefret etmek istediğimi bilmiyorum.

bilmek. Belki de sonunda onunla konuşma fırsatını değerlendiriyorum. "Neden benden nefret *ediyormuş* gibi *davranıyorsun*?"

Bana bakıyor, gözlerimi tutuyor ama ağzını açtığında hiçbir şey çıkmıyor. Göz kapakları düşüyor, bakışları azalıyor ve gözyaşlarının yeniden biriktiğini görebiliyorum.

Ama gözlerini kırpıştırıp boğazını temizliyor. "Okula geri dönmek zorunda değilsin."

Konuyu değiştirdi ve ben de ona izin verdim. "Biliyorum."

"Ama seni özleyeceğim," diye ekliyor ve sesi bir iğne kadar küçük ve aynı kolaylıkla tenime sızıyor.

Hava almak için ölüyorum. Bana takmış durumda, değil mi? Başka bir şeyi olmadığı için mi? Hepsi bu, değil mi? Artık beni kontrol edemiyordu, çünkü tepki vermeye başlamıştım. İlgiye aç ve bu benimle yatmak anlamına geliyorsa, bunu yapacaktır. Yaptığı şey bu, değil mi?

Gitmemen gerekiyordu.

"Seni kimse terk etmedi Clay," diyorum ona. "Kardeşin kaçırıldı. O bir seçim yapmadı."

O yalnız değil.

"Ve ailen..." Devam ediyorum. "Bir şeyler yaşıyor olabilirler ama oradalar. Sizi seviyorlar."

Benimkini talep ettiğin gibi onların da dikkatini talep et. Neden olmasın?

"Annenin seni sevdiğini hissettin mi?" diye soruyor. "Onu hatırlıyor musun?"

Ağzıma bir lokma pizza tıkıştırıyorum, konuyu saptırmakta bu kadar becerikli olmasından nefret ediyorum. "Onu hatırlıyorum. Ve hayır, çocuklarını sevdiğini sanmıyorum."

Annemin hayatı boyunca zihinsel sorunları oldu ama babam bununla başa çıkmasına yardımcı olma konusunda yetenekliydi. O öldükten sonra, annem dayanamadı.

"Onu özlemiyor musun?" diye

üsteliyor. "Hayır."

Kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde yalancı olduğumu söyleyen meydan okuyan bir bakış var.

"Keşke farklı olsaydı," diye açıklıyorum. "Ama onun eski haline dönmesini istemiyorum. Hiçbir anne kötü bir anneden daha iyi değildir."

Suçluluk duygusu içime doğru kıvrılıyor. Belki de bu acımasızcaydı. Annemin sorunları onun suçu değildi. Bunu biliyorum, sadece buna gerçekten inanmak zor. Bizi ihmal etmesinin onun kontrolünde olan bir şey olmadığını hissetmek zor. Hayatın her yerinde, davranışlarımızın yüzde yüz bize bağlı olduğu öğretilir.

"Geriye dönüp tekrar yapabilseydim, çocuk sahibi olur muydum emin değilim," diye anlatıyorum Clay'e. "Mektubunda böyle diyordu."

Pizzayı kutuya geri atıyorum ve dizlerimi göğsüme çekmeden önce ellerimin tozunu alıyorum.

"Şimdi kulağa korkunç geliyor, ama o zaman gerçekten acıtmamıştı." Ona bakıyorum. "Zaten her şey her zaman boktandı, daha fazlasını beklemiyordum. Kardeşlerimin başı beladaydı, babamın hastalığı sırasında sanki kafalarında bir beyin yokmuş gibi stres yaratıyorlardı ama ben aslında şu an olduğumdan çok daha mutluydum. Kapalı kapımın ardında, müziğimle, kitaplarımla ve odamla mükemmel bir dünyam vardı. Kimseyle uğraşmak zorunda değildim. Beni kendi halime bıraktılar."

"Çocukken hayat küçüktür." Pizzasına bakıyor. "Kontrol edebildiğimiz şeylere bağlanır ve kontrol edemediklerimize direniriz."

"Evet." *Aynen öyle.* Bunu bu kadar kolay ifade etmesine şaşırdım.

Küçük odam benim alanımdı ve oraya sığınırdım. Babamın kötüleşen sağlığından, annemin... kötüleşen sağlığından, evdeki kimsenin beni anlamamasından ve her zaman ihtiyacımız olan ama asla sahip olamadığımız paradan. Tıpkı annemin karanlık yatak odası ve bütün gün izlediği filmlerin onu kendi dünyasından başka bir dünyaya götürmesi gibi, kontrol edemediğim her şeye direnerek kendimi ondan uzaklaştırdım.

Macon artık bunu yapmama izin vermiyor. Saklanmama izin vermiyor, çünkü hiçbirimizin sonunun onun gibi olmasını istemiyor. Çok fazla kafamızın içinde.

Ne yazık ki onun için artık çok geç. Annemiz bana nasıl ayrılacağımı çoktan öğretmişti.

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum, ne yaptığım, ne istediğim ve neyin doğru olduğu konusunda kafam çok karışık. Ne arıyorum ben?

"Onun gibi olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Onun da kendisi gibi olmak istediğini sanmıyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. *Biliyorum.* Çocukların onun sorunu olmadığını biliyorum. Kocasının ölümü onun sorunu değildi. Onun sorunları hep vardı.

O da en az bizim kadar nefret ediyordu.

Belki de kendini öldürmek ailemiz için bir merhametti. Bizi daha fazla sıkıntıya sokmamak için. Kardeşime besleyecek başka bir boğaz vermemek için.

Ya da belki de başından beri yapmak istediği şeyi yaptı. Gitti.

Gitmek istiyorum. Ama onları arkamda bırakmak istemiyorum. Gittiğimde beni seven insanların beni özlemesini istiyorum.

"Senden nefret etmiyorum." Mırıltısı zar zor
duyuluyor. Başımı kaldırıp dinliyorum.
"Her zaman seni düşünüyorum," diye neredeyse
ağzından kaçırıyor. Boğazımdaki yumruyu
yutuyorum.

Pizzayı elinde tutuyor, saçları dağılmış ve omzunun üzerinden dökülüyor, o kadar hareketsiz ki bakışları elindeki yemeğe sabitlenmiş. "Benim hakkımda sevdiğin bir şey var mıydı?"

Parmaklarımın uçları mırıldanıyor ve gözlerimin onun ağzında gezinmesine engel olamıyorum. Onu öptüğümde sıcaktı. Yağmurlu bir sabahta kahvenin tadı nasıl güzelse öyle.

Onu banyoya çekip kollarıma almak ve duşta öpmek isterdim. Gülümsemesini görmek isterdim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, parmakları hareket ediyor ve ben nefes almayı bırakıp onun elini tutmak istiyorum.

Yaklaşıyorum, dizlerinin üzerine yükseliyor ve eğiliyor, eli kalçamın içine giriyor ve ağzı içeri giriyor.

Ama sonra kapı pat diye açılır ve biri "Hey!" diye şarkı söyler.

Krisjen ve Amy odaya girerken Clay arkasını dönüp başka tarafa bakıyor ve ben yumruklarımı sıkarak sırtımı duvara çarpıyorum.

Lanet olsun.

"Yaşıyorsun!" Amy kıkırdıyor, Koç'un muhtemelen oda servisi isteyeceğimizi düşünmeden bizim için aldığı yiyecek kaplarını taşıyor. "Çok rahatladım." Sonra kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Sadece bir kırık lamba mı? Hepiniz hayal kırıklığı yaratıyorsunuz."

Clay, "Bütün gece yoktunuz sanıyordum," diye sorar.

Sesindeki kızgınlık karşısında gülümsememi tutuyorum. *Çıkar onları buradan Clay. Lütfen.*

Ama kapı kapanır ve Amy ile Krisjen eşyalarını bırakıp ayakkabılarını çıkarırlar. "Seni yalnız bırakmayacaktık," diyor Amy ona.

Gözleri önce bana sonra Clay'e kayıyor ve söylemeden bıraktığı şey karşısında geriliyorum. *Seni* onunla *yalnız bırakmayacaktık, demek istedi.*

Krisjen koluma buz gibi bir şey bastırıyor ve bakıyorum, bana bir soda uzatıyor. "Bu arada maça geldiğin için teşekkürler."

"Evet, çok işimize yaradı," diye homurdanıyor Amy.

Krisjen gözlerini devirerek arkadaşına bir bakış fırlattı ve ben de kutuyu elinden çekerek ona teşekkür etmek için sıkı bir gülümseme verdim.

Evet, sanki bensiz kazanacaklarmış gibi. Ve kesinlikle Clay ve ben olmadan değil.

"Sabah seni eve götüreceğim, tamam mı?" Krisjen

söyledi. Başımı sallıyorum.

"Jaeger, sen şu yatağı al." Amy soldakini işaret ediyor. "Biz diğerini alacağız."

Gözlerimi ve çenemi kaldırıp ona dik dik bakıyorum. Üçü birden. Aynı yatakta. Yani lezbiyen içlerinden birini uykusunda taciz etmiyor, değil mi? Aman Tanrım.

"Amy!" Krisjen havlıyor. "Ne, biz içeri girmeden önce biraz orospu suyu mu emdin? Kapa çeneni."

Amy acı bir kahkaha atıyor ve ben Clay'in devreye girmesini bekliyorum ama o sadece orada oturuyor, bakışlarımdan kaçıyor ve tamamen sessiz.

"Yani, eğer bir erkek burada bizimle kalmak zorunda kalsaydı, ailelerimiz birimizin onunla aynı yatağı paylaşmasını sorun etmez miydi?" Amy karşılık veriyor. "Aynı şey."

Clay'e bakıyorum, gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum ve söyleyecek bir şeyleri olduğunu biliyorum. Onların gitmesini istediğini biliyorum ama tabii ki Marymount kızlarında hiçbir şey beni şaşırtmaz. Bir zamanlar burada birkaç arkadaşım olmasını umuyordum, olmazsa da belki bana yakın olmak için fedakârlık yapmaya değeceğimi düşünen bir kişi olurdu. Ama hiçbiri kendini savunmak istemiyor. Ya bana ihtiyaçları var ya da bana tahammül ediyorlar.

Krisjen, "Seninle aynı yatağı paylaşacağım," diyor.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. "Ye beni," diyorum. "İyiliğe ihtiyacım yok."

- - -

Yağmur yağıyor, gök gürültüsü gökyüzünü çatlatıyor ve bakışlarımı pencereye çevirip damlaların camları dövdüğünü görüyorum. Gölgeler tavanda dans ediyor ve ben yatakta uzanıyorum, telefon elimde ve Trace'in kıçını beni alması için yataktan sürüklemeyi düşünüyorum.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında asılı kalıyor. *Acıtmamalı.* Farklı görülmeye alışkınım, değil mi? Gözlerimi kapatıyorum, çenem titriyor.

Kızlar kolayca uykuya daldı ama ben bütün gece uyumadım. Eve gitmeye hazırım. Nefes alıyorum, göğsüm titriyor, sessiz kalmak için mücadele ediyorum.

Ama sonra yatak arkama doğru eğiliyor, çarşaf hareket ediyor ve bir vücut sırtıma bastırıyor, kollar belime dolanıyor.

Clay'in kokusu etrafımı sarıyor ve gözlerimi açtığımda onun artık Krisjen ve Amy ile birlikte diğer yatakta olmadığını görüyorum. Bana sıkıca sarılıyor.

"Bırak gideyim," diye zar zor

fısıldadım. "Bırakamam."

Nefesi kulağımı okşuyor ve ona karşı koyacak enerjim kalmıyor. Gözyaşları dökülüyor ve ben sadece orada uzanıyorum, vücudunu benimkiyle şekillendirmesine izin veriyorum, burnunu saçlarıma gömerken beni daha sıkı tutuyor.

"Bu kadar zor olmasını istediğimi mi sanıyorsun?" Krisjen ve Amy duymasın diye sessizlikte mırıldanıyorum. "Bu bir seçim değil, biliyor musun?"

O sessiz ve ben uyuyan diğer ikisine bakıyorum.

"Bazen hissetmemeye çalıştım," diyorum. "Kendimi bir oğlanın yanında heyecanlanmaya zorlamaya ve kalbimin daha hızlı atmasını görmezden gelmeye çalıştım..."

Ama onun anladığını bildiğim için vazgeçiyorum.

Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum. Onun anlamasına ihtiyacım olduğundan değil, çünkü dünyada anlayacak çok kişi var.

Ama nedense konuşmadan duramıyorum. "Ama ben öyle biri değildim," diyorum ona. "Her yerde kadınları gördüm. Tek gördüğüm onlardı. Erkekleri aynı şekilde fark etmedim. Nasıl yürüdüklerini, güldüklerini ya da dans ettiklerini. Kendimi asla bir erkeğin kollarında hayal edemezdim." Kollarında döndüm ve karanlıkta ona baktım. "Tek hayal ettiğim birinin beni istemesiydi. Sınıfta kafamı çevirip bir kızın benim ona baktığım gibi bana baktığını görmek istiyordum. Birinin parmaklarıma dokunmasını, elimi tutmasını ya da sınıfta bana not vermesini. Birinin bana aşık olmasını istiyordum - yumuşak vücutlu ve yumuşak saçlı birini. Diğer herkes buna sahipti. Tüm o lanet filmler, aşk şarkıları ve..." Bir hıçkırıkta boğuluyorum, onu geri bastırıyorum. "Çok yalnızdım ve bir süre sonra sinirlendim."

Marymount'ta başka geyler de vardı. Yalnız olmama ihtimalim vardı ama böyle küçük bir kasabada kimse kendini ifşa etmezdi.

Ben hariç. Geldiğim yer nedeniyle zaten bir yabancıydım, o halde neden

başka bir şey saklayayım ki?

"Bazen Rüzgar Evi'ne gizlice giriyorum," diye fısıldıyor.

Göz kırpıyorum. Cenaze evi

mi? "Neden?" diye soruyorum.

Bir an sessiz kaldı ve sonra "İlk başta izlemek için" dedi.

Gök gürültüsü tepemizde yuvarlanıyor, yağmur camlarda daha da şiddetleniyor ve ikimiz de yan yatıyoruz, göz göze geliyoruz.

"Henry..." Yutkunuyor. "Öldüğünde ailem cenaze müdürünü aradı ve onu hangi hastaneden alacaklarını bildirdi," diyor bana, sesini aramızda tutarak. "Annem paramparça olmuştu ve Bayan Gates onun elini tuttu ve 'Ona çok dikkat edeceğim' dedi."

Bayan Gates cenaze müdürü. Zaten yeterince zor bir iş, bir de çocukları gömülmeye hazırlamak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Clay bana "İnsanları tekrar bir araya getiriyor," diyor. "Bana insanları nasıl bir araya getireceğimi öğretmeye başladı."

Ona bakıyorum, karanlıkta yüzünü zar zor görebiliyorum ama dinlemeye devam ediyorum çünkü bunu başka kimsenin bildiğini sanmıyorum.

"Biz gittiğimizde ne olacağını bilmem gerekiyordu," diyor. "O gece bunu aklımdan çıkaramadım. Nasıl yalnız olduğunu."

Çocuk daha on yaşındaydı.

"Üşüdüğünü ya da korktuğunu düşünmediler," diye devam etti, "ben de yanına gittim. Bodrumun penceresini kırıp içeri girdim ve onunla kaldım."

Ellerimi yanağımın altına sokuyorum, o da aynısını yapıyor, acele etmiyor.

"Bayan Gates beni ertesi sabah buldu." Onu izliyorum. "Dolabının önündeki duvara yaslanmış uyuyordum. Beni eve göndermeye çalıştı. Neredeyse ailemi arayacaktı ama ben gitmeyi reddettim. Görmek istedim. Biz öldükten sonra ne olduğunu görmem gerekiyordu. Kardeşimin nereye gittiğini."

Eminim mücadele etmiştir. Kimse Clay'e hayır diyemez. Muhtemelen geçirdiği öfke nöbetini hayal ederek neredeyse gülümsüyorum. Sadece on dört yaşındaydı.

"Çok telaşlıydı." Clay'in sesindeki eğlenceyi duyuyorum. "Ne yapacağını bilmiyordu. Annemle babam izlememe izin verdiğini öğrenselerdi onu öldürürlerdi." Durakladı ve sonra devam etti. "O sabah Johnny Caesar geldi. Onu hatırlıyor musun?"

Bizden yedi ya da sekiz yaş büyük yerel bir rock yıldızı. Onu haklarından ve telif ücretlerinden mahrum bırakan küçük bir plak şirketiyle birkaç albüm yaptı, ancak bunun altından kalktı. Büyük bir plak anlaşması yaptı ve büyük bir çıkış yakalamak üzereydi. Dünya çapında bir süperstar olmak üzereydi.

Clay, "Başının belaya girmesini istemiyordu ama bilmem gerekiyordu ve o da anlayışla karşıladı" diyor. "Geride durdum, çok geride ve onu mumyalamasını izledim. Onu yıkamasını. Araba kazasından kalan yaraları sardı. Kollarındaki izleri ve yüzünün ne kadar zayıfladığını. Saçını kesti. Ona makyaj yaptı. Onu giydirdi."

O cenazedeydim. Army'nin bir arkadaşıydı.

"Yeniden canlı görünüyordu," diye devam ediyor, teninde şimşekler çakıyor. Onu tekrar bir araya getirdi, böylece eminim olmak istediği gibi hatırlanabilecekti. Yeniden on dokuz yaşında görünüyordu, önünde koca bir hayat vardı. Hayat onu parçalara ayırmadan önce."

Annem muhtemelen farklı bir şekilde hatırlanmak isterdi. Ya da daha iyi. Cenaze töreninde onu en güzel kıyafetleriyle görmenin bizi rahatlatacağından emin değilim, cenazeyi karşılayabilseydik bile, ama insanlar nasıl öldükleriyle hatırlanmayı hak etmezler.

"Kardeşimi hazırlarken onu izlememe izin vermedi elbette ama Henry gömüldükten sonra ben..." Tereddüt etti. "Geri gelmeye başladım. Tekrar tekrar geri döndüm - yardım ettim, öğrendim - çünkü telefonu her çaldığında birinin ona ihtiyacı oluyor. Birileri rehberlik ve teselli arıyor ve bana hayatın kısa olduğunu hatırlatmaları gerekiyor. Öldüğümüzde ne olacağını bilmiyorum..." Nefes alış verişi titriyor ve ben daha da yaklaşıyorum. "Ama hayatın çok kısa olduğunu biliyorum. Yarın diye bir şey yok. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar," diye tekrarlıyorum.

Ve uzanıp yüzüne dokunuyorum. *Clay.* Endişe ve öfke çizgilerini düzeltiyorum. Kavga ve acı. Başparmağımla gözyaşlarını siliyorum, sıcak tenini ve şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak şey olduğunu hissediyorum.

"Livvy," diye inliyor, bana doğru kıvranıyor.

"Clay."

İçine eğilip nefes veriyor, sıcak nefesi ağzımın üzerinde dolaşıyor ve kolunu yavaşça belime dolayarak beni kendine çekiyor.

"Korkuyorum," diye
mırıldanıyor. "Ben de
korkuyorum."

Ona hâlâ güvenmiyorum. Bunun bir hata olduğunu biliyorum.

Ama lanet olsun, onu bir kez hissetmeliyim. Her şeyini. Sadece bir kez.

Sikerim böyle işi.

Onun çözüldüğünü hissetmek istiyorum.

Alt dudağımı dişlerinin arasından ısırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, bunu tüm vücudumda hissediyorum ve elimi uyku şortunun içine ve onun

içine doğru kaydırıyorum

Bacaklarının arasındaki çıplak teni hissettiğimde titriyorum.

Nefesini içine çekiyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor ve o kıpırdandıkça ben gülümsüyorum.

Hepsi bu kadar. Bu kadar olabilir.

"Bize öğrettikleri şey için yaratılmadım," diye fısıldıyorum, parmaklarımı usulca amının üzerinde gezdirirken. "Ben bunu hissetmek için yaratılmışım."

Pürüzsüz teni bir ziyafet gibi ama tek düşünebildiğim ağzımda nasıl bir his uyandıracağı.

Bana tutunuyor. "Kıyafetlerimi çıkarma, tamam mı?" diyor. "Görmelerini istemiyorum."

"Kıyafetlerini çıkarıyorum."

İnliyor, acı çekiyormuş gibi görünüyor. Ama

bana karşı koymuyor.

"Bunu bir kasırga için durdurmayacağım," diyorum ona. Kolumu onunla yatak arasına sokuyorum ve amını okşayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Onu yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüyorum, dilimi boynundan yukarı kaydırıyorum ve vücudumu onunkine sürtüyorum. Dudağını emiyorum, daha fazlası için geri dönüyorum. Tadı, çok hızlı gidersem aklımı kaçıracağım ve kontrolümü kaybedeceğim bir uyuşturucu gibi. Yavaşlamam gerekiyor.

Kalçasını parmağımın altında yuvarlarken klitorisinin nabzının attığını hissediyorum, kalçalarını pompalamaya başlıyor ve beni arıyor.

Omzumun üzerinden bakıyor, zor nefes alıyor. "Bizi görecekler."

"Durmamı ister misin?"

Sana dokunmamı söyle. Bana dokunmak istediğini söyle.

Kollarını çekiyor ve bana bir ıstırap vuruyor, ta ki... elleri aramıza dalana ve gömleğinin düğmelerini açana kadar. Kalçalarım ısınıyor, klitorisim zonkluyor ve odada tekrar şimşekler çakıyor, gömleğini benim için açarken güzel vücudunu aydınlatıyor.

Elimi içeri daldırıp bir göğsünü avuçluyorum ve sert meme ucu avucumu karıncalandırıyor.

Titriyor, ölmek üzereymiş gibi bana tutunmaya çalışıyor ve ben de onun üzerine yuvarlanıyorum, ikimiz de hızlıca kontrol etmek için diğer yatağa bakıyoruz. Krisjen en yakınımızda, cenin pozisyonunda kıvrılmış, bizden uzağa bakıyor ve Amy yüzüstü yatmış, başı diğer duvara dönük.

Tekrar Clay'e bakıyorum, yumuşak, pürüzsüz teni elimi dolduruyor ve aşağı inip onu sertçe öpüyorum.

Üstümü yukarı çekiyor, elleri sırtımda ve kalçalarımda geziniyor, hala istediğini yapamayacak kadar çekingen. Çıplak teninin tadını çıkararak gömleğini tekrar açıyorum ve sonra oturup dikkatlice ve sessizce üstümü başımın üzerinden çekiyorum.

Gömleğimi indiriyorum, Clay'in beni izlemesini izliyorum, gözleri vücudumda geziniyor. Beni çıplak gördüğünü biliyorum, ben de onu gördüm ama bu şekilde değil. Bu bizim için.

Doğrulup belimden tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor, nefesinin sıcaklığı göğsüme düşüyor.

"Hâlâ korkuyorum," diye

fısıldıyor. Saçlarını okşuyorum.

"Ben de korkuyorum."

Gömleğini çıkarıyorum, ikimiz de Krisjen ve Amy'ye tekrar

bakıyoruz. Hala bir hareket yok.

Banyoya girmeliyiz. O benim odama, ben de onunkine girene kadar beklemeliyiz, risk yok.

"Sorun değil," diyorum. "Ne zaman istersen dururum. Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

Elimi karnında aşağı yukarı gezdirip göğsünü nazikçe sıkarken, "Farklı hissedeceğimden korkuyorum," diyor.

Sonrasında kendini kötü hissedeceğinden endişelendiğini söylüyor.

Kadınlar için seks konusunda utanç duymak kolaydır. Doğal olması gereken şeyler için kendimizi kirli hissetmekte iyiyizdir. Yanlış hissedeceğinden korkuyor. Bir şeylerin değişeceğinden ve kim olduğu bilgisinin kaybolacağından. Biraz acıyor.

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Ona bakıyorum. "Seks önemli bir şeydir."

"Öyle olacağını

düşünmemiştim." "Neden?"

"Yani seninle," diyor. "Düşündüm ki..." "Gerçek

olmayacağını düşünmüştün."

Çünkü ben fetişistim.

Bana bakıyor, ben de üzerinden i n m e k için hamle yapıyorum ama kalçalarımdan tutup beni orada tutuyor.

"Fark etmez sanmıştım," diye mırıldanıyor. "Önemi v a r . Seni çok istiyorum ve durmayacak diye korkuyorum Liv."

İçim parçalanıyor ve onu yatağa geri itiyorum, yüzünü okşarken teni benimkine değiyor.

Gözlerimin içine bakıyor ve sonra... bacakları açılıyor ve ben onların arasına giriyorum. Sıcaklığımız şortlarımızın ince kumaşından sızıyor ve onun altımda olduğunu hissettiğimde başım dönüyor... Tanrım.

Çenesini sıkıyorum. "Konuşmaya devam et Collins," diye kısık bir sesle dudaklarının arasından hırlıyorum. "Bana daha fazlasını anlat. Bana borçlusun."

Vücudumun altında kıvranıyor ve bunun için can atıyor ve onun ellerimde olmasına ve bu kadar uysal olmasına bayılıyorum. Kalçalarımı yuvarlıyorum, öpücük üzerine öpücük için içeri girerken ona sürtünüyorum.

"Gülüşünü seviyorum," diyor titreyerek. "Seni hiç güldüremedim ve seni uzaktan gördüğümde başkasının gülmesinden nefret ediyorum. Ama ben de seviyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Beni mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Bu küçük örgülerin nasıl olduğunu merak ediyorum." Saçlarıma dokunuyor. "Sinirsel bir alışkanlıksa, bilerek yapıyorsun ya da belki bakıcılık yaptığın küçük bir kız saçınla oynuyor..." Ağzına o kadar yaklaşıyorum ki sıcaklığını hissedebiliyorum. "Matematik dersinde onlara bakıyorum," diye fısıldıyor.

Onun beni özlediğini düşünmek, derimin altında baloncuklar patlıyormuş gibi hissettiriyor. Beni istemesini. Callum Ames koridorda dolaşırken, onun gerçekten ne yapmaktan hoşlandığından habersiz, masamın üzerinde iki büklüm olmasını istiyorum.

"Sabahları seni düşünüyorum," diye devam ediyor. "Uyandıktan hemen sonra. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Ellerini tutup başının üzerinde sabitliyorum, kalçalarımı döndürüp ona sürtünüyorum, daha hızlı ve daha hızlı. Arkadaşlarını kontrol etmek için başını çeviriyor, ben de çenesine ve boynuna öpücükler konduruyorum.

"O arabada seninle birlikte olmak istedim," diye mırıldanıyor.

Öyleydin.

Sırtını dikleştiriyor, dişlerinin arasından hava emiyor. "Seni yemeyi o kadar çok istiyorum ki" diye inliyor, "vücudunu dişlerimin arasında hissedebiliyorum."

Şimşek çakıyor, sıcak, küçük ağzı ben iterken benimkinden bir santim açık duruyor. Gök gürültüsü onun iniltisini örtüyor ve ben hareket ederken çarşaf sırtımdan aşağı düşüyor, onu kuru sikiyorum ve amımı onunkine sürtüyorum.

Bileklerini serbest bırakarak vücudunun aşağısına doğru ilerliyorum, meme ucunu ağzımla kapatırken göğsünü sıkıyorum. Küçük nokta dilimin üzerinde çok sert ve gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor. *Kahretsin*. Klitorisim zonkluyor, her şey çok sıcak. Çok yumuşak. *Tanrım,*

çok yumuşak.

Ağlamaya başlıyor ve elimi ağzının üzerine kapatıyorum, öperken, emerken, kemirirken ve çekiştirirken bir saniye bile hızımı kesmiyorum. Vücudu bir

Lanet olası ziyafet. O kadar mükemmel ki. Kemerler, kıvrımlar, güzel saçlar, ağız ve...amcık.

Tanrım, onu tatmak istiyorum. Bacaklarımın arasındaki nabız davul gibi atıyor, kalçalarım yanıyor.

Bakışlarımı Krisjen'in yüzüstü döndüğünü görmek için çeviriyorum ve Clay'in vücudunun benimkinin altında gerildiğini hissediyorum. Krisjen'in ağzı biraz aralanıyor ve nefes alış verişinin sabit ritminin devam ettiğini duyuyorum.

Clay'den bir lokma alıyorum, diğer göğsünü yumrukluyorum ve tırnaklarımı etinden uzak tutmaya çalışıyorum. Avuçlarım vücudunda aşağı yukarı kayarken, dokunurken, kavrarken, tadını çıkarırken diğerini de yiyerek taraf değiştiriyorum...

"Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Nasıl...?"

Karnını yalıyorum, gittikçe daha aşağılara iniyorum, kalbim onu ilk kez yalama düşüncesiyle kalp krizi geçiriyormuş gibi çarpıyor. Bunun için onu sessiz tutabilir miyim bilmiyorum. İstiyor muyum bilmiyorum.

Vücuduna geri dönüp göğüslerimi onunkilere bastırıyorum, bacaklarının arasına girerken başını ellerimle tutuyorum. Neden bilmiyorum ama onların uyanması konusunda endişelenmesi hoşuma gidiyor. Clay'in beni tahrik eden kötü bir şey yaptığını düşünmesi değil. Kendini durduramaması. "Bir erkeğin bize yapabileceği her şeyi birbirimize yapabiliriz," diye fısıldıyorum, sahada söylediğim aynı şeyi tekrarlayarak. "Senin içinde olabilirim." Elimi bacaklarımızın arasından aşağı kaydırırken dilimle kulağına fiske vuruyorum. "Bana binebilirsin."

Ve şortunun kumaşının arasından küçük bir çukur bulup parmaklarımı içine bastırıyorum.

"Benden istediğin her şeyi yapabilirim," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor, dışarıdaki bulutları delen loş ışık yüzünü biraz daha aydınlatıyor ve sonra... parmaklarını vücudumda gezdiriyor ve şortumu, külotumu ve her şeyimi aşağı iterken gözlerimi tutuyor.

"Bedenimi terk etme," diyor. "Tek istediğim bu."

Gözlerini kapatıyor, saçlarımı avuçluyor ve başımı tekrar aşağıya çekip boynumu öperken diğer eliyle kıyafetlerimi çıkarıyor.

Evet.

Onu derinden öpüyorum, dilimi içine daldırıyorum ve göğsünü nazikçe avuçlarken onunkinin tadına bakıyorum. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum, ağzına nefes nefese, küçük öpücükler bırakıyorum ve şortunu çıkarmadan önce vücudumu tam istediği gibi onun üzerinde tutuyorum.

Teni benimkine yapışıyor, her şey zaten çok sıcak.

Parmaklarımı aramızda, külotunun içine ve onun içine doğru kaydırıyorum ve nefesi kesiliyor, elleri hemen kendini örtmek için aşağıya dalıyor.

Küçük öpücükler bırakırken gülümsememi boynuna saklıyorum. Utangaç olması hoşuma gidiyor.

Herhangi biriyle olabileceği gibi.

Bu onun için gerçek.

Kulağını kemirirken yavaşça ellerini çekiyorum. "Bırak Clay."

Göğsü titriyor, nefesi kesiliyor. "Görmelerini istemiyorum."

"Görmeyecekler, bebeğim."

Biraz zaman alıyor ama ellerini bırakıyor, ben de vücudundan aşağı doğru kayıyorum, çıplak göğüsleri yuvarlak ve dolgun, meme uçları tavanı gösteriyor.

Önce onu okşuyorum -bacaklarının arasındaki yumuşak deriyi, kalçalarının içini, içindeki çıkıntıyı.

İnliyor, bana tutunuyor ve bacaklarını kapatmak için hamle yapıyor ama ben elimi kalçasına dolayarak dudaklarımı amına bastırıyorum.

"Bacaklarını aç Clay," diye fısıldıyorum onun sıcaklığına karşı.

Titriyor, nefesim gıdıklıyor ve sırtının tekrar kavislenmesini izliyorum, o kadar çıplak ve güzel ki uyanırlarsa göz önünde olacak.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Onu almak istemiyorum. Onun istemesini istiyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip kafa derime soktuğunu hissediyorum. "Yala beni," diye yalvarıyor.

Bana sıkıca sarılıyor, kafa derim biraz yanıyor ama umurumda değil.

Diğer elimi kıçının altından geçirip onu yerinde tutuyorum ve külotunu yana çekip öpücük için dalıyorum. Onu ağzıma alırken dudaklarım alev alev yanıyor, tadına bakıyorum...

Ve aniden, çok acıktım. Dilimde tatlı ve sıcak, vücudu titrerken inliyor. Yumrukları sıkılıyor ve göğüsleri jöle gibi sallanıyor ve ben artık yavaş gidemiyorum.

Onu rahatlatarak öpüyorum, ısırıyorum ve tenini yalıyorum, dişlerimle hafifçe çekiştiriyorum. Rahatlıyor, beni kendine doğru bastırmaya ve ağzımın içinde yuvarlanmaya başlıyor, Clay'in istediği bir şey olduğunda yapmakta çok iyi olduğu gibi talepkârlaşıyor.

İşte benim kızım.

Bacaklarını daha da açarak bana doğru yaklaşıyor, vücudu yatakta bir dalga gibi yuvarlanıyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Dilimi sürükleyerek, yumuşak, uzun vuruşlarla yukarı ve aşağı getiriyorum, ileri geri, tekrar ve

tekrar. Vücudu geriliyor, daha fazlasını istiyor, ben de hızımı artırıp klitorisine dalıyorum ve öyle sert emiyorum ki başı yastıktan fırlıyor. Korku içinde diğer yatağa bakıyor, ben klitorisini emerken, ovarken, daire çizerken ve dilimle sık sık dişlerimin arasına çekerken sarsılıyor.

Sonra, gözlerimi yukarı dikip yüzündeki ifadenin verdiği coşkunun tadını çıkararak dilimi amına sokuyorum.

Kaskatı kesiliyor, saçlarımı bırakıp kollarını başının üzerine atarak nefes nefese kalıyor ve eğiliyor.

"Livvy..." İnliyor ve dilimi içinde gezdiriyorum, başparmağımla klitorisini daireler çizerek ovuyorum.

Biliyorum, bebeğim. Biliyorum.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Hoşuna gittiğini biliyorum." "Evet," diye ağlıyor, sesi çok savunmasız geliyor.

"Devam etmemi ister misin?"

Başını sallıyor. "Durma."

"Ne zamandır ellerini eteğimin altına sokmak istiyorsun Collins? Söyle bana."

Saçlarımı tekrar kavrıyor ve nefes alışından boşalmak üzere olduğunu anlıyorum. "Çok uzun," diye pantolonunu indiriyor. "Seni her boş sınıfta duvara yaslamak ve külotunu indirmek istiyorum."

Karnımda ısı birikiyor ve ben de boşalmak üzereyim. *Kahretsin.*

Ama tam o sırada komodinden bir alarm sesi geliyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ne?

Parlak bir ışık aniden yanıp sönerken Clay donakalır.

CLAY

Birinin telefonunun ışığının yandığını ve standart bir jingle çaldığını görünce kafamızı sallıyoruz.

Kahretsin.

Amy mızmızlanıyor, Krisjen esniyor ve çarşafın altında bir hareket görüyorum. *Oh, Tanrım.* Çırpınarak onu üzerimden itiyorum ve Krisjen yatakta doğrulup telefonunu alıyor, Liv'le ben de yorganı üzerimize çekiyoruz. Atleti aramızda duruyordu ve ben onu alıp yorganın altına sokuyorum.

Kanım hala sıcak akıyor, uyluklarımın arasındaki nabız atıyor ve vücudumu serin bir ter kaplıyor.

Hay sikeyim. Saat kaç oldu? Pencereye bakıyorum, yağmur ve gök gürültüsü dinmemiş olsa da içeriye ışık girdiğini görüyorum. Koç genelde yedi ya da sekizde bizi buradan çıkarır. Kalkma vakti geldi mi?

Krisjen karanlıkta yataktan kalkıyor ve Amy uzanarak yorganı üzerinden atıyor.

Zihnim koşuşturuyor. Ya bir şey duydularsa? Ya gördülerse?

Ya yatağa uzandıklarında çıplak olduğumu fark ederlerse? Kıyafetlerim nerede?

Elimi ağzıma kapatıyorum, nefes alışımı duymalarından korkuyorum ve korktuğumdan mı yoksa ne kadar iyi hissettirdiğinden aklımı kaçırmak üzere olduğumdan mı emin değilim.

Duramadım.

Krisjen karanlıkta bize bakıyor ve esniyor. "Hey, yatakları mı değiştirdin? Üzgünüm, uyurken solucan gibi oluyorum."

Boğazımı temizliyorum, omzumun üzerinden ona bakarken ağzım zımpara kağıdı gibi. "Evet, sorun değil," diye boğuk bir ses çıkarıp sersemlemiş numarası yapıyorum. "Yine de alarmın berbat. Sanırım tüm doğu sahilini uyandırdın."

Amy homurdanıyor ve Krisjen alaycı bir ses çıkararak yatağın altından kapüşonunu alıp üzerine geçiriyor. "Ben de derin uyurum."

"Yani hepimiz acı çekmek zorunda mıyız?" Homurdanıyorum.

Parmaklar yorganın altında beni buluyor, bacaklarımın arasını okşuyor ve Liv'in elini tokatlayarak uzaklaştırıp ona ters ters bakarak bir nefes çekiyorum.

Bana her zaman kontrolün bende olmadığını hatırlatan o sırıtışı atıyor. Pek sayılmaz.

"Çok ıslaksın." Kendinden memnun fısıltısı zar zor duyuluyor. Bunu hissedebiliyorum. Tanrım, tatmin olmaktan çok uzağım. Şimdi kızgınım.

Krisjen ayaklarını Vans ayakkabılarının içine sokuyor, telefonunu ve cüzdanını alırken dağınık saçları başının üstündeki dağınık topuzun etrafında uçuşuyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve tekrar esniyor. "Starbucks'a gidiyorum," diyerek kapıya doğru ilerliyor. "Döndüğümde duş almak istiyorum."

Liv parmağını ağzına sokuyor ve parmağını ıslatıp tekrar yorganın altına kaydırarak amımı parmaklarken onu izliyorum.

Onu durdurmak için elini tutuyorum ama gözlerimi tutuyor ve dünyada tek istediğim üzerine tırmanıp işini bitirmek.

Yorganı boynuma kadar çekiyorum, karanlık odada bacaklarım onunkilerle iç içe geçiyor ve ona uzanmamak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Benden kaçamayacaksın," diye sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle konuşuyor. "Çünkü ışıklar yanar yanmaz yine Bitchie Cunterson olacaksın ve seni bozan benmişim gibi incilerine sarılacaksın, sonra da sırf bundan hoşlanmadığını kanıtlamak için gidip o sikle yatacaksın."

Bacaklarımın arasında yumuşak ve nazikçe sürtünerek daireler çizerken dudaklarımı yalıyorum, ter damlacıklarının tadına bakıyorum. Göz kapaklarım titriyor.

Krisjen'e "Tarçınlı soya latte," diye sesleniyorum. "Liv siyah istiyor." "Olumlu."

Belki ona yeterince büyük bir sipariş verirsek, Amy'yi de yanında götürür.

Ama sonra Amy bağırıyor, "Ve bir chai tea latte! Bir pompa vanilya, bir pompa fındık! Ve bir kruvasan!"

"Tanrım," diye bağırıyor Krisjen. "Ben sizin garsonunuz değilim."

Amy olmadan çıkarken kapı çarparak kapandı. Tam çığlık atacaktım ki Amy yataktan fırladı. "Önce ben duş alacağım," dedi.

Yatağın yanından geçiyor, ışıklar hâlâ kapalı ve banyoya girip gözden kayboluyor. Işık yanıyor ve kapıyı kapattığında tekrar kararıyor.

Nefes veriyorum. "Çok yakındı."

Kaybedecek bir an bile olmadan Liv içeri dalıyor ve ben de onu

kucaklayıp kollarıma alıyorum. "Bu gece bataklığa gelmelisin," diye fısıldıyor. "Kimse bizi durduramaz."

"O zamana kadar bekleyemem." Acı içindeyim. Onu itiyorum, üzerine çıkıyorum ve ellerini başının üzerine kaldırıp yatağa sabitliyorum. "Sen benimsin, Jaeger." Onu öpüyorum, ağzımı onunkine batırıyorum, güçlü ve sert, sıcak dili ağzımın içine kayıyor. "Benimsin."

Ellerini bırakarak aşağı kayıyorum, her iki göğsünü de avuçluyorum ve ağzımı birinden diğerine hareket ettiriyorum, etinin hissi tenimin altında bir ateş yakıyor. *Sikeyim, evet.*

Saçlarımı yumrukluyor, beni kendine çekiyor ve duşun açıldığını duyar duymaz beni yukarı itiyor, külotumu yumrukluyor ve vücudumdan yırtıyor. Kumaş çığlık atıyor ve ben daha fazla dayanamadan önce gözlerinin nasıl ısındığını, vücudumu nasıl içine çektiğini takdir etmek için zar zor zamanım oluyor.

Onun üstüne çıktım. "Ne yapacağım?" diye soruyorum. "Ne yapacağını biliyorsun."

Neyin iyi hissettirdiğini biliyorum. Bacaklarının arasındaki sıcaklık kasıklarıma vuruyor, ince saç şeridi uyluklarımın arasındaki her siniri elektriklendiriyor. Ben çıplak olsam da onun çıplak olmamasına bayılıyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Sol dizimi onun yanında büküyorum ve sağ dizimi bacağının altından geçirerek onu açıyorum. Aşağı uzanıyor, kıçımı kavrıyor ve merkezini benimkine yerleştiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, başımı geriye atıyorum ve inliyorum, homurdanmadan ve göğsümü onunkine bastırıp gıcırdatmadan önce yarım saniye kadar tereddüt ediyorum.

Kalçalarımı döndürüyorum, kendimi tekrar tekrar ona sokuyorum, daha hızlı ve daha hızlı, ter sırtımı kaplarken klitorislerimiz acı verici, tatlı küçük daireler halinde birbirlerinin üzerinde yuvarlanıyor. Bir inilti bedenimi dolduruyor, sürtünme o kadar iyi ki.

"Clay..."

Ama çenesini tutuyorum, yanağına doğru fısıldarken sıkıca sıkıştırıyorum. "Şşşt." Yüzündeki coşkuyu izliyorum. "Sen benimsin. Her zaman benim oldun. Ne zaman istersem. Sen benim lanet kızımsın."

Kıçımı yuvarlayarak onu beceriyorum, karnından gelen ter beni ısıtırken göğüsleri bana yapışıyor ve kalçalarım daha fazlasına ihtiyaç duyarak daha hızlı hareket ediyor.

Islak sıcaklığımız birbirine karışıyor ve parazit kafamı dolduruyor. Düşünemiyorum. Sürtünüyoruz, sikişiyoruz ve hızlanıyoruz, klitorisi benimkine sürtünüyor.

"Ugh," diye nefes alıyorum, çarşaf aşağı düşüp bizi içeri giren herkese gösterirken onu sertçe öpüyorum.

Ellerinde daha sert ve daha hızlı ittikçe orgazmım artıyor, elleri kıçımı

kavrıyor ve beni içine çekiyor. Ben arkama yaslanıp doğruluyorum, o da kalkıp memelerimden birini emmek için ağzını sokuyor.

Boynunu kavrıyorum. "Seninle oynamayı seviyorum."

Göğsümü öpüyor ve dişliyor, dişleriyle meme ucumu çekiştiriyor. "İstediğini biliyorum." Diliyle bana vuruyor. "Ne zaman istersen."

Her zaman istiyorum.

Onu tekrar aşağı iterek, ağzının üzerinde geziniyorum. "Seni içimde istiyorum," diye fısıldıyorum.

İnliyor, ağzı açık kalıyor ve boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Kirazın hâlâ duruyor mu?" diye soluk

soluğa soruyor. Başımı sallayarak

saçlarını okşuyorum.

Gözleri kısılıyor ve henüz boşalmamaya çalışarak dişlerini sıkıyor. "O hiç...?"

"Bacaklarımın arasında mı?" Onun için bitiriyorum. "Sadece sen."

Yüzümü tutuyor, burnu benimkinden bir santim uzakta, gözlerimin içine bakarken beni yemek istiyormuş gibi bakıyor.

"Yatağımda kendini kaybetmeni istiyorum," diye

fısıldıyor. Onun yatağında.

"Ne zaman istersem,"

diyorum. Başını sallıyor.

"Benim yatağımda."

Tamam, evet.

"Söz veriyorum," diyorum onu derinden

öperek. Benim yerim onun yatağı.

Karnımı ısı sarıyor, kalçalarımın arasında karıncalanmalar yayılıyor ve sola doğru eğilerek ona daha iyi sürtünmek için açıyı kovalıyorum. Elim boğazındayken ve eli göğsümü sıkarken haykırıyorum.

"İşte bu Collins," diye nefes alıyor. "Sik beni."

Duş kapanıyor, kalbim duruyor ama yapamıyorum.

"Geliyorum." Saçlarımı kavrıyor, beni kendine çekiyor. "Daha

hızlı."

Daha hızlı öğütüyorum, onun üstünde olmanın verdiği hissi seviyorum.

"Hadi, hadi, hadi..." diye bağırıyor, onu da kovalıyor. Nefesi kesiliyor, nefesi kesiliyor ve sonra dudaklarımı ısırıyor, orgazmı patlarken beni alttan beceriyor.

"Oh, Liv," diye bağırıyorum. "Siktir!"

Pompalıyorum, çok ıslak ve kaygan, gidiyorum, gidiyorum, gidiyorum...

Sırtımı kamburlaştırıp başımı geriye atıyorum ve son bir kez sertçe içine giriyorum; kanım kaynıyor, ter gözeneklerimi soğutuyor ve içim boşalıyor.

Üzerine yığılıyorum, nefesimi toplamaya çalışırken gözlerinin içine bakıyorum.

Alnımdan öpüyor, zor nefes alıyor. "Tanrım, çok güzel bir vücudun var."

Tek yapabildiğim yarım bir gülümseme, ona dokunmayı sevdiğimi söyleyemeyecek kadar bitkinim.

Onu öpmeyi, koklamayı ve tatmayı

seviyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Ama ben bir iki el daha atamadan banyo kapısının açıldığını duyuyoruz.

Liv'in gözleri benimkilere kayıyor ve ben onun üzerinden atlayarak yorganı üzerimize çekip kıyafet arıyorum.

Kahretsin.

Yorganın altında şortumu ve üstümü bulup üzerime geçiriyorum, gömleğimin düğmelerini ilikleyemeden kapı açılıyor.

Kapıyı kapalı tutuyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve yatakla duvar arasında bir şey arıyormuş gibi yapıyorum.

"İyi misin?" Amy banyodan çıkarken soruyor.

Başımı kaldırdım, kalbim hâlâ çarpıyordu. "Sarı Chucks ayakkabılarımı gördün mü?" Sinirlerimi gizlemeye ve sesimi çelikleştirmeye çalışarak soruyorum.

Liv'in şortunu yerde görüyorum ve ayağımla yatağın altına kaydırıyorum.

Yatağın üzerine bir ayakkabı düşer. "Bir tane var,"

diyor Amy. "Teşekkürler."

Liv'e bakmaya korkuyorum. Onu tanıyorsam, muhtemelen

gülümsüyordur.

"Bana beş dakika verin." Amy başının etrafına sardığı havluyu tutuyor, kıyafetlerini havluyla sarılmış vücuduna yapıştırıyor. "Şu saç maskesini durulamam lazım, sonra duş alabilirsin."

"Acelem yok," diye cıvıldıyorum.

Amy tekrar banyoya kapanıyor, ben de Liv'in şortunu yatağın altından alıp diğer tarafa geçiyorum, ona fırlatıyorum ve gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Aynada kendimi görüyorum, saçlarım kasırga geçirmiş bir kuş yuvası gibi sarmallar halinde.

Vücuduna bakmaktan kaçınarak yorganı üzerinden çekiyorum. "Giyin."

Tatmin olmadım. Neredeyse değil ve her yerim ağrıyor. Onu bırakmak istemiyorum. Kollarından ayrılmak istemiyorum.

İç çekerek yataktan kalkıyor ve çarşafın üzerinde siyah külotunu görüp alıyorum.

Elimdeki diğer çifti düşünerek onlara bakıyorum.

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum yatağa otururken. "Gürültü yapmak istiyorum."

Önümde duruyor ve gözlerimi kaldırıyorum, pürüzsüz karnını ve çarşafların altında onu tatma sırasının bana gelmesini nasıl istediğimi görüyorum.

Ona bakarken bile içimde bir şeyler acıyor, irkiliyorum. İç çamaşırlarını açarak eğiliyor ve içine girmesini bekliyorum. "Bu gece bende kal," diyor bana.

Duşun açıldığını duyduğumda külotunu bacaklarından yukarı çekiyorum. Liv atletini giyiyor. "Bütün ailen öğrenecek," diyorum.

Sustu ve ben yanlış bir şey söylediğimi anladım.

Gözleriyle karşılaşıyorum, gözlerinde bir soru görüyorum. "Bana öyle bakma." Yatağın üzerinden şortunu alıp giymesine yardım ediyorum ve onu neden giydirdiğimden emin değilim. "Hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Tüm dünya bu konuda bir fikir sahibi olmadan önce bırak da tadını çıkarayım."

"Rahatla, Clay." Saçımı gözümün önünden çekti. "Seni ele vermeyeceğim. Sessiz kalmak istiyorsan, bu bana da uyar."

Neden?

Başımı ona doğru eğdim.

Omuz silkiyor. "Yani, bu bir ilişki gibi değil, değil mi?"

Şey... Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. *Sanırım çıkmadı. Bu* kadar ilerisini düşünmemiştim.

Benim için tek seçenek o. Dünyada istediğim tek şey o.

"Birkaç ay içinde sen bir üniversiteye gideceksin," diyor, "ben de başka bir üniversiteye gideceğim. Ve hala senden hoşlandığımdan tam olarak emin değilim, yani..."

Bunun üzerine gülümsedim. "Benden hoşlanıyorsun." Parmaklarımı bacaklarının üzerinde gezdirerek onunla alay ediyorum. "Ve okula geri dönüyorsun."

Kaşlarını kaldırıyor.

"*Çok* hoş olacağım," diye oynuyorum.

Çooook hoş.

"Yani bir parça kıç beni o bok çukuruna geri götürmek için yeterli mi?"

"Herhangi bir kıç parçası değil," diye hatırlatıyorum ona. "Ve pratik yaptıkça daha da iyi olacağım."

İlk seferim olduğunu ve bana her şeyi öğretmek zorunda kaldığı için

muhtemelen sabrının tükeneceğini biliyorum ama ben hızlı öğrenirim.

Çenemi yukarı kaldırıyor, artık gülümsemiyor. "Hiçbir şeyi değiştirme," diye emrediyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve belini tutup ona bakıyorum.

İnsanların buna vereceği tepkileri istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Bu kadar. Neden istediğimi elde edemiyorum?

Sanki bu onları ilgilendiriyormuş gibi insanlarla bu tür konuşmalar yapmak istemiyorum.

Ama durmaya hazır değilim. Zaten ilişkiye girdik ve arkadaşlarım onu bir kez ya da yirmi kez becerdiğimi öğrenseler de, bu hala geri alamayacağım bir şey. Öyleyse neden birkaç kez daha olmasın?

Bu gece uyumak istemiyorum. Uykuya ihtiyacım yok.

"Okula gittiğimizde seni alması için kimseyi arama," diyorum ona. "Arka tarafa doğru yürü. Ben geçip seni alacağım." Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Benim evimde yatıya kal."

Ailem muhtemelen etrafta olmayacak, olurlarsa da bizi rahatsız etmeyecekler. Sadece bir arkadaşım ve ben; erkekler hakkında konuşur, abur cubur yer ve karanlıkta istediğimiz her şeyi yaparız. Bütün gece.

"Tamam," diyor.

Gülümsüyorum ve giyinmeyi bitiriyoruz, kafam onunla bütün gece geçirme fikriyle çıldırıyor. Sadece ikimiz.

Belki ona yiyecek bir şeyler hazırlarım. Onu sadece odamda görmek istemiyorum. Onu mutfakta, banyomda, duşumda görmek istiyorum.

Krisjen bize kahve getiriyor ve bir saat içinde hepimiz duşumuzu alıp toparlanıyoruz, önümüzde koca bir hafta sonu var, eğer akıllıysam Liv'le gizlice dolaşarak geçirebilirim.

Okula dönüş yolu tam bir işkence. Krisjen, Liv'i aldığı için onu eve bırakmayı teklif ediyor ama neyse ki Liv kabul etmiyor, onun yerine benimle otobüse binmeyi tercih ediyor.

Sağ taraftaki bir koltuğa oturuyor, ben de duraklıyorum, neredeyse onunla birlikte oturacaktım ama Amy arkamda, panikle birkaç sıra daha ilerleyip soldaki koltuğa oturuyorum.

Liv gözlerimi yakalıyor, cama yaslanıyor ve bacağını koltuğa dayayarak bana göz kırpıyor.

Daha rahat nefes alıyorum, hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum ama o bunun ne olduğunu biliyor. Yakında tüm dikkatim onda olacak.

Zaman zaman birbirimize bakıyoruz, o arkasına yaslanmış, gözleri kapalı ve kulaklıkları müzik çalarken kendimi ona bakarken bulduğum büyüler.

Az önce aramızda geçen her şeyi ve onun kokusunu hâlâ üzerimde hissedebildiğimi düşününce yanaklarım kızarıyor. Saçlarımda.

Seks yaptım. Başka biriyle. Daha önce kendimi boşalttım, ama bu artık bakire olmadığım anlamına mı geliyor? Kızlık zarım hâlâ duruyor ama bu bir ölçü olamaz, değil mi? Erkeklerde kızlık zarı yoktur ve hiç seks yapmamış olsalar da kendilerini bakire olarak tanımlarlar.

Artık bakire değilim. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. *Liv benim ilkimdi.*

Ona tekrar bakıyorum, müziğini dinleyişini izliyorum ve kendimi farklı hissediyorum. Sanırım seksin insanı değiştirdiğini düşünmek bir tür klişe. Eski "Farklı mı görünüyorum?" şakası falan.

Ama ben farklı hissediyorum. Krisjen ve Amy bekâretlerini bir süre önce kaybetmişlerdi ama ilk zamanlarından zevk almadıklarını biliyorum.

Benimki daha iyi olamazdı. Belki mahremiyet ve onu bir süre daha kollarımda tutma fırsatı dışında.

Kızlık zarımı nasıl bozacak? Peki ya korunma?

Bir şey kullanmamız gerekiyor muydu? *Kahretsin.* Google'da bir şeyler aramam lazım.

Ama önce, evim.

Otobüsten inip onu arkamda hissettiğimde gülümsememek için dudağımı ısırarak neredeyse kesiyordum. Sakin kalmaya çalışarak anahtarlarımı çıkarıyorum ama midemdeki taklaları durduramıyorum.

Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ondan ayrı bir nefes bile alamayacağım. Tanrım, bağımlı oldum.

Ama biri kollarını bana doladı ve beni kaldırıp etrafımda döndürdü. İrkildim.

Callum beni öperek, "O dövüş YouTube'a girdi, bebeğim," diye haykırıyor. "İşte benim kızım!"

Kollarında çırpınıyorum, kurtulmaya çalışıyorum. *Ne yapıyorsun? Kavga mı?*

O neden burada? Etrafıma bakıyorum, takımımın arabalara gittiğini ve ailelerin onları aldığını görüyorum. Liv'i göremiyorum.

Ellerimi omuzlarına bastırıyorum. "Bırak beni Callum."

Liv nerede?

"Merak etme," diyor. "Kafeteryada sana saldırdı. Bunu hak etti."

Dün gece sahadaki kavgadan bahsediyor. Yıllar önceymiş gibi geliyor.

Elimi tuttu. "Gel hadi. Biraz yemek yiyelim ve seni eve götüreyim." Onu göndermek için söyleyeceklerim kafamda dönüp duruyor ama omzunun üzerinden bakıyor. "Amy! Kris ve Milo'yu ara, bizimle Coco'da buluşsunlar."

Hayır. Elimi onunkinden çekip topuklarımı yere vuruyorum.

"Arabam yanımda." "Güzel." Anahtarlarımı aldı. "Çünkü benim yok. Ben kullanacağım."

Yağmur damlaları dökülmeye başlıyor ve o kamyonetime doğru yönelirken ben etrafıma bakıyorum. Liv açık kapıda durmuş beni izliyor, sağanağın ötesinde kaybolurken yağmur daha da şiddetleniyor.

"Clay!" Callum bağırıyor. "Haydi!"

"Seninle geliyoruz!" Amy tanımadığım bir adamı da yanına alarak yanımdan geçip gidiyor ve ben orada öylece durup Liv'in ayaklarının üzerinde kaydığını, yağmurun bacaklarından aşağı döküldüğünü görüyorum. O bana bakıyor, ben ona bakıyorum ve bir an sonra kaldırımdan sola dönerek uzaklaşıyor. Okulun yan tarafında kayboluyor, ona söylediğim gibi ağaçların altında saklanıyor.

Yani, onu alabilirim.

Lanet olsun. Arabama doğru koşuyorum, hepsine defolup gitmelerini söylemeye hazırım. Yapacak işlerim var. *Annemle bir prova için buluşmalıyım ya da Mimi'yi ziyaret etmeliyim ya da kavga yüzünden cezalıyım, ya da başka bir şey, ama...*

Callum yine de eve bırakılmayı isteyecektir.

"Gidelim!" diye sesleniyor tüm arkadaşlarım arka koltuktan. "Sadece..." Dişlerimi sıktım, çığlık atmaya hazırdım.

Anlayacaklar. Bir şeyler olduğunu anlayacaklar. Evime gelecekler. Konuşacaklar. Belki Amy ya da Krisjen bir şeyler biliyordur. Bu sabah dikkatli değildik.

"Kahvaltıya gitmeyeceğim," diyorum onlara. "Sormadınız bile. Yapacak işlerim var."

"Ne gibi?" Amy pries.

Sürtük. "Annemle Miami'ye alışverişe gidiyorum. Seni ne ilgilendirir?"

"Annen bunu biliyor mu?" Amy tükürür. "Çünkü bugün annemle birlikte Paskalya brunch'ı için yemek şirketiyle görüşüyor. Miami'de."

Lanet olsun. Unutmuşum.

Callum kıkırdıyor ve bana küçümseyici bir sırıtış atıyor. "Yanında başka bir adam mı var Clay?"

Ben de alay ediyorum ama duvarlar yaklaşıyor ve... Düşünemiyorum. Bilmelerini istemiyorum.

Callum'u iterek anahtarlarımı kaptım. "Kimse benim arabamı kullanamaz."

O yolcu tarafına koşarken ben de sürücü tarafına geçtim.

Liv'e mesaj atarım. Kaçıp onunla sonra buluşacağım. Bütün günümüz var. Bütün hafta sonu.

Bundan kurtulacağım.

Ama otoparktan çıkıp sola döndüğümde ve onun sağanak yağmurda yürüyen halini gördüğümde her şeyi berbat ettiğimi anladım. Ayağımı pedaldan hafifçe çektim, onun sırılsıklam olduğunu görüyordum ve durmayı çok istiyordum. Ona orada olacağımı söyledim.

Ama durmadım. Onu dikiz aynamda geride bırakarak geçiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ağlamak istiyorum.

Yapamam Liv. Özür dilerim.

Bu bir ilişki değil. Sonbaharda o bir okula, ben başka bir okula gideceğim. O bunu atlatacak.

CLAY

Üstesinden gelemez.

Aradım. Mesaj attım. Twitter'ına DM bile attım. Dün neredeyse rayları geçecektim ama tüm ailesinin önünde kapıyı yüzüme çarpmasını umursamadım.

Pazartesi sabahı okula doğru yürüyorum, gözlerimi dört açıyorum ama onun burada olmadığını zaten biliyorum. Antrenmana gelmedi, soyunma odasında yoktu ve eğer tüm hafta sonu benimle konuşmak istemediyse, kesinlikle istediğim gibi okula geri dönmeyecektir.

Annem dün elbiseyi sormuştu, sonunda onu henüz evde görmediğini fark etmişti ama Liv'in ona ne yaptığını unutmuştum. Ona biraz daha içeri almaları gerektiğini söyledim. *Kilo verdim,* yalan söyledim.

Okul ceketimi çıkarıyorum, kollarım ağırlaşmış ve kafam dağılmış. Son iki gün sis içinde geçti ve ben biraz deliriyorum. Dün bütün öğleden sonrayı Bayan Gates'le geçirmek bile yardımcı olmadı.

Callum'u oyalamak da sorun olmaya başladı. Başka bir yerden aldığını biliyorum ve daha az umursayamazdım. Onu sevmiyorum, ama ya umursamamamın nedeni bu değilse. Ya umursamıyorsam, çünkü o benim tipim değil.

Ya hiçbir erkek benim tipim değilse?

Gözlerimi etrafımda gezdiriyor, koridorda dolaşan kızlara ve oğlanlara hızlı bakışlar atıyorum. Onun gülümsemesini görüyorum. Kızın gözlerini. Kıyafetlerini giyme şeklini. Bacaklarını. Gömleğinin içini nasıl doldurduğunu. Onun gömleğinin altında nasıl göründüğünü.

Ve duruyorum, bakışlarım Ava Young'da kalıyor. *Hareket ettiğinde nasıl göründüğüne.*

Sırtına dökülen saçları. Dudaklarının yumuşaklığı. Kıyafetlerine uyumu.

Midem bulanıyor ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını hissediyorum. Başka tarafa bakıyorum.

Başımı sallıyorum, boğazımı temizliyorum ve eşyalarımı dolabıma yerleştiriyorum. *Hayır*. Sadece Liv'le ilgili bir şey. Ona takıntılıyım. Mutsuzum ve ona bağlanıyorum. O sadece bu. Benim sözümün geçtiği bir düzende çenesini kapalı tutacak biri.

Ders için adli tıp kitabımı çıkardım, fen bilimleri için geçen yılki gerekliliklerim yerine getirilmişti ama seçmeli ders kulağa eğlenceli geliyordu ve Liv'in bu dersi alacağını biliyordum. Ya da almıştı.

Ama aslında hoşuma gitti. Belki üniversitede adli tıp okumak isterim.

Belki de Bayan Gates'e yardım ederken işe yarar diye düşündüm. Gelen cesetlerden bazıları oldukça ilginç.

Sınıfa doğru yürüyorum, laboratuvara giriyorum ama girer girmez Liv'i görüyorum. Duruyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Parmak uçlarında panjurlara uzanıyor, siyah Polo'su ve eteği yukarı doğru süzülüyor ve parlak, siyah saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor. İçim acıyor. Panjurları kapatıyor, güneşi engelliyor ve arkasını dönüyor, kırmızı ruju çok güzel ve dudakları sanki hiç şişmemiş gibi görünüyor.

Öpücükler. Teni mükemmeldi, sanki altımda hiç ısınmamış gibiydi.

Artık onun üzerinde bana dair hiçbir iz yok.

Orada durup kafasını kaldırmasını bekliyorum ama kaldırmıyor.

Ona doğru ilerleyerek kitabımı onunkinin yanındaki laboratuvar masasına bırakıyorum ve McCreedy'nin masalarımıza koyduğu testlerden birini alarak hareketsiz bedenine uzanıyorum.

"Bu iş daha bitmedi," diyorum kulağına.

Arkasını dönmüyor ya da cevap vermiyor. Başı öne eğik, paketin üzerine adını yazıyor ve bir tabureyi kaydırarak yere oturuyor.

Öğrenciler etrafımızda dolanıyor, içeri giriyor ve yerlerini buluyorlar.

"Okula geri döndün," diye işaret ediyorum, paketimi de etiketleyerek.

Geri döndüğüne göre daha fazlasını istiyor olmalı. Ve bugün de çok iyi görünüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, başlarken sırtı hâlâ bana dönük.

"Bir şey söyle," diye alçak sesle homurdanıyorum. Ama o söylemiyor. Sanki burada değilmişim gibi.

Yani, ne olacağını sanıyordu ki? Tuzağa düşürüldüm ve biz çıkmıyoruz. O pizza, birlikte dostça geçirdiğimiz ilk zamandı.

Testimi ve kalemimi alıp masasına doğru ilerliyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. Bu benim laboratuvar masam değil ama olsun. "Özür dilemiyorum,"

ona söyle. "Nefes alsan iyi olur, çünkü böyle bir şey olmayacak. İkimiz de gidiyoruz, ortada bir bağlılık yok ve sen skoru biliyorsun."

Sanki ben konuşmuyormuşum gibi testine bakıyor, yazıyor ve kutuları işaretliyor.

Gözlerimi kısıyorum. Benden ne istiyor? *Benimle kavga etmesini. Bir şeyler yap!*

Ama bu Olivia'yla nasıl savaşacağımı bilmiyorum. Konuşmuyor.

Testime bakıyorum, öğretmen projektördeki zamanlayıcıyı başlatıyor ve beyaz tahtadaki ekranı yanıp sönüyor.

"Sana bekâretimi verdim," diye
fısıldıyorum. Kalemi duraklıyor.

"Fırsatlarım oldu Liv." Yutkunuyorum, özür dilemeye olabildiğince yaklaşıyorum. "Sana karşı tereddüt etmedim."

Gözlerini arıyorum ama hâlâ bana bakmıyor.

"Durmanı hiç istemedim," diyorum ona.

Daha fazlasını istiyorum.

Tekrar istiyorum. Hemen
şimdi daha fazlasını
istiyorum.

Bu okulda bulabileceğimiz tüm tenha noktalar aklıma geliyor ama beni o kadar çabuk affetmeyeceğini biliyorum.

Ronald Baxter yanımdaki koltuğa oturuyor ve Liv sonunda başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. Bakışları ağzıma düşüyor ve ayağını masanın altından benimkine sürteceğini falan düşünüyorum ama testimi alıyor, Bunsen ocağını yakıyor ve ben de gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde köşeyi tutuşturmasını, kâğıtların duman olup havaya uçmasını izliyorum.

Göz ucuyla Ronald'ın donup kaldığını görüyorum.

"Beni yağmurda bıraktın," diyor sessizce, beyaz kağıtlar siyaha dönüyor, kıvrılıyor ve soyuluyor. "O hıyarla giderken beni yağmurun altında bıraktın."

Testim küle dönerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hiçbir taahhüt benim için geçerli değil, ama söylediğin yerde olsan iyi edersin," diye ısırıyor.

Ben daha Ronald'ın söylediklerinden ne anlam çıkaracağını düşünemeden, testimi lavaboya attı ve kâğıtlarını da yanına alarak uzaklaştı.

Kahretsin.

Öğretmene bir şeyler söyleyip odadan çıkmasını izlerken çenemi esnetiyorum. Musluğu açıp ateşi söndürüyorum ve Ronald'a kendi işine bakması için bağırıyorum.

Tamam. Yani beni hemen affetmeyecek. İyi.

Ama beni affedecektir. Sadece bunu zorlamak için bu kadar ileri gitmemden hoşlanmayacak.

Ronald'ın testini kaydırıyorum, bakışını görmezden geliyorum ve onun adını silip kendi adımı yazıyorum. İlk dört soru çoktan tamamlanmıştı. *Teşekkürler, Ronny.*

- - -

Callum gözlerimin içine bakıyor, beni dans pistinde sallıyor ve su gibi hareket ediyor. Mükemmel biri. Koyu sarı saçları alnına dökülmüş ve kulaklarını sarıyor. Kusursuz cildi ve parlak gülümsemesi. Ela gözleri ve benden birkaç santim yukarıda duruşu; kontrollü, baskın, koruyucum. Ailemin benim için istediği her şey, ama hiçbir şey doğru gelmiyor. Eğer Liv olsaydı, onu kendime çekerdim. Kollarımı çelik bir bant gibi ona sarar ve ağzının vaat ettiklerinin tadını çıkarırdım.

Dört duvarın üçünü kaplayan aynalarda bizi görüyorum, son duvarı da pencereler kaplıyor. İkimiz de hâlâ üniformalarımızı giymişiz, onun beyaz düğmeli gömleğinin önü açık, kravatı gevşek, benim eyer ayakkabılarım ise stüdyonun duvarına dayalı sandalyelerin altında duruyor, ayaklarımdaki topuklar dersimiz için gerekli.

"Daha büyük adımlar!" Bayan Broderick, eğitmen, tezahürat yapıyor. "Başınızı yukarıda tutun!"

Çiftler hareket ederken o da etrafta dolaşıyor. Balo için valsi o kadar çok çalıştık ki artık yanlış yapmamızın imkânı yok ve gitmemize izin vermeli. Bana bakışından nefret ediyorum. Bana meydan okur gibi bakmıyor. Bir şeyler biliyor ve ben de bunun ortaya çıkmasını bekliyorum.

"Sanırım benim saçmalıklarımdan sıkılırsın," diyorum dönerken.

"Kafanı sola çevir!" Broderick milyonuncu kez bağırıyor.

Yüzüm sola dönük. "Benden almayı umduğun şeyi herkesten alabilirsin."

"Zor olan onu almak değil," diye yanıtlıyor. "*Senden almak* çok daha tatlı olacak."

Gözlerinde bir kıvılcım yanıyor, sözleri daha çok bir vaat gibi geliyor. Sanki bu kaçınılmazmış gibi, çünkü o her zaman kazanır ve biraz sıkı çalışmaktan korkmaz.

Dürüst olmak gerekirse, o oldukça mükemmel. Açık sözlü ve bana narin bir çiçekmişim gibi davranmıyor. Bunu her zaman takdir etmişimdir. Çoğu kadın onu

ezici. Kaba, hatta. Baştan çıkarılmaları gerekir. Romantize edilmeleri gerekir.

Onlara yalan söylenmesi gerekiyor.

O bunu yapmaz.

"Neden bana çekip gitmemi söylemiyorsun?" diye soruyor. "Herhangi biri sana baloya kadar eşlik edebilir ve ben olsaydım daha az umursamazdın."

Hayır, ama... Aklımda başka biri de yok. Baloya gitmek istiyorum. Bu bir aile geleneği ve benim gecem. Ben istiyorum.

O sahneye tek başıma çıkamam, değil mi?

"Sende henüz göremediğim bir şeyler olduğundan endişeleniyorum," diyorum ona açıkça. "Belki yine de görürüm."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. O da benim açık sözlülüğümü takdir ediyor.

"Müziği hissedin!" diye seslenen öğretmen Amy ve refakatçisini durdurarak omuzlarını düzeltti.

Avizeler üstümüzde parıldıyor ve ben başka tarafa bakıyorum, dönerken tekrar sola dönüyorum. Güneşin son ışıkları turuncu duvarda parlıyor, bulutlar yuvarlanırken ve gök gürültüsü çatlarken ışık yavaşça aşağı, aşağı, aşağı iniyor.

Ama yaklaşan fırtına nedeniyle bu gece tavsiye edildiği gibi evde kalmak yerine deniz fenerinde bir parti var. Dans dersi biter bitmez annemle buluşmam gerekiyor ama deniz feneri yolun karşısında ve uzun bir hafta oldu, Liv'i görmezden gelmekle meşguldüm, en az onun beni görmezden geldiği kadar.

Ve aptalca bir şekilde daha fazlasını istediğinde vazgeçip peşimden geleceğini düşündüm.

Ama yapmadı ve ben de onu yeterince beklettim. Bu gece bana bakacak.

"Babam üvey kızıyla yatıyor," diyor Callum alçak bir sesle. Onun gözleriyle karşılaşıyorum.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Nabzım hızlanıyor. Macon, Night Tide'da Ames'leri ve ailemi ifşa etmişti ve duyan herkes bu konuyu bir daha açmamakla bize hizmet etmiş gibi görünse de Callum belli ki hâlâ bunu düşünüyor.

Bu konuda ne düşünüyorum? Dürüst olmak gerekirse, hiç şaşırmadım. Hiçbirine.

"Bence biz köpeğiz," diyorum ona. "Ve bence mükemmel dikilmiş takım elbiseler ve Avrupa arabaları bunu gerçekten iyi gizliyor."

St. Carmen iyi görünüyor. Ben de iyi görünüyorum. Çimleriniz bakımlı olduğunda insanlar sizi farklı değerlendiriyor. En iyi mağazalardan alışveriş yaptığınızda. Şehir arabalarına bindiğinizde.

"Ama biz hâlâ köpeğiz," diye mırıldanıyorum.

Elini belimde gezdiriyor, kolunu etrafımda dolaştırıyor ve beni kendine çekiyor. Nefes almayı bırakıyorum. Beni göğsünde sıkıca tutuyor, nefesi alnımda. "İşte bu yüzden senin saçmalıklarından bıkmıyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Ya da senden hiçbir zaman karşılık alamamaktan."

Omuzlarını kavradım, dans etmeyi bıraktığımızda itmek üzereydim.

"Kirden korkuyorsun ama orada olduğunu biliyorsun." Ağzı şakağımda bir çizgi çiziyor. "Ve her tarafına bulaştığında Clay, orada olmak istiyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum, nihayet onda daha önce görmediğim bir şey görüyorum. Düşündüğüm kadar kontrollü değilmişim.

Ve bu ihtimal beni hiç de heyecanlandırmıyor.

Beni kaldırıyor, başını eğiyor ve bir yılan gibi beni inceliyor. "Bunu sana kim veriyor?" diye soruyor. "Artık bakire olmadığını biliyorum ve yakın zamanda olduğunu da biliyorum."

Gerilmek yerine gülümsüyorum. Zor tartışmalar yapmamak güzel. Bilmesine sevindim.

"Anlatmayacağım," diye fısıldar. "Sadece bunu duymak istiyorum. Bunu sana nerede yapıyor?"

Bunu bana gizlice yapıyor.

"Arabada mı?" diye soruyor. "Ucuz bir motelde mi? Jaeger çocuklarından biri, belki?"

Kalçalarımın arası ısınıyor, Jaeger kızını ve ona dokunmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Yanlış detaylara sahip ama doğru yolda.

"Kıskanç değilim," diye güvence veriyor gözlerinde bir parıltı belirmeden önce. "Ben sertim."

Hissetmiyorum ama onun sözüne güveniyorum. Kollarında asılı kalmanın ağırlığından hoşlanmadığım için onu itmeye çalışıyorum. Beni her zaman alt edebileceğinin bir hatırlatıcısı.

"Ben senin sırlarını saklayacağım," diyor. "Sen de benimkileri sakla ve nasıl bir takım olacağımızı gör."

Onu inceliyorum, bunu benim için bu kadar kolay hale getirmeye çalıştığı için ondan nefret ediyorum. Tıpkı büyükannem gibi, çenemi kapattığım sürece istediğim her şeye sahip olmama kesinlikle ses çıkarmıyor.

Belki de bu benim geleceğimdir. Liv'i elimde tutmamın tek yolu. Kaç koca bu kadar anlayışlı olabilir?

"Bu kadar yeter, ikiniz de," diye tersliyor Broderick.

Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanıyor ve yemin ederim Callum beni ayağa kaldırırken odanın içinde titreştiğini hissedebiliyorum. Gülüyor, çünkü herkesin kafası dönüyor, ne halt ettiğimizi görmeye çalışıyor.

"Pekâlâ!" diye alkışlıyor dans öğretmeni. "Bugünlük bu kadar yeter! Bu hafta sonu evde çalışın. Çene yukarı." Çenesini yukarı kaldırarak gösteriyor. "Ayak hareketlerinize dikkat edin ve biraz daha pratik yapmak için bu Pazar öğleden sonra grup dersime katılmaktan çekinmeyin!"

Herkes ayakkabılarını giymek üzere eşyalarına yönelirken Callum beni tekrar kendine çekiyor ve sırtıma sarılıyor. "Şimdi seni gerçekten dans ederken görmek istiyorum."

Ellerini itiyorum, dönüyorum ve sandalyelere doğru geri geri yürüyorum. "Tek yaptığın konuşmak."

Kaşları yukarı kalkıyor ve ben de dönüp eşyalarımı almadan önce bir gülümseme yakalıyorum.

Kıyafetlerimi değiştirmiyorum, sadece ayakkabılarımı giyip çantamı alıyorum ve merdivenlerden inip kapıdan çıkıyoruz. Issız kaldırıma çıkıyoruz, rüzgâr çöpleri savuruyor ve ağaçlardaki palmiyeler dalgalanıyor. Saçlarım etrafımda uçuşuyor ve bana arabasının kaputunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. Kendi arabamı almalıyım ama... Bu hiç eskimiyor. Kafasını sikmek. Elini zorluyorum. Çantamı yere atarak arabaya tırmandım.

Amy ve birkaç kız daha arkaya doluşuyor, rüzgar eteklerinin altından geçerken kıkırdıyorlar ve Amy arka koltuktan bana bir şişe uzatırken Callum motoru çalıştırıyor.

Callum'un gözlerini üzerimde hissederek tereddüt ediyorum. Alkol insana normalde yapmayacağı şeyleri yaptırıyor ve onun yanındayken aklımı başımda tutmalıyım.

Ama kafam hiç berrak olmadı. Asla. Siktir et. Gözlerimi kapatıyorum, orada olduğunu fark etmediğim gözyaşları şişeyi geri çevirip bir lokma yutarken köşelerde toplanıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Hey!" Amy gülerek omzuma vuruyor. "Biraz da bana ayır."

"Hadi gidelim!" Callum arabayı vitese takarak sesleniyor ve o hızla uzaklaşırken arka koltuğu kahkahalar dolduruyor.

Krisjen hangi cehennemde? *Deniz fenerinde buluşalım mı?* Ona mesaj atıyorum. İşimi yapıp Liv'i kaptanıyla konuşmadan deplasman maçına getirdiği için ona sözlü bir tekme atmalıyım ama o gecenin nasıl sonuçlandığına kızamıyorum. Kaybetmemize rağmen.

Koltuğun üzerinden uzanıp Amy'nin elindeki şişeyi kapıyorum ve bir yudum daha içerek son yudumu da bitiriyorum. Şimdiden sıcaklığı damarlarımı güzel, kalın bir şurup gibi kaplamaya başladı ve biraz rahatladım.

Krisjen'in kafamı aşması ya da Callum'un eğlenmek için beni bir domuz gibi çamurda yuvarlanırken izlemek istemesi umurumda değil.

Geçen hafta ilk kez seks yapmış olmam ve bunun bir kızla olması umurumda değil ve bir parçamın onun bir parçasına dokunmadığını fark ettiğim her an acımaya devam etmesi de umurumda değil.

Teypte "Cool Girl" çalarken ve gökyüzü çelik grisine doğru kararırken, raylar boyunca ilerlerken şişeyi Amy'nin kucağına geri atıyorum. Uzaktaki deniz havayı kokusuyla doldururken bulutlar üst üste biniyor, güzel ve yoğun, öyle ki içinize çektiğinizde neredeyse yemek yiyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz.

Başımı arkaya yaslayıp tadını çıkarabildiğim kadar çıkarıyorum. Bu havayı özleyeceğim. Soğuktan nefret ediyorum ve Kuzey Carolina Kuzey olmasa da kuzeyde. Florida güneyde ama diğer eyaletlerle aynı şekilde güneyde değil.

Miami ve Küba sandviçleri. Müzik ve tarih. Kaşifler ve fatihler. Dandik posta kutuları ve tüm yıl boyunca parmak arası terlikler.

Biz geceyi seven vampirleriz, çünkü güneş üzerimize vurmuyor. Bataklıklar - mangrovlar, gölge ve İspanyol yosunlarının altındaki gizli alanlar, sakin sularda sessiz ve hareketsiz uzun bacaklarıyla uzun kuşlar...

Yaz musonları ve sürüngenler sizi terletir ve kalbinizin yerinden fırlamasına neden olur. Yankee'lerle birlikte 'Florida Adamı' şakalarına gülüyorsunuz, emeklilikleri geldiğinde golf oynamak, deniz ürünleri yemek ve sıcak kalmak için buraya geleceklerini çok iyi biliyorsunuz, çünkü hiçbir şey subtropiklerin yerini tutamaz.

Üniversitenin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Her zaman eve dönebilirim. Ve yakın zamana kadar gitmekten korkmuyordum.

Ama şimdi, ölüm hücresindeki bir mahkûm gibi günleri sayıyorum. Ne olduğunu anlamadan bir hafta geçti. Sonra bir ay. Yakında yaz gelecek ve ben kalbimin bir parçasını geride bırakacağım. Her şey yanlış geliyor.

"İşte bu!" Callum, toprak yolun kenarındaki bir noktaya girerken pencereden Milo'ya doğru uluyor.

"Yaşasın!" Amy ciyaklıyor. Arka koltuktaki herkes inmek için çabalıyor ve ben de arabadan iniyorum, Polo'mu başımın üzerine çekip aracın içine atıyorum.

Deniz feneri tepemizde yükseliyor, mercan pembesi siyah gökyüzünde zar zor seçilebiliyor ve ben spor çantamdan çapraz askılı çantamı çıkarıp kapıyı çarpmadan önce başımın üzerine geçiriyorum. Diğer herkes önden koşarken Callum yanıma geliyor, atletimi indirip elimi tutuyor. "Hadi gidip biraz aptalca şeyler yapalım," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu gece her ne oluyorsa onunla yüklü havayı içime çekiyorum, lanet olası yağmurdan daha fazlasını kokluyorum. Fırtınalar umut taşır. Bir şey -herhangi bir şey- olmak üzeredir ve insanlar her zaman eşiktedir. Kaçmaya hazırdırlar. Şaşırmaya hazır.

Deniz fenerinden The Bug'ın "Fall" şarkısı dökülüyor, temelden açık kapıya çıkan basamaklar zaten etrafta duran ya da gelip giden insanlarla dolu. Yapının içine doğru yürüyoruz, dışarıdan sahile vuran dalgaların sesi geliyor ama karanlık ve dumandan oluşan bir mağaraya girdiğimizde bunu zar zor duyabiliyorsunuz, bu kadar küçük bir alana sıkışmış bu kadar çok beden varken hava çok ince. Spiral merdivenin kenarlarında hoparlörler asılı ve görebildiğim kadarıyla basamaklarda tanımlayamadığım bedenler dolaşıyor.

"Jaeger'lar burada," diye bağırıyor Amy

kulağıma. "Öyle mi?"

Hangi Jaeger'lardan bahsettiğini görmek için bakmaktan kendimi alıkoyuyorum ama Callum arkamdan bir kolunu belime dolayıp beni kendisininmişim gibi tuttuğunda ona izin veriyorum. Hatta elini karnımın üzerinde okşayacak kadar ileri gidiyor.

"Muhtemelen bayraklarına göz kulak oluyordur," diyorum ona.

Bana hınzırca bir bakış fırlatıyor ve sanırım ikimiz de bu gece başımızın ne kadar belada olduğunu merak ediyoruz, özellikle de onların bölgesinde olduğumuz için.

Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum, Callum'u daha yakına davet ediyorum ve vücuduna sokuluyorum. "Dans edeceğim."

"Ben izleyeceğim."

Ağzı aşağı iniyor ve ben içeri giriyorum, ama o beni öpmeden önce ben onun kulağına dalıyorum. "Umarım beğenirsin," diyorum müziğin sesini yükselterek. "Beni çok izleyeceksin."

Alt dudağımı ısırarak ve Amy ile dans pistine kadar gözlerimle ona sataşarak geri çekiliyorum.

O burada. Liv beni görüyor. Gördüğünü biliyorum.

Ve eğer ona sahip olmama izin vermiyorsa, o zaman onu kızdırmak istiyorum. Beni cezalandırdığını sanıyor ama bu gece o kelimenin anlamını öğrenecek.

Müzik yükseliyor, yağmur havada asılı kalıyor ve enerji bedenimi sarsarken başımı arkaya eğiyorum. Herkes müziğe zıplıyor ve ben gülümsüyorum.

Gözlerimi odanın içinde gezdirerek bakışlarımı oraya buraya çeviriyorum -onu hissediyorum- ama onu bulamadan Krisjen'i fark ediyorum. Duraksıyorum, onun Trace Jaeger'la dans edişini izliyorum, yarı gizli bir şekilde merdivenlerin arkasında sırtını onun bedenine dayamış.

Ellerini kızın üzerinde gezdiriyor ve aklıma ilk gelen, burada olan ve onları yakalamak üzere olan erkek arkadaşı değil. Jaeger'inin onu herkesin içinde mıncıklamasına izin verebildiği için ne kadar şanslı olduğu, ama yine de benimki bunu yapsaydı benim çekeceğim acının yarısı kadar bile acı çekmeyecek.

Kalçalarımı döndürüyorum, kollarımı hareket ettiriyorum ve ayaklarımın üzerinde zıplıyorum ve başımı ritimle birlikte iki yana çevirirken onu görüyorum.

Sanırım onu görüyorum.

İleri geri gitmeye devam ediyorum, her sağa döndüğümde onu daha çok içime çekerken kan beynime hücum ediyor. Bu o. Bir sandık yığınının üzerinde oturuyor ve duvara yaslanmış, başı geriye eğik, bir kolu bükülmüş dizinin üzerinden sarkıyor ve diğer bacağı yan tarafa sarkıyor.

Dizleri delik siyah bir kot pantolon ve beyaz bir atlet giymiş, beline de bir fanila bağlamıştı.

Beni izliyor. Gözleri örtülü ama gölgenin altında beni izlediğini biliyorum.

Ve hemen kendimi bile kandıramayacağımı anladım. Kontrol bende değil.

Kalbimi avucunun içine aldı.

Onun için dans ediyorum, elim bacaklarımın arasında ve gömleğimle eteğimin arasında görünen çıplak tenimin üzerinde geziniyor. Ona nasıl hissettiğimi hatırlatıyorum. Onu kimin iyi sevdiğini.

Kolları etrafımda kayıyor, tembel ama istilacı, parmağı eteğimin belinin altından kayıyor ve tenime dokunuyor. Callum sırtıma bastırıyor ve ben Liv'i izliyorum, onun da beni izlediğini biliyorum. Bizi izliyor. Üstündeki hoparlörün gölgesi altında. Siyah kirpiklerinin ve kapalı olabilecek ama açık olduğunu bildiğim koyu renk gözlerinin altında. İzlediğini biliyorum. Eli dizinin üzerinde asılı, başparmağı sakin ve istikrarlı bir şekilde yumruğunun içinde ileri geri hareket ediyor.

Ve onu durdurmuyorum.

Callum hareket ediyor, eli gövdemde gezinirken beni de yanında götürüyor. Dudakları boynumda bir çizgi oluşturuyor ve Liv hâlâ

kıpırdamıyor.

Başparmağını yumruğunun içinde ileri geri, defalarca salladı, bakışları hâlâ karanlığın örtüsü altındaydı.

Krisjen kalabalığın arasından sıyrılıyor, içkisi bardağının kenarından dökülürken gülüyor. Onu tutmak için uzanıyorum, Callum'un elleri uzaklaşıyor ve onu sabitlerken gülümsüyorum. Eğleniyor gibi görünüyor. Uzun zamandır onu bu kadar eğlenirken görmemiştim.

İçkiyi elime tutuşturuyor ve kollarını bana doluyor. "Seni seviyorum!"

Bir kahkaha atıyorum. "Eminim şu anda Amy'yi bile s e v i y o r s u n d u r, değil mi?"

"Ha?" diye bağırıyor müziğin üzerine.

Her neyse. "Hiçbir şey!" "Fuqboi" hoparlörlerden gelirken birasından birkaç yudum içerek bağırıyorum.

Krisjen heyecanla nefesini tutuyor ve zıplamaya başlıyor, çünkü şu anda o da bu şarkıyı çok seviyor. Şarkı sözlerini mırıldanıyor, ben dönüp bardağı çöpe atarken elimi tutuyor ve beni odanın ortasına çekiyor, herkes etrafımızda dans ediyor. Nakarat başlıyor, Callum unutuluyor ve Krisjen beni tutuyor, dans etmeye başlarken kolları omuzlarımdan sarkıyor. Kalçalarını önce yavaşça, sonra daha hızlı döndürüyor ve ben sadece bir an tereddüt ediyorum, biri beni ondan kurtardığı için minnettarım. Her ne kadar Liv'i kıskandırmaya çalıştığını düşünsem de.

Ben de katılıyorum, müzik odayı doldururken ikimiz de sallanıp dans ediyor, gülümsüyor ve gülüyoruz. Birbirimizin içine giriyoruz ve Callum'un kenarda bir yerde manzaranın tadını çıkardığını hayal edebiliyorum. Krisjen ellerini belime koyuyor, şarkı sözleri bizi güldürüyor ama o da şarkıya eşlik ediyor, neredeyse öfkeyle bağırıyor.

Kollarını arkasında ileri geri sallıyor ve kasıtlı mı bilmiyorum ama bana sürtünüyor. Tekrar ve tekrar, göğsü benimkiyle buluşuyor. Gözlerimin düşmesine izin veriyorum, yarım şeftali gibi göğüsleri ince bluzundan dışarı fırlıyor. Saçları dudaklarımı okşarken küçük meme uçlarının koyu hatları görünüyor.

Gözlerimi Liv'e dikiyorum.

Başparmağı gıcırdamayı bıraktı.

Hareket etmiyor.

O orada oturuyor ve ben Krisjen'e tutunuyorum, dans ederken bacaklarımız birbirine dolanıyor. Liv'in gözlerinin sıcaklığı kolsuz bluzumun arasındaki çıplak tenin üzerinde geziniyor.

üst ve etek, hareketimi izliyor ve belki de bu kıyafetlerin altında nasıl hissettiğimi tam olarak hatırlıyor.

Ve belki de Callum bir tehdit değildir. Eninde sonunda başka bir kız Ben.

Ama arkama baktığımda Liv gitmişti. Krisjen ter içinde bana doğru ilerliyor.

Sırtımdan aşağı damlıyor. Boynumu sağa sola çeviriyorum. Nerede bu kız?

Nereye gitti?

Sonra başımı kaldırıyorum ve onun döner merdivenden çıktığını görüyorum. Bir kız elini tutmuş, Liv'i peşinden sürüklüyor ama bu Martelle değil.

Ne oluyor lan? Duruyorum. Bu da kim şimdi?

Merdivenlerin kıvrımında gözden kayboluyorlar, ta ki ben onları artık göremeyene kadar ve midem bulanıyor.

"Whoo!" Krisjen ciyaklıyor, habersiz.

Ama ondan uzaklaşıyorum, geri çekilip merdivenleri izliyorum. Kaç tane kızı vardı? Hayatına devam edebileceğini mi sanıyor? Tek kullanımlık olduğumu mu düşünüyor? Değiştirilebilir mi?

Tatlı bir esmer sana eteğini sallıyor ve sen ona sahip olabileceğini mi düşünüyorsun? Çenemi sıkıyorum.

Onu kovalamaktan bıktım. Bana baskı yapmayacağını söyledi. Bunu gizli tutabileceğimizi söyledi. Onu öylece sokakta bıraktığım için ne hissettiğini biliyorum ama ne yapmam gerekiyordu? O ne yapardı? Yıllarca ona bok gibi davrandıktan sonra benimle görünmeye hazır olduğunu da düşünmeyelim. Bu nasıl görünürdü?

Biz bir çift değiliz. Bu öyle bir şey değil.

Ama daha işimiz bitmedi. Peşinden saldırıyorum. Son sözü o söylemeyecek. Ben söyleyeceğim.

Merdivenleri çıkıyorum, ızgaralar ayakkabılarımın altında titriyor, tüm merdiven üzerinde duran insanların ağırlığıyla biraz sallanıyor. Cesetleri iterek geçiyorum, tırmanırken yukarı bakıyorum ve kalabalığın arasından geçiyorum. Pencereler, bulutların arasından sızan azıcık ay ışığının içeri girmesine izin verecek şekilde, birbirlerinden yaklaşık bir metre uzakta, üst üste dizilmiş.

Tepedeki fener on yıllar önce çalışmayı bıraktı, Saber Point Deniz Feneri de bilgisayar ve radarın icadıyla artık kullanılmayan pek çok deniz feneri gibi harabeye döndü. Son fener bekçisi annemin doğduğu yıl ölmüş, Archie adında bir corgi ile paylaştığı yaşam alanında bazı mobilyaları hala duruyor. Söylentilere göre yaşam alanını kendisinden otuz yaş kadar genç bir kadınla da paylaşmış, ama hayır.

Kimse onu görmemiş, bu yüzden söylentinin nasıl başladığını bilmiyorum. Bazıları onun burada yasadışı olarak bulunduğunu ve saklandığını söylüyor. Bazıları onu küçük bir kızken kurtardığını ve onu kendi yoluna göndermeye çalıştığında onu terk etmeyi reddettiğini söylüyor. Kimsenin asla bilemeyeceği bir gerçeğin tüm versiyonları çünkü o öldü ve bildiğim kadarıyla onu bulduklarında burası boştu.

Archie hariç.

Eski mekânlar, uzun süre ayakta kaldıkça daha da canlanırlar. Barındırdıkları hikayeler, kolaylaştırdıkları anılar... Elvis'le tanışamayız ama her yıl binlerce insan onun evini ziyaret eder, çünkü onun olduğu yerde olmak hayaletini görmek gibidir.

Saber Point her yıl daha fazla aşınıyor ve sonunda tehlike arz etmeye başladığında yıkılacak, yüzyıllık tarihini de beraberinde götürecek, sanki fener bekçisi ve Archie (ve kız) hiç burada olmamış gibi.

Sanki hiç burada değilmişim ve Olivia Jaeger'ı öldürmek üzereymişim gibi.

Ben tırmanıp çıktıkça kalabalık azalıyor ve üstümde bir kapının çarptığını duyuyorum. Servis odası ve nöbet odası en üstteki podyumdan önce geliyor ve ben merdivenlerin geri kalanını çıkmaya başlıyorum, müzik altımda alçak bir ritme dönüşürken yağmur damlaları camlara ok gibi çarpıyor. Sahanlığa atlıyorum, kolu tutuyorum, ama sonra duruyorum, kalbim göğsümü acıtacak kadar sert atıyor.

Diğer elimi kapıya bastırarak kulağımı içeri eğip dinliyorum. Ama I Prevail'in "Blank Space" yorumu her şeyi bastırıyor. Nefes alış verişimin sesini bile.

Gitmeliyim. İkisinin de saçını başını yolmakla ne elde edeceğim?
Ben bundan daha iyiyim. Herkesi elde edebilirim. Benim için yalvarmalı.

Ama içim içimi yiyor ve bunu görmezden gelemiyorum. Önemli olan her şeyi kaybettim. Artık önemli olan diğer tek şeyi kaybetmiyorum.

Kolu çevirerek nefes alıyorum ve tutuyorum, kapıyı açıp odaya girerken kendimi destekliyorum.

Ay ışığı, ışık bekçilerinin hava durumunu izlemek için kullandıkları odanın etrafına yayılmış on beş kadar küçük, dairesel pencereden loş bir parıltı yayıyor, duvarlar yapının geri kalanındaki tuğladan farklı olarak ahşapla kaplanmış.

Sağımdaki duvarda bir kara tahta duruyor, tebeşir kalıntıları hala yüzeyini tozlandırıyor ve küçük odanın ortasını büyük bir teneke kutunun yanında kare, ahşap bir masa dolduruyor. Bir zamanlar merceği çalıştıran cam pencerelerin içindeki eski dişliler ve akslar şimdi hareketsiz ve sessiz.

Bir başka dar, spiral merdiven tavandan yukarı çıkmaktadır, ancak fenere açılan küçük kapak kapalıdır.

Liv yok.

Arkamı dönüp servis odasına yöneliyorum ama o orada, köşeyi dönüp kapıdan içeri giriyor.

Duruyorum. Diğer kız yanında değil.

"Güzel dans ediyorsun," diyor.

Kapının pervazına doğru eğiliyor, ağzındaki sakızı çıkarıp bir parça folyoya yapıştırıyor.

Omurgamı çelikleştiriyorum. "Bunların hiçbiri senin için değildi." "*Hepsi* benim içindi."

Sonunda başını kaldırıp bakıyor ve gözlerini göremesem de ondan yayılan kendinden memnuniyeti hissediyorum.

Kaltak.

"Ne kadar içtin Clay?"

Yeterince değil. Kafamdaki hafif uğultu muhtemelen arabada yaptığım çekimlerden ziyade alt katta oksijeni emen yüzlerce cesetten kaynaklanıyor.

"Nerede o?" Talep ediyorum. "Kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun."

Beyaz bir ışık çakıyor ve gülümsediğini anlıyorum. Önce üstüme, sonra Liv'e bakıyorum, sürtüğünün ya servis odasında ya da fenerin başında beklediğini biliyorum. Eğer aşağı inmiş olsalardı onları kaçırmazdım.

Folyoyu tekrar cebine sokar ve odanın içinde biraz daha ilerler. "Elbise konusunda Clay," diyor. "Kilo kaybediyorsun. Seni tekrar ölçmem gerek."

Elbise mi? Sonuçta o mu yapıyor?

Elbise umurumda değil.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve müzik biraz daha azalıyor, o yaklaştıkça ellerim titriyor. *Artık nefes alış verişlerimi duyuyorum.*

"Kollarını uzat," diyor zar zor fısıldayarak. Ama ben yapmadım. "Kilo verdiğimi nereden biliyorsun?"

Telefonunu çıkarıp bir uygulamayı açarak yaklaşıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüksek sesle cevap vermese de bunu gözlerinden okuyabiliyorum. *Bedenimi tanıyor.*

İçimden bir heyecan geçiyor ve başımı biraz eğiyorum, ağzının sadece birkaç santim ötemde olmasını istiyorum. Ama kendimi tutuyorum.

Kilo vermeye çalışmıyordum. Sadece... yemek yemeyi unutmuştum. Geçen hafta spor salonunda daha fazla zaman geçirdim. Daha erken kalkıyor ve daha geç yatıyordum, kafam meşguldü.

Kollarımı zorla açıyor, telefonunu ve bir tür ölçüm uygulamasını kullanmaya hazır sanırım ama elini itiyorum. "Kim o?"

"Bir arkadaş."

"Daha önce birlikte olduğun biri mi?" "Evet."

Göğsüm çöküyor, midem düğümleniyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. *Lanet olsun.* Hangisi daha kötü bilmiyorum-Martelle mi yoksa geçmişte birlikte olduğu biri mi?

Kesinlikle bir geçmişi olan biri. Benden önce de bir hayatı olduğunu hatırlatıyor. Onu mutlu edebilecek başka insanlar olduğunu.

Ne haltlar dönüyor? Callum'u kızlarla konuşurken görüyorum. Kızlar ona bakıyor. Umurumda değil. Aslında, onu meşgul görmek beni biraz rahatlatıyor, dikkati üzerimde değil.

Liv'leyken birini bıçaklayabilirim çünkü geçmişi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Üstümüzdeki kız Liv'i öptü. Ona dokundu. Liv onunla yalnızdı, bir şeyler yapıyor, tadına bakıyor, ısırıyor ve beni hiç düşünmüyordu. Ugh...

Belinden tutup onu içeri çektim. Hırlayarak beni itiyor ama ben onu tekrar yakalıyorum. "Geçen hafta sonu yanından geçip gittiğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Özür dilerim, tamam mı?

Kıpırdamadan duruyor, elleri durmuş, beni itmek üzere, ama itmiyor.

"Bunu hak etmedin," diyorum ona. "Orada olmanı her şeyden çok istiyordum."

"Farklı bir şey yapar mıydınız?" diye soruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, burnu benimkinden bir santim uzakta. Yalan dilimin ucunda. *Evet.* Onlara yorgun olduğumu, eve gideceğimi ve kendi araçlarını bulmalarını söylerdim. Sonra köşeyi döner, görülme riskini göze alır ve seni alırdım. Bu ne kadar kolay olurdu?

Ama korkacağımı biliyordum. Tam oradaydılar, beni izliyorlardı.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, bir kez bile gözünü kırpmıyor. "Ne istediğimi biliyor musun?" Sesini sertleştiriyor. "Bana yalan söylemeyi bırakmanı."

Beni masaya doğru itiyor ve ben de kendimi sabitlemek için ellerimle masayı kavrayarak geriye uzanıyorum.

"Yumuşak olmana ihtiyacım yok," diyor. "Ve baştan çıkarılmaya ihtiyacım yok.
Sevişmek istiyorsun, çünkü iyi hissettiriyor, değil mi?"

Hayır, ben...

Ama beni sallıyor. "Değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Evet, iyi hissettirdi." "Çünkü seni boşaltıyorum."

"N-"

"Değil mi?" diye homurdanıyor. Başımı sallıyorum. "Evet."

Bana doğru eğilerek beni masanın üzerine itiyor. Kalçalarımın arasına yerleşip avuçlarını yanlarımdaki masanın üzerine koyarak bana bakarken klitorisimdeki nabız bir kırıcı gibi atıyor.

"Liv..."

"Çünkü ben güvendeyim, değil mi?" Ses tonu buz gibi bir ısırık. "Bir gün kocana anlatacağın pis Katolik kız klişesi mi?"

Yutkunamıyorum. Boynuna dokunuyorum, iki elimle tutuyorum ve başparmaklarımla çenesini ve boğazını okşuyorum.

"Değil mi?" diye soruyor.

Gözlerim yaşarıyor ve bundan nefret ediyorum. Bunu ona yaptığım için nefret ediyorum.

"Doğru," diye fısıldıyorum ama boğazımdaki hıçkırık tam tersini söylüyor ve onun bunu duyduğunu biliyorum. "Sanki seni hiç sevecekmişim gibi."

"Asla yapmazsın."

Başımı sallıyorum.

"Rahat ve sessizim," diyor bana, "çünkü bir gece yaramaz bir pijama partisi sırasında bir kızla yapıyorsan sürtük ya da fahişe değilsin, değil mi?"

Ona benim için çok daha fazla şey ifade ettiğini söylemek istiyorum ama ikimiz de aramızda ne olursa olsun bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz.

Ben de ona uydum. "Kimse bana dokunulduğunu bilmeyecek," diyorum ona. Müstakbel kocam beni gerçekten neyin tahrik ettiğini asla bilmeyecek.

Ama şimdilik, ben onunum. "Kameranı aç," diyorum. Bana bakıyor.

Hâlâ kilidi açık olan telefonunu elinden alıp kamera uygulamasını açıyorum. Selfie moduna getirdikten sonra videoya geçiyorum ve kenara koyuyorum,

ikimizi de kadraja sığdırıyor. O kameraya bakıyor ve ben de kayda girmeden önce gözleriyle buluşuyorum. Yavaşça başımı boynuna doğru eğiyorum.

Önce küçük öpücükler bırakıyorum. Sıcak tenine yumuşak öpücükler konduruyorum, bakışlarım arada bir kameraya kayıyor. Beni ekrandan izliyor ve göğsünün daha hızlı ve sert bir şekilde inip kalkmaya başlaması ve başını geriye atması sadece bir an alıyor.

Öpücüklerim daha da güçleniyor; tenini daha çok içine alıyor, dişlerimi kullanıyor, emiyorum... Dilimi ensesinden kulağına doğru kaydırıyorum, göz ucuyla ekranı izlediğini görüyorum.

Boynuna, çenesine ıslak öpücükler konduruyorum ve sonra birkaç kısa ısırıkla ağzını alıyorum. "Beni becerdiğinde hoşuma gitti," diye video için yeterince yüksek sesle nefes alıyorum. "Tekrar yapmak istiyorum."

Titriyor ve elini tutup parmaklarından birini ağzıma alıyorum.

Kamerayı unutarak başını çeviriyor ve onu emmemi izliyor. İçeri ve dışarı, emiyorum, dilimi fiskeleyip döndürüyorum ve ona ne yapmak istediğimi gösteriyorum. "Başımı çarşafın altında bacaklarının arasına gömmek istiyorum," diyorum ona.

Nefes alamıyormuş gibi ağzı açık kalıyor ve uzanıp yüzümü tekrar alıyor, alnımdan alnıma sanki bir yemekmiş gibi ağzıma bakıyor.

Nefesindeki naneli sakızın kokusunu alarak kaydı durduruyorum. Elimi uzatıp telefonu arka cebine sokuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Artık senin ellerindeyim," diye fısıldıyorum. "İşte sana bu kadar güveniyorum."

O videoyla istediği zaman dünyamı yıkabilir. Onunla birkaç ay daha geçirmek için neredeyse her şeyi riske atmaya hazır olduğumu kanıtlamak için ona bu gücü seve seve veririm.

Kollarımı ona doluyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve onu yakınımda tutuyorum. "Her zaman istediğimiz tek şeye sahip olabilirsek mutlu olacağımızı düşünürüz, ama istemek hiç bitmez, değil mi?" Boynunda boğuk bir sesle söylüyorum. "Tek istediğim kardeşimi geri almadan önce de istediğim şeyler vardı."

Onu daha uzun zamandır istiyordum.

Çenemi başparmağı ile işaret parmağının arasına sıkıştırıp gözlerimi ona doğru çeviriyor. "Bana ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Ama akıllandım. "Henüz bir şey yok," diye fısıldadım. "Ama kafamı bacaklarımın arasına gömüp çarşafın altına girmeyi çok istiyorum."

Ve kendini kaybetti. İnliyor, parmaklarını atletimin altından geçiriyor ve yukarı, başımın üzerine doğru çekiyor. Üstümden düşüyor ama göğüslerimdeki soğuğu hissetmeye fırsat bulamadan bedenimi kendine çekiyor, ensemden kavrıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor, öyle sert öpüyor ki kalçalarımın arasında bir hız treni yuvarlanıyor. Öpücükler arasında nefes alıyorum, göğüslerimi ona bastırıyorum ve ellerim dolaşırken kıvranıyorum çünkü yeterince yaklaşamıyorum ya da tatmin olmak için yeterince hissedemiyorum.

Liv'in elleri eteğimin altından kayıyor ve ben heyecanıma engel olamayarak öpücüklerin arasından gülümsüyorum. Noel hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Bana doğru eğiliyor ve ben ellerimin üzerine düşüyorum, o üzerimde dururken elini gövdemde aşağı yukarı gezdiriyor. Göğsümü avuçluyor ve küçük, pembe meme ucumu çimdiklemeden önce gözlerimle buluşuyor. İçimden bir elektrik akımı geçiyor ve kalçalarımı sıkarak inliyorum.

Evet.

"Liv, buraya geldiğini mi gördüm?" diye sesleniyor biri.

Ahşap kapının menteşelerinin gıcırdadığını duyarak gözlerimi açıyorum ve arkasındakinin kim olduğunu göremeden Liv'in göğsüne doğru eğilerek yukarı fırlıyorum.

"Liv?" diyor yine bir erkek sesi.

"Çık dışarı," diyor ona.

Kardeşlerinden biri mi?

Bir an için hiçbir şey yok ve sonra onu tekrar duyuyorum, sesi bu sefer eğleniyor. "Lanet olsun, kim var orada?"

"Trace, cidden," diye bağırıyor omzunun üzerinden. Ben göğüslerimi kapatıp onun bedenine sokulurken çıplak omuzlarımı tutuyor. "Çık dışarı!"

Ama yapmıyor. Onun arkasından yaklaşıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Pekâlâ," diyor gülümseyerek. "Aferin sana."

"Siktir git," diye ağzından kaçırıyor.

"Tamam, tamam." Omuz silkiyor ve çıkıyor, kapı bir süre sonra kapanıyor. "Hiçbir şey söylemeyecek," diyor bana. "Bundan emin olacağım."

Kollarımı tekrar ona doladım. *Şu anda bu umurumda değil*.

Masadan atlayıp onu köşedeki eski, tahta sandalyeye düşene kadar itiyorum. Külotumu bacaklarımdan aşağı iterek külotumdan çıkıyorum, üstüne tırmanıyorum ve ona sarılıyorum ve gözlerinin göğüslerime düştüğünü görüyorum.

Onun beni izlemesini seviyorum.

Sandalyede biraz kamburlaştı, kalçalarımı kavradı ve talimat vermeme

gerek kalmadı. Kalçalarımı döndürmeye başladım, kotunun üzerinden ona sürtünüyordum,

amımı onun fermuarına sürtüyorum. İçime bir sıcaklık doluyor ve giysilerinin sert kumaşı çıplak tenime çok iyi geldiği için ıslandığımı biliyorum.

Parmaklarımı ellerinde ve kollarında gezdiriyorum ama her zaman taktığı bileziği hissediyorum ve kum saatinin etrafına sarılmış yılanın izini sürüyorum. Gözlerini tutarken dişlerini neredeyse seçebiliyorum.

"Beni ısırman hoşuma gidiyor," diyorum ona. "Dişlerinle... ve sözlerinle."

"Artık kendimi durduramıyordum." "Neden?"

Eğilip bir eliyle yüzümü tutuyor, neredeyse dudaklarımı dudaklarıyla sıyırıyor. "Çünkü bazen iki yanlış bir doğru yapar Clay." Zor nefes alıyor. "Çünkü zehir yavaş ama kesin bir şekilde etki eder ve ben hayatım için savaşmamaktan çok yorulmuştum. Ve çünkü anti-zehirin bileşenlerinden biri zehirdir ve bazen zehre karşı koymak için zehre ihtiyaç duyarsınız."

"Peki ya anti-zehir işe yaramazsa?" Alay ediyorum. Eteğimle oynuyor. "Öyle değil mi?"

Gülümsüyorum. *Evet, öyle.* Beni geri itti ve beni ittiği yer konusunda hiç de mutsuz değilim.

Tekrar geriye düşüyor, ben onu kuru kuruya becerirken gözleri çıplak ve açık bir şekilde bana bakıyor ve kalçalarımı itiyorum, hala yavaş ama daha derin ve daha derin. Elleri kalçamla uyluğum arasındaki eklemde çelikleşmeden önce kıçımın üzerinde ve eteğimden karnıma kadar iz bırakıyor. Dizlerini hafifçe büküp bacaklarını arkama doğru uzatırken başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çiziyor.

Hissedebiliyor mu? Kıyafetleri üzerindeyken bile mi? Buradan defolup gitmek istiyorum ama durmak da istemiyorum.

Yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum, tırnakları tenimi delene kadar kalçalarımı ona vuruyorum ve acıdan irkiliyorum ama onu da seviyorum.

Boynumun arkasından tutup beni kendine çekiyor ve ağzımın içinde fısıldayarak homurdanıyor: "Gerçekten sürebileceğin bir şey giyene kadar aramızdaki ilişki bitmiş sayılmaz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti fırlıyor ve detaylandırmasına gerek kalmıyor. "Ondan sonra gidip bir erkekle yatabilirsin," diye alay ediyor.

"Ama sen ve ben hiçbir şeyin bundan daha iyi olmadığını biliyorum."

Onu öpüyorum, kendine güveni sahiplenici bir tat veriyor ve bu hoşuma gidiyor.

Hiçbir şey bundan daha iyi olamaz.

İnledim. "Ben... Oh, Tanrım, ben... Liv-"

Ama kulaklarıma bangır bangır bir ses çarpıyor ve irkiliyorum. Liv doğruluyor, ellerim hâlâ kalçalarımda, içimde karıncalanmalar ve sıcaklık sallanıyor.

Ne? Sesi duyunca irkildim.

Bu bir korna. Dışarıda. Gider ve gider. Blaring. Sürekli. O da ne? "Liv?" diye soruyorum.

Ama endişe gözlerine vurur. "Kahretsin." Bana bakmıyor. "Bebeğim, giyin."

seventeen

OLIVIA

NEREDEYSE Clay'in eline uzanacaktım ama kendimi durdurdum. Kapıyı açıp odadan fırlıyorum, Clay'in de arkamda olduğundan emin oluyorum ve merdivenlerden aşağı koşuyoruz, dışarıda korna sesi geceye karışırken konuşmalar, gülüşmeler ve ciyaklamalarla dolu bir kargaşa duyuyoruz.

Clay kıyafetlerini düzeltir ve saçını düzeltir. "Bu da ne?"

"Eski fırtına sireni."

"Hâlâ çalışıyor mu?"

Belli oluyor. İnerken pencereden dışarı bakıyorum, dalgaların yükseldiğini ve sahile vurduğunu görüyorum. Yağmur damlaları pencereleri mızraklıyor, merdivenler artık boş, çünkü herkes tahliye ediliyor, insanlar korktuğu için değil, yağmur kanalın taşması anlamına geldiği için ve *çok* fazla yağmur, bir trenin Dodge'dan çıkmak için programını bozması gerektiğinde rayların kapanması anlamına geldiği için.

St. Carmen'den gelenler hemen eve gitmeli yoksa bütün gece buradalar.

Cesetler deniz fenerinden çıkıp arabalara doğru koşarken Clay ve ben durup etrafa bakıyoruz. Dallas, Trace ve Iron benimle geldiler ve ben fener bekçisinin evinin önünden geçip sahile paralel uzanan toprak yola baktım ve kardeşimin kamyonetini gördüm.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Clay, başını örtüyor, yağmur giysilerimize sıvanıyor.

Şimdi vedalaşıyor muyuz diye düşünerek ona dönüyorum ama sonra onun yerine karar veriyorum. "Kardeşimin kamyonetine bin."

O kalıyor.

Ben yürürüm, o da beni takip etse iyi olur.

İkimiz de koşuyoruz ve sonra duruyoruz, birbirlerine çarpıp yerde kayarken her yöne koşan kalabalık tarafından kesiliyoruz. Farlar geceyi aydınlatıyor, motorlar kalkıyor, zaten birikmiş olan bir inçlik yağmuru tekmeliyor ve Dallas ile Demir'in kamyona doğru ilerlediklerini görüyorum.

Ama sonra birinin "Umurumda değil!" diye bağırdığını duydum.

Krisjen boktan erkek arkadaşının karşısında duruyor, önce telefonunu sonra kollarını fırlatıyor, yüzüne bakıyor ve ona meydan okuyor.

"Daha az umursayamazdım!" diye devam ediyor.

Ona doğru ilerliyor, arabasının arka kapısı açık ve içeride bizim okuldan birkaç çocuk var.

"Gönder onları!" Krisjen ona, saçları yüzüne dökülürken yağmurun beyaz bluzunun içini gösterdiğini söylüyor. "Videoları, mesajlarımı ve her şeyi yayınla! Siktir et hepsini! Umurumda değil!"

Saçını tutuyor ve ben de dikkat kesiliyorum. *Ne oluyor be?*

"Liv, hadi!" Demir'in yanımda olduğunu duyuyorum.

Ama Clay'in benden önce arkadaşının yanına gittiğini görünce onu görmezden geliyorum. "Milo!" diye uyarıyor.

Ama Clay'e aldırış etmez. "Umurunda değil, ha?" Milo, Krisjen'in suratına hırlıyor.

"Neden bahsediyor bu?" Clay, Krisjen'e bağırır.

"Yıllar önce bir videomu çekmiş," diye boğuk bir sesle konuşuyor adam onu saçlarından çekerken. "Küçük sürtük bu gece başka bir adamla dans etmemden hoşlanmadı ve internette yayınladı."

"Ne yaptı?" Clay havlıyor, onun da bana aynı şeyi yaptığını unutmuş gibi ama neyse.

"Ve umurunda değil," diye tekrarlıyor Milo. "Hiç umursamıyor."

"Hayır, hepsini postalayın!" diye homurdanıyor, meydan okuyarak. "En iyi yol bu olacak
Senden kurtulacağım!"

Ve ben sıçrayamadan gerçekleşiyor - eli yüzüne çarpıyor, onu döndürüyor ve arabanın içine düşüyor. O kendini yakalıyor, ben harekete geçiyorum, ama sonra Demir'in önce ilerlediğini hissediyorum.

Hayır. Duruyorum ve onu geri itiyorum, bir tutuklamanın daha onun son tutuklaması olacağını biliyorum. "Ben hallederim," diye ısırarak onu uzaklaştırıyorum.

"Siktir et onu." Milo'yu kesmek için beni geçmeye çalışarak
itiyor. "Hayır!" Bağırıyorum.

Krisjen'e yardım etmek için dönüyorum ama o çoktan toparlanmış. Tekrar fırlayarak Milo'nun suratına bir yumruk indiriyor ve Milo çenesini tutarak biraz kamburlaşıyor. Elinin tersi onu yere uçurmadan önce etkilenmek için ancak zamanım oluyor.

Kardeşim omuzlarımdan tutup beni yolumdan çekmeye çalışıyor ama ben topuklarımla Milo'nun sırtına atlayıp onu yere düşürmek istiyorum ama

Demir hayatını sonlandırmak üzere ve kardeşim şu anda daha önemli.

Clay Krisjen'in yanına koşar, ancak Milo uzanıp kız arkadaşını yakalar. Onu arka koltuğa iter. "Arkadaşlarımla tanış," diyor yere kan tükürerek. "Başka erkeklerle yatmak mı istiyorsun? Onları becerebilirsin."

Yolcu koltuğundaki adam omzunun üzerinden sersemlemiş Krisjen'e bakarken, yanındaki adam onu tutuyor ve Milo kapıyı çarpıyor.

Kendimi arabaya doğru fırlatıyorum, kolu çekiyorum ve cama çarpıyorum.

"Milo!" Clay çığlık atıyor. "Hayır!"

"Siktiğimin Azizleri bok parçaları!" Demir homurdanıyor, camları tekmelemeye çalışıyor

içi

nd Ama Milo hızla uzaklaşır, dört adam da Krisjen'i yanlarına alır.

e. "Liv," diye haykırır Clay.

"Hemen araba!" Iron başımın üzerinden bağırıyor ve ben dönüyorum, Dallas ve Trace'i görüyorum

kamyona atlıyor.

Yüce Tanrım. Demir bu gece hapse girecek.

Dallas kamyonu çekerken o koşarak kamyonu karşılıyor, ben de Clay'i arka kapıya doğru itiyorum. "Atla."

Kardeşlerimin bunu tek başına yapmasına izin veremem. Genelde kendi hatalarıdır ama Krisjen'in yardıma ihtiyacı var. Körfezi Azizlere ben açtım. Bu benim hatam.

Arabaya biniyoruz, Dallas vitese takıyor ve Milo'nun dangalak BMW'sinin peşinden hızla gidiyoruz.

"Çocuklar, yapmayın, tamam mı?" Onlara söyledim. "Lütfen. Onu alacağız ve sonra gideceğiz."

Ama kimse beni duymuyor. "Nereye gidiyor?" Dallas omzunun üzerinden Clay'e bakıyor.

"Ben nereden bileyim?" Önce onun sonra benim gözlerimle karşılaşıyor, birden savunmaya geçiyor. "Muhtemelen sizi durduracak daha fazla polisin olduğu rayların arkasında."

"Evi mi, Fox Hill mi, başka bir yer mi? Neresi?" Ona soruyorum.

"Bilmiyorum!" diye ısrar ediyor. "Erkeklerimizin kadınları suç işlemeye götürdüğü bir kulüp evi yok Liv! Benden ne istiyorsun?"

Kulüp binası...

"Fox Hill!" Boynumdaki zincirde asılı olan künyeyi ve anahtarı alırken kardeşlerime sesleniyorum. *Önce orayı deneyeceğiz.*

Clay telefonunu çıkarır, muhtemelen Krisjen'i arıyordur. "Aç, aç…" Ama bir süre sonra "*Lanet olsun" diye homurdanıyor* ve telefonu kapatıp başka birini arıyor. "Milo, seni pislik." Sonra tekrar kapatıyor, Milo da cevap vermiyor. "Polisi arayacağım," diyor. "Umurumda değil."

Ama telefonunu aşağı ittim. "Yapma."

Bana bakıyor. "Ona zarar verecek." "*Bize zarar verebilirler*."

"Tam da istedikleri şey bu," diye bağırıyor Dallas önden, dikiz aynasından Clay'e bakarak. "Hepiniz bunun için yaşıyorsunuz, değil mi? O kadar mı sıkıldınız? Arada bir biraz heyecan hissetmek için varoşlara mı gitmeniz gerekiyor? Ha?"

Gözlerini yarıklara kadar kısarak ona ters ters bakıyor.

Dallas, "Bu kaltak erkek arkadaşını kıskandırmak için Trace'le uğraşıyor," diye homurdanıyor, "sen de aynı şeyi yapıyorsun, küçük kıçını gösterip Liv'in kafasını karıştırıyorsun."

Çenemi kilitliyorum. *Harika. Teşekkürler, Dallas.*

Ama Clay ona bağırmak yerine başını bana doğru salladı. "Callum'u kıskandırmaya çalışmıyorum."

"Onunla geldin, değil mi?" Ona bakıyorum. "Tryst Six senin için sadece oyuncak."

"Bu doğru değil." "Kapa çeneni."

Gözlerimi ondan kaçırarak pencereden dışarı bakıyorum. Haksızlık ettiğimi biliyorum ama Dallas haklı. İşler sarpa sarıyor ve hepsi Saints'in suçu. Iron yakalanırsa, bunu ödeyecek olan biziz. Clay değil. Sonbaharda üniversiteye gidecek, kız kaçırma macerası onun için güzel bir anı olacak. Ben ne yapıyorum böyle?

"Biliyor musun," diye başlıyor, sesi alçak ve sert, "sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırıyormuşum gibi davranmayı bırakalım. Eğer bana bu kadar kızgın olsaydın, okula geri dönmezdin. Bana geri dönmezdin."

"Sana geri dönmedim."

Bir an sessiz kalıyor ve rayların üzerinde zıplarken inlemeye başladığını duyuyorum.

Tekrar ona doğru dönüyorum.

"Tanrım, çok güzel bir vücudun var," diye inliyor sözlerime. "Yatağımda kendini kaybetmeni istiyorum."

Şaka yapıyor olmalısın.

"Benden istediğin her şeyi yapabilirim," diye fısıldıyor, ağır ağır nefes alıyor ve elini vücudunda aşağı yukarı gezdiriyor. "İşte bu Collins. Becer beni."

Trace ön koltukta homurdanıyor, Demir ise dönmüş onu izliyor. Dallas'ın başını salladığını görüyorum.

Yutkunuyorum. "Evet, hoşuna gitti, değil mi?" Kaba bir şekilde cevap veriyorum. "İçine girmemden hoşlanıyorsun. Ve daha fazlasını istiyorsun. Ondan değil. Neden biliyor musun?"

Kaşlarını çattı.

"Çünkü sen eşcinselsin," diyorum ona. "Sen ibnesin Clay. Tıpkı benim gibi." Ağzının kenarları gerildi. "Ben değilim."

Yani, sadece ben miyim? Sadece benimle ilgili bir şey mi? Saçmalık. Bu gece dans pistinde Krisjen'i kesiyordu. Aslında tam olarak bakmıyordu ama kesinlikle onu fark ediyordu.

"Peki ya sana aşık olduğumu söylersem?" Ona soruyorum. "Ne hissederdin?"

Bana bakıyor, ıslak, sarı saçları muhteşem vücuduna yapışıyor ve o büyük, mavi gözleri bir anlığına meydan okumasını kaybediyor. Göğsü biraz çöküyor, zor nefes alıyor.

"Sana aşığım Clay," diyorum ona.

Araba sessizleşiyor, sanki kardeşlerim bir şey kaçıracakları için nefes almaktan korkuyorlar. Dudakları biraz aralanıyor ve Tanrım, gözlerine vuran yumuşaklık onu hafif bir esintide uçacakmış gibi gösteriyor. Dışarı çıkmak için can atan bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim ve bunu tekrar söylemek istiyorum.

"Şaka yapıyorum." Alay etmeye zorladım. "Sadece ne kadar gey olduğunu görmeni istedim."

Bakışlarını kaçırıp pencereden dışarı odaklanıyor ve ben de onun benimkindeki yansımasına bakıyorum. O da benim yansımama bakarken küçük hırıltısını neredeyse görebiliyorum.

Ona aşık değilim. Ben gidiyorum.

Yağmur camları yalayıp geçiyor, rüzgâr damlaları camın üzerinde çizgiler halinde savuruyor ve bir de bakıyorum Dallas direksiyonu sola kırıp frene basıyor.

Araba durur ve Dallas vitesi *park konumuna getirir.* "Yakalayın şu orospu çocuklarını," diye homurdanan Demir, ön panelden bir levye kapar.

"Dur!" Ana caddede olduğumuzu görünce bağırdım. Onlar Fox Hill'e ulaşamadan biz onları yakaladık. Bu çok aleni.

Ama kimse beni dinlemiyor.

Çocuklar kapıları açıyor, fırtına şiddetlenirken ve rüzgâr palmiye ağaçlarını eğerken taksiden dışarı fırlıyorlar. Arabadan atlayıp koşuyorum, Clay ve Trace'in arabanın diğer tarafına koştuğunu görüyorum.

Demir'i kemerinden yakaladım ve sahip olduğum her şeyle onu geri çektim. "Dur!"

Sadece kavga arıyor. Lanet olsun ona. Tanıdığım en vahşi iyi adam.

Milo'nun BMW'si, butik bir sabun ve şampuan dükkânı olan Enchantment'ın önündeki kaldırımda, sağ ön tekerleği havada, durmuş vaziyette duruyor. Yukarıdaki trafik lambası, caddenin ortasında asılı durduğu için kabloları üzerinde zıplıyor ve sokaklar boş, herkes evlerine sığınmış durumda.

Dallas'ın kamyonetinin arkasında başka bir araba kayarak durdu; Aracely ve Santos, kardeşlerimin diğer arkadaşları Carissa, Benny ve Tomb ile birlikte dışarı fırladılar. Milo'nun arabasının tavanında farları görüyorum ve Callum Ames Mustang'iyle yanaşıp arkadaşının yardımına koşuyor.

Shiiiiiit.

"Krisjen!" Clay sesleniyor.

Arka kapıyı açar ve arkadaşını dışarı çeker. Krisjen tökezler, başını tutar ama gözleri açık ve tetiktedir.

Milo'nun arabadan çıktığını ve kaputun etrafında koştuğunu görüyor, lastik muhtemelen çalışmıyor, aks büyük olasılıkla kırılmış.

Saçlarım vücuduma yapışıyor, bir tutamı burnuma dökülüyor ve Krisjen'i tutup Clay'le birlikte kardeşlerimin kamyonetine doğru itiyorum. "Atlayın."

Demir'i geri iterek dönüyorum. "Bırak onu," diye bağırıyorum ama gözleri Milo'ya kayıyor. Krisjen'e vurması Demir'in umurunda bile değil. Yani, bundan hoşlanmıyor ama bu kavga için bir bahane ve erkekler çok aptal.

İlerliyor ve ben onu tekrar geri itiyorum. "Hayır!" Sonra etrafıma baktım. "Trace! Dallas! Arabaya binin! Herkes, hemen!"

Ama Krisjen elini yüzünden çeker, parmaklarına kan bulaştığını görür ve Milo'ya ters ters bakar. "Seni orospu çocuğu!"

Ve ona doğru fırlıyor, kollarını sallıyor ve Demir'e ihtiyacı olan tek daveti veriyor.

Dalışa geçiyor, bir koluyla onu sarıyor ve Milo'ya doğru hamle yapmadan önce onu bana doğru iterek uzaklaştırıyor.

Sonra bir baktım, herkes kavgaya dalmış. "Hayır!" diye bağırdım. Demir, Milo'nun yakasından tutup onu arabasının kaputuna fırlattı, levyeyle onu sıkıştırdı ve Dallas yere yığıldı.

Milo'nun arkadaşları ona çarpıyor ve onunla birlikte düşüyor.

Dönüyorum. "Clay!" diye bağırıyorum, Krisjen'in elini tuttuğunu, sağa sola baktığını ve ıslak saçları bir o yana bir bu yana uçuşurken geri geri gittiğini görüyorum. Neden arabada değil ki?

Gözlerimle buluşuyor, ben de başlıyorum ama bir şey saçlarımı kavrıyor, kafa derim çığlık atıyor. "Ahhh!" diye haykırıyorum.

Bileğim bükülüp kaldırıma çarparak yere düştüm ve yağmurun altında Aracely'ye göz kırparak arkamı döndüm.

"Bırak oynasınlar Liv," diye hırlıyor. "O küçük beyaz amcığını da al ve defol git buradan."

Homurdanıyorum ve ayağımı fırlatıp dizine vuruyorum. İrkildi ve kamburlaştı ama düşmeden önce Clay gelip onu yere itti.

Aracely'nin kaldırıma çarpmasını, kaldırıma düşmesini ve ağlamasını izlerken nefesimi içime çekiyorum.

Gözlerimi Clay'e çeviriyorum. *Lanet olsun.*

Milo Iron'a saldırıp omzunu karnına atıyor, Santos ve Trace Preppy'ye yumruk atarak onu yere düşürüyor ve Dallas Callum'u boğmaya çalışıyor ama Callum ileri atılıp Dallas'ı omzunun üzerinden kaldırıma fırlatıyor. Kardeşim yere düşerken uluyor.

"Clay!" Yanına koşup kolundan tuttum. "Dur!" diye

bağırdım. Kaşlarını birbirine kenetledi.

"Krisjen'i al ve eve yürü!" Fırtınanın içinden ikisine de ters ters bakarak bağırıyorum. "Bunların hepsi sizin suçunuz zaten. Sadece gidin!"

Onun yardımına ihtiyacım yok. İhtiyacım olan son şey bu. Aracely arkadaşım değil ama kardeşim sayılır. Ona vurabilirim. Clay ona vuramaz.

"Evinize gidin!" Clay ve Krisjen'e bağırıyorum.

Aracely'i ayağa kaldırdım. Dallas haklı. Hiçbiri bunun bedelini ödemeyecek. Bataklık bir boktan kurtulamaz. Her şeyin bedelini ödeyeceğiz ve yarın kardeşlerim hakim karşısına çıkacak.

Aracely ayağa kalkar kalkmaz beni itiyor ve tekrar mücadelenin içine koşuyor, uzanıp Amy'yi saçından çekerek Carissa'dan uzaklaştırıyor.

Sokakta duran Clay'e dönüyorum, etrafında dönen kaos onu bir fırtınanın gözü gibi gösteriyor. Yüzünden aşağı dökülen yağmur gözyaşlarına benziyor, gözleri de parlıyor.

"Biz her zaman böyle olacağız," diyorum yüksek sesle ama etrafta kimsenin bizi duyamayacağı kadar çok şey oluyor. "Bunu görüyor musun? Ben aileme sadıkım ve sen korkuyorsun.

senin ve arkadaşlarının. Hep böyle olacağız!"

Neden bu gece gelmek zorundaydı? Beni yalnız bırakmalıydı.

"Kimse bu kadar zahmete değmez," diyorum ona. "Sen bile değmezsin."

Gözleri düşüyor ve ilk defa onun nutkunun tutulduğunu görüyorum. Bunun doğru olduğunu biliyor. Asla el ele tutuşmayacağız ve ben her zaman ailemi ona tercih edeceğim.

Amy, Clay'in ayaklarının dibinde yere yığılır ve dirseğinin üzerine düşerken çığlık atar. Yağmurlu sokak anında kırmızıya boyanmaya başlar.

Clay, sanki bu arbedeye ışınlanmış ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi yere bakıp gözlerini kırpıştırarak zar zor fark ediyor.

Aracely saçlarından tutup başını aşağı çekiyor. Clay'in yüzü acıyla buruşuyor ama Ara onu ayağıyla iterken sesini çıkarmıyor ve bir su birikintisine düşüyor, düşüşünü elleriyle kırıyor.

Aracely ilerliyor, onu durdurmak için atılıyorum, ama Clay'i tekrar yakalıyor, saçlarını kafa derisinden tutuyor ve onu sürüklüyor.

"Ara!" Havlıyorum.

Ama kimse beni duymuyor. Yukarı bakıp kardeşlerimi arıyorum, yağmur her şeyi örtüyor. Dallas, muhtemelen kanamasını engellemek için elini gözünün üzerine koymuş, ayağını geriye doğru savurup Milo'nun arabasının diğer tarafındaki bir şeye tekme atıyor. Sonunda bastırdığı kişiyi göremiyorum.

Trace yerde, Luke Houseman'ın altında, onu alttan boğarken, Milo bacaklarını altına almaya ve başını sallamaya çalışıyor.

Aracely Clay'i serbest bırakıyor ama sadece bir anlığına. Clay'in atletini yumruklayan Ara, kumaşın arkasını yırtarak çekiyor ve buradan çığlığını duyabiliyorum. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibi görünürken Clay koluyla kendini kucaklıyor, vücuduna tutuyor.

Ara onu bırakır, bıçağını çıkarır, bıçağı savurur, Clay'in saçlarından bir avuç alır ve...

Nefesimi içime çekiyorum. Koşmaya başlıyorum, arka cebimden kendi bıçağımı çıkarıyorum, kınından çıkarıyorum ve uzanıp Aracely'nin saç örgülerinden birini çekiyorum. Hırlıyor ama Clay'i tam zamanında serbest bırakıyor ve ben de kendimi iki kadının arasına sokup Ara'ya bakıyorum.

"O benim," diye ısırdım. "Benim! Ondan uzak dur yoksa bu gece de Army'nin olacak."

Aracely gözlerindeki ateşle bana bakıyor ve onu Ordu'nun başka bir kadınla birlikte olmasından daha fazla çıldırtan bir şey olmadığını biliyorum. Çünkü o gerçekten

istiyor. Ona karşı hiçbir ilgisi olmamasına rağmen.

Ayağa kalktı, bana ters ters baktı. "Her zaman yanında olmayacaksın, biliyorsun değil mi?"

Ve tehdit havada asılı bir şekilde yürüyüp gider.

Clay'e bakıyorum, kolu hâlâ gömleğini vücuduna tutuyor, kaşkorse altında sutyen yok. Belimdeki ıslak gömleği çözüp ona doğru fırlatıyorum.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

Atletinin düşmesine izin verirken başını sallıyor ve kollarını gömleğimin içine sokuyor. Hiçbir şeye odaklanmadan uzaklara bakıyor. Aracely'nin saçlarını kesmek üzere olduğunun farkında mı acaba?

"Ben eşcinsel değilim," diyor sessizce ve yağmurun altında onu duyabilmek için kendimi zorlamam gerekiyor. "Sadece sana aşığım."

Ağzım kurudu. Ne oldu?

Gözlerinde yaşlar birikiyor. "Seni incitmek için yaptığım her şey için özür dileyemem Liv." Sonunda başını kaldırıp yağmura karşı gözlerini kırpıştırıyor. "Çünkü duracağıma söz verememem."

Onu izliyorum.

"Ama söz veriyorum," diye devam ediyor, "her yaptığında canım acıyor." Çenem titriyor.

İçgüdülerim beni geri itiyor. *Bu ne demek oluyor? Sence bu son üç buçuk yılı haklı çıkarır mı?*

Ama gözlerindeki acı kalbimi ortadan ikiye ayırıyor ve o anda benim için başka ne planladığı umurumda değil, çünkü ben de geri itebilirim. *Sadece durma.*

Siren sesleri havayı deliyor ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde mavi ve kırmızı ışıkların yağmurda parlayarak caddede ilerlediğini görüyoruz. Kızlardan bazıları arabalara doğru koşarak dağılırken, diğerleri binaların arasına girerek gözden kayboluyor.

Ayağa fırladım ve Clay'i onun yanına çektim. "Kardeşlerim," diye nefes nefese kaldım.

Dağılıyorlar, Dallas kamyonetle hızla uzaklaşıyor ve yanında herkes var mı bilmiyorum ama sokaklar hızla boşalıyor ve ben bunun için içeri alınmayacağım.

Clay'in elini tutuyorum. "Hadi gel."

Onu arkamdan çekerek koşuyorum, ama bacaklarının yetişmesi sadece bir an alıyor ve ben farkına bile varmadan köşeyi dönmüş oluyoruz. Arabaya çarptım.

Butik kapısı, *Lavinia'nın* neon tabelası karanlık. Etrafıma bakıyorum, sokak lambalarının da sönük olduğunu fark ediyorum. Elektrikler kesik.

Clay'in gömleğinin -benim gömleğimin- göğüs cebinden anahtarlarımı çıkararak dükkânın kapısını açıyorum ve onu takip etmeden önce Clay'in içeri dalmasını bekliyorum.

Şimşekler çakıyor, gök gürlüyor ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor, içerideki mankenler insana benziyor. Kapıyı çekip kapatıyorum, içeriden kilitliyorum.

Pencereye doğru ilerleyip panjurların arasından bakıyorum. "Bir şey görüyor musun?" Sesleniyorum.

Kardeşlerimin yanında olmalıydım ama her şey çok hızlı gelişti. Dartmouth'un duymak isteyeceği son şey kavgadan tutuklandığımdır.

Ama Clay bana cevap vermiyor.

Pencereden uzaklaşarak ana odaya giriyorum, perdeler solumda asılı ve üç soyunma odasını ayırıyor. Ortada bir yükseltici, her iki yanda birer koltuk ve duvarların etrafına yayılmış aynalar var. Clay sağ tarafımdaki pencerelerde, taç ve mücevher vitrinlerinin yanında duruyor.

Ama pencereden dışarı bakmıyor. Bana bakıyor. "Clay?"

Soruyorum.

O iyi mi?

Fanilam üzerinde asılı duruyor, düğmesiz kollarından su damlıyor ve göğüslerinin altından başlayıp göbek deliğinin altına kadar inen ters V deri parçasını görüyorum. Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirmeye fırsat bulamamıştı.

Saçları yağmurdan kararmış, damlalar yüzünde parıldıyor, eteği ise kalçalarına yapışıyor.

Perdelerin ötesinde kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor ve ben dikkatimi pencereye veriyorum, ışıkların geçip caddenin aşağısında kaybolması sadece bir an alıyor.

Clay hareket ediyor, küçük el çantasını başının üzerine çekiyor ve çantayı yere atmadan önce içine uzanıp telefonunu alıyor.

Telefonumda su hasarı olup olmadığını kontrol etmeliyim. Onun çektiği video aklıma geliyor ve içimi heyecanla dolduruyor. Takım fotoğrafları dışında birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafımız yok.

Yaklaşıyor, ilerliyor ve parmağını duvar boyunca uzanan cam masaların üzerinde gezdiriyor. Ne istediğini biliyorum. Göğüs uçları tişörtümün içinden çıkan meyveler gibi görünüyor ve gözlerim tekrar bacaklarına düşüyor.

Su, kalçalarının tonunu ve bronzluğunu ortaya çıkarıyor. Dudaklarımı yalamak istiyorum ama yapmıyorum.

"Beni yalnız bırakmanı istiyorum," diyorum ona sessizce.

İşaret ve orta parmaklarını masanın üzerinde şakacı bir şekilde gezdiriyor, görünüşe göre artık sadece bana sahip olmaktan memnun. "Ne istediğimi biliyor musun?" diye soruyor. "Bana yalan söylemeyi bırakmanı istiyorum."

Bunlar benim sözlerim.

Telefonuna dokunuyor, bir şarkı çalmaya başlamadan önce gözlerini bir anlığına benden ayırıyor. "Dirty Mind" başlıyor ve Clay bana doğru yürüyor, adımlarını melodiye uyduruyor, neredeyse dans eder gibi. Sanki avlanıyormuş gibi.

"Çünkü seni neyin memnun ettiğini çok iyi biliyorum." Bakışlarımla buluşuyor. "Aptal ağzından çıkanlara rağmen."

Pardon?

Bileklerimi kavrıyor ve göğsünü göğsüme bastırırken arkamda sabitliyor, bir kez olsun kontrolümü ele alıyor. Beni serbest bırakıp arkamdaki minderli sandalyeye atmadan önce nefes alacak zamanım olmuyor ve nakarat başlıyor, müzikle birlikte vücudu benimkinin üzerine iniyor.

Ne oluyor lan? Birdenbire müzik odayı dolduruyor, Clay ağzımın üzerinde geziniyor, gözlerimin içine bakıyor ve kalçalarını içime doğru yuvarlıyor.

Sıvı ateş mideme yayılıyor ve aniden nefesimi tutamıyorum, zor nefes alıyorum.

Aman Tanrım.

Başını eğerek benimle oynuyor, sırtını kamburlaştırıyor, gözlerini kapatıyor ve vücudu hareket ederken boynunu geriye eğiyor, beni dans ederek beceriyor. Bakışlarımı aşağı indiriyorum, rahatlayamıyorum ama onu durdurmak da istemiyorum. Durduramıyorum.

Ellerimi beline doğru kaydırıyorum, ama o ellerimi çekip sandalyenin kollarına tutturuyor ve kendini üzerimden itiyor.

Geri geri gidiyor, müzikle birlikte yavaşça hareket ediyor, sırtını uzun ve zarif bir şekilde geriyor ve ayakkabılarını ne zaman kaybettiğini bilmiyorum ama güzel ayak tırnakları o kadar açık bir pembeye boyanmış ki zar zor görebiliyorum.

Bana bakarken ve elini vücudunda gezdirip gömleğinin düğmelerini açarken gözlerini kapatıyor, benimkilerden hiç ayrılmıyor. Gömlek açılıyor, bir omzumdan düşüyor ve öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum, uzuvlarımı zar zor hissedebiliyorum. Eteğinin fermuarını

açıyor, kalçaları tempoya ayak uyduruyor.

Kalkmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Gitmem gerek.

Ama Iron haklı. Çıplak olduklarında herkes bizim tipimiz. Her şeyin düşmesine izin veriyor ve kıçı dışarı fırlıyor, dönüp öne bakmadan önce bir daire çizerek sallanıyor, bana tangası dışında tüm vücudunu çıplak olarak veriyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, yumruklarımı sıkarken vücudumu acı sarıyor.

Bir dirseğini başının üzerinden sarkıtarak diğer elini vücudunda gezdiriyor ve mükemmel göğüslerini sıyırıyor. Elleri yüzünden aşağıya, gövdesine iniyor ve külotunda duruyor, parmakları kalçalarının etrafındaki beyaz kurdele kayışlardan geçiyor, önünü kaplayan küçük bir beyaz dantel üçgeni.

O eteği giyerek ne halt ediyordu? Ve Callum'la dans ederken?

Gözlerim onunkilere kaydı. Hâlâ beni izliyor, artık neredeyse hiç hareket etmiyor ve bana bakıyor. Üç parmağını ağzına sokup ıslatıyor ve elini tekrar vücudunda gezdirerek yavaşça bacaklarının arasındaki küçük üçgene doğru ilerliyor. Göğsü sertçe inip kalkıyor ve ben zonkluyorum. Tanrım, şuna bak.

Bir eliyle parmaklarını kayışın altından geçiriyor, bir yandan kurdeleyi yavaşça çekiştirip benimle alay ederken bir yandan da ıslak külotunun üzerinden kendisiyle oynuyor. Benimle alay ediyor. Gözlerinde her seferinde daha da aşağı çekeceğine dair bir vaat var.

Tekrar içime düşüyor, beni geri itiyor, ağzımın üzerinde geziniyor ve ona dokunmayı çok istiyorum. Ama onun yerine kolçakları kavrıyorum.

"Seni yalnız bırakamam," diye

fısıldıyor. Parmaklarım mırıldanıyor.

Beni yalnız bırakma. Ben bir aptalım.

"Sana karşı hislerim bazen iyi, bazen kötü," diyor bana, "ama her zaman güçlü Liv. Başka hiç kimse gibi değil."

Etrafında dönerek aynalara bakıyor ve kendini kucağıma bırakıyor. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek ellerimi uzakta tutuyor ve başını omzuma yaslıyor. Müzikle birlikte kalçalarını sallıyor, kıçını kasıklarıma sürterken gözlerimin içine bakıyor ve kıyafetlerim ıslak ve soğuk olmasına rağmen terliyorum.

Onu ilerideki aynada buluyorum, üstümde kıvranan vücudunun resmini görür görmez bir inilti kaçıyor. Meme uçları koyu ve sert, karnı kum saati gibi ve artık buna dayanamıyorum. Ellerim titremeye başlıyor ve bir kolumla beline sarılıp onu tutarak kurtulmaya çalışıyorum.

diğeri parmaklarını saçlarından geçirmek için uzanıyor. Onu yerinde tutarak ağzımı onunkinin içine daldırıyorum, dilini buluyorum ve o kadar açım ki onu bütünüyle yutmak istiyorum.

Islak ağzı benimkini okşuyor, ben de diğer elimi külotunun içine sokup memesini buluyorum ve çok nazikçe okşuyorum.

İnliyor ve öpüşürken gülümsediğini hissedebiliyorum. "Seni tatmak istiyorum," diye yalvarıyor. "Sıra bende."

Ama şu anda bu manzarayı bırakamam. "Bırakacaksın," diyorum. "Sana ne yaptığıma dikkat et. Nelerden hoşlandığına. Böylece bana ne yapacağını bilirsin, tamam mı?"

Başını sallıyor.

Yavaş ve nazikçe klitorisini kızdırmaya, onu dışarı çekmeye, amını okşamaya devam ediyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

diye sordum. Başını

salladı. "Evet."

Parmaklarımı ondan çekip ağzıma götürüyorum ve birini emiyorum. Islatmamı ve külotunun içine doğru kaydırmamı izliyor. Meme uçları titriyor, derisi büzülüyor ve ben gülümsüyorum.

Onu biraz daha hızlı

ovuyorum. "Hoşuna gitti

mi?" diye soruyorum.

Yutkunuyor. "Evet," diye fısıldıyor.

Aynada onu izliyorum, bacakları benim yayılmış kot pantolonlarımın arasında ve ben külotunun içinde oynarken o çenemi öpüyor.

"Parmağımı içine sokacağım," diyorum ona.

Gözlerime bakıyor, bir parça korku var.

"Yavaş gideceğim."

Çenesi esniyor ama cevap vermiyor, ben de bunu onay olarak kabul

ediyorum. Elimi biraz daha aşağı kaydırdığımda bacaklarının sertleştiğini hissediyorum.

"Aç," diye fısıldıyorum ağzına. "Bacaklarını aç, bebeğim."

Tereddüt ediyor ve nefes aldığını sanmıyorum, ama bir an sonra rahatlıyor ve bir bacağını benimkinin üzerine kaydırarak bana doğru açılıyor.

Girişini buluyorum ve henüz içeri girmeden dışını ovuyorum. "Tanrım." Yanağını öpüyorum, dişlerimin arasına hafifçe bir parça alıyorum. "Çok sıkısın. Çok sıcak olacağını şimdiden söyleyebilirim."

İnliyor, dokunuşumun altında titriyor ve ben bunu hissediyorum. Kaygan sıcaklığı parmak ucumu kaplıyor. O hazır.

Her seferinde bir santimetre alıyorum, orta parmağımı açıklığından azar azar geçiriyorum, diğer elimi saçlarından göğsüne doğru hareket ettirirken tenini öpüyor ve yalıyorum. Bir avuç dolusu yoğurup dikkatini dağıtıyorum.

Sıcaklığı koluma yayılıyor ve ben de bacaklarımın arasında hissederek inliyorum. "Çok sıkı," diye mırıldanıyorum kulağına. "Daha derine inmek istiyorum Clay."

Geriye uzanıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, tahrik oluyor.

Parmağımı biraz daha itiyorum, vücudu etrafımda kenetlenip sıkılaşıyor, doğal direnci devreye giriyor. Kollarımda kıvranıyor ve ben ölmek istiyorum, kollarım bunun ne kadar iyi hissettirdiğiyle dolu.

Klitorisine tekrar masaj yapıyorum. "Amını aç," diye fısıldıyorum. "Aç." Nefesini içine çekiyor ama sonunda iyi bir kız gibi başını sallıyor. "Tamam."

Daha da genişliyor ve sonunda parmağımı boğumuna kadar gömüyorum, daha uzağa gitmeme gerek kalmayacak kadar. Yavaşça ve nazikçe kıvırıyorum, hareket ettiriyorum, masaj yapıyorum ve onun sarsıldığını hissedene ve nefesini duyana kadar tekrar tekrar test ediyorum.

Gülümsüyorum, şakağını öperken bir an için gözlerimi kapatıyorum.

İşte burada.

Bir an için nefes almayı bırakıyor ve ben devam ediyorum, parmaklarımı karnına doğru bükerek aynı noktaya tekrar tekrar vuruyorum.

Sonunda nefes veriyor, içimde gevşiyor ve kalçalarını daha geniş açarak onu parmaklamam için gereken tüm alanı bana veriyor.

"Durma," diye inliyor, ağzımı arıyor. Tanrım, bu benim boşalmamdan daha iyi.

"Külotunu indir," dedim ona. "Bir bakayım."

Tangasını kalçalarına kadar indiriyor ve ben aynaya bakıyorum. Bir elini boynumun arkasına doluyor ve daha fazla gevşemeye başlıyor, parmağımın içine giriyor ve onu arıyor. Göğüsleri itişlerle birlikte zıplıyor ve göğüslerinin ortaya çıkması için sırtını kavislendiriyor. Oda önümde sallanıyor.

"Seni öpen ilk kız olmak istedim," diyor.

Kollarımda ona bakıyorum. Onu *öpecek tek kişi sen ol istedim.*

Ben.

Kalbim çok sert atardı. Çok sertti ve o bunu hiç görmedi,

Öyle mi? Ve sonra her şey soğuk gelmeye başladı -yılların soğuğu- ve ben her şeyin ne kadar soğuk olduğunu fark etmedim bile ve hiçbir şey böyle hissettirmiyor. Hiçbir şey.

Ona daha sıkı sarılıyorum, burnumu saçlarına gömüyorum ve ondan çok

fazla şey için nefret ediyorum, ama en önemlisi, bizi bu kadar uzun süre inkar ettiği için ondan nefret ediyorum.

"Biliyorum, ben senin ilkin değilim," diyor. "Ama sen benimsin. Senin için kutsal olmak istiyorum."

Gözlerim doluyor. Tam bir amcık, ama sonra böyle şeyler söylüyor ve ben sadece ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Tanrı'dan bunun bu kadar iyi hissettirmemesini ve onun da bu kadar iyi hissetmemesini dilediğimi bilmesini istiyorum.

Dışarıda yağmur şiddetleniyor, sokaklar ıssız ve sanki gezegendeki tek iki insan bizmişiz gibi geliyor. Ve eğer durum böyleyse, dünyada her şey yolunda olurdu, çünkü kimse yolumuza çıkmazdı. "Bebeğim," diyorum tenine karşı, "beni eritiyorsun."

Üzerimden kalkıyor, arkasını dönüyor ve bana sarılıyor, ben de aynı parmağı tekrar içeri kaydırıyorum, onu tekrar doldururken o tatlı, küçük acı iniltisini duyuyorum.

Parmaklarım tangasının kayışına dolanmışken, elimi sikerken kıçını kavrıyorum. Eğilip göğsünü emmek istiyorum ama o üzerimde sallanırken ve ben başparmağımla onu ovalarken manzarayı çok seviyorum.

Bir çınlama havayı deliyor ve ikimiz de gözlerimizi kırpıştırıyoruz ama durmuyoruz.

Bir elim amında, diğeri kıçında, telefonunu bulmak için sandalyenin kenarını kazarken onu devam ettiriyorum.

Çıkarıyor, pantolonunu indiriyor. "Annem."

"Cevap ver," diyorum ona. "Açmazsan endişelenecek ve sonra da o."

Ağzı açık kalıyor, zevke kapılıyor. "Acele et," diyorum ona.

O böyle üstümde kıvranırken boşalmak üzereyim. Kahretsin.

Telefonu kulağına götürerek cevap veriyor. "Anne," diyor nefes nefese. Diğer uçtaki annesini duyunca sessizce gülüyorum.

Clay kalçalarını döndürüyor, bana bakarken alt dudağını ısırıyor. "Ben Tamam," diye mırıldanıyor ve sonra bir eliyle ağzını kapatıyor. "Ben... Ben Callum'la birlikteyim."

Eğildim, dilimle meme ucunu okşadım ve gülümsedim. "Evet, anne. Callum'la birlikte."

Sertçe emiyorum ve o inliyor. "Hı-hı," diyor Gigi ona ne söylüyorsa. "Ben güvendeyim. Yağmur diner dinmez evde olacağım."

"İşim bittiğinde evde olacaksın," diye düzeltiyorum onu, daha sert bir şekilde elime doğru çekerek.

Clay aşağı iniyor, ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, bir gülümseme beliriyor. "Shhhh..."

Klitorisim zonkluyor ve çok ıslağım. Parmağımı içine gömerken onu itiyorum, tüm sıcaklığın merkezimde toplandığını ve orgazmımın neredeyse orada olduğunu hissediyorum.

Tanrım, siktir, Clay... Daha sert öğütüyor.

Miyavlıyor ve bir elimle ağzını kapatıp boşalmaya hazırlanmasını izlerken kendi orgazmımı bastırmak için alt dudağımı tekrar ısırıyorum.

"Krisjen'de uyuyacağım aslında," diye hızlıca tükürdü. "Zaten çok geç oldu. Sabah ilk iş evde olacağım, tamam mı?"

Bir duraklama, Clay'in sarsılması, yüzünün acıyla buruşması ve iki parmağımı içeri sokmam, aklını yitirirken sertçe nefes almam.

"Anne, gitmem gerek," diye soluk soluğa bağırıyor. "Krisjen gidiyor. Seni sabah ararım!"

Görüşmeyi bitirince telefonu bir yere fırlatıyor ve çığlık atarken amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Sarsılıyorum, o boşalırken vücudum patlıyor ve aşağı inip beni öperken eğiliyorum. Çığlığı boğazımda kayboluyor ve sırtımdan aşağı ter damladığını hissediyorum.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Geldiğime inanamıyorum. Hâlâ tamamen giyinik durumdayım. İnliyorum, o üstüme uzanırken parmaklarımı bir dakika daha içinde tutuyorum.

Kollarımı ona doluyorum, sıcak ve ıslak hissediyorum, onun cennet gibi teniyle çevriliyim.

"Kan var mı?" diye soruyor, sesi zayıf ve çok tatlı geliyor.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Elimi aramızdan çekiyorum ve parlayan parmaklarıma hızlıca bakıyorum, onu bu kadar ıslattığım için gurur duyuyorum.

"Hayır."

Parmağımdan daha büyük ve geniş bir şey gerekecek. Sanılanın aksine, kızlık zarı gerçekten kırılan bir şey değildir. Gerilir, esner, zorlanır... Çoğu insanın düşündüğü gibi bir bariyer değildir.

Ayağa kalkıyor ve ben de parmağımı kotuma

siliyorum. "Bana bak," diyorum ona.

Öyle.

"Bekâret, kadınların seks yaptıkları için kendilerini değersiz hissetmelerini sağlamak için insanlar tarafından icat edilmiş bir kavramdır." Kaşlarımı gerçekçi bir şekilde kaldırıyorum. "Bir şeyi korumak için endişelenmek istiyorsun. Kredi puanını koru. Bir gün çok işine yarayacaktır."

Bir kahkaha patlatıyor ve yüzüm biraz düşüyor, gülümsemesi beni dengeliyor. Onu pek güldürmüyorum. Tabii o da bana bunun için pek sebep vermiyor ama kavga etmeyi bırakabilsek ne güzel anlaşırdık. Onun gerçekte kim olduğunu öğrenmeyi çok isterdim.

Eğilip alnımdan öpüyor. "Sıcak duş," diyor tenime karşı. "Beni eve götür. Şimdi."

OLIVIA

GÖZLERİ NEREDEYSE karanlıkta parlıyor.

Yatağımda yan yana uzanmış, ellerimi yanağımın altına sıkıştırmış, birbirimize bakıyoruz. Yine de uyuyamıyoruz ve ona istediği duşu verememiştim. Kardeşlerim evde olduğu için benim odamda kalmayı tercih etti.

İçeri giriyor ve nefesini hissedebiliyorum. "Bana ilk seferini anlat."

Biraz tedirgin bir şekilde yer değiştiriyorum. "Bir arabanın içindeydi."

Rahmetli babamın eski Chevelle'sini Macon bir yıl sonra Marymount'taki ilk yılımın masraflarını karşılamak için sattı.

Nefesimi tutarak ona bakıyorum. "Bir gün önce karnaval gelmişti ve bütün öğleden sonrayı at arabalarında geçirmiştik," diyorum ona, "gülmüş, abur cubur yemiş ve güneşten kavrulmuştuk." Zihnim anılara dalarken yapış yapış koltukların sıcak plastiğini hâlâ hissedebiliyorum. "Saçlarım sırtıma yapışmış, çok terli olduğumu hatırlıyorum ama kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Sanki her şey tenimde titreşiyordu. Örümcek bizi savururken saçlarımdaki rüzgar. Başımdaki sersemlik, bana dokunduğunda tenimdeki karıncalanma, ağzındaki pamuk şeker... Her şey daha da artmıştı ve sıcak umurumda değildi, çünkü zonkluyordum."

Elimi çekip bacaklarının arasından aşağı kaydırıyorum.

"Burada zonkluyordum," diye açıkladım, külotunun kıvrımlarında nabzımın yeniden attığını hissetmeye başlamıştım. "Beni aldı ve otoparkta arka koltuğa yatırdı." Kuru dudaklarımı yaladım. "Gün ortasıydı, güneş hâlâ tepemizde parlıyordu. Ben... ben gelmedim. Çok gergindim ama hoşuma gitmişti. Tekrar istedim." Kendime gülüyorum, sesim acı geliyor. "Aşık olduğumu sanmıştım. Tanrım."

Clay sessiz kalıyor ve ben buna minnettarım. Bu konuda konuşmak istemiyorum ama aradan kaç yıl geçmesine ve onun neye benzediğini zar zor hatırlamama rağmen gözyaşlarımın aktığını hissediyorum.

Yutkunuyorum. "O gece Demir'le yattı."

Clay'in başı hafifçe kayar ama yine de bir şey söylemez.

"Meğer sadece kapıdan içeri girmenin bir yolunu arıyormuş," diye mırıldanıyorum, gözlerimi indiriyorum ve o acı dilimini dün gibi hatırlıyorum. Onun ilgisi anlık bir bağımlılıktı ve kısa bir süre için ölmek istediğimi hissettim. O başka birini istiyordu. Benim onu düşündüğüm gibi o beni her saniye düşünmüyordu. "Hiç öğrenmedi."

Böyle şeylerin olması alışılmadık bir durum değil. Şimdi geriye dönüp baktığımda, kızların evimde bir yataktan diğerine nasıl geçtiklerini, Dallas'a gitmek için Trace'i ya da Macon'a gitmek için Army'yi nasıl kullandıklarını hatırlıyorum. Sanoa Bay küçük bir topluluk. Arkadaşlarınızdan ya da erkek kardeşlerinizden en az birinin yatmadığı pek kadın yoktur. Bu bana hiç normal gelmemişti. Ta ki oyuna gelen salak ben olana kadar.

"Kaç yaşındaydın?" Clay sordu.

Gözlerim süzülüyor, ağrıyor. Onları kapatıyorum. "On beş."

Gözyaşlarım dökülüyor ve yüzümü örtmek için başımı yastığıma gömüyorum. Neden ağlıyorum ki? Vücudum titriyor ve ne kadar gülünç olduğuma mı gülüyorum yoksa bir hıçkırığı gizlemeye mi çalışıyorum bilmiyorum.

Yüzümü tekrar ona doğru eğiyorum. "Neden insanlar seksin bizim için bir şey ifade etmediğini düşünüyor?" Soruyorum ama cevap beklemiyorum. "Yalnızdım ve birine sahip olmak iyi hissettiriyordu ama tek istediğim seks değildi. Kendime ait hiçbir şeyim yoktu ve belki de o öğleden sonra benim için bir kaçıştı, ama saatler içinde nihayet dört gözle beklediğim bir şey varmış gibi hissetmekten hiçbir şey hissetmemeye dönüştü. Kullanılmış. Aşağılanmış. Çöp gibi. Sanki benim için her şey ifade ederken onun için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Kendi ailem bile. Erkek kardeşlerimden hiçbiri kiminle yattığımı umursamıyor, çünkü incinmemin tek yolunun hamilelik olduğunu düşünüyorlar. Kız arkadaşlarımı sormuyorlar. Bunun eğlenceden başka bir şey olduğunu düşünmüyorlar.

Ama Clay içeri dalıyor, elini yanağıma koyarken vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. "Ağlamayı kes," diye fısıldıyor alnını benimkine bastırarak. "Lütfen dur."

Onu tutmak, elimi beline dolamak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Ona zaten çok şey söyledim.

Ama gözyaşlarımı bastırmak için nefesimi ne kadar tutmaya çalışsam da gözyaşlarım akmaya devam ediyor.

"Pekala, onun kafasını tıraş edeceğim," diyor. "Onu nerede bulabilirim?"

Hıçkırıkların arasından bir kahkaha atıp gözlerimi siliyorum. Ama ona baktığımda başını yastıktan kaldırmıştı ve yüz ifadesini tam olarak seçemesem de şaka yapmıyordu.

"Ciddiyim," diyor, beni sırtüstü yatırıp üstüme çıkıyor. "Artık benim korumam altındasın ve işleri ben hallediyorum. Kovulmasını mı istiyorsun? Tutuklanmasını mı? Arabasına el konulmasını mı?"

Ellerimi gömleğinin -tişörtümün- altına sokup pürüzsüz karnındaki muhteşem teni okşarken artık gözyaşlarım akmıyor.

"Bahçesine portatif tuvalet pisliği dökülmüş olabilir mi?" diye devam ediyor. "Bir adam tanıyorum."

Homurdanıyorum, neredeyse kaşlarını muziplikle salladığını görebiliyorum. Üzerinde benim siyah "Manşetler papa satmaz. Newsies pape satar." tiyatro tişörtümü giyiyor, kolları kesik ve yanları dışarıda. Ellerimi altından çekip kollarının altına sokuyorum, çıplak göğüslerine kolayca ulaşabiliyorum.

Vücudumun harekete geçmesi hiç zaman almıyor.

"Bana ilk seferini anlat," diye takılıyorum, nefes nefese, meme uçları parmaklarımın altında kaya gibi sertleşirken.

Soyunma odasının mı, duşun mu yoksa otelin mi ilk seferimizi oluşturduğundan emin değilim ama ben olduğumu çok iyi biliyorum.

Geçen yıl bağış için eski kostümleri ayırdığımızda çöpe atılan yığından kalan siyah silindir şapkamı yatağımın direğinden çekip alıyor ve kafasının üstüne oturtuyor. İç çamaşırı, tişört, vücudundan aşağı dökülen yeni sikilmiş saçlar... Tanrım, çok ateşli.

Parmak uçlarını vücudumda gezdiriyor, oynuyor. "Her zaman bunun büyük bir çaba olacağını düşünmüştüm," diye iç geçiriyor. "Tam olarak ne zaman olacağını bilirdim. Kontrol tamamen bende olurdu, her ayrıntıyı planlardım." Ve parmaklarıyla listeliyor: "Yer. Müzik. Koruma. En iyi şekilde görünmek. Mükemmel olması için elimden gelen her şeyi yapardım."

Bir kıyafet bile seçtiğini hayal edebiliyorum. Clay bir mikro yönetici.

"Ama onun yerine mükemmel an beni buldu." Sesi yumuşar, ciddileşir. "Ve ben onu durduramadım."

Ellerimi kollarının altından geçiriyorum ve buluşuyoruz, o aşağı iniyor ve ben yukarı çıkıyorum, ta ki kolları beni sarana kadar ve yatağa çarpıyoruz. Şapka kafasından yuvarlanıyor.

"Hayal ettiğimden daha iyiydi," diyor yanağıma yaslanarak. "Hiçbir şey beni ondan koparamazdı."

Hiçbir şey. Otel odasında durmamı isteseydi durmak ne kadar zor olurdu. Yapardım ama acı verici olurdu. Müzik yoktu. Yalnız değildik. Bunu planlamamıştık ve ikimiz de darmadağınıktık. Hiçbir şey onun mükemmellik anlayışına göre gitmedi, çünkü sonunda istediğin her şeyin beklediğin son şey olduğunu fark e d i y o r s u n .

Ama mükemmeldi. Tanrım, çok iyiydi.

"Bunu yapmadan önce onu çok hayal etmiştim" diyor. "Bazen geceleri kapımı kilitliyor ve kıyafetlerimi çıkarıyordum."

Bir sarsıntı beni aşağıdan vurdu. Benden nefret etmekle meşgulken, bir yandan da benimle ilgili fanteziler kuruyordu.

Başını omzuma yaslıyor, dudakları boynumu gıdıklıyor. "Onunla aynı yatakta yatıyormuşum gibi çarşaflarımı tenimde hissetmek istedim."

Şimdi olduğu gibi. Kardeşlerimin kahkahaları merdivenlerden yukarı taşınıyor ve keşke evde onunla yalnız olsaydım diyorum, çünkü rahatsız edilmekten ya da yakalanmaktan endişe etmekten yoruldum.

Ama şimdiden üzerimde ağırlaştığını, konuşmasının uykulu hale geldiğini hissedebiliyorum ve yarın okulumuz var.

"Sana böyle sarıldığımı rüyanda gördün mü?" Ona sordum.

Başını sallıyor. "Yalnız rüyamda sen patronsun, ben de asistanınım ve hafta sonu için New York'a iş gezisine gidiyoruz. O gece odanıza imzalamanız için kağıtlar getirdiğimde yatakta üzerimdeki otoritenizi kötüye kullanmanız biraz ateşliydi, ama sonra..."

"Evet?"

Bir an nefesini tutuyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Uçakta balıkçı yaka giymiştim."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Siyah bir tane," diye tükürdü. "Ben. Siyah bir balıkçı yaka. Ve saçımı Ariana Grande gibi at kuyruğu yaptırdın ve biliyorsun saçlarım yüzümden uzakta toplandığında iyi görünmüyorum. Berbattı."

Gülüyorum, onu yakınımda tutuyorum ve titriyorum. Gülümsemesini boynumda hissediyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek dudaklarını kendime doğru çekiyorum. "At kuyruğunu severim," diyorum dudaklarımızı birleştirirken. "Seninle iyi başa çıkmam lazım."

Titriyor ve öpüşüyoruz, gittikçe daha fazla öpüşüyoruz. Saçlarını yumruğuma doladığımı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde olduğunu hayal ediyorum... Midem bulanıyor.

"Onun yerine bu gece seni rüyamda görmeme ne dersin?" diye sordum. "Hayatımın sonuna kadar o dansı düşüneceğim."

Bir kez başını salladı, sesi kendinden memnun geliyordu. "Güzel."

Kardeşlerimin parasını ödemedikleri kucak dansı yaptıklarını hiç sanmıyorum. Son zamanlarda seks hayatımı seviyorum.

Yavaşça altından kayarak çıkıyorum. "Geri geleceğim, tamam mı?" Elmacık kemiğine bir öpücük bırakıyorum. "Biraz uyu."

"Tamam."

Başının altına bir yastık sıkıştırıyor, yorganın üstünde yüzüstü yatıyor. Siyah pamuklu bir şort giyiyorum, bol beyaz atletim mor sütyenimle biraz transparan görünüyor ama bununla idare edecekler. Suya ihtiyacım var.

Suya ihtiyacımız var.

Kapıma doğru

yürüyorum. "Liv?"

diye sesleniyor.

Duruyorum ve başımı çeviriyorum, elim kapı

kolunda. "Özür dilerim," diyor.

Eğlenerek başımı sallıyorum. "Bu senin için bir alışkanlık haline mi geldi? Şimdi ne için üzgünsün?"

"On beş yaşında olduğunu söylemiştin," diyor. "O zamana kadar birbirimizi tanıyorduk. O zamana kadar seni istiyordum."

Bekaretimi bir arabanın arkasında kaybettiğimde.

"O karnavalda benimle birlikte olmalıydın," diyor bana.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Bunu çok isterdim. Bunun iyi olacağını daha erken fark etmesini. Yıllar önce daha mutlu olabilirdik.

Ama Clay beni herkes kadar, hatta herkesten daha fazla incitti, o yüzden her şeyin farklı olacağını kim söyleyebilir? O zaman da kalbimi kırabilirdi. Bu her zaman bir riskti.

"Git uyu," dedim ona. "Geri geleceğim."

Çıkıyorum, kapıyı sessizce kapatıp merdivenlerden aşağı iniyorum, çıplak ayaklarım kardeşlerimin izini sürdüğü kiri topluyor. Nefesimin altından homurdanıyorum, kimin temizlemek zorunda kalacağını biliyorum.

"Topallayarak uzaklaştığını gördün mü?" Trace'in bağırdığını duydum. "Bam! Neredeyse lanet boynunu kırıyordum."

Oturma odasında yanlarından geçip bir fincan alıyorum ve Brita sürahisinden bardağa biraz su döküyorum.

"Yapmadığına sevindim," diye cevap verdi Dallas. "Onlarla işimiz bitmedi."

"Haklısın," diye ekliyor Demir. "Ve umarım buraya gelirler. Tanrım, lütfen."

Oturma odasına geri dönüyorum, televizyonda kısık sesle *Castlevania* oynarken, Trace çizmeli bacaklarını sehpaya fırlatıp boş bira şişelerini deviriyor.

Sarhoşlar. Ama en azından güvendeler. Yanlarına gidip tek elimle üç şişeyi boyunlarından tutup kaldırıyorum ve çöpe atıyorum. Kanepeye, Trace'in yanına oturuyorum, Iron onun diğer yanında ve Dallas da sandalyede.

Macon ve Army hangi cehennemdeydi? Kavgadan haberleri var mıydı?

"Nereye kayboldun?" Dallas şişesini kaldırıp bana sordu.

sehpaya.

Suyumu yudumluyorum. "Beni mi arıyordun?"

Yüzünü buruşturdu ve ben bir kahkaha attım. Tabii ki gülmüyordu. Muhtemelen şu ana kadar gittiğimi fark etmemişlerdir.

Trace aynı anda hem geğirir hem de alay eder. "Macon görmeden onu buradan çıkarın," diyor.

Clay'in yatak odasında olduğunu nereden bildiğinden emin olamadığım için başka tarafa bakıyorum. Ama ben cevap veremeden ön camdan farlar parlıyor ve hepimiz başımızı çeviriyoruz.

Beş saniyeden kısa bir süre içinde Macon ön kapıdan içeri dalıyor ve yüzündeki öfkeyi görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Gözleri odanın içinde geziniyor, çenesi düşüyor ve Demir'in üzerine düşüyor, kolları havada koşuyor. Demir'e saldırıyor ve ben bardağı halının üzerine bırakıp top gibi kıvrılarak arkamı dönüyorum.

"Macon!" Army ön kapıdan girerek bağırır. Ama kimse kıpırdamıyor.

"Dövüştün mü lan sen?" Macon ona bağırır.

Demir'e tekrar tekrar tokat atarken içimi bir bulantı kaplıyor ve Demir neredeyse onun kadar büyük olmasına rağmen karşılık vermeye cesaret edemiyor. Sadece kollarını başının üzerinde tutarak kendini korumaya çalışıyor.

"Seni lanet olası orospu çocuğu!" Macon homurdanır ve sonra fırlayıp Dallas'a doğru savurur. Elinden geldiğince kendini sandalyeye siper ediyor.

"Macon!" Trace bağırıyor.

"Lanet olsun!" Macon, Demir'in kafasına tekrar vurarak karşılık verir. "Lanet olsun, sizi aşağılık orospu çocukları!"

"Mecburduk Macon," diyor Trace ona.

"Kapa çeneni!" Macon da Trace'in kafasına iki tokat atar.

Ayağa kalkıyor, sert nefes alıyor ve yumruklarını sıkarak kardeşlerine bakıyor. Başka tarafa bakıyorum, tüm vücudum düğümleniyor.

Sonra Macon sehpaya bir tekme atar ve sehpa yan yatarak yere devrilir.

"O lanet olası küçük pisliklerin bağlı anne ve babalarıyla hapiste tek bir gece geçireceklerini mi sanıyorsunuz?" diye bağırıyor. "Öyle mi? Ha?"

"Macon..." Trace deniyor ama kardeşim dinlemiyor.

"Allah kahretsin," diye homurdanır ve odadan hışımla çıkar, geçerken antredeki küçük bir masayı yere iter.

Kapılar çarpıyor ve bakıyorum, Dallas pancar gibi kızarmış ve terliyor ama sandalyede sessiz ve donmuş bir şekilde oturuyor. Iron'ın yanağında bir kesik var, ince bir kırmızı çizgi ışıkta parlıyor. Trace dirseklerini dizlerine dayamış, beş dakika önceki kahkahaları ve gururları artık yok olmuş.

Dex üst katta ağlıyor ve Army gitmek için dönüyor ama durup bize bakıyor. "Ne kadar baskı altında olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Elini duvara vurmadan önce sadece bir an duraksıyor ve "Biliyor musunuz?" diye bağırıyor.

Onunla göz göze gelemeyen Demir'e doğru adım atar. Gözlerini yere diker. "Kıçını hapisten kurtarmak için onlara ne vermesi gerekecek?"

Ordu homurdanıyor. "Bunu hiç düşündün mü? Onun ellerini bağlıyorsun, Demir!"

Sanoa Körfezi'ndeki durumumuzun giderek tehlikeli bir hal aldığını hatırlayarak gözlerimi kırpıştırıyorum.

Ya da inanmama izin verdiğimden daha tehlikeli.

Ve Macon bize söylemedi.

Ama korkuyor. Çok korkuyor. Bu artık çok açık.

Hâlâ dizlerimi göğsüme çekerek oturuyorum ama Dex ağladıkça kaslarım biraz gevşiyor.

Neredeyse onu yakalamak için ayağa kalkacaktım ama Army gitmek için döndü.

Girişte bir kez daha duruyor. "Biliyorsun, bir gün büyümemiz gerekiyordu," diyor omzunun üzerinden. "Eninde sonunda büyüyecektik ve o artık her şeyi tek başına yapmak zorunda kalmayacaktı."

Ani suçluluk duygusunu bastırmak için ağzımın kenarını ısırıyorum. Gitmek istiyorum. Dallas'ın buraya hiç bağlılığı yok. Trace ve Iron sürekli işleri berbat ediyor ve kendilerini riske atıyorlar. Army'nin önceliği olan bir çocuğu var.

"Bu aileyi önemseyen tek kişi her zaman o olmayacaktı," diyor Army, sesinde boğuk bir şey var. "Zaten o da böyle düşünüyordu."

Ve oradan ayrılıp merdivenlerden oğlunun yanına gidiyor.

İnsanlara bu yükü yüklemek çok kötü bir şeydi. Mutlu olmadığın bir yerde kalmak. Takdir etmek yerine beklenti içinde olan insanları desteklemek. Dışarıda daha zengin bir hayat olduğunu bilmek ve onu yakalama özgürlüğüne sahip olmamak.

Uzun zamandır Macon'un da benim gibi kapana kısıldığını biliyordum ama ilk kez ona acıyorum çünkü tüm bunların bir hiç uğruna olduğunu biliyor olmalı. Şu anda bile bunu hissediyor olmalı. Kurtarılmaya değer miyiz?

Odasında Dex için Van Morrison çalan Army'nin sesini duyarak merdivenlerden geri çıkıyorum ve koridorda Macon'ın kapalı kapısına bir bakış atıyorum. Altından ışık gelmiyor ve ilk kez annemin kendini öldürdüğü odada uyuduğunu fark ediyorum. Her gece orada uyuyor.

Odama giriyorum, bakışlarım yatakta mışıl mışıl uyuyan Clay'e takılıyor ama ona gitmiyorum. Masama doğru ilerleyip çekmeceyi açıyorum ve bu gece taktığım zinciri çıkarıp anahtarını takıyorum. Arkamı dönüp sandalyeye yaslanıyorum ve yine onu izliyorum. Ona bakarken aynı korkuyla içim parçalanıyor. *Bunların hepsi bir hiç uğruna olacak.*

Ama elimden geldiğince ona sahip olacağım.

Ferforje yatak başlığımın etrafını saran pırıltılı ışıklarda parıldayan keskin bakıra avucumun içinde bakıyorum.

Fırtınanın gözündeyseniz, tek çıkış yolu içinden geçmektir.

Sen kazandın, Macon. Aileyi koruyacağım.

nineteen

CLAY

Ellerim titriyor, kalbim küt küt atarken alnımı hafif bir ter kaplıyor.

Sadece bir kez daha.

Bu sabah yanından ayrıldığımdan beri fısıltısını duymadan ve ağzını hissetmeden duramıyorum. Tanrım, çok yorgunum. Kafamın içinde bir sis oturuyor ve gözlerimi henüz tam olarak açamıyorum, ama süzülüyorum. Mutlulukla süzülüyorum.

Uyanır uyanmaz yuvarlandım ve ona ihtiyaç duydum. Onun her santimetresinin tadına bakmadan Liv'in yatağından ayrılmak istemiyordum ve bundan sonra tekrar gitmek için enerjim kaldığına ya da bu sabah iki kez seviştiğime ve şimdiden daha fazlasını istediğime inanamıyordum.

Yanıyorum ve onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Dolabımdan kitaplarımı çıkarıyorum, kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum ama işe yaramıyor.

"Clay," diyor biri.

Başımı çeviriyorum, koridorda birkaç adam bağırıyor.

Matematik sınıfımdaki yeni kız yanımda duruyor, elinde bir dosya ve bir kitap var. Sarı saçları omuzlarının hemen üzerinde bitiyor, kat kat düzleştirilmiş. Annemin bile muhtemelen kendine almayacağı Hermès marka bir sırt çantası taşıyor.

"Özür dilerim, sizi pusuya düşürmek istememiştim," diyor gülümseyerek ve dudaklarını dolgunlaştıran hafif pembe parlatıcıyı fark ediyorum. "Benim adım Chloe. Birlikte matematik dersi alıyoruz."

Elini uzatıyor ve o kadar yakınımda duruyor ki kolumdaki saçlar onunkilere değiyor. Farkındalık yükseliyor.

"Tamam." Antrenman kıyafetlerimi eve götürüp yıkamak üzere spor çantama koydum. "Sen Teksaslısın. Burayı nasıl buldun?"

Omuz silkiyor, lacivert Marymount süveter yeleği artık pek giydiğimiz bir şey değil ama retro tarzını seviyorum. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Evet, Teksas'taki insanların manyak olduğunu biliyorum."

"Çılgınca mı?" diye soruyor. "Ne hakkında?"

Kalem çantamı çıkardım. "Teksaslı olmak hakkında."

Kocaman gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu konuda tartışamayız. Önce Teksaslı. Amerikalı ikinci."

Sesi güneyli gibi gelmiyor, yani kesinlikle şehirli. Muhtemelen St. Carmen'den daha büyük bir şehir.

Dolabımı kapatıyorum ve sonunda gözleriyle buluşuyorum, beni izlediğini görüyorum. Bir işaret hayal edip etmediğimden emin olamadan doğruluyorum. Etrafta Liv'i arıyorum.

"Her neyse," diye devam etti sonunda, "sadece kendimi tanıtmak istedim. Ve bir çalışma arkadaşına ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim. Belki türevler ve entegrasyon konusunda biraz yardım?"

Çalışma arkadaşı mı? Google'dan bu yana hala böyle bir şey var mı?

Gülüyor. "Tamam, türevler ve entegrasyon konusunda yardıma ihtiyacım var."

Ah. "Ben dahi değilim," diye ekliyorum, "ama iki kafa bir kafadan iyidir, sanırım."

Ama yeni bir arkadaşla geçireceğim zaman Liv'le geçiremeyeceğim zaman demek ve şu anda bunu yapamam.

Beynimde bundan kurtulmak için bir bahane arıyorum ama sonra Chloe'nin arkasından yaklaşan Liv'i görüyorum.

Yanımda durdu, saçlarını bu sabah yaptığım iki Fransız örgüsüyle örmüştü. Omzunu dolaplara yasladı ve Chloe'ye bir bakış attı. "Bize müsaade edin."

Sözleri düz, emredici ve sabırdan yoksun ve yanaklarıma bir kızarıklık yükselirken bile gülümsememi geri çekiyorum.

Chloe'nin gözleri önce bana, sonra tekrar Liv'e kayıyor ve ben dönüp dolabımın düğmesini çeviriyorum. *Garip.*

"Görüşürüz," dediğini duyuyorum ve tekrar arkamı döndüğümde gitmiş oluyor.

Liv'e dönerek ona azarlar gibi bakıyorum ama eminim ki eğlendiğimi görebiliyor. "Sadece merhaba diyordu."

"El sallayabilir."

Ve o bakış ve ses tonu -sahiplenici, kıskanç ve tamamen benim için- beni yeniden ateşliyor.

"Banyoya gir Clay," diye mırıldanıyor çenesindeki hayali bir kaşıntıyı ovuştururken, okul koridorunda gizli görünmeye çalışıyor.

Midemde kelebekler uçuşuyor ve yavaşça özel komitelerin ilan panosunun ve öpüşen çiftin yanından geçiyorum. İtiyorum

soyunma odasının kapısından geçip tuvalete gidiyorlar.

Sanırım Liv sırrımızı seviyor ve ona minnettar olmama rağmen, çünkü onu sadece kendime istiyorum, neden halka açıklamak için daha fazla mücadele etmediğini merak etmek zorundayım. Otelde bunun bir ilişkiye dönüşmeyeceğini söylediğini biliyorum, ikimiz de birkaç ay içinde üniversiteye gideceğiz ama içimi kemiren bir şey var. Dün gece onu sevdiğimi söyledim. Unuttu mu, görmezden mi geliyor, yoksa yalan söylediğimi mi düşünüyor bilmiyorum ama geri söylediğinde şaka yaptığını söyledi, yani bu sayılmaz.

Henüz karşılık vermedi -gerçekten vermedi- ve neden biraz acı verdiğini bilmiyorum.

Bir yanım bu konuda benimle mücadele etmesini istiyor. Okul koridorunda el ele yürümemizi talep etmesini.

Liv yalnız olduğumuzdan emin olmak için kabinleri kontrol ediyor ve sonra beni takip ederek bir tanesine giriyor, kapı kilitleniyor ve kitaplarım beni kollarının arasına almadan hemen önce bir telaşla yere düşüyor.

Elimi eteğinin altına sokuyorum, o yüzümü tutarken vücudumu ona bastırıyorum ve öpüşüyoruz. İnliyorum, yalnız kaldığımız birkaç saniyeden yararlanarak ona ne kadar iyi hissettirdiğini anlatıyorum.

Dili benimkini okşuyor ve ben onun kokusunu ve karpuz aromalı dudak boyasının tadını içime çekiyorum.

"Benim." Başparmağını dudaklarıma sürterek pantolonunu indiriyor. "Mezun olana kadar. Tamam mı?"

"Evet."

Çenemi geriye yatırıyor ve boynumdan aşağı yavaşça öpüyor. "Kimsenin bilmesine gerek yok, ama sen bilsen iyi olur."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Merak etme, biliyorum."

Ben seninim. Sadece durma.

Birbirimize sürtünüyoruz, ama ne zaman daha hızlı gitmeye çalışsam, o bizi yavaşlatıyor ve ben deliriyorum, çünkü tekrar yalnız kalabilmemiz için saatler geçmesi gerekecek.

Bacağımı kaldırıp ayağımı klozet kapağına koyuyorum ve o da elini kalçama bağladığı siyah bandanasının içine sokuyor. Eteğimin altında ve bu sabah onu oraya bağlayan kişi dışında herkesten saklı.

Aşağıya bakıyorum, bileğini kaldırıp ters çeviriyorum ve iç tarafına çizdiğim, benden başka herkesten gizlenmiş ahtapotu görüyorum. Onu oraya bu sabah çizdim.

Okulda çok fazla konuşamayacaktık ama birbirimizi sürekli hatırlamak istiyorduk.

"Ahtapotları neden sevdiğini biliyorum," diye takılıyor.

"Ahtapotlar," diye düzeltiyorum, tekrar ağzına doğru yaklaşarak. "Ve onları sevmek için pek çok neden var." Kemirdik ve ısırdık. "İstedikleri zaman uzuvlarını koparabildiklerini biliyor musun? Koparmak değil ama tehlikedeyken koparmak gibi mi?" Onu öpmeye devam ediyorum, sıcak vücudu kollarımda ürperti yaratıyor. "Hepsinin az da olsa zehri var ve dokuz beyinleri var, her kol diğerlerinden bağımsız hareket edebiliyor. Bu vahşi değil mi?"

"Mm-hmm."

"Ve alet kullanıyorlar," diyorum ona. "Üç kalpleri var. Sıkıldıklarında kollarını yerler."

"Aynı anda sekiz kişiyi tokatlayabiliyorlar," diye ekliyor ve ben nefessiz kalana kadar gittikçe derinleşen bir öpücükle kahkahamı kesiyor.

Ve artık dayanamıyorum. Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm, sadece ona sarıldım.

Sadece ona sarılıyorum.

Hareketsiz duruyor ve muhtemelen ne yaptığımı merak ettiğini biliyorum ama bunu ezberlemem gerekiyor. Onu gerçekten seviyor muyum bilmiyorum ama onu kaybetmek canımı yakacak. Bunu biliyorum.

Sonunda, şansımızı zorladığımızı bilerek geri çekiliyor ve onu tekrar öpüyorum.

"Gidelim," dedim ona.

Eşyalarımı alıyorum ve soyunma odasına gidip o günkü eşyalarımızı topluyoruz. Sadece birkaç kişi kaldı ve on beş dakika içinde büyükannemde olmam gerekiyor.

Ben de yakında Wind House'da görünmeliyim. Sadece Olivia'yı ilgilendirmediği sürece yapmam gereken şeyleri yapıyorum. Ama Bayan Gates'i de kaybetmek istemiyorum. Ona yardım ettiğimi biliyorum ve bu iyi hissettiriyor.

"Bu gece kaçta evdesin?" Sıramız boş olmasına rağmen gözlerimi dört açarak sessizce soruyorum.

Önümden geçip çöp kutusuna bir şey atıyor ve geri dönerken elini eteğimin altına sokuyor.

"En az yediye kadar tiyatroda olacağım," diye fısıldıyor. "Sen mi?" "O zamana kadar boşum," diyorum ona. "Gelebilir miyim?"

Atılmış havluları çamaşır sepetine atıp yanıma geldi, arkamda durdu ve elimdeki bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Dolap.

"Ya da benim evim?" Onun yerine ben soruyorum.

Annem Jaeger'ları tanıyor ve Liv'i de biliyor olabilir ama asla şüphelenmez.

"Uykuya ihtiyacın var," diye mırıldanıyor. "Uykuya ihtiyacım var."

"*Bunu* yapmak zorunda değiliz," diye açıklıyorum, her ne kadar vücudunu benimkine bastırıyor ve bana tamamen farklı sinyaller gönderiyor olsa da. "Uyuyabiliriz. Her şeyi yapabiliriz. Umurumda değil. Sadece sana dokunabileceğim bir yerde olmak istiyorum."

İkimiz de etrafımıza bakıyoruz, ortalığın temiz olduğunu görüyoruz ve burnu yanağıma değiyor, sıcak, harika nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Beni saat yedi buçukta buradan al," diyor.

"Burada olacağım."

Eli gömleğimin altından geçip karnımı okşarken gözleri benimkilerle buluşuyor. Kafasının içindeki savaşı görebiliyorum. Tereddüt.

"Burada olacağım,"

diyorum tekrar. Onu bir

daha hayal kırıklığına

uğratmayacağım.

Tekrar dalıyor, içime çekiyor ve sonra şakağımı öpüyor. "Tamam."

Arkamızda bir şey hareket etti ve ikimiz de kafalarımızı salladık. Coomer dolap sıralarının arasında adımlarının ortasında donup kalmış, elindeki pano elinden d ü ş m e k üzereydi.

Ağzı bir karış açık bize bakıyor ve Liv geri çekiliyor, vücudumdaki her gözenekten sıcaklık sızıyor. Ne zamandır orada duruyor?

Ama koçumuz sadece gözlerini kırpıştırıyor, boğazını temizliyor ve gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzüyor. "Şimdi çok daha mantıklı oldu," diye mırıldanıyor ve yürümeye devam ediyor.

Korkudan değil ama neredeyse son dört yıldır Liv'den nefret ediyormuşum gibi davrandığımın farkında olduğu için utanarak gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım.

"Hiçbir şey söylemeyecek," diyor Liv.

"Biliyorum."

Ama çok yakındı. Kolaylıkla başka bir öğrenci de olabilirdi.

Liv eşyalarını alıp yanımdan geçiyor. "Sonra görüşürüz. Ve eğer beni bir daha ekersen, seni öldürürüm, tamam mı?"

"Anlaşıldı."

O gidiyor ve ben alt dudağımı ısırıyorum, çünkü tehditlerinin bile tahrik edici bir yanı var.

Başımı sallayarak temizliyorum. *Ama evet, onu ekmeyeceğim.*

Be Gerçekten öldürecek.

n.

- - -

"Clay?"

Başımı çevirdiğimde beyaz Rover'ının açık yolcu tarafındaki camından annemi görüyorum. Kocaman, kedi gözü güneş gözlükleri onu Monako'da bir yatta güneşlenen bir film yıldızı gibi gösteriyor.

Ya da büyük bir böcek. Hala emin değilim.

Arabamdan uzaklaşıp ona doğru ilerledim. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Arabam yanımda."

Okul sekiz dakika önce dağıldı ve otopark kaçmaya çalışan öğrencilerle dolup taşıyor.

Ama annem bana "Seni bunun için geri getireceğim." dedi.

Ayaklarımın üzerinde kayarak bir iç çekiyorum. Arabamı istiyorum, çünkü hazır olduğumda Mimi'den ayrılmak istiyorum.

Annem başını eğiyor. "Seni neredeyse iki gündür görmedim. Bin hadi."

Rover'a doğru yürürken anahtarlığa basıp arabamı tekrar kilitliyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum ve çantamı yere bırakıyorum. Yedi buçuktan çok önce dönmüş oluruz. Annem muhtemelen benden çok önce Mimi'den kaçmaya hazır olacak.

Otoparktan çıkıp sola dönerek sessiz sokağa giriyor ve ben de güneş gözlüklerimi çıkarıp öğleden sonra güneşine karşı kendimi koruyorum.

Sessizlik arabayı kaplıyor ve o kadar sessiz ki neredeyse nefes alışını duyabiliyorum. Açmasını dileyerek radyoya bakıyorum ama açarsam ağabeyimle ölmeden önce dinledikleri *The Giver adlı* sesli kitabı çalacağını biliyorum. Annem bunu duymaya dayanamıyor ama başka bir şey de dinlemiyor. Bu hayatına devam etmek gibi olur.

"Cara'yla konuştum," diyor sonunda. "Krisjen dün gece eve gelmediği için oldukça endişeli."

Gözlerimi pencereden dışarı çeviriyorum.

"Muhtemelen endişelenmemiştir," diye ekliyor annem, "sadece Krisjen bu sabah Marshall ve Paisleigh'e kahvaltı hazırlamak için orada olmadığı için."

Krisjen'in babası yaklaşık bir yıl önce onları başka bir kadın için terk etti ve annesi de içinden çıkamadığı bir çıkmazın içinde. Her iki taraf da evliliğe sadık değildi ama Cara evlilik boyunca konumunun tadını çıkarmış ve bunu gösteriş için sürdürmüştü. Kocası olmadan ve

Bayan Lachlan Conroy III artık istemediği bir aileyle baş başa kalmıştır.

Krisjen en büyükleri ve bu konuda hiç konuşmasa da, annesi başka bir kocanın peşinde koşarken onun kardeşlerini büyüttüğünü biliyorum.

"Dün gece onun evinde kalman gerektiğini düşününce," diyor annem, "ben de endişelendim."

Cevap vermeyeceğim.

Sessizlik uzuyor ve annemin nefes verdiğini duyuyorum. "Biliyor musun, beni korkutuyorsun Clay."

Sesi yumuşak. Bağırmıyor.

"Yakalandığında izini kaybettirmek için acele etmemeni takdir ediyorum," diyor bana, "ve zamanımı başka bir yalanla harcamamanı da takdir ediyorum, ama bu aynı zamanda itici." Tereddüt ediyor. "Bu, öğrenmemi umursamadığın anlamına geliyor."

Korkuyorum ve öğrenmesi umurumda değil. Yine de ona gerçeği söylemeyeceğim. Sadece hiçbir şey söylemeyeceğim.

"Çocuğunuzun kontrolünü kaybettiğinizi fark etmek çok korkutucu."

Ama öyle değil. Ona Liv'den bahsedersem her şeyi mahveder. Stresten önce bir süre tadını çıkarmak istiyorum.

"Bazı günler hala senin yaşında hissediyorum," diyor bana. "Ve ne yaptığım hakkında bir gün öncesine göre daha az şey biliyorum. Dünyadaki yerini nihayet bildiğin bir yaşa ulaşacağını sanıyorsun ama hiçbir şey kolaylaşmıyor."

Göz ucuyla ona bakıyorum, dudaklarını büzmüş yola bakıyor, güzel giysileri ve mücevherleri kusursuzluk timsali. Tek bir leke bile yok. Neredeyse bir kırışıklık. Ellerinde tek bir kuru leke ya da yüzünde oturduğum yerden görülebilen tek bir gözenek yok. Ona hamileliğini sormak istiyorum. Babamdan olup olmadığını bilmek istiyorum. Hayatımızdaki çıkmazın sona ermesini istiyorum.

Ama bilinmeyeni de istemiyorum. Her değişim iyi değildir.

Bu yüzden sessiz kalıyorum.

Boğazını temizliyor. "Güvende oluyorsun, değil mi?" diye soruyor, görünüşe göre biriyle yattığım gerçeğine karar vermiş ve şimdi bir utanç kaynağı olmadığımdan emin olmak istiyor. "Bu konuşmayı yapmıştık. Artık bebek büyütmeyeceğim. Dikkatsiz olma."

"Biliyorum."

Kokumu henüz almadığı için rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Callum'la yattığımı düşünüyor. Keşke ona söyleyebilseydim.

Gerçeği. Liv'e her baktığımda hissettiğim bu heyecanı birilerine anlatmak istiyorum. Bunu biriyle paylaşmak istiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye aniden söze girdi.

Gözlerimi gözlüklerimin arkasına sıkıştırıyorum, neredeyse kahkaha atacağım çünkü kelimeler dilimin ucunda.

Cevap vermeyince arabayı yavaşlatıyor ve ben de dönüp İspanyol yosunlarının gölgesi altındaki sessiz Levinson Lane'de kaldırıma yanaşmasını izliyorum.

Tanrım, sadece git. Lütfen.

Arabayı *park ediyor* ve konuşmak için vücudunu bana doğru çevirdiğini hissediyorum. "Seks büyük bir olaydır," diyor, "televizyonda ve filmlerde gördüğünüz ve aksini kanıtlamaya çalışan tüm görüntüler ne olursa olsun."

Evet, evet. Bu konuşmayı yapmıştık. Yıllar önce. *Git hadi.*

"Seks sadece iki kişinin fiziksel olarak birlikte olması değildir Clay. Özellikle genç kadınlar çok çabuk bağlanabilir ve duygusal yatırım yapabilirler. Fiziksel olarak birlikte olduğumuz insanlara bağlı hissetmemiz önemlidir."

Mm-hmm. Başımı sallıyorum.

"Onların da aynı şeyi hissettiğine inandığımızda ve hissetmediklerini öğrendiğimizde incinmek çok kolay," diye devam ediyor.

"Endişelenmene gerek yok," diyorum ona, ilerideki yolu işaret ederek. "Artık gidebilir miyiz?"

Ona bakmıyorum ama beni incelediğini anlayabiliyorum. "Bazı şeyleri bilmek istiyorum, tamam mı? Eğer heyecanlanıyor ve aşık oluyorsan, benimle konuşabileceğini ve bunu benimle paylaşabileceğini bilmeni istiyorum."

Çenem bükülüyor, boğazım şişiyor.

"Seni mutlu ediyor mu?" diye

soruyor. Bir nefes çekiyorum.

Tanrım.

"Nazik mi? Özel bir şey yapıyor mu?"

Ağzımın kenarını ısırıyorum. Olivia Jaeger'ın ne kadar iyi hissettirdiğini ona söylemek istiyorum. *Evet, anne. O nazik biri. Ve nazik olmadığı zamanları da seviyorum. Bunu özel kılıyor. Onunlayken başka bir yerde olmak istemiyorum.*

Saçımın bir tutamını parmaklarının arasından geçiriyor. "Büyüleyicisin, biliyor musun? Herkes sana sahip olduğu için şanslı olurdu."

Genç bir adam olduğu sürece, değil mi?

Söylemek için ağzımı açtım. Ona erkek değil kız olduğunu söylemek için, belki de yalan söyleyip sadece deneme yaptığımı söyleyeceğim. Yani,

belki de öyleyimdir.

Ona Liv'in bir şey ifade etmediğini ve çıkmadığımızı söyleyebilirim, ama vücuduma yaptıklarından hoşlanıyorum ve endişelenecek bir şey yok. Ama dikiz aynasında asılı duran kardeşimin fotoğrafını görüyorum ve ağzımı tekrar kapatıyorum.

Bir çocuk öldü. Bir diğeri... Normal değil.

Evet, bütün dünyası yıkılacak. Zaten pamuk ipliğine bağlı. Benim ailem de pamuk ipliğine bağlı. Geri alamayacağım bir şeyi ortaya atmak istemiyorum.

"Sorun yok anne," diye fısıldadım.

"Sadece git." Bana bakıyor.

"Hamile kalmayacağım," diye ağzımdan kaçırdım. "Söz veriyorum."

Onunla konuşmadığım için üzüldüğünü biliyorum ama bilseydi, konuşmamış olmayı dilerdi.

Bir süre sonra koltuğuna geri oturdu ve bizi büyükannemin evine götürmek üzere kaldırımdan çekildi.

Annem saat beşten sonra yemek yemez, bu yüzden büyükannemle bu akşam yemekleri öğleden sonra erken saatlerde ve artık her hafta oluyor, çünkü topa çok yakınım ve üniversite için hazırlıklarımı yapıyorum. Mimi *her şeyden* haberdar olmayı seviyor.

Tucker annemden önce ön kapıyı açıyor ve bizim girmemiz için kenara çekiliyor. O benim yerime almaya fırsat bulamadan okul çantamdan telefonumu alıyorum ve annemi fuayeye kadar takip ediyorum.

"İyi günler," dediğini duyuyorum Mimi'nin.

Annem ona sarılıyor, ben soğuk mermer odada titrerken dudakları birbirinin tenine tam olarak değmiyor. Etrafıma bakıyorum, bu eve her zaman sinmiş olan talk pudrası ve lavanta kokusunu içime çekiyorum, sanki büyükannem altmış beş yaşında olmasına rağmen doksan yaşındaymış gibi.

Beyaz duvarlar, beyaz zeminlerden sadece ayaklarımın altındaki taştaki gri çizgilerle ayırt edilebiliyor. Beyazı severim, ama bu ev 1980'lerin beyazına benziyor - altın armatürlü beyaz ahşap, sarı sıçramalar ve çerçevelerin de ayna olduğu eğimli aynalar. Art deco gibi görünmesi gerektiğinden eminim ama aptalca görünüyor.

"Merhaba, Mimi." Gülümsüyorum, annemi taklit ediyorum ve onu öpücük sesiyle kucaklıyorum.

"Oh, çok güzelleşiyorsun," diye cilveleniyor.

Bunu her seferinde söylüyor. Güzelleşiyor. Tam olarak değil ama
Orada.

Yemek odasına doğru yürüyoruz, uzun bir koridordan geçiyoruz, bir tarafta kapılar, diğer tarafta fotoğraflardan oluşan bir duvarla ara sıra kesintiye uğruyor. Yıllar öncesinden siyah beyaz portreler, çocukluk fotoğrafları, kardeşimle benim, kuzenlerimin, Paskalya Pazarlarının, çimenlikteki aile pikniklerinin ve on altı yaşındaki annemin balosunda, smokiniyle yanında duran babamın kolunda, çenesi yüksekte ve dudaklarında yüklü bir gülümseme. Annem ve büyükannem akşam yemeğine giderken duraklıyorum.

Ailem çok genç görünüyordu.

Gençtiler sanırım. O zamanlar kafalarından neler geçtiğini merak etmeden duramıyorum. Yaşamaya ne kadar hazırdılar. Geleceğin hayalini kurarken ne kadar heyecanlıydılar -tatiller, evleri, gülmek, aile, birbirlerine sarılmak... Yıllar önlerinde uzanıyordu ve sadece altın olacaktı, değil mi?

Birbirlerine kötü şeyler yapacaklarını biliyorlar mıydı? Geri dönüp

bunu tekrar yaparlar mıydı?

Yemek odasına giriyorum, Tucker sandalyemi bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Oturdum.

Peçetemi alıp yüzüğün üzerinden çekiyorum ama annem beni durduruyor. "Clay."

Durdum, kendimi fark ettim. Peçetemi yere bırakıp büyükanneme bakıyorum. Bana bir bakış attı ama gülümsemeye benzer bir şeydi. *Çaylak hatası, Clay.* Akşam yemeğinde misafirsen, ev sahibinden ipucu almalısın. O yapana kadar peçetemi kucağıma koymamam gerekiyordu.

Elini uzatıyor ve ne istediğini anlıyorum. Telefonumu avucuna koyuyorum ve o da Tucker'ın yanında tuttuğu küçük tepsiye yerleştiriyor.

Salata ile başlıyoruz, narenciye sosu rokanın üzerinde parıldıyor.

"Son sınıfların yatıya kalması yakında olacak, değil mi?" Mimi soruyor. "Wake Forest'taki Omega Chi'ye davetiye gönderdin mi?"

Suyumu yudumlayıp tekrar yerine koyuyorum. "Mm, evet."

Annemin gözlerini hissediyorum ve sinyali alarak ona bakıyorum. Doğrulup gülümsüyorum ve Mimi'ye tüm dikkatimi veriyorum.

"Evet, Mimi," diyorum daha net bir şekilde. "Aidatlar ödendi ve diğer katılımcılardan bazılarıyla sosyal medya üzerinden iletişime geçtim bile."

"Sosyal medya..."

"Zamanın standardı bu," diye takılıyorum, küçük porsiyon yeşillikleri bitirirken.

Ama bardağını kaldırarak beni başından savdı. "Oh, biliyorum. Sadece mahremiyetin ve izleyici olmadan hata yapabildiğim günlerin yasını tutuyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve daha geniş gülümsüyorum. Yaşlı insanlar böyle şeyleri çok söylüyor, sanki toplumun çöküşü Facebook ile başlamış gibi.

"Bu bana şunu hatırlattı," diye tekrar söze giriyor Mimi, anneme bakarak, "Twitter geçmişini silmesi gerekiyor ve ben de diğer gizli hesaplarına erişim istiyorum Clay." Bana bir bakış fırlattı. "Onların varlığından haberdar olmadığımızı sanma."

Omuzlarım çöküyor ama toparlanıp tekrar yerine koyuyorum. Ona gizli profillerimi vermeyeceğim. Bana sırlarım olabileceğini söyleyen oydu.

Tucker bir sonraki yemeği getirirken anneme, "Makaleler okuyordum," diyor. "Uzmanlar, ileride utanç duymamak için arada bir geçmişinizi silmenizi öneriyor. İnsanlar sekiz yıl önceki kötü bir tweet yüzünden kovuluyor."

İçten içe inliyorum. Keşke büyükannem bu kadar proaktif olmasaydı.

"Geleceğini düşünmelisin" diye işaret ediyor bana. "Bu yaşta söylediğin aptalca bir şey yüzünden çapraz ateş altında kalabilecek kocanı ve çocuklarını."

Annem başını sallıyor ama Mimi onun sözünü kesiyor. "Bunu senin için de öneririm."

Annem kıpırdamadan duruyor, elindeki su bardağını yutuyor. Neredeyse homurdanacaktım. Bu yemeklere gelmeyi sevmemin nedenlerinden biri de annemin tıpkı benim annemin altında olduğum gibi kendi annesinin de altında olduğunu görmek.

Ama sonra kendimi yirmi yıl sonra annemin koltuğunda, onu da annesinin koltuğunda, kızımı da benim olduğum yerde otururken görüyorum. Bu masadaki her kadın bir sır taşıyor. Kızım ne saklıyor olacak?

"Kaz ciğeri," diyor annem Tucker'a. "İnanılmaz."

"Peggy'ye söylerim."

Karısı şef ama ben bir lokma bile yemedim. Bu yemek insanlık dışı ve büyükannemin beni bilerek zorladığını biliyorum.

"Balo için denemeniz için çalışma odasında elbiselerim var," d i y e r e k ördeği kesiyor.

Annem öksürüyor, boğazını temizlemek için bir yudum su yutuyor. "Anne, elbisesi bizde."

Ama Mimi sadece bana bakıyor.

Fuuuuuuuuuck.

Annem iç geçiriyor. "Ona ne yaptın Clay?"

Büyükannem nasıl öğrendi? Liv'i otobüsün altına atmak istiyorum ama içimde onu ne pahasına olursa olsun korumak için ani bir istek var.

Annemin beni sorumlu tutmak için hiçbir şey yapmayacağını bildiğimden sadece sessiz kalıyorum.

Kadehini dudaklarına götürüp annemle tekrar göz göze geldiğinde Mimi'nin ağzında bir sırıtma beliriyor. "Bir çocuğun dört çocuktan daha zor olacağını asla tahmin edemezdim," diye alay ediyor.

Annemin çenesi esniyor, o ve üç kardeşi benden çok daha az sorun çıkarıyor ve vücudundaki her kasın gerildiğini buradan hissedebiliyorum.

Elimi masanın altına uzatıp eteğimin altına sokuyorum ve yumruğumu bandananın etrafına sarıp nefes veriyorum.

Üç saat on dört dakika sonra, yemek odasındaki tepsiden telefonumu alıyorum ve ön kapıdan çıkarken eyer ayakkabılarımı tekrar giyiyorum. Ayakkabı bağcıklarım yerde sürükleniyor ve onlar annemin arabasından bir şey almaya gittiğimi düşünürken buradan kaçmak için Uber uygulamasını açıyorum. Yemek, tatlı ve Omega Chi için mülakat sorularının alıştırmasıyla tam bir saat daha sürdü. Sonra elbiseleri denedik ve ben annemin -tabii ki Mimi'nin de onayıyla- straplez, A kesim, şifon drapeli bir elbise seçmesine izin verdim. Aslında oldukça güzeldi ama yine de içinde kendimi aptal gibi hissettim.

Mimi'nin gül fidanlarını görünce hızla bir sapı ileri geri büküyor, dikenlerden kaçınırken koparıyorum.

"Genç adam?" Peggy'nin seslendiğini duyuyorum.

Başımı kaldırıyorum ve aşçının balkonda tepemde olduğunu fark ediyorum. Onun göremeyeceği şekilde geri çekiliyorum ve Trace Jaeger'in paslı bir Ford kamyonu yüklediği garaj yoluna bakıyorum. Üzerinde kot pantolon var ve güneş bir saat önce batmış olmasına rağmen ter içinde.

"Gömleğini giy!" diye onu azarlar.

"Ah, bebeğim," diye sızlanıyor ve gözlerim

kocaman açılıyor. "Şimdi, dedim!"

"Ama çok ateşlisin, bu beni azdırıyor." Ellerini uzatıyor, Romeo'nun Juliet'e serenat yapması gibi. "Şuna bak, sırılsıklam oldum!"

Gülmemi engellemek için ağzımı kapatıyorum. Kahyanın karısı sadece yemek yapmakla kalmıyor, annemi, teyzelerimi ve amcalarımı da büyütmüş sayılır. Ayrıca beş yıl boyunca donanmada hemşire olarak görev yaptı. Saçmalıklarla ilgisi yok.

"Seni alçak!" diye azarlar.

"Şeker eriği," diye mırıldanıyor, küçümseyen bir ton takınıyor ama bunu yaparken gülümsüyor.

"Mağara
adamı!"

"Aşk
böceği!"

"Goril!"

"Tatlım, ballı börek!"

Homurdanıyorum,
neredeyse ölüyorum.

"Maymun!" diye
bağırıyor.

"Buttercup."

"Ugh!"

Sonra bir kapı çarpması duydum ve bir kahkaha attım. Onu böyle idare eden birini daha önce hiç görmemiştim.

"Biliyorsun..." Balkonun altından çıkıp garaj yolunu geçerek ona doğru ilerliyorum. "Bir gün senin çit heykellerinin buna değmediğine karar verecek ve seni kovduracak."

"Ve hatasını çabucak anlar." Gömleğini çıkarır ama onu sırtını kurulamak için kullanır. "O beni seviyor."

Tabii. Kamyonetinin kasasındaki alet yüküne bakıyorum, bugün çevre düzenlemesi için ihtiyacı olan her şey. Ekibin geri kalanı çoktan gitmiş.

"Beni okula bırakabilir misin?" Omzumun üzerinden eve bakarak soruyorum. "Çabucak mı?"

Yakalanmadan ve geç kalmadan önce. Saat yediyi geçti bile.

Benim için kapıyı açıyor ve ben de içeri atlıyorum, pas ve kir kokusu beni hemen çarpıyor.

Ama kapıyı kapattım ve kamyonu sürücü tarafına çevirmesini bekledim.

Yırtık suni deri kalçalarımın arkasını sıkıştırıyor ve yerdeki paket servis poşetleri ve boş soda kutularının arasından geçerek biraz yol buluyorum.

Trace arabaya biner, kamyonu çalıştırır ve radyoyu açar, durup kapının açılmasını beklemesi gerektiğinin farkında değilmiş gibi garaj yolundan çıkar.

İşimiz biter bitmez camı indiriyor, ben de aynısını yapıyorum, rüzgâr kabinin içinde esiyor.

"Yani gömleğimi de giymemi mi istiyorsun?" diye sorar.

Gözlerimi ona çeviriyorum, görünürde bir gömlek göremiyorum, bu yüzden bunu nasıl yapacağını bilmiyorum.

"Fark etmedin bile, değil mi?" diye dalga geçerek bir sigara yakıyor. "Sanırım kız kardeşime numara yaptığın konusunda endişelenmeme gerek yok."

Sonu turuncu yanarken dumanlar yükseliyor ve ben ondan bir tane isteyesim geliyor.

"Erkekleri fark ediyorum." Havayı sallayıp dumanı temizliyorum. "Ancak senin terin ve pis kokun her türlü çekiciliği gölgede bırakıyor."

"Duş alabilirim." Bana bakıyor. "Yardım etmek ister misin?"

Duş almasına yardım mı edeyim? "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Liv'le görüştüğümü bildiği halde bana asılması öfkemi artırıyor. Onu boktan bir kardeş olarak görmemiştim.

"Sana güvenmiyorum," diyor bana, müziğin sesini kısıyor ve yolda hızlanıyor. "Bence ona zarar vereceksin. Onu mahvedecek bir durumun içine sokacağını düşünüyorum."

Beni tanıdığını sanıyor.

"Sert davranıyor ama herkes aynı," diye devam ediyor. "Sadece sevecek birini isterler ve bir Jaeger bağlandığında, bu bir düğmeyi çevirmek kadar hızlı olur Clay. Ani olacak ve onu kapatamayacak."

Kalbimde bir çarpıntı oluyor ve kendime şaşırıyorum. Liv'den böyle bir şey hissetmemiştim ama onun anlatış biçimine bakılırsa gerçekten hissetmek istiyorum.

"Onu incitmek istemiyorum," diyorum. "Ama onu saklıyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. Herkes bir noktada aşk yüzünden incinir. Niyetim bu değil ama önümüzdeki birkaç haftanın bizi nereye götüreceğini kim bilebilir. Ben sadece burada olmak istiyorum. Bugün. Şimdi. Onunla birlikte. Gelecek belirsiz. Neden endişelenelim ki?

"Biz seni ilgilendirmeyiz," diyorum ona.

"Bunun benim işim olduğuna karar verirsem, benim işim olur." Sesi derin ve aniden ısırıcı. "Ve iyi olan benim, bu yüzden bu konuşmayı diğerlerinden biriyle değil benimle yapmak akıllıca olacaktır."

"Sessiz kalıyoruz," diye açıklıyorum sanki buna hakkı varmış gibi. "Sonbaharda farklı okullara gideceğiz ve birlikte geçirdiğimiz zamanın başkalarının dikkatini dağıtmasını istemiyoruz. Liv kabul etti."

"Ne demesi gerekiyordu ki? Alternatifi senin kendin çıkmanı talep etmekti ki bunu asla kabul etmezdin, o da bulabildiği kırıntıları aldı." Sigarasından bir nefes çekiyor. "O buna alışkın."

Bu doğru değil. Neden böyle bir şey söylesin ki? Başka biriyle birlikte olma seçeneği varken -Mgan ya da deniz fenerindeki eski sevgilisi- o bunu

seçti.

onu kullanabileceğimi ve sonunda ona zarar verebileceğimi bile bile benimle olmak? Hiç mantıklı değil.

"Liv çok açık sözlüdür," diye belirtiyorum. "Endişelerini dile getirirdi. Eğer bir sorun olsaydı, gururunu bir ganimet arayıcısı olmak için feda etmezdi."

"Bir seks çağrısı uzun süre hiçbir şey yapmamaktan iyidir," diye karşılık veriyor. "Yalnız kalmaktan yorulursun."

Yani diyor ki, benimle gizlice dolaşmayı sağlam bir ilişkiye tercih etti çünkü...

Çünkü benden hoşlanıyor. Hem de çok.

Endişelendiği şey de bu. Bir parça almak için benden ne kadarına katlanacağı.

Liv... Onu dünyaya duyurmadığım için suçluluk duysam *da* biraz mutluyum. Benden gerçekten hoşlanıyor.

"Onu bir randevuya çıkarmalısın," diye ekliyor Trace. "Onun elini tutmalısın."

Onunla her yere gitmek isterdim. Her yere gitmek.

Ama Callum toplum içinde bana dokunduğunda kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Sinemanın önündeki kaldırımda duruyor olabiliriz ama ben sinemanın önündeki kaldırımda ellerim Liv'in belinde ya da vücudum Liv'in vücuduna yapışmış halde duramam. Bu bir sahne olurdu. Bir ifade.

Onunla dışarıda olduğum her dakika, herkesin bize bakmasından, bizi yargılamasından, bizim hakkımızda konuşmasından endişe ederdim ve ne onu ne de bizi düşünürdüm. Sadece bunu düşünürdüm.

"Her şeyin bu şekilde olmasından nefret ediyorum," diyorum ona, "ama her şeyin değişmesinden korkuyorum. Aileme biseksüel olduğumu söyleyemem. Kelimeyi bile zar zor söyleyebiliyorum. Ya değilsem? Ya sadece Liv'se? Geri dönüşü olmaz. Ya kafam karıştıysa? Ya yanılıyorsam? I..."

Paniklediğim her halimden belli, ama içimi dökmek iyi hissettiriyor. Liv'den başka biriyle konuşmak.

Trace başını sallıyor. "Onlara biseksüel olduğunu söylememelisin Clay," diyor. "Biseksüel değilsin."

Ha?

"Yani, bazı insanlar öyle," diye garanti veriyor. "Ancak bazı insanların gey yerine biseksüel olduklarını *söyleyeceklerini* de öğrendim, çünkü bunun aileleri için daha kolay olduğunu düşünüyorlar."

Ona bakıyorum, sözleri kafamın içinde yuvarlanıp duruyor.

"Darbeyi yumuşatıyor," diye açıklıyor. "'Bakın, anne ve baba. Benim bir parçam hala normal. Bir gün bir erkekle evlenebilir, çocuk sahibi olabilir ve sizi tamamen utandırmayabilirim." Bana döndü. "Bana statükoyu korumak için kendisiyle ilgili mümkün olduğunca az şeyden vazgeçecek biri gibi geliyorsun" diyor. "İstediğini elde etmek için en az fedakârlığı yapacak ama daha fazlasını yapmayacak biri."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum ve gözlerimi pencereden dışarı çeviriyorum.

Bir daha konuşmadık ve saat yedi buçuğu biraz geçe beni okula bıraktı. Kamyonetimi hala park yerinde görüyorum ve kafam hala onunla birlikte kamyonetin kabininde, bir tür şaşkınlık içinde merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Yanılıyor. Onun ağzını benimkinin üzerinde tutmak için ne gerekiyorsa feda edeceğim. Alternatifini düşünmek çok zor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, rüzgârın saçlarıma yaptıklarını çözüyorum ve çantamı karıştırıp dudak parlatıcısı arıyorum. Saçlarımı düzeltip ellerimi kıyafetlerime sürerek tiyatroya giriyorum ve hemen sesler duyuyorum.

"Bırakın beni alsınlar, bırakın beni öldürsünler!" diye bağırıyor birisi.

Tiyatronun arka tarafında, karanlıkta duruyorum ve sahnedeki görüntüye bakıp gülümsemekten kendimi alamıyorum. Set, New York'ta kraliyet ailesi ve kesinlikle siyah kıyafet seçeneği olsaydı, kış mevsiminde bir New York akşamına benziyor. Katedral kemerleri, gecenin içine doğru uzanan gümüş gökdelenlerle birlikte arka planı süslüyor. Bulutlar dolunayın yanından süzülüyor ve ortada harabe halinde bir taş konak duruyor.

Liv beline kadar oturan uzun, siyah bir palto giymiş, yüzü tebeşir beyazı ve saçları vahşi bir at kuyruğu. Dumanlı siyah gözlerini çevreliyor ve ben bir sandalyenin arkasına tutunuyorum, çünkü o kadar güzel ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Clarke Tillerson'ın Liv'e bakmasaydım uyuyacağımı bildiğim bir şekilde canlandırdığı Romeo, "Ben memnunum, sen de öyle istiyorsun, diyeceğim ki şu gri sabahın gözü değil, Cynthia'nın alnının solgun refleksi," diye devam ediyor.

Yukarıdan kar yağıyor ve bu son kostümlü provalardan biri olmalı. Ya da fazladan zamana ihtiyaç duyan bir sahne üzerinde çalışıyorlar, çünkü Mercutio'nun yedeğinin yatak odası sahnesinde olmadığından oldukça eminim.

"Ne de tarla kuşu, notaları vuran." "Dur!"

Lambert geliyor, oyuncular yön almak için dönüyor ve Liv bana doğru dönüyor. El sallamak için elimi kaldırıyorum ama o dönmeye devam

ediyor, beni görmüyor.

Kollarını kavuştururken elimi indiriyorum ve vücudunda gördüğüm gerginlik hoşuma gitmiyor. Neyin var?

Juliet yatakta oturmuş, dizlerini vücuduna sarmış ve tırnaklarını incelerken Bayan Lambert Clarke'la sessizce ve yakından konuşuyor. Herkes bitkin görünüyor. Bazıları volta atıyor, bazıları çok sıkılmış görünüyor ve bazıları da tiyatro koltuklarına yığılmış, sızmış durumda.

Lambert ve Romeo arasında sesler yükseliyor ve elleriyle konuşmaya başlıyorlar, vücut dilleri sinirli.

"Bırakın beni alsınlar," diye sesleniyor biri.

Herkes onun sesine doğru dönerken Liv'i buluyorum ve Juliet'e baktığını görüyorum.

Koşup yatağa atlıyor, Juliet ellerinin üzerine düşüyor ve yüzünde şok olmuş bir gülümseme beliriyor.

"Bırakın beni öldürsünler!" Liv onun üzerinde durarak bağırır. "Ben memnunum, sen de öyle olsun istiyorsun."

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve yavaşça koridorda ilerleyerek onu içime çekiyorum.

Liv çömelmiş, siyah çizmelerinden birini Juliet'in vücuduna geçirmiş, siyah paltosu sevgilisinin yüzünü tutarken etrafa saçılıyor. Juliet'i canlandıran Lizbeth Mercier, Liv'in bakışlarına kendini kaptırırken ilk kez gerçekten suskun görünüyor.

Liv kızın yanaklarını okşayarak, "Senin grinin sabahın gözü olmadığını söyleyebilirim," der, sözleri çok naziktir ve gözleri aşkınınkileri arar. "Bu sadece Cynthia'nın alnının solgun refleksi."

Gözlerini Juliet'ten ayırmıyor, o kadar yakın ki sanki beni tutuyormuş gibi hissediyorum. Herkes izliyor. "Ne de tarla kuşu, notaları vuran, başımızın çok üstündeki kasvetli cennet."

Liv şakağına doğru fısıldıyor, mikrofonu kızın tenine değiyor, "Kalmaya gitmekten daha fazla özen gösteriyorum."

Ve kalbim titriyor, kelimeleri hissediyorum, çünkü nefesinin nasıl hissettirdiğini biliyorum.

Ve ağzı Lizbeth'in ağzının köşesiyle alay edercesine yaklaşıyor. Kızın nefes aldığını sanmıyorum.

Romeo bir hamlede kızın tepesine inerek ikisini de yatağa düşürür ve Lizbeth heyecanlı bir kahkaha atarken Romeo şeytanca gülümser. "Gel ölüm, hoş geldin!" Liv alay ediyor

Şakacı bir şekilde. "Juliet öyle istiyor. Nasıl, ruhum?" Alınlarını birbirine bastırır. "Konuşalım; gün değil."

Ve kız gülümsüyor, büyülenmiş ve Romeo'sundan başka hiçbir yerde olmak istemiyor.

Olivia mükemmel. Neden bunca yıldır ona hiçbir şeyde başrol vermediler?

Herkes sessiz durur ve bir an sonra Liv'in zihninin üzerindeki perde tekrar kapanır gibi olur ve Liv oturur, tavrı bir kez daha ciddileşir.

"Gördün mü Clarke?" Lizbeth dirseklerinin üzerinde doğrulup Liv'in etrafına baktı. "Aynen böyle."

Kendi kendime gülüyorum, onun huzursuzca yer değiştirdiğini görüyorum.

Lambert alkışlıyor. "Tamam, millet! Yarın. Saat üçte burada olun!"

Herkes eşyalarını toplamaya başlıyor, konuşmalar odayı dolduruyor ve Liv'in yanıma gelmeyip sahne arkasında kayboluşunu izliyorum.

Beni görmüş olmalı. Telefonumu kontrol ettim ve yirmi dakika geciktiğimi gördüm.

Gülü taşıyıp merdivenleri tırmanıyorum ve perdenin arkasına geçip başka bir küçük merdivenden iniyorum. Liv'i bir taburede otururken kapısı açık bir giyinme odasında buluyorum.

Kapının önünde duruyorum. "Sana beni hatırlatacak bir şey getirdim."

Gülü tutuyorum, hemen bakmıyor ama bir süre sonra başını kaldırıp bakıyor.

Güle bakıyor, üzgün görünüyor ve kalbim çarpıyor. "Pembe mi?" diye soruyor.

Odaya giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve onun önünde duruyorum. Kendimi yere ve dizlerimin üzerine bırakıyorum. "Thorns."

Çiçeği tuvalet masasının üzerine koydum ve beni affetmesini umarak başımı kucağına yasladım. Geç kaldım ve ona geç kalmayacağıma dair söz verdim.

"Dikenlerle doluyum," diyorum usulca. "Ama benimle ilgili buna değeceğini umduğum şeyler var."

Birkaç saniye sonra elini saçlarımda hissediyorum. "Romeo'dan nefret ediyorum," diyor kafa derimi okşayarak. "Ama onu anlamaya başlıyorum. Bunun için sana lanet olsun Clay."

Yarı gülümsüyorum, çünkü onun acı çektiğini biliyorum, çünkü çatlıyor ve ben bunu istiyorum. Trace'in söz verdiği şeyi istiyorum. Şalter atacak ve o benim olacaktı.

Kolunu sıyırıyorum ve bileğinin iç kısmındaki ahtapota bakıyorum. "Bu benim." Başparmağımı mürekkebin üzerinde gezdiriyorum. "Sonsuza dek

benim. Benim parçam

senden." Ve sonra mırıldanarak, "'Bu santim içinde... Özgürüm."

Bu deri parçası asla başkasının olmayacak. Başka biriyle evlendiğinde benim olacak. Seksen yaşına geldiğinde. Ondan bana kalan tek şey bu.

Bileğini öpüyorum ve kafama kostüm şapkalarından birini t a k a r k e n başımı yukarı kaldırıyorum, odasındakine benzer bir silindir şapka.

Bana bakıyor, kafasında çarklar dönüyor, ama ben ne düşündüğünü soramadan çenemi çimdikliyor ve eğiliyor.

Nefesi dudaklarıma değiyor ve neredeyse onun tadını alabiliyorum. "Hadi gidip seni soyalım," diye fısıldıyor.

OLIVIA

Bir yere park edemez miyiz? Ya da onun önerdiği gibi benim evime gidemez miyiz?

Ne düşünüyordum ki?

Yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum, kıpırdanmak yerine ellerimi kucağımda tutmaya odaklanıyorum, çünkü tüm bu evler bana çocukluğumdan beri savaştığım o duyguyu hatırlatıyor. Ait olmadığım yerler olduğunu.

Su birikintisi veya çukur bulunmayan pürüzsüz yollar. Kapılar ve kesilmiş çitler.

Beyaz evler.

Beyaz Rovers.

Soyadıma bakıp buraya temizlik yapmaya, yemek pişirmeye ya da bir şeyler çalmaya geldiğimi düşünecek bir sürü beyaz insan var.

Clay'e bakıyorum, keşke benim kullanmama izin verseydi de şu anda yapacak hiçbir şeyim yokken kendimi bu kadar savunmasız hissetmeseydim; ama sonra onun eteğinin altından görünen sıkı, bronzlaşmış kalçalarını görüyorum ve hatırlayarak nefes veriyorum. *Evet, ben de öyle düşünüyordum.* Başımı kendime doğru salladım.

Arabasını garaj yoluna çekiyor ve ben de çember şeklinde sıralanmış meşelere, ortasından su akan bir fıskiyeye bakıyorum. Işıklar için pencereleri tarıyorum.

Ön kapının her iki yanında birer tane ve dış cephenin sağına ve soluna yerleştirilmiş iki tane daha gaz lambası dışında her yer karanlık görünüyor. Yine de arabanın içinden üçüncü katı göremiyorum.

Clay park eder ve dışarı çıkar.

"Ailen evde mi?" Okul çantamı arabada bırakıp onu takip ederek soruyorum.

"Babam, muhtemelen değil." Çantasını taşıyor, biz ön kapıya yönelirken anahtarlarını çıkarıyor. "Annem bizi rahatsız etmez."

Kapının kilidini açıp içeri adım atıyor, Clay hiçbir şey yapmadan ışıklar hemen yanıyor. O küçük odaya yönelirken bir an tereddüt ettim.

ve anahtarlarını mavi cam bir kaseye bırakıyor.

"Henüz eve dönmüş gibi görünmüyor," diyor Clay. "Anahtarları burada değil."

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, yeni şeylerin kokusunu içime çekerken klimanın kaçtığını hissediyorum.

Ya da gerçekten neredeyse hiçbir şeyin kokusu. Bir mobilya mağazasının kokusu gibi.

Ya da bir kütüphane veya bir araba galerisi. İnsanların yaşamadığı yerler gibi.

Evim ıslak odun, Trace'in geçen hafta yere döktüğü baharatlı rom ve dün geceki spagetti gibi kokuyor.

İçeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve duvardaki sensöre basıyorum, ışıklar tekrar kararıyor. Karanlıkta kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Tıpkı Clay gibi.

Dönüp çantasını yere bırakıyor ve ben de bu evdeki tek sıcak şey olarak ona yaklaşıyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Hava dolaşırken avizenin kristalleri başının üzerinde şıngırdıyor ve merdiven boşluğu arkasında beliriyor, orta holün her iki tarafındaki iki oda da tül perdelerin arasından süzülen ay ışığı dışında karanlık.

Gözlerini kaçırıyor ve yemin ederim kızardığını görüyorum.

"Annem buzdolabında her zaman çok fazla yiyecek bulundurur," diye gülüyor, sesi gergin geliyor, "Nedenini bilmiyorum. Neredeyse hiç yemek yemiyor ve babam da burada değil."

Yemek istemiyorum.

"Odanı görmek istiyorum," dedim ona.

Ben onu içeri davet etmeden önce benimkini gördüğüne eminim. Night Tide'da bu dürtüye karşı koyduğunu hayal bile edemiyorum.

Kapalı bir kapının ardında kendimi daha güvende hissedeceğim. Umarım orada da bir avize yoktur ve ben de Aziz Carmen'in en nüfuzlu ailelerinden birinin evinde olduğumu unutabilirim.

Başımı eğip onu izliyorum. *Ama sonra...* Burada olmak hoşuma gidiyor. St. Carmen'in en nüfuzlu ailelerinden birinin evinde.

Kızlarını becermek üzere.

Gülümsememi kendime saklıyorum, sanki ilk seferimizmiş gibi aniden heyecanlanmasına bayılıyorum.

Dönerek masanın etrafından dolaşıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor, ben de onu takip ederken gözlerim vücudunu ezberliyor. En tepeye ulaştığımızda sola sapıyor ve bir koridordan aşağı iniyoruz, beyaz İran yolluklarıyla süslenmiş parke zeminlerin ve duvarlarda gümüş çerçeveli

portrelerin üzerinden geçiyoruz. Kumsalda kumdan kale yapan iki sarışın çocuk. Küçük bir çocuk babasının omzunda Clay gibi

ve annesi Florida State maçında onun yanında tezahürat yapıyor. İki çocuk havuzda, suyun altında kameraya surat yapıyor.

Clay sağdaki ilk kapıda duruyor ama ben koridorun birkaç metre ilerisindeki soldaki ilk kapıya bakmaya başlamıştım bile. Koyu mavi, ahşap harflerle HENRY yazan kapının üzerinde "Oyun Oynayanlar Rahatsız Etmeyin, Kızlara İzin Yok (Anne Hariç)" yazılı teneke bir tabela asılı.

Kapısını açıyor ama ben başımı kardeşinin odasına doğru eğiyorum. "Göster bana."

Kıpırdıyor, tedirgin görünüyor ama yerinden kıpırdamıyor.

Onu inceliyorum. "Oraya en son ne zaman girdin?"

"Ben oraya girmem."

Baskı yapmamam gerektiğini biliyorum. Clay'e olanlar yıkıcı ve kişisel, ama bir şey beni kardeşinin odasına doğru itiyor, çünkü aramızda daha fazlasını istiyorum.

"Hayır, sadece..." Beni yakalamak için koşarak sesleniyor. "Başka zaman, tamam mı?

Bunu mahvetme. Bu geceyi mahvetme."

"Kardeşimin odasındaydın," diye belirttim.

Videoyu gördüm. Herkes gördü. Macon diğer kardeşlerim kadar öfkeli değildi, çünkü Macon sadece ünlü olmaya çalışan süslü genç kızlarla kavga etmek istemez.

"Kapıyı aç, Clay."

Kardeşinin başına gelenler onu derinden etkilemişti. Ve benim üzerimde, ortaya çıkacağı gibi. Onun bu parçasına ihtiyacım var.

Kapıyı açıyor, muhtemelen açmazsa gideceğimi bildiği için.

İçeri giriyorum, oda loş ama perdeler açık ve ay ışığı yerde parlıyor. Sanki çok sert bir adım saygısızlık olacakmış gibi lambaları kapalı ve ayaklarımı nazik tutarak odaya giriyorum.

İkiz yatağının mavi nevresiminde tek bir kırışıklık bile yok, halı bej, ama diğer her şey yatak örtüsüyle uyumlu. Beyaz süslemeli açık mavi duvarlar. Mavi perdeler. Raflarda kitaplıklar, posterler, sanat malzemeleri ile dolu bir masa, araba ve uçak maketleri duruyor. Duvardaki düz ekranın altındaki masada bir PS4 ve şifonyerin üstünde yarısı hâlâ dolu olan bir sakız makinesi duruyor. Onun ve bazı arkadaşlarının, belki de kuzenlerinin bir fotoğrafı yanında duruyor, hepsi de sınıfta ya da yaz kampında yaptıkları kâğıttan bir gezegeni tutuyor. Clay'in yüzünde bazen g ö r d ü ğ ü m gülümsemenin aynısını onun yüzünde de görerek yaklaşıyorum.

"Bir gün Jensen Ackles olacakmış gibi görünüyordu," diyor sesinde hüzünle.

Bakıyorum, hâlâ kapı aralığında durmuş, çerçeveye yaslanmış.

"Sevimli bir çocuktu," diyorum ona.

"Dinamit gibi bir kişiliği de var." İç geçiriyor, gülümsüyor ve kollarını kavuşturuyor. "Tuvalet kağıdına örümcek çizer ve yoğurdumu mayonezle değiştirirdi."

Pencereye doğru yürüyüp manzarasını kontrol ediyorum. "Peki bunu hak etmek için ne yaptın?" Alay ediyorum.

Sanki azmettirici oymuş gibi. Clay'i biraz tanıyorsam, o sadece misilleme yapıyordu.

"Oreos'unun içindeki dolguyu diş macunuyla değiştirmiş olabilirim,"

diyor. Sırıtıyorum.

Oda tertemiz. Düzenli, temiz, bir toz zerresi bile yok. Biri burayı düzenli olarak temizliyor ve sanırım Clay'in annesinin kendisinden başka kimsenin dokunmasına izin vermediği tek oda burası.

"Onu çok seviyordun."

"Ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim." Başını sallıyor. "Sinir bozucuydu ve çok kavga ederdik ama hastalandığında neredeyse nefes alamaz hale geldim." Gözyaşlarının sesini kalınlaştırdığını duyuyorum. "Bunu yaşaması onun için hiç adil değildi. Sadece bitmesini istedim."

Bu odada hastalığına dair hiçbir iz yok. Tıbbi malzeme yok. Reçete yok. Evde mi öldü yoksa hastanede mi vefat etti hiçbir fikrim yok ama ailesinin her saat yanında olduğuna bahse girebilirim.

Clay'in nefes alış verişi titriyor ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görüyorum. Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Neden bana karşı bu kadar sabırlıydın?" diye fısıldıyor. "Bu kadar hoşgörülü? Bunu hak etmedim."

Eğiliyorum, ipeksi saçları ellerimin arkasını okşuyor. "Mutlu insanlar nefret ettikleri şeylere takılıp kalmazlar," diye açıklıyorum. "Hayatlarına devam ederler. Bunun bir yerden geldiğini biliyordum Clay." Birbirimize sarılırken ellerimi vücudunda gezdirip belinin etrafında dolaştırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ne kadar paramız olup olmadığı ya da evimizin ne kadar sağlam olduğu önemli değil. Herkesin sorunları olabilir."

Clay'in sırf zengin ve güzel olduğu için hayatının altın değerinde olduğunu hiç düşünmedim. Mutlu insanlar onun gibi davranmaz.

Yine de uzun bir süre böyle davranmaya devam etti. Bana direniyordu.

"Neden sonunda bunun olmasına izin verdin?" Neredeyse burnunu fırçalayarak ve çok istediğim ağzına bakarak soruyorum.

Beni usulca öpüyor. "Çünkü dört yıl boyunca uyumadığım zamanlarda seni düşündüm," diye mırıldanıyor. "Ve o zaman bile bazen rüyalarımda."

Ağzı yanağımda kalıyor ve dövmenin ne anlama geldiğini artık biliyorum. Parmağının içindekini ve daha önce tiyatroda onu duymadığımı sandığında ne demek istediğini. *Bu santim içinde özgürüm*.

*V for Vendetta'*dan bir alıntı. Asla satamayacağımız bir parçamız - kendimize sakladığımız, imrendiğimiz ve canımız pahasına sıkıca tuttuğumuz küçük bir parça, çünkü içimizde gerçekten yaşadığımız tek yer orası.

Sadece bir santim. Ama o bizim.

"Seninle yalnız kalmak, sana dokunmak, seni koklamak ve sesim hariç vücudumun her parçasıyla seninle konuşmak istedim" diyor.

Göz kapaklarım titreyerek kapandı ve anladım. Yıllar süren tedavisinden sonra gururum kırıldı, çünkü ona cehenneme gitmesini söylemeliydim, ama... Her zaman daha fazlası vardı. Sanki eninde sonunda burada olacağımızı biliyordum.

Çenemi hafifçe ısırıyor, ağzının sıcaklığı ve ıslaklığı mideme kadar inen karıncalanmalara neden oluyor.

"Bunu duyuyor musun?" diye soruyor. Ve sonra beni ısırdığı yerden öpüyor. "Peki ya bu?"

Başımı sallıyorum. *Seni duyuyorum.*

"Beni odana götür," dedim ona.

"Evi aramalısın." Çenemi gagalamaya devam ediyor. "Onlara bu gece evde olmayacağını söyle."

"Sonra görüşürüz."

Macon telefonumu takip ediyor, o yüzden hiç endişelenmiyor.

Beni çekerek yatak odasına doğru ilerliyor, ben de kapıyı arkamdan kapatıp onu takip ediyorum. Ağzı benimkini kaplıyor, neredeyse ayaklarımız takılıp düşerken inlemeleri boğazıma batıyor.

At kuyruğumu çözüyorum, uzun saçlarım etrafıma dökülüyor ve Clay beni masasına doğru itiyor, kapısını kapatıp kilitliyor.

"Çok güzelsin." Beni tekrar tekrar öpüyor, gömleğimi başımın üzerine kaldırıyor. "Özellikle de sahnede. Tanrım, bu gece aklımı başımdan aldın. Seni izlemeye bayıldım."

Işıkları kapalı tutuyoruz ve beyaz ya da pembe renk düzeni tahminlerimin doğru olup olmadığını görmek için etrafa bakmayı bile unutuyorum.

"Bir gün herkesin seni izleyeceğini biliyorum," diyor kulağımı ısırarak. "Sen çalarken..." Durup düşünüyor. "Mad Max, karınızın ve çocuğunuzun intikamını almak için Dünya'nın çorak topraklarında gezinirken içinizdeki hayvana teslim oluyorsunuz."

Gülüyorum ama o her şeyi öpüyor ve ısırıyor -kulağımı, boynumu- ve başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor.

"Ya da belki sen ona aşık olursun," diye takılıyor Clay. "Başı dertte bir genç kız mı?"

Asla. Ben her zaman yetkiliyim.

Ama sonra bir tıkırtı duyuyorum ve bacaklarımın arasında soğuk ve keskin bir şey hissediyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, bir şaşkınlık sarsıntısı beni vuruyor. *Belki de her zaman kontrol bende değildir.* "Clay?"

Ve tam o sırada, bıçağımın eteğime takılı olduğu yerden kayıp olduğunu fark ettim.

Ağzını boynumda gezdirirken ve diğer eliyle göğsümü mıncıklarken onu bacaklarımın arasına çekiyor.

"Çok güzelsin Liv," diye nefes alıyor. "Benden asla uzaklaşamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Clay Collins vücudunu benimkine bastırıyor, beni yoğuruyor -kendisine ait olanı sıkıyor- ve boynumu ısırırken kokumu içine çekiyor.

"Evet, biliyorum' de" diye

emrediyor. "Evet."

Bıçağı tutarak iç çamaşırımı soyuyor. "Benim olduğunu b i l i y o r s u n . Evet de."

"Evet."

Dizlerim titriyor, tahrik oluyorum ama biraz da korkuyorum çünkü sesi beni rahatlatmaktan çok uyarıyor. Sanki ne kadar kendimi savunacağımı ve karşı koyacağımı düşünsem de, üzerimde her zaman gücü olacakmış gibi.

Sanki bir gün Bayan Ames olacağını ve benim onun için çalışacağımı, işimin bir kısmının kocası yokken onun yatağında geçeceğini biliyor.

"Clay..."

Ama göğsümü bırakıyor ve onun yerine boynumu kavrıyor. Nefesim kesildi. "Benden asla kaçamayacaksın Jaeger," diye fısıldıyor ve dilini köprücük kemiğimden omzuma geçirip sütyen askımı ısırıyor. "Çıkar şunu."

Ve şu anda, bana söylediği her şeyi yapmaktan başka bir şey istemiyorum. Arkama uzanıp sütyenimi çıkarıyorum, serin hava meme uçlarımı okşuyor ve Clay'in sıcak eli bir tanesini örtüyor.

Ama ben daha ne olduğunu anlamadan, kolunu masaüstünde gezdiriyor, her şeyi yere döküyor ve beni masanın üstüne doğru eğiyor.

Ellerimi başımın iki yanındaki masaya koyuyorum, nefesimi tutamıyormuşum gibi havayı içime çekiyorum. İç çamaşırımı çekip vücudumdan ayırıyor ve sonra eteğimi kaldırıp bacaklarımı açıyor.

"Clay..." İnliyorum.

Ama yumruğu saçlarımda, eli göğsümü avuçluyor ve ağzı sırtımda aşağı yukarı geziniyor, açlıktan ölüyormuş gibi emiyor, öpüyor ve ısırıyor.

Kıçıma bastırırken bacaklarımın arasında bir sıcaklık seli hissediyorum.

"Tanrım, ne yapıyorsun?" Dünya yanlara doğru eğiliyor ve ben Gözlerini. "Senin için çok ıslandım."

"Benden asla kaçamayacaksın," diyor tekrar.

Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Tanrım, bana ne yapıyor? Tam kontrolün bende olduğunu ve onunla başa çıkabildiğimi düşündüğümde, beni silip süpürüyor.

Beni de yanına çekerek ayağa kalkıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Bunları seviyorum." Omzumu öperken birinden diğerine geçerek göğüslerimi sıkıyor. "Çok iyi hissettiriyorlar."

Onu öpüyorum, dilimle tekrar tekrar tadına bakıyorum.

Ama sonra yerde bir şey görüyorum, masasından ittiği bir şey. "O kamerada film var mı?" diye sordum.

Bakışlarımı takip ediyor, yerde eski Edixa 35mm'sini görüyor.

Onun bir videosunu çektim. Adil olan adil olandır, sanırım.

"Fotoğrafımı çek" dedim.

Gözlerinde bir parıltı beliriyor ve yaklaşıp eline alıyor, ayarları yapmadan önce objektife üflüyor.

Tekrar masanın üzerine eğilip ellerimle kendimi destekliyorum ve eteğimi bıraktığı yerden arkaya doğru sıyırıyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve o müziği başlatıp "Take Me to the River" çalarken saçlarımın gözlerime düşmesine izin veriyorum. Tekrar başını kaldırdığında göğsü çöküyor ve neredeyse kamerayı düşürüyor.

"İyi misin?" Alay ediyorum.

Beni gördüğünde boğazında bir yumru oluşuyor ama yavaşça kamerayı yüzüne doğru kaldırıyor.

Kamera tıklıyor ve içimden geçen heyecana neredeyse gülümsüyorum. Fotoğrafınızın çekilmesi bir dokunuş gibi hissettiriyor.

Çenemi aşağı doğru eğerek, vücudumun etrafında dolaşıp farklı açılar yakalayarak çekim üstüne çekim yaparken ona bakıyorum. Önden bir ya da iki kare çekiyor ve sonra arkama geçip gerçekten yaramaz bir kare için dalıyor. Umarım kendini nasıl geliştireceğini biliyordur, çünkü Walmart bu fotoğraflara dokunmayacak.

O daha fazla fotoğraf çekerken omzumun üzerinden ona bakıyorum ve sonra arkamı dönüp masaüstüne çıkıyorum ve eteğimi yavaşça kalçalarıma doğru çekiyorum. O izleyip beklerken, kamera yüzünden uzaklaşırken ve büyülenirken altımda bir şey olmadığını bilerek onu kızdırıyorum.

Sonuna kadar gitmiyorum. Gülümsüyorum, eteğimi tekrar aşağı çekiyorum ama o kamerayı halının üzerine bırakıyor ve aniden bana doğru koşuyor. Kollarımın altından tutup beni vücuduna çekerek sertçe öpüyor. Ağzı benimkinin üzerinde hareket ediyor ve bir kolumu boynuna dolayarak diğer elimle gömleğini yukarı çekiyorum.

"Henüz değil," diye pantolonunu indirdi.

Ellerini eteğimin altından geçirirken ayakkabılarımı çıkarıyorum, parmaklarıyla bana dokunurken gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Onu öpmek için ölüyorum," diye mırıldanıyor beni okşarken.

Onun yumuşak dokunuşuyla göz kapaklarım titriyor, dokunuşunu seviyorum. Nasıl keşfettiğini, çünkü her şey onun için yeni ve her dokunuşta kim olduğunu öğreniyor.

Bunun için burada olmayı seviyorum.

Parmaklarının ucu tam içimde oynuyor, alay ediyor ama almıyor ve elini geri çekiyor, parmak uçları parlıyor.

Ağzı biraz açık kalıyor, parmaklarını birbirine sürtmesini ve beni parmaklarına sürmesini izliyor ve yalayıp çıkaracağını düşünüyorum ama yapmıyor. Onun yerine eteğinin altından kendi iç çamaşırının içine sokuyor ve beni kendine sürtüyor. Her tarafına.

"Clay..." Vücudum titriyor.

Elini çekerek masasındaki sandalyeyi arkasına yuvarladı ve bana bakarak oturdu. Bacaklarımı açıyor, kollarını kalçalarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Eteğimi yukarı itip ağzını bacaklarımın arasına soktuğunda irkilerek inliyorum.

"Konuşma." Dudağımı ısırıyor. "Sadece dinle."

Başımı arkaya yatırdım. *Oh, lanet olsun.*

Kalbim küt küt atıyor, dili yavaş ve uzun vuruşlarla amımda aşağı yukarı kayıyor, beni tahrik ediyor, hazırlıyor ve ben burada onun lanet yemeği gibi otururken çoktan tahrik olmuş durumdayım.

Parmakları gibi, dili de bedenimi öğreniyor. Etimin üzerinde geziniyor, vücudumun tepki verdiğini hissettiğinde durup oynuyor ve ne yaptığından çok nasıl yaptığı önemli. Klitorisimi dudaklarıyla kapatıp emdiğinde, diliyle okşayıp tadına baktığında ondan kaçan küçük iniltiler. Ne kadar yavaş hareket ediyor, acele etmiyor ve tadını çıkarıyor. Dilini içime daldırmadan önce hafif ısırıklarla karıştırıyor, ucu kanımı ateşe çeviriyor ve ciğerlerim nefes alamayacağım kadar küçülüyor.

Zaman ayırıyor. Beni tanımak istiyor.

Beni memnun etmek istiyor.

"Clay..." İnliyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve başımı öne eğiyorum, onun üzerimde şehre gidişini izlemek hoşuma gidiyor, ağzı daha çılgınca ve daha hızlı hareket ediyor, çünkü o da ıslak. Parmakları kıçıma giriyor, beni daha sert bir şekilde ağzına çekiyor. Beni tekrar tekrar sarsarken homurdanıyorum, ta ki ben ipucunu alıp kalçalarımı döndürene, dudaklarını ve dilini becerene kadar.

"Hadi Jaeger," diye nefes alıyor, bana sırıtarak. "Seni duymama izin ver. Biraz gürültü yap."

Bütün ev bize ait. Neden olmasın?

O beni dilliyor, ben saçlarını kavrıyorum ve senkronize bir şekilde hareket ediyoruz, amım ağzına sürtünüyor.

İnliyoru
m. "Daha
yüksek
sesle."

Dili üzerimde gezinirken göğüslerim titriyor, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

"Siktir, Clay."

"Daha yüksek sesle, Jaeger," diye emrediyor, takım kaptanım ve yakında balo kraliçemiz olacağını hatırlatmak için soyadımı tekrar kullanıyor ve kötü kızla takılmayı gerçekten seviyor.

Ve bu benim de hoşuma gidiyor. Şu anda, onun çifte hayatı çok tahrik edici.

Dilini üzerimde gezdiriyor, gittikçe daha yüksek sesle inliyor, ben de inlemelerimi serbest bırakmaya başlıyorum ve burada birilerinin bizi duyması umurumda bile değil.

Bir parmağını açıklığımın hemen içine sokuyor ve ben tekrar sızlanıyorum, onun yükselişini ve alnını benimkine bastırışını izliyorum.

"Liv," diye fısıldıyor, santim santim daha da içeri sokarak. "Tanrım, beni deli ediyorsun."

"Becer beni," diye yalvarıyorum.

Bir eliyle kıçımı sıkıyor ve diğer eliyle klitorisimi ovarken orta parmağı içime batıyor. "Tam orası mı?" diye soruyor.

Parmak ucu karnımda aşağılara doğru kayıyor ve neredeyse ulaştığı bir kaşıntı var.

"Biraz... daha uzağa," diye nefes nefese kaldım. "Parmağını içime doğru biraz kıvır."

Bana içeriden bastırıyor, parmak boğumuna kadar gömülüyor ve baskı tam yerine ulaştığında ayak parmaklarımı kıvrılmamaya zorlamam gerekiyor.

"Tanrım, işte bu," diyorum ona.

Evet. Ve bir anda, öpüşüyoruz, nefes nefese kalıyoruz ve parmağı içeri ve dışarı kayarken, G noktamı okşarken kalçalarını bana doğru yuvarlıyor.

Beni sertçe öpüyor, boynumu ısırıyor, kalçaları daha sert ve daha hızlı hareket ederken dudaklarımı yalıyor, her hamlede parmağını içime itiyor.

Hangi cehennemde...?

Orgazmım alay etmeye başlarken bile gözlerimi kısıyorum. "Bütün bunları nereden öğrendin?" Homurdanıyorum.

Şu yeni kız Chloe onu çok istiyor. Bunu bir bakışta anladım.

Clay'in bana bunu yapacağını sanmıyorum.

Ama çok iyi. Nasıl bu kadar iyi oldu? Sadece birkaç kez yaptık.

Cevap vermeyince çenesini tuttum. "Nerede lan Clay?" İrkildi.

"Ben... ben bir... bir film izledim."

"Film mi?"

Ağzımdan nefes alıyor, içime giriyor ve kendi kendine inliyor, çünkü her şey onu da tahrik ediyor ve bu hoşuna gidiyor.

"Porno, tamam mı? Birkaç porno video izledim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Bana bunları göstermesi gerekecek. Çoğu lezbiyen pornosu, kadınlara gerçekten iyi hissettiren şeyler yerine kamerada iyi göründüğünü düşündükleri şeyleri yapan erkekler tarafından yapılır.

"İki parmak," diyor. "İki tane koyacağım."

"Clay..." Ama içime tekrar, bu sefer daha kalın bir şekilde girmeden önce kendimi hazırlayacak zamanım yok.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum.

İçime girip çıkıyor ve sonra tekrar giriyor, oda dönene kadar öpüyor ve ısırıyor.

"Tanrım, çok ıslaksın," diye fısıldıyor. "Çok ateşli."

Dantelli, pembe sütyenini indirmeden önce tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarıyorum.

Beni sikerken göğüslerini okşuyorum ve benimkileri emmek için eğiliyor. Başparmağı mememi okşuyor ve ben de ona doğru hareket ediyorum, ritmimiz hızlanıyor.

Bir telefon sesi havayı deliyor ama ikimiz de durmuyoruz. Ağzı meme ucumda, parmaklarımı kafa derisinin arkasına, saçlarının altına geçiriyorum ve başının üstünü öpüyorum.

"Bu senin erkek arkadaşın olabilir mi?" Fısıldıyorum, alay ediyorum. "Hmm?"

Tanrım, Callum Ames'in balo kraliçesini bacaklarımın arasında görmesi için neler vermezdim.

İtiyor, dili sert meme ucumu yalıyor ve ben onu yakınımda tutuyorum. "Becer beni, Clay."

Çınlama devam ediyor, klitorisimdeki nabız çekiçleniyor ve orgazmım zirveye ulaşırken karnımda ısı birikiyor. Dudaklarımı nazikçe onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bilmesine gerek yok," diyorum ona. "Sadece sik beni Clay. Daha sert sik beni."

Bundan on yıl sonra da onu becermek için gizlice kaçıyor olacağım, çünkü onunla olan ilişkimi bu kadar seviyorum. Bu mükemmel ve bunu korumak için ne kadar fedakârlık yapacağımdan nefret ediyorum ama duramayacağımı da biliyorum.

Titriyor ve ben karanlık evde haykırarak patlıyorum, kalçaları bir araba kazası gibi içime girerken orgazmım patlıyor.

Ağzımı onunkinin üzerine bastırıyorum, boşalırken kendi çığlığı içimi dolduruyor ve dudaklarındaki teri tadıyorum.

Onu uzun süre öpüyorum, yumuşak, ıslak teni beni yiyecek, su ve havayla besliyor ve başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Yüzünü okşuyorum, kaslarım yanıyor ve tenim aşırı ısınıyor.

Telefonu tekrar çaldığında eteğinden çıkarıp duvara fırlatıyor. Başını göğsüme yasladığında gülümsüyorum ve kolum spagetti gibi olsa ve bizi zar zor ayakta tutsa da, ondan asla hareket etmesini istemem. Milyon yıl geçse bile.

Boynuma doğru nefes alıyor. "Bunu asla durdurmak istemiyorum," diyor.

Onu kendime çekiyorum ve başını tekrar öpüyorum, nemli tenim onunkine yapışıyor.

Sonu kötü de bitse, hiç bitmese de, elimde olsa farklı bir şey yapacağımdan emin değilim. Bu, hiç yaşamamış olmak için çok iyi hissettiriyor.

- - -

Bir başlangıçla uyanıyorum, karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Sadece birkaç saniye sürüyor ama tepemdeki bembeyaz örtüyü, soğuk klimayı ve her yerdeki kil kokusunu fark ediyorum.

Onun yatak odası. Clay vücuduma yapışmış bir şekilde yatıyor, üstümden daha çok üstümde, çıplak tenimiz birbirine bastırıyor ve başı omzuma yaslanıyor. Bacaklarımız birbirine dolanmış, yüzüne bakıyorum ve nefesini çenemde hissediyorum.

Tuvalete gitmem gerekiyor ama onu hareket ettirmek istemiyorum. Kollarım onu sıkıca sarıyor ve parmaklarımı pürüzsüz sırtında hafifçe gezdiriyorum.

Tanrım, yatağı bulut gibi. Buna alışabilirim.

"Sarhoşsun!" diye bağırıyor bir adam koridorun
aşağısında bir yerde. Donup kaldım, kulaklarımı
eğittim. Clay kapısını mı kilitlemişti? "Sesini alçalt,"
diye tersledi bir kadın.

Saate bakıyorum, bir-sekiz gösteriyor ve mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Ailesi beni bulmadan önce buradan çıkmalıyım.

"Evde mi?" diye soruyor adam -sanırım Clay'in babası-. "Emin misin? Kendinden başka kimsenin başına gelenlerden haberin olduğunu sanmıyorum!"

"Bu ne cüret!" Gigi bağırıyor. "Bu ne cüret! Burada olan benim. Sen gittin! Hep gidiyorsun!"

Clay'i tutuyorum ve onun duymaması için seslerini ne sıklıkla korumadıklarını merak ediyorum.

"Büyü artık, Regina!" Bay Collins homurdanıyor. "Ben seni destekliyorum. O çanta ve ayakkabı dolabının parasını ben ödüyorum. Şimdi de beş yaşında bir çocuk gibi ilgi istiyorsun diye gözyaşlarını mı sileceğim?"

"Senden nefret ediyorum!" diye hıçkırıyor.

Bir an için nefes almayı bırakıyorum, sesindeki gözyaşlarını ve acıyı duyuyorum.

Sanki onun ölmesini diliyormuş gibi.

"Benden nefret etmiyorsun," diye yanıtlıyor. "Sonunda beni de kendinle birlikte dibe çekmene izin vermemeye karar verdiğim için nefret ediyorsun."

Yutkunuyorum ama ağzım kuru. Clay'in nefes alış verişi değişti ve ona bakıyorum, sadece bana bakan gözlerini seçebiliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, az önce duyduğum her şeyi duymuş.

"Özür dileme, bebeğim." Yüzünü tutuyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. "Hepimizin bir sorunu var."

"Sonunda senden vazgeçtim, çünkü neden biliyor musun?" diye karşılık veriyor babası. "Bir oğlumuzu kaybettik. Bir oğlumuzu kaybettik ve sana ihtiyacım vardı ve sen ne yaptın biliyor musun? Bir kaplıcaya gittin! Reçete yazdırdın! Henry'nin üniversite fonunu bu evi yeniden dekore etmek ve Clay'e bir araba almak için harcadın! Bana gelmedin. Benimle konuşmadın. Benimle terapiye gitmedin. Dört yıldır sana dokunmama bile izin vermedin Gigi ve dokunduğumda da yeniden bir aile olmamız için tek şansımızı yok ettin! Sana ihtiyacım vardı! O bebeğe ihtiyacım vardı! Henry'yi kaybettim, tıpkı senin gibi!"

Hıçkırıklarını duyuyorum ve gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama Clay'in annesi her zaman bir buz saçağı gibi görünmüştür ve ben bunu yapamıyorum.

"Onun yatağına koşuyorum," diye devam ediyor Bay Collins, "çünkü dört gözle beklediğim bir şey olmasaydı, Clay mezun olana kadar seninle bu işi sürdüremezdim."

Kapıdan bir tokat sesi yankılanıyor ve Clay yüzünü boynuma gömüp zor nefes alıyor.

Bir kapı çarpıyor ve birkaç dakika sonra daha uzakta bir başkası ve bir far huzmesi kaybolmadan önce pencereden dışarı yanıp sönüyor.

"Clay." Çenesini dürtüyorum. "Bana bak."

Ama başını sallıyor, gözyaşlarıyla titrerken yüzü hâlâ tenime gömülü.

"Clay," diye ısrar ediyorum, çenesini yukarı kaldırmaya çalışarak. "Benden saklanma. Burada olmaz."

Onu bir süre tutuyorum ve sonra yüzüne dokunarak ona bakıyorum. "Bu o olabilir."

Burnunu çekiyor ve gözlerini kaldırıyor. "Ne?" "Birbirimizi son görüşümüz."

Bana bakıyor ve anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama şu anda cam gibi olduğunu biliyorum. Bir çatlak düzinelerce parçaya ayrılacak ve ben onu henüz kaybedemem.

"Şimdi benimle kal," diye fısıldıyorum. "Bu gece benim."

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve tüm vücudumu karıncalandıracak kadar yumuşak bir sesle, "Tamam," diyor.

Öpüşüyoruz, parmakları bileziğimdeki sembolün izini sürüyor ve ona sarılmayı seviyorum, öyle ki uzuvlarımı onunkilerden ayırt edemiyorum.

Okul için onu nasıl bırakacağım?

"Ben uyanmadan kaçma, tamam mı?" diyor bana. "Okula birlikte gideceğiz."

Annesinin beni tanıdığını bildiğim için tereddüt ediyorum. Okul yönetim kurulunda. Benim yüzümden duşların yenilenmesine oy verdiklerine göre benden haberdardır.

Ama Clay planladığım gibi gizlice kaçmamı istemiyor. "Söz mü?"

Tekrar yüzüne dokunuyorum. "Gitmeyeceğim."

CLAY

"Tanrım, bir duşa ihtiyacım var," diye fısıldıyor Liv, bir ayağının üzerinde zıplarken siyah taytımı giymeye çalışıyor.

Spor sütyenimi başımın üzerine çekip göğüslerimi içine sokuyorum. "Biliyorum." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Aslında şu anda seninle bunu yapmak isterdim ama sınıfta yine terleyeceğiz."

Bugün yine sabah antrenmanı var ve acele etmezsek geç kalacağız. Bileğime bir lastik bant geçiriyorum, spor çantamı alıyorum ve içine temiz bir üniforma atıyorum, Liv'e bir etek ve bir Polo da atıyorum.

"Teşekkürler."

Okula gitmeden önce eve koşacak vakti yok, özellikle de geç uyandığımızdan ve sonra ayrılmak istemeyerek yatakta daha da uzun süre kaldığımızdan beri. Dün gece babam gittikten sonra yüzümü onun boynuna gömdüm ve tekrar uykuya dalmadan önce uzun süre uyanık kaldım.

Ve utanmama rağmen bana daha sıkı sarılmasına bayıldım.

İçime sokulmak, sırtımı okşamak ve saçlarımı öpmek... Bir süre sonra utanç dağıldı ve hissettiğim tek şey güvende olduğumdu.

"Sadece emin olacağım..." Kapıya doğru elimle işaret ediyorum, ama o sadece başını sallıyor ve ben kelimeleri bulamadan spor sütyenlerimden birini çekiyor.

Koridora çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve annemin uyanıp uyanmadığını görmek için çıplak ayaklarımla koridorda ilerliyorum.

Babam dün gece doğruyu mu söylüyordu? Ben üniversiteye gidene kadar dayanmaya mı çalışıyorlar?

Ve hamilelik... Ne de olsa babamın bebeğiydi. Bunu nasıl yapabildi? Elimizde kalan azıcık şeyi de yok etmeye mi çalışıyor?

Saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ama spor salonunun önünden geçerken annem adımı söylüyor.

"Clay," diyor. "Buraya gel."

İçeri bakıyorum, koşu bandındaki düğmelere bastığını ve durduğunu görüyorum.

Ben kapıda kalacağım.

"Buraya gel," diyor tekrar.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, gözlerinin etrafındaki kırmızı halkaları görüyorum, bana muhtemelen dün gece uyumaktan çok ağladığını söylüyor.

"Beni biraz rahat bırak, olur mu?" diyor makineden inerken. "Bir dakikalığına buraya gelir misin?"

Şaklamıyor. Sadece sesi yorgun geliyor. Koridora bakıyorum, Liv beni bekliyor ama ben odaya giriyorum.

Egzersiz topunun üzerine oturmuş, zor nefes alıyor. "Dün gece için özür dilerim," diyor bana. "Gürültü yaptığımızı biliyorum ve özür dilerim. Ben sadece...." Durdu, düşünüyordu. "Sadece üzgünüm."

Su şişeleri, birkaç havlu ve bir reçete şişesi ile birlikte yanımdaki cam masanın üzerinde duruyor.

"Yakında Kuzey Carolina'ya gideceğin için neredeyse mutluyum," diyor. "Baban ve ben bunu düzelteceğiz. Söz veriyorum."

Buna söz veremez. Bunu söylüyor, ben de son seneme ve genç olmaya odaklanacağım.

Ona bakıyorum, dün Mimi'nin evindeki fotoğraftaki on altı yaşındaki halini görüyorum. O zamanlar sonunun böyle olacağını bilmiyordu. Muhtemelen her şeyi bildiğini sanıyordu.

Kuzey Carolina Liv'in bulunduğu yerden yüzlerce kilometre uzakta.

Yüzlerce. "Belki de gitmelisin," diyorum ona, sesim yumuşak. "Babamı ve
sadece bir süreliğine uzaklaş."

Henry'yi kaybettik ama nedense diğer her şeyi kaybetmek istemiyorum. Bozuk olsa bile, tek bildiğim bu.

"Gitmeli ve onu almalısın," diye fısıldıyorum. "Bu kasabadan git, ikinizin de yeni şeyler görebileceği, dikkat dağıtıcı şeylerden uzak bir yere git."

Başı düşüyor ve bir damla gözyaşı döküldüğünü görüyorum.

"Onu terk ettim," diyor sonunda ve beni şoke ediyor. "O haklı. Acımdan başka bir şey düşünemiyordum ve kızımla ya da kocamla ilgilenemiyordum."

Dinliyorum, uzun zamandır onun cephesinin çatladığını görmek istiyordum, ama şimdi hoşuma gittiğinden emin değilim.

"Beni terk edecek Clay," diyor kesin bir ifadeyle. "Ve bir yanım nedenini anlıyor. Ama diğer yanım onu affedemiyor." Başını kaldırıp

Ben. "Nasıl başka bir şey düşünebilir ki? Oğlumuz yer altındayken nasıl bir kadın isteyebilir?"

Çünkü mesele seks değil.

Liv bana iyi hissettiriyor. Onunla her şey iyi geliyor ve onu her an arzuluyorum, ama bu seksle ilgili değil. Onunla birlikte gelen her şeyle ilgili. Onunla konuşmak. Ona dokunmak. Kokusu ve daha fazlasını vaat etmesi. Vücudumu nasıl sevdiğini hissetmek ve onunla birlikte olmanın ve onu nefessiz bırakan şeyler yapmanın bana hayatımda onun dışında herkes varken kendimi biraz yalnız hissettiğimi hatırlatması.

Bu, sevginizi isteyen, dört gözle bekleyeceğiniz birinin olmasıyla ilgilidir.

Bana yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözyaşlarımı kırpıştırıp şimdiki zamana geri dönüyorum.

"Elbiseyi siktir et," dedi bana. "Ve Mimi'yi de sikeyim." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. *Pardon?*

"Baloda ne istiyorsan onu giy, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, artık top umurumda değil ama onun bu yönünü seviyorum, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Yanağımı öpüyor ve etrafımda dolaşmaya başlıyor, ama sonra duruyor, sanki bir şey dinliyormuş gibi.

İşte o zaman akan suyun sesini fark ettim.

Oh, kahretsin. Liv banyomda bulaşık yıkıyor.

Geri çekilip bana bakıyor. "Dün gece birini mi ağırladın Clay?"

Sanırım çok uzun süre tereddüt ettim, çünkü bana bir bakış attı. "Clay..." diye azarlıyor.

"Ben Krisjen," diye ağzımdan kaçırdım. "Merak etme."

Ama başını eğiyor ve Krisjen dememin aptalca olduğunu biliyorum, çünkü tek yapması gereken annesini aramak ve ben yakalandım.

"Ben Liv Jaeger," dedim sonunda.

Kaşları çatılıyor. "Olivia Jaeger? Şu..." Neyi anne?

"Okuldaki motosikletli kız mı?" diye soruyor sonunda.

Evet, anne. *Motosikletli kız.*

Annem bana bakıyor. "Onların evine gitmiyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanoa Körfezi'nde yardımcılarla takılmamam mı gerekiyor, Snobby?"

"Sadece şu anda tabağımın dolu olduğunu söylüyorum. Sorun değil Clay," diye uyarıyor. "Bunu senden isteyebilir miyim? Lütfen?"

Yesssssss. Gerçi orada sorun çıkaranlar genelde Azizler oluyor ama olsun. "Sorun yok," dedim ona.

"Pekâlâ, iyi günler," diyor ve beni tekrar öperek odadan çıkıyor.

Daha fazla bastırmadığı için şükrederek bir nefes veriyorum. Ki bu biraz garip. 'Onun etrafında takılıp eşcinselliğini özümsemeni istemiyorum' diyeceğini düşünmüştüm ama aslında bu konuda rahattı.

Dakikalar sonra Liv ve ben kapıdan çıkıyoruz, çantalarımızı taşıyoruz ve ben ona anahtarları atarken o benim kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giyiyor.

Şoför tarafına bindi ve ben de ilk defa kendi arabamda yolcu oldum. Callum benim arabamı kullanamaz. Liv sürebilir.

Okula yaklaştığımızda "İyi misin?" diye sordu.

Sokaklar hâlâ sessiz, derslerin başlamasına bir saatten fazla var ve ben aynada boynumu kontrol ediyor, morlukları kapatmak için biraz fondöten sürüyorum. Dün gece yatağa girdikten sonra yine üzerime geldi ve sütyenimi biraz daha yukarı çekerek göğsümdeki küçük olanı sakladım.

"Şuraya park et," diye cevap veriyorum, kaldırımı işaret ederek.

Elimi kalçasında gezdiriyorum, tozluklarımın içinde pürüzsüz, ona yakın olmak zorunda kalmadan ve önümüzdeki bir saat boyunca ona dokunamadan önce kendime son bir temas anı veriyorum.

"Ve evet, ben iyiyim," diyorum.

Ailem ayrılıyor. Wake Forest'a gitmek istemiyorum. Öyle birine aşık oldum ki, bu ortaya çıkarsa herkes işine karışacak.

Ama ben iyiyim, çünkü ona sahibim.

Zaten boş olan soyunma odasına giriyoruz ve spor salonuna koşmadan önce çantalarımızı bırakıyoruz.

Takım arkadaşlarımız sohbet ederken ağırlıklar tıngırdıyor, makineler çalışıyor ve kıkırdamalar havayı dolduruyor, Coomer biz içeri girerken bize bakıyor.

Yanından ayrılmadan önce Liv'i kontrol etmek için neredeyse döneceğim ama kendimi durduruyorum. Birlikte gelmiştik. İnsanlar bunu çoktan fark etti.

Tek kelime etmeden uzaklaşıyorum, Krisjen'in yanındaki koşu bandına atlıyorum, Amy de onun diğer tarafında.

"Hey," diye cıvıldıyor Amy.

"Günaydın," diyorum, su şişelerini unuttuğumu fark ederek. "Önümüzdeki Cuma günü için manikür-pedikür randevularını aldın, değil mi?"

Neden geç kaldığımı ve neden Olivia Jaeger ile içeri girdiğimi sormasına fırsat vermeden Amy'ye bakıyorum.

"Evet, ben hallettim," diye yanıtlıyor. "Sonra saç ve makyaj için senin evinde olacağız. Elbisemi bir gece önce teslim ettireceğim ve tekrar buharda pişireceğim."

"İyi fikir." Krisjen'e bakıyorum, göz ucuyla Liv'in omuzlarını bastırmaya başladığını görüyorum. "Limuzini de ailen aldı, değil mi?"

Krisjen'in ağzı bir açılıp bir kapanıyor, biraz zaman alıyor ama sonunda başını sallıyor. "Evet." Sanki emin değilmiş gibi.

"Aylar önce yapılmalıydı," diye belirtiyorum. "Beni korkutuyorsun."

Bunu birlikte yapmak için hepimiz payımıza düşeni yapıyoruz. Saç ve makyajı ben yapıyorum. Amy manikür-pedikür için ödeme yapıyor. Krisjen'in ulaşımı var.

Mezuniyet balosunun masraflarını erkekler karşılayacak, ama baloyu kızın ailesi düzenleyecek. "Orada olacak," diye garanti veriyor Krisjen. "Ben hallederim dedim. Merak etmeyin."

Şimdi endişeliyim.

Amy cebinden bir şey çıkarıyor ve Krisjen'in üzerinden uzanarak onu koşu bandımın üzerine koyuyor.

"Nedir bu?" diye sordum. Ama kalbim boğazımda güm güm atıyor ve ne olduğunu biliyorum. Hızla elime alıp saklıyorum ve koçu kontrol ediyorum. Kare şeklindeki folyo paket avucumun içinde buruşuyor.

"Onları kendin almayacaksın ve adama da güvenemezsin," diyor Amy sessizce. "Bir şey değil."

Krisjen güler ve Amy'nin cebinden bir tane daha çıkarır.

"O sik kafalıyla bir daha yatmayacaksın," diye fısıldıyorum onu azarlayarak. "Haklısın," diye alay ediyor. "Yatmayacağım."

"O zaman kimin için istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Evet, doğru. Lütfen Trace Jaeger olmasın. Deniz fenerinde oldukça ateşli ve ağır görünüyorlardı ve ihtiyacım olan son şey bir sabah Liv'in yatak odasından çıkarken onunla karşılaşmak.

Ama ben Krisjen için endişelenemeden Amy bana talimat vermeye başlıyor. "Bu işi bir an önce bitirmelisin Clay," diyor bana. "İlk sefer berbat olacak, ama daha iyi olacak ve sonra gerçekten iyi olacak." Dinleyen var mı diye kontrol ediyor. "İşin sırrı kendini hazırlamakta. Kendini parmaklarken ona sakso çek, o sertleştiğinde sen de ıslanmış olacaksın..."

Ew, ne?

"Ah, kes şunu," diyorum ona.

Çok fazla bilgi var. Sanırım neredeyse öğüreceğim.

"Çok namuslusun Clay." Bana kıs kıs gülüyor. "İyileştiğinde harika olacak, ama önce senin iyi olman gerek. Bitir şu işi."

Dün gece masama gelen Liv'in görüntüleri aklımdan geçiyor ve kendi kendime gülümsüyorum. *Ben iyiyim.*

Prezervatifi taytımın arkasındaki gizli cebe sokuyorum ve koşmaya başlıyorum. Liv setini tamamlıyor ve kollarını başının üzerine uzatarak oturuyor.

Dün gece çok güzel görünüyordu. Her zaman çok güzel görünüyor. Bir elbisenin içinde nasıl görünürdü? Saçları düzgün ve makyajı yapılmış halde?

Tek başına oturuyor, etrafında arkadaşı yok, olması gerektiği gibi yanında ben yokum ve bundan bıktım. Yalnız kalmak zorunda olmamalı.

Megan ona yaklaGıyor, yanında yeni kız Chloe var ve Liv'le konuGuyorlar, Martelle beni kızdırsa da biraz minnettarım. Liv'i yeni kızla tanıştırıyor ve Liv gülümsüyor, dün sabah bizi konuşurken yakaladığında ona karşı takındığı sert tavırdan çok farklı.

Ve duvarlar biraz daha kapanır, onları izler. Liv daha fazlasını hak ettiğini anlayacak ve bunu elde etmekte hiç zorlanmayacak. Megan onu istiyor ve Chloe'nin de heteroseksüel olmadığına eminim. Liv onu takip edebilir. Üniversitede başka kadınlarla da tanışacak.

Bir parçam Amy'nin haklı olup olmadığını merak ediyor. *Bir an önce bitsin.* Belki de emin olmam gerekiyordur. Belki de Callum'u becermeliyim, böylece emin olabilirim.

Ama bunu sadece onda beni atmaktan çok korktuğum adımı atmaktan kurtaracak bir şey görme umuduyla yapmak istediğimi biliyorum. Ona aşık olmadığımı, hiçbir şeyle yüzleşmem gerekmediğini ve onu terk etme zamanı geldiğinde acı çekmem gerekmediğini umarak.

Bana dokunmasını istemiyorum. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Liv gözlerimin içine bakıyor ve arkadaşlarıma bir bakış attıktan sonra bana dönüyor ve sadece benim fark edebileceğim kadar gizli bir şekilde göz kırpıyor.

Yanaklarım kızarırken gülümsememi gizleyemiyorum. Kendimi yeniden iyi hissediyorum. Amy'nin korkunç sözlerinin ve arka cebimdeki lastiğin ağırlığı bir anda unutuluyor.

Krisjen'in, "Liv'in taytları tıpkı senin Michi'ninkilere benziyor," dediğini duyuyorum.

Göz kırpıyorum. "Ha?

Liv sabit bisiklete doğru yürürken ona giymesi için verdiğim kıyafetleri fark ediyorum. Krisjen'e dönüyorum.

"Ama olamaz," diyor koşarken. "Yoga pantolonu için iki yüz doları olmasına imkân yok, değil mi?"

Ve sonra bana göz kırpıyor, tıpkı Liv'in az önce yaptığı gibi, gülümseyerek.

Siktir!

- - -

Zilin çalmasını beklerken dizlerim titriyor, parmaklarım dizüstü bilgisayarımın tuşlarının üzerinde geziniyor.

Krisjen hiçbir şey bilmiyor, değil mi? Ve bilse bile, dedikoducu değildir.

Dedikodu yaptığımızda o da katılıyor ama bunu devam ettirmiyor. Emin olmadığı bir şeyi söylemez, değil mi?

Zil çalıyor ve malzemelerini toplayıp çantasını hazırlayan Krisjen'e bakıyorum. Öğle yemeğinde onu yalnız yakalayamadım ve İspanyolca birlikte olduğumuz tek ders, bu yüzden eşyalarımı çantama dolduruyorum ve diğerlerinin arasından geçip onun yanına gidiyorum.

Herkes sınıftan çıkarken ona, "Bak, Amy'ye Jaeger'la arkadaş olduğumuzu söyleme," diyorum. "Biraz büyümeye çalışıyorum. Bu sabah geç kaldı. Eşyalarını unutmuş. Dolabımdan birkaç kıyafet ödünç almasına izin verdim."

Krisjen bana bakmıyor.

Ter sırtımı ıslatıyor. "Belki de beni ateşli erkek kardeşlerinin yaşadığı yere davet etmesini umuyorum," diye takılıyorum.

Ancak Krisjen sınıftan çıkmaya devam ediyor ve kapının önünde durarak diğer öğrencilerin dışarı çıkmasına izin veriyor.

"Clay..." Göğsünde bir kitap tutuyor ve bana yatıştırıcı bir gülümseme veriyor. "Boktan eski erkek arkadaşımın yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermiş olabilirim çünkü kendime güvenim yok ve bazen ya o ya ev diyordum ve eve gitmek istemiyordum," diye açıklıyor. "Ama geri zekalı olduğum için değil, o yüzden lütfen, yalan söyleyerek beni aşağılamaktansa hiç açıklama yapmamanı tercih ederim."

Yüzüm düşüyor.

Kolumu okşadı. "Hazır olduğunda buradayım. Spor salonunda görüşürüz."

Kalabalığın içinde kaybolurken kahverengi at kuyruğu sallanarak uzaklaşıyor.

Ugh, harika. O biliyor. Kesinlikle biliyor.

Kalabalığı iterek alt kata ve daha fazla öğrencinin doldurduğu koridora iniyorum. Sekizinci ders moral toplantısı için iptal edilmiş ve dolap kapıları çarpılıyor, herkes spor salonuna götürmek zorunda kalmamak için malzemelerini kaldırmaya çalışıyor.

Yine de bazılarımız toplantıyı es geçip erkenden kaçıyor. Onunla otoparkta yakalanma riskini almak istemiyorum ama okul bitene kadar soyunma odasında saklanabiliriz.

Ama dolabına yaklaştığımda kalabalık azalıyor ve onu görüyorum. Birkaç metre ötede, bir şeye bakıyor.

Bakışlarını takip ederek adımlarımı yavaşlatıyorum.

Dolabının kapısında bir ilmik asılı, insanlar yanından geçiyor, bazıları fısıldaşıyor, bazıları umursamıyor, bazıları da kıs kıs gülüyor.

Bir ilmik. Alli Carpenter gibi.

Liv'in eli çantasının askısından sarkıyor, havası indirilmiş gibi gevşek ve yüzüne bakıyorum, ağzını kapatıp çenesini esnetirken şokun meydan okumaya dönüştüğünü görüyorum.

Sadece kollarımı ona dolamak istiyorum. *Ben buradayım. Bebeğim, ben buradayım.*

Dolabına yöneliyor, şifresini giriyor ve açıyor, ilmik metalin üzerinde sallanıyor.

Gözlerini ona dikmiş bir ileri bir geri gidip gelen seyircilere bakmadan koşup ilmeği yakaladım ve banttan çekip çıkarmaya hazırlandım.

Ama Liv beni durduruyor. "Bırak onu,"

dedi. "Liv-"

"Bırak onu, Clay."

Ona bakıyorum, ses tonundaki ısırık bana kızmış gibi görünmesine neden oluyor. "Neden?" İfademi düzgün tutmaya çalışarak soruyorum.

"Çünkü benim gerçekliğimi kontrol ediyor," diye cevap veriyor sert bir şekilde, çantasını dolabına yerleştirirken. "Bu ilk kez olmuyor. Artık umursamak için biraz geç."

Ve kapıyı çarparak doğruca spor salonuna yöneldi. Bir an onu izliyorum, bir insan denizinde tek başına ve bu şekilde olmamalı.

Bir yanım gitmesini sabırsızlıkla bekliyor, çünkü daha büyük bir dünya bulacak. Ama St. Carmen'in dışındaki dünyanın ne kadar iyi olduğunu öğrendiğinde bir daha asla geri dönmeyecek.

Spor salonuna doğru sürükleniyorum, onu tribünlerin yanında, arkada dururken bulduğumda grubun bahar sporları kadrosunu anmak için bir dövüş şarkısı çaldığını zar zor fark ediyorum.

Davulun ritmi havayı dolduruyor, ayakkabılarımın altında titreşiyor ve ben onun arkasından yürüyorum, yakınına eğilip fısıldıyorum. "Umurumda."

Elimi onunla tribünler arasına sokarak parmaklarını tutuyorum. Çekip gitmesini bekliyordum ama parmaklarını benimkilere doluyor, sessiz çaresizliği ortaya çıkıyor.

Artık bunu yapmak istemiyorum. Saklamanın kolay olacağını düşündüm. Uzun mesafeli bir ilişki zaten olmayacaktı, bu yüzden halka açılmaya gerek yoktu.

Sadece fiziksel. Sadece eğlence. Hepsi bu.

Ama onun yalnız ve dışlanmış olmasından bıktım. Bir kez olsun yalnız kalmamak onu ne kadar mutlu ederdi?

"Bana göstermeni istiyorum," diyorum. "Neden bana göstermiyorsun? Neden bir korkak gibi davranmama izin veriyorsun?"

Orada öylece duruyor, sırtı bana dönük, ama bir süre sonra başını çevirip alçak sesle, "Çünkü sana daha fazla acı çektirecek hiçbir şey yapmayacağım. Yaptığımız şeyin zaten bir raf ömrü var. Buna değmez. Bu sadece sikişmek, Clay."

Bocalıyorum, kelimeler beklediğimden daha derin kesiliyor. Geriye dönüp baktığında her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Ama o da haksız değil. Eğer onu bir süreliğine mutlu etmek için bir şey yapabilirsem, ne kadar iyi olduğumu biliyorum. Çantamdan telefonumu çıkarıp ona bir fotoğraf gönderiyorum. "Güzel," diye fısıldıyorum. "Mesajını kontrol et."

Telefonunu kaldırıyor, tezahürat ekibi havaya fırlıyor ve ben onun ani bir nefes alışıyla omuzlarının yükselişini izlerken tezahürat yapıyor.

"Clay," diye neredeyse pantolonunu indiriyor, sipariş ettiğim oyuncağın fotoğrafını kimse görmeden önce telefonunu hızla bir kenara koyuyor.

Eğiliyorum, gözlerimi onun başının üzerinde tutuyorum ve fısıldarken izliyormuş gibi yapıyorum, "Bunu yapabilir miyiz?" Ona soruyorum. "Onu yatağında sürmek istiyorum."

"Tanrım, lanet olsun..." Sinirli bir şekilde gülüyor ve ben de elini çekip eteğinin altına s o k u y o r u m .

Zor nefes alıyor ve gülümsememi gizliyorum, aklını bu saçmalıktan biraz olsun uzaklaştırabildiğim için minnettarım.

"Yarına kadar getiririm," dedim.

Ön tarafına uzanarak külotunun üzerinden onu okşuyorum. Saçlarının kokusu kollarımda ürperti yaratırken eli eteğinin üzerinden benimkini örtüyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki, nefes alamıyorum.

Neredeyse acı çekerek ondan uzaklaşıyorum ve kalabalığın arasından sessizce kapıya doğru ilerliyorum. Spor salonundan çıkıp dolabıma yöneliyorum çünkü Liv'in bu gece provası ve ardından işi var, benim de görgü kuralları dersim ve balo için son hazırlıklarım var.

Yine de onu görmek için beklemeye değecek.

Köşeyi döndüm ama Callum'u gördüm ve durdum. Küçük bir kızı dolapların arasına sıkıştırmış, yüzünü tutuyor, dili boğazının yarısına kadar inmiş.

Gerginleşiyorum, gözlerim onun çarpık dizlerini ve üniformalarımıza bile uymayan turkuaz ayakkabılarını tarıyor.

Ama kaş çalışması güzel sanırım.

İkisi de bana bakıyor, Callum'un ağzında yavaş bir sırıtış, kızın gözlerinde ise şaşkın bir ifade. Callum onun kulağına eğilip fısıldıyor ve Callum eğilip bizi terk etmeden önce tekrar bana bakıyor. Koridorda ters yöne doğru ilerliyor ama zahmet etmesine gerek yok. Onunla konuşmama gerek yok.

Yürüyorum, yanından geçiyorum ama kolumu tutuyor. "Bana neden gitmemi söylemiyorsun biliyor musun?" diye soruyor, kendimi onun elinden kurtarırken. "Çünkü ben bir yatırımım. Sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Gözlerimi kısıyorum ve o da bana doğru düşüyor, ellerini başımın iki yanına yerleştirirken sırtım dolaplara çarpıyor.

"Bir hiç olduğumu bildiğimi biliyorsun ve vaat ettiğim hayatı biliyorsun" diye devam ediyor.

Çenemi kaldırıyorum. Böyle mi düşünüyor? Annemin babama biçtiği rolü üstlenemeyecek kadar heyecanlı olduğum için mi onu yanımda tutuyorum? Çocuklara bakacak ve hayır kurumlarını temsil edecek bir ödül eşi mi?

"Ben babam gibi değilim Clay." Bana bakıyor ve kızın parfümünün kokusunu alabiliyorum. "Güçlü bir erkeğin güçlü bir kadına ihtiyacı vardır, zayıf bir kadına değil. Ve sen güç sahibi olacaksın." Dolabı itiyor ve ayağa kalkıyor. "Üniversitede sevgililerin olacak, benim de olacak ve her şey bittikten sonra eve gelip lanet olası bir şehir inşa edeceğiz. Tam bir takım olacağız."

Gülmek istiyorum. Sanki bunları yapması için ona ihtiyacım varmış gibi.

Yüzümü tutuyor ve ben irkilip elini itiyorum. Ama Liv köşede belirdiğinde geri geliyor ve beni kendine çekiyor.

Ona dönüyorum, durduğunda kalbim duruyor ve gözlerindeki bakış bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Callum'un kollarında sadece bir saniyeliğine güçsüz düşüyorum, ona bakıyorum ve kafamda kendimi görüyorum, bedenimi onun kollarına atıyorum ve onun olduğuma dair ona güvence veriyorum.

Callum durgunlaşıyor, gözleri benden ona ve tekrar ona kayıyor. "Oh, anlıyorum." Işıldıyor. "Algılamam berbatmış. Lanet olsun."

Hırlayarak kollarından kurtuluyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Sadece-" "Clay, ben i l g i l e n i y o r u m ," diye sözümü kesti. "*Gerçekten* i l g i l e n i y o r u m ." Gülümseyerek tekrar içeri giriyor ve Liv'in onun yanından geçip ön kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum. "Sen Ben izlediğim sürece istediğin kadar kadınla birlikte olabilirsin."

Midem bulanıyor. *Oh, Tanrım...*

"Ve balodan sonra sadece benim olduğun sürece," diyor. Sonra elimi tutuyor ve içinde beyaz tabletler olan küçük bir şişeyi avucuma yerleştiriyor. "Bunlar bacaklarının dağılmasına yardımcı olacak."

Ne?

O gidiyor ve ben Liv'in yürüdüğü yöne doğru bakıyorum ama o çoktan gitmiş. Avucumu açtığımda hapları görüyorum ve safranın yükselmesini engellemek için yutkunmak zorunda kalıyorum.

Molly. Kendimi hasta hissediyorum.

Tanrı aşkına. En azından bu boku benden habersiz içkime katmayı planlamıyor sanırım. Rahat ve istekli olmamı istiyor. Kendimi uyuşturmamı istiyor.

Ve yapmak zorundaydım. Beni onunla yatağa atmak için Valium'dan çok daha fazlası gerekirdi.

Onu istememi sağlamak için.

Bana onu unutturmak için.

Okuldan çıkarken hapları çöp kutusuna attım.

OLIVIA

Makası kumaşın üzerinde kaydırıyorum, kısa kesikler atıyorum, ama gün çok yorucu geçmiş ve aleti sarsıyorum, bıçağı tam ortadan kocaman bir kesik alana kadar kaydırıyorum.

"Orospu çocuğu," diye ısırdım, yerden kalktım ve alnımdaki teri sildim.

Lanet olsun.

Masanın üstündeki kumaş parçasını alıp çözmeye ve daha fazla ölçmeye başladım.

Clay asla kendi seçimiyle öne çıkmayacaktı. Her zaman Callum ya da onun gibi biriyle birlikte olacaktı, çünkü mükemmel böyle görünür.

Bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum. Ama Tanrım, onu başkasının kollarında görmek berbattı. Bu kadar berbat olmasını beklemiyordum.

Davet etmediğinden eminim ama onu seçecektir. Nihayetinde. O ruhsuz, kibirli herif, bütün düşünme işini başkalarına yaptırıyor. Kızın neyi sevdiğini bilmiyor.

Ama sonra bocalıyorum. *Öyle mi?*

Clay yatakta gerçekten çok ateşli ve egom onun başka biriyle bu kadar iyi olabileceğini hesaba katmadı bile. Sadece ikimizin birlikte olduğunu sanıyordum.

Pek mümkün değil. Birkaç ay içinde onu başka biri tutacak. Artık neyi sevdiğini biliyor ve biz üniversiteye gittiğimizde, zaman geçirecek başka birini bulacak.

"Bayan Jaeger?" Lavinia sesleniyor.

Kahretsin. Dolaba doğru daldım ve iğne kutusunu aldım. "Aldım!" Çalışma odasından koşarak çıkıp soyunma odasına giriyorum. Dakikalar önce unuttuğum kabı Lavinia'ya uzatıyorum. "Al bakalım."

Ona veriyorum, o da birkaç tane çıkarıp bileğindeki mıknatısa yapıştırıyor. Amy kürsüde duruyordu, sosyeteye takdim elbisesi straplez A kesimliydi.

Belinde fiyonkla bağlanmış sade bir kemer vardır. Lavinia ona uygun ayakkabılarını almak için yürürken o da uzun beyaz eldivenlerini giyiyor.

Amy aynada gözlerimin içine bakıyor, geçen geceki kavgadan morarmış gözü neredeyse yok olmuş. "O kaltağa her zaman son sözü benim söylediğimi söyleyebilirsin," diyor.

Atılmış birkaç tacı ve Amy'nin muhtemelen Lavinia'ya elbiseden kesmesini emrettiği çiçekleri alıyorum. "Aracely'nin konuşmakla ilgilenmemesi senin için çok kötü," diyorum ona, Amy'nin bir şeyler kazanabilmesinin tek yolunun babası olduğunu bilerek. Ve geri çekiliyorum. "Sen de şampanya içmelisin. Ölü gibi görünüyorsun."

Kızıl saçları elbiseyle korkunç görünüyor ve giymelerine izin verilen renklerle ilgili kurallar olduğunu biliyorum, ama ilerleyin, millet. Hadi ama.

Çalışma odasına geri dönerken telefonum bir bildirimle çalıyor.

Clay'den cevapsız bir mesaj görünce kaldırıyorum. Son bir saat içinde iki oldu. En azından Callum hakkında hasar kontrolü yapmak için telefonumu patlatmaya başlamadan önce provadan çıkmamı bekledi.

Ekranı kapatıp yerine koymaya gidiyorum ama yine vızıldıyor.

Kendimi durduramıyorum. Şöyle bir baktım. **Onu istemiyorum,** mesajda yazıyor.

Evet, ama sen onu seçeceksin. Telefonu yere atıyorum. Kızgın değilim. Sadece sorun yokmuş gibi davranmak istemiyorum, çünkü yok. O benim olsa da, benim, başkasının değil, hepsi bu.

Telefon tekrar çalıyor ve tüm kaslarım geriliyor. *Yapacak işlerim var Clay.*

Ama sonra tekrar titriyor ve dayanamıyorum.

Umurunda değil, değil mi? Bana meydan okuyor. **İkimiz de gidiyor muyuz? Bu sadece eğlence, değil mi?**

Gözlerim yanıyor. *Evet, sadece eğlenceli ve.. .*

Umursamanı istiyorum, diye yazıyor. **Gelip beni almanı ve herhangi bir yere götürmeni ya da sadece evime gelmeni istiyorum.**

Kelimelere bakıyorum, ona olan özlemim midemde dayanılmaz bir şekilde bükülüyor.

Yatağımın senin gibi kokmasını seviyorum, diye yazıyor**. Senin gibi kokmayı seviyorum.**

Yumuşakça gülümsüyorum, öfkem azalıyor.

Alli'nin yaptığını yapmayı hiç düşündün mü? diye soruyor. **Neden yaşamak istediğimizi hatırlayana kadar çıkmak isteriz. Keşke dayanabilseydi. Keşke bunu hissetseydi.**

Telefonu tutuyorum. Ama mesajlarına cevap vermediğimde, bir tane daha gönderiyor.

Hey, çabuk ol. Jelibonlar bizim yapamadığımız neyi yapabilir?

Gözlerimi kısıyorum.

Farklı renklerde gel! diye cevap verir. **Hardy-har *tap-step-hand clap***

Şakadan çok dikkatimi çekmek için bu kadar uğraşmasına homurdanıyorum.

Lütfen.

Özür dilerim, mesaj atıyor. **Ben sadece... Keşke şu anda sana bakıyor olsaydım.**

Tanrım, beni öldürüyor. Bunu neden yapıyor? Sonsuza kadar sürmeyecek, değil mi? Bunu eğlence için sürdürebiliriz, ama bu bittiğinde farklı bir hayata geçecek tek kişinin kendisi olmadığını bilmesi gerek.

Onu beklemiyorum.

Megan baloya gitmemi istedi, yazıyorum. **Şu yeni kızla, Chloe. Arkadaş olarak.**

Bekliyorum, *okundu bilgisini* görüyorum ama saniyeler bir dakikaya dönüşüyor ve cevap vermiyor. Yazmıyor bile.

Eğer hiçbirimizin randevusu yoksa, birlikte gideriz. Tereddüt ediyorum, parmaklarım ekranın üzerinde gezinirken ağzım kuruyor. **Evet diyeceğim**.

Mesajı görüyor ama hala bir şey yok. Bu iyi sanırım. Gerçek bu. Eğer onunla gitmiyorsam, başkasıyla giderim.

Birkaç dakika daha bekledim ve tekrar mesaj attım. **Bu hafta sonu kıyafet alışverişi için buluşacağız**.

Telefonu yere atıyorum ama hemen çalıyor. Ona bakıyorum, boynumdaki nabız harekete geçiyor.

Harika. O konuşmadan önce merhaba demeye vakit bulamadan cevap veriyorum. "Bu kız hiç ipucu almıyor, değil mi?"

"Bu onunla ilgili değil ve sen de bunu biliyorsun."

Megan'a yaptığı şeyin onu benden uzaklaştırmak için olduğunu çok iyi biliyorum ve Clay'in kıskanç yanını sevsem de sorun Megan değil.

"Baloya gitmek bile istemiyorsun," diyor.

"Bunu ne zaman söyledim?" Lavinia duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Aslında gitmek istiyorum. Sen zaten Callum'la olacaksın, ben neden gitmeyeyim? Evde kalıp seks yapmaya hazır olduğunda aramanı bekleyeceğimi mi düşündün? Bunun için yeterince iyi olduğumda mı?"

Ama birlikte görülecek kadar iyi değil mi? Birlikte gitmek zorunda değiliz ama bu hiç gitmememem gerektiği anlamına gelmez.

Clay birkaç saniye sessiz kalıyor ve tekrar konuştuğunda sesi sakinleşiyor. "Lütfen onlarla gitme."

"Ama Callum'la gidebilirsin?"

"Callum'u becermek istemiyorum!" diye bağırıyor.

"Ve ben Megan'ı becermek istemiyorum!" Ben de karşılık verdim. "Hiç istemedim!"

Zor nefes alıyorum, keşke burada olsaydı da onu yakalayıp deli gibi öpebilseydim. Aptal mı o? Ben onun üstündeyken aramızda olan her şeyi hissetmiyor mu?

Bende bulamayacağı şeyi Callum'da arayacağından endişelenmenin acı verdiğini mi?

Başımı duvardaki ilan panosuna daldırıyorum, telefonu kulağıma tutarken gözlerim doluyor. "Herhangi bir fikrin var mı..."

Ama gerisini söyleyemem. Başımı kaldırıp gözyaşlarımı siliyorum. Canım acıyor. Ona dokunduğunu görmek canımı acıtıyor ve onun saçmalıklarının etrafında dans etmekten bıktım. Onu onun kollarında görmenin bugün beni ne kadar yaraladığına dair bir fikri var mı?

"Sen sahip olduğum en iyi şeydin," diyorum ona. "Başka hiçbir şeye benzemiyor Clay.

Gerçekten. Ama bunu mahvetmek istemiyorum. Belki de daha önce durmalıyız-"

"Bebeğim..." diye ısırarak sözümü kesti. "Eğer benim olmadığını düşünürsem, olay çıkarabilirim. Bundan sonra ne söyleyeceğine çok dikkat et."

Sert sesi kulağımı kesiyor, ani tehdit beni şaşırtıyor. Ve kendime rağmen gülümsüyorum. Clay'in kıskançlığı hoşuma gidiyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Dalga geçiyorum. "Daha neler yapabileceğimi görmedin." "Oh, ne yapabileceğini biliyorum."

Ve telefonum bir mesajla çalıyor. Ekrana bakıyorum, fotoğrafa tıklıyorum ve Clay'i karnının üzerinde görüyorum. Kolunun üzerinden bakıyor, yüzünde saç tutamları ve çıplak kıçından hemen önce çıplak sırtı görünüyor.

Kalçalarımın arasında ısı birikiyor ve onunla işim bittikten sonra her zaman baktığı gibi tenine ve dağınık saçlarına bakıyorum.

Telefonu tekrar kulağıma götürmeden önce beklediğimden daha yüksek sesle inliyorum.

"Bana ne istersen yapabilirsin, olan bu," diyor. "Ve yarın akşam seni

Mariette'e götürmek istiyorum."

Dinliyorum. Randevu mu?

"Hiç çiğ istiridye yedin mi?" diye devam ediyor. "Seni yerken izlemek, sarhoş etmek, tekila içirmek, seninle ter dökmek ve seninle sevişmek istiyorum.

arabamın arka koltuğunda. Ağustos ayında birbirimizden ayrılmak zorunda kalmadan önce bunu yapabildiğim kadar çok yapmak istiyorum çünkü hiçbir şey senden daha iyi hissettiremez Jaeger. Hiçbir şey."

Dudaklarımı yalıyorum, tüm vücudum gergin ve sıcak, ve o haklı. Dört gözle beklediğim tek şey o.

"Arkanı dön," dedim ona. "Üstsüz bir tane istiyorum." Elinde benim fotoğraflarım var.

Şimdi sıra bende.

Bir an sonra telefonum titriyor ve onu yatağın kenarında otururken görüyorum, telefon yüksekte ve küçük sırıtışından karnına kadar her şey görünüyor. Gözlerimi zorlayarak resmin kesildiği yerden daha aşağısını görmeye çalışıyorum ama sanırım onu şahsen görmek için beklemem gerekecek.

"Sekizde orada buluşuruz," dedim.

"İçkileri ben getiririm."

Ve telefonu kapatıyoruz, bırakmadığım heyecanlı bir gülümseme kanımı ısıtıyor.

"Tanrım, sanırım senden biraz hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum.

Beni harekete geçiriyor ve toplum içinde elini tutmuyor olsam da, onun vücuduna sahibim. Benimle olmayı seviyor.

Yarını düşündükçe yüzüm ısınıyor ve aynaya baktığımda yanaklarımın kızardığını görüyorum.

Başımı sallayarak yüzümü sıvazlıyorum. "Kendine gel." Ama gecenin geri kalanında gülümsemeyi bırakmadım.

Boynumu emerken, "Durmak zorundasın," diye nefes alıyorum. "Bu gece senin için deli olmak istiyorum."

Onun için açlıktan ölmek istiyorum.

Ama ben onu masaya oturturken ellerini eteğimden yukarı kaydırıyor, parmakları kıçıma giriyor. "Elimde değil. O resimler beni delirtti."

Dudaklarına tekrar dalıyorum, başka bir yerde olmak istemeyi aklım almıyor.

İkinci katın sonundaki terk edilmiş ahşap atölyesi sınıfı okuldaki diğer öğrencilerden uzakta duruyor. Çoğu bugünlük evlerine gitti ama atletizm hala devam ediyor ve ben arkadaşlarımla buluşmaya geç kaldım ama umurumda değil.

Masaüstü sırtımı kesiyor ama elimi saçlarının arasından geçirip kafatasının dibinden kavrıyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. Öpücük üstüne öpücük kondururken gözlerimi açık tutarak ona bakıyorum. O kadar yumuşak ki. Bacaklarımın arasındaki ince bedenini hissetmeyi severek ileri geri sürtünüyorum.

"Sadece sikişiyoruz, değil mi?" Fısıldıyorum.

Kalçalarımı döndürürken bana bakıyor, elleri beni daha sert ama güzel ve yavaş çekiyor. "Keşke zaman dursa," diyor bana.

Ağzını öperim. Yüzünü. Elmacık kemiğini. Tekrar ağzını.

Dört saat. Onu dört saat içinde göreceğim.

Son zil çalıyor, öğretmenlerin iş gününün bittiğini işaret ediyor ve gitmemiz gerektiğini bilerek homurdanıyorum.

"Tiyatroya gitmem gerek," diyor ama iç çamaşırımın üzerinden beni okşamayı kesmek için hiçbir hamle yapmıyor.

Onu son bir kez öptüm. "Amy ve Krisjen'le tanışmalıyım." Üzerinden inerken ter içinde kalarak sızlanıyorum. "Sekizde görüşürüz, tamam mı?"

Ayağa kalkıyor, öpüşüyoruz, çantalarımızı alıyoruz ve kapıya yöneliyoruz, birbirimizi pençelemek, kıkırdamak ve biraz daha öpüşmek için periyodik olarak duruyoruz.

"Sende mi?" diye soruyor.

Aklında ne olduğunu bildiğim için gülümsüyorum. Çantamı karıştırıp oyuncağı çıkarıyorum; uzun, siyah, titreşimli, askısız, paketinden çıkardığımda içimi korku ve heyecanla dolduran bir alet.

"Whoa." Elimi aşağı itiyor, kapıdaki pencereden saklamaya çalışıyor. "Okula mı getirdin?"

Düğmeye basıyorum, titreşimler ellerimizde uğulduyor.

"Sorun olur mu?" Ona tereddütle bakarak sordum. "İkimizin de yapabileceği bir şey gibi görünüyordu, bilirsin..." *Çekil.* "Ve eleştiriler iyiydi."

İkimiz de aynı anda kullanabiliyoruz, uçlar birbirine dik olarak konumlandırılmış, böylece bir uç onun içine giriyor ve ben ona binerken diğeri benim içime giriyor. Klitorisine baskı yapan yivli bir bölüm var, bu yüzden umarım ikimiz de boşalabiliriz.

Ama o cevap vermeden bakıyor ve ben biraz geriliyorum.

Belki de bu çok fazla. Ya da yanlış, bilmiyorum. Bekaretimi onunla kaybetmek istiyorum. Tek düşünebildiğim bu.

Dudaklarımı yalıyorum ve çantaya geri koyuyorum. "Sanırım senin seçmene izin vermeliydim." Başımı sallayarak gergin bir şekilde gülüyorum. "Daha önce ne kullandığından emin değilim, o yüzden bilemiyorum. Belki-"

"Harika olacak," diyor ve beni ensemden tutup usulca öpüyor. "Bu gece getir."

Ben de onu öpüyorum, "Tamam." diye mırıldanıyorum.

Nabzım hızla atıyor ve ondan mı yoksa gergin olduğumdan mı emin değilim ama bu oyuncaklar bir şey, yani bir şeyleri olmalı. Sanırım göreceğiz.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum, bir yandan da elimle göğsünü kapatıyorum.

İnliyor ve ben onu ağzımla boğuyorum. "Shhh..." Gülüyorum.

Bir yirmi saniye daha sürüyor ama ondan uzaklaşıyorum ve onu kapıya doğru itiyorum. "Tamam, gitmeliyiz." Onu tekrar öpüyorum. "Git, git. Lütfen."

Giysilerini düzeltir ve kapıyı açar. "Güle güle."

Onu takip ediyorum ve son bir kez öperek geri çekiyorum. "Hoşça kal," diye fısıldıyorum.

Koridorda koşuyor, bana gülümsemek için bir kez arkasına bakıyor ve merdivenlerden aşağı kayboluşunu izliyorum.

Kapının kapanmasına izin veriyorum ve sonra eteğimi tekrar sağa kıvırıp at kuyruğumu sıkıyorum.

"Ben de seni arıyordum."

Sıçradım. *Ne?* Sesi takip ediyorum ve Amy'nin koridorun karşısındaki dolapların diğer tarafından çıktığını görüyorum. Göğsüm çöktü.

Ne zamandır orada?

Birkaç kez yutkunuyorum, göz kırpıyorum ve hızlı nefes alış verişimi bastırıyorum. "Evet, biliyorum, geç kaldım."

Koridorda yürürken arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum.

"Ne yapıyorsun Clay?"

"Gidiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, içimi bir korku kaplıyor. *Şu lanet uygulama*. Yıllar önce birbirimizin yerini bulmak için indirdiğimizi tamamen unutmuşum. Arkadaşlarımı bulmak için hiç kullanmadım, bu yüzden onların da kullanabileceği aklıma gelmedi.

Kolumdan tutup beni etrafında döndürdü. "Neler oluyor?" diye bağırıyor.

Biraz zaman alıyor ama kendime geliyorum. "Um...çok." Dolabımın yanına gidip şifreyi giriyorum. "Meclis bu sabah bir siber güvenlik yasa tasarısını kabul etti, ancak muhtemelen Senato'da ölecek. Başkan Suriye'ye hava saldırısı emri verdi. Bu hafta sonu için fırtına uyarısı var ve öğle yemeğinde eski eyer ayakkabılarımı çizdim."

El çantamı çıkarıyorum, çantamı boşaltıyorum ve ödevim için gerekenlerle dolduruyorum.

"Clay, ben senin en iyi arkadaşınım." Yanıma yaklaştı. "Ya da onlardan biriyim. Siz ikiniz orada ne halt ediyordunuz?"

Kapının gölgesi düşmüştü. Biz duymadan kapıyı açıp içeri bakmış olabilir mi?

Ama sanırım buna ihtiyacı yoktu. Kapının önünde aptallar gibi öpüştük.

"Kazak örüyorduk," diye dalga geçiyorum.

"Saçmalık." Sesi böcek tükürüyormuş gibi çıkıyor. "Tanrım, Clay. Ciddi misin? Senin önünde çıplak kaldım! Senin yatağında uyudum. Ciddi misin sen?"

Dolabın kapısını çarpıp yürümeye devam ediyorum. O da beni takip ediyor. "Ailene söyleyeceğim," diyor arkamdan. "Söylemem gerekecek."

Duruyorum. *Pardon?* Dönüp ona öyle sert bakıyorum ki gözlerim yanıyor gibi oluyor.

"O 'uyanmış' pisliklerin bize ne anlatmaya çalıştığı umurumda değil," diye tükürüyor. "Olivia Jaeger gibi insanlarda zihinsel bir sorun var."

Uzanıp yakasından tuttum ve onu boş bir sınıfa sürükledim. Tökezledi ve ben de kapıyı arkamdan çekerek bıraktım.

"Bu doğal değil Clay," diye karşı çıkıyor. "Dur artık. Hemen şimdi. Bütün hayatını bir kenara atmana izin vermeyeceğim."

Ona doğru ilerledim, o da geri çekildi.

"Clay, sen eşcinsel değilsin," diyor bana. "Senin kafanı karıştırıyor. Başından bir sürü şey geçti ve sen kolay bir hedefsin."

"Kapa çeneni."

Çantamı yere bırakıyorum, o da bir masaya çarpıp hızla uzaklaşıyor.

"Yani bana bir gün çocuklarımızı yan yana büyüteceğimizi mi söylüyorsun? Sen, boktan bir saç kesimi olan erkek düşmanı bir lezbiyen ve sperm donöründen olan çocuğunla, ben de çocuklarımla Clay Teyze'nin bebek bakıcısını neden taciz ettiğini mi soracağım?"

Onu iki yumruğumla yakasından tutup duvara çarpıyorum.

İnliyor ve beni itmeye çalışıyor, ama bir elimle saçlarını kafa derisinden kavrıyorum ve parmaklarımı karnına sokup diğeriyle oradaki deriyi sıkıştırıyorum.

Haykırıyor. "Clay!"

"Shhhh..." Dudaklarına fısıldıyorum.

Kıvranıyor ama saçları parmaklarıma dolanıyor ve kapana kısılıyor.

"Dur," diye mırıldanıyor.

Ama dinlemiyorum. "Bir daha benimle bu şekilde konuşursan dişlerini dökerim." Gözlerinin içine bakıyorum, içimi dolduran yeni bir enerji beni korkutuyor ama durmayacağım. Liv ve benim arama hiçbir şey giremez. "Anlıyor musun?"

Korku mavi gözlerini dolduruyor ve elimden kurtulmaya çalıştıkça daha da sıkıyorum.

"Anladın mı?" Kükredim.

"Clay-"

Ama şimdi konuşmayı ben yapıyorum.

"Amy, kız kardeşinin papaz kocasının başka bir kadını hamile bırakmasıyla başa çıkmak için kokain kullanan bir İsa manyağı olduğunun farkındayım," diyorum sakin ama kararlı bir şekilde. "Ve baban da her yaz Tayland'da iki hafta boyunca genç erkeklerle flört etmeyi seviyor, yani sen sadece şeytanlarını kolay bir hedefe yansıtıyorsun, ama artık benim arkadaşım değilsen..." Sözlerimi ısırarak söylüyorum ve parmaklarımı daha da sıkıyorum, "Nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum."

İnliyor.

"Herkes *bana* değil *sana* inanacak," diyorum ona, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. "Çünkü *senin* sözün benimkinden çok daha önemli, değil mi?"

Yanlış.

Devam ediyorum, ani güç patlaması beni cesaretlendiriyor. "Bütün arkadaşlarımı kaybedeceğim," diyorum. "Okul yılının geri kalanı berbat olacak. Parti yok. Balo yok. TikTok'ları ve tweet'leri hayal edebiliyor musunuz? Aslında, sanırım feed'imde bulabileceğiniz birkaç tane geyleri aşağılayan tweet var. Sanırım birkaç yıl önceki bir Cadılar Bayramı partisinde siyah suratla çekilmiş bir fotoğrafım da var."

Tehdit havada asılı kalıyor, burada kontrolün gerçekten kimde olduğunu hatırlayınca gözleri açılıyor.

"Clay..."

"Bunlar muhtemelen çoktan ekran görüntüsü alınmıştır," diyorum endişeli görünerek. "Beş yıl sonra Omega Chi'ye başvurduğumda ya da lanet olası bir iş görüşmesine gittiğimde iyi görünmeyecek. Bana duyulan nefret viral olacak." Nefesim kesildi. "Hayır, Amy. Beni yakaladın."

"Ben Beyoncé'ydim..." diye sızlanıyor, Cadılar Bayramı kostümünü açıklamaya çalışıyor ama bırakmadan önce onu tekrar duvara itiyorum.

O duvara yaslanmış donup kalırken ben çantamı yerden alıp omzuma asıyorum.

Eğer konuşursa, onu bitiririm.

"Merak etme," diyorum, sanki onu süzüyormuşum gibi bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Sanki evimde yatıya kaldığında ya da benimle soyunma odasında çıplak kaldığında onu kontrol etmişim gibi. "Hiç baştan çıkmadım. Liv'in sahip olduklarına sahip değilsin."

Ve sınıftan -ve okuldan- çıkıp hızlıca Twitter'a giriyorum ve o silmeden önce az önce ona blöf yaptığım her şeyin ekran görüntüsünü alıyorum.

- - -

Yan aynadan yüzümü kontrol ediyorum, biraz tuhaf hissediyorum, okula gittiğimden daha az giyinmişim.

Ama Liv gösterişten hoşlanmıyor ve ben de güzel ya da bakımlı olmak ya da onun beni mahvetmekten korkmasını sağlamak istemiyorum.

Telefonumu elime alarak Mariette's'e doğru yürüyorum, masayı seçebilmek için biraz erken davranıyorum. Azizler genellikle hafta ortasında buraya gelmezler ama bunu şansa bırakmak istemiyorum. Onu kendime istiyorum.

Kot pantolonum ve parmak arası terliklerimle içeri girerken ılık hava çıplak kollarımı, karnımı ve göğsümü, atletimin örtmediği her şeyi okşuyor. Saçlarımı saç maşasıyla dalgalandırdım ve minimal makyaj yaptım, umarım bana dokunmak için sabırsızlanacağı kadar öpülesi görünüyorumdur.

"İstediğiniz yere oturun," diyor at kuyruklu ve siyah bandanalı garson içeri girdiğimde. "Size içecek bir şey getireyim mi?

Bir tepsi kerevit alıp masaya taşıyor. "İki diyet kola?" diye sordum. "Ve başlangıç için yarım kabuklu bir düzine. Çeşnili olsun lütfen."

Bir kez başını sallıyor ve ben de lokantanın içinden geçerek arkadaki avluya doğru ilerliyorum; seyrek lokantacıların arasından geçip bir ağacın diğer tarafında bulunan masaya doğru ilerlerken çiçek kokuları bana çarpıyor.

Çantamı yere bırakıyorum ve beyaz, ferforje bahçe masasına oturuyorum, sandalyem tuğla zemine sürtünüyor. Beyaz çadır duvarları esintiyle dalgalanıyor, plastik pencereler nemden buğulanıyor ve yanımdaki ağaç çatının olması gereken yerin ötesine uzanırken yukarı bakıyorum, tepemdeki gökyüzü yıldızlarla dolu.

Sunucu iki içki koyduktan sonra buzlu istiridye tepsisiyle geri dönüyor ve ben de çantamdan su şişemi çıkarıp kapağını açıyorum ve anında içindeki Patrón'un kokusunu alıyorum.

"Bensiz başlama," dediğini duyuyorum birinin.

Gülümseyip başımı kaldırıyorum ve Liv'in masaya yöneldiğini görüyorum.

Ama kısa siyah eteği, uzun, altın rengi bacakları ve ayak bileklerini saran bir bantla onu yatağa kelepçelenmiş gibi gösteren siyah çivili topuklu ayakkabılarını görünce kalbim neredeyse duracak. Ayak bilekleri kesinlikle özlediğim bir özellik. En iyilerinden biri. Harika ayak bilekleri. Ve baldırlar. Ve baldırlar.

Topuklular. Onu daha önce hiç topuklu ayakkabı giyerken görmemiştim. Solmuş, siyah bantlı tişörtü vücudunu sıkıca sarmış ve arkadan bağlanmış, karnını açıkta bırakıyor ve Black Flag'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama şimdi onları seviyor gibiyim.

Dudaklarında hafif bir kırmızı renk var ve saçları düzleştirilmiş ve etrafına dökülüyor.

Orada öylece duruyor ve bir süre sonra hafifçe gülüyor. Ağzımın açık kaldığını fark ediyorum. Kapattım, gözlerim tekrar bacaklarında gezinmeye başladı.

Ayağa kalkıp onu öpüyorum, yakınımda durup sabununu, parfümünü ve losyonunu kokluyorum, hepsi birleşip karnımda harika bir etki yaratıyor.

"Gergin misin?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor. "İyi anlamda."

"Harika görünüyorsun."

Geri çekilip oturuyor ve ben de oturuyorum, gözleriyle buluştuğumda yanaklarım kızarıyor. Tek yapmak istediğim ona dokunmak ve o da bunu biliyor. Şimdi tek yapmam gereken parlak randevu fikrim sona erene ve buradan çıkana kadar bir şeyler yapmak.

Birkaç dakika öylece oturduk, sevişmeye, seks yapmaya ya da kavga etmeye alışmışken 'şimdi ne yapacağımızın' garipliği bizi ne diyeceğimizi bilemez halde bıraktı.

"Okul dışı bir eteğim var," diyerek sessizliği bozuyor ve pipetini açıyor. "Ve bu da o."

Hoşuma gitti. Bacaklarımı biraz daha açıp onun bacaklarından birini kendi bacaklarımın arasına alıyorum. Başını elinin üzerine yaslıyor, gözleri beyaz üstümdeki küçük yırtıklara, aradan görünen tene takılırken pipetiyle oynuyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sen de harika görünüyorsun."

Şimdi kendimi az giyinmiş hissediyorum, ama... gözleri yalan söylemiyor, üzerimde oyalanmaya devam ediyor.

Servis elemanı avluda dolaşırken boğazını temizliyor, lokantanın girişinden müzik sesi geliyor. "Dürüst olmak gerekirse çok fazla randevuya çıkmadım," diyor bana. "Bunun nasıl gideceğinden emin değilim."

"Yemek yiyoruz." Pipetimi açıyorum. "Bu genellikle üzerimizdeki baskıyı azaltır."

Bir yudum alıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, topuklu ayakkabıları aklımdan çıkarmak için derin nefesler alıyorum ama sonra eteği bana bir şeyi hatırlatıyor ve gülümsüyorum.

"Seni bu etekle daha önce de görmüştüm," diyorum ona. "Birkaç yıl önce bir mobilya mağazasında giymiştin."

Başını eğiyor, hatırlamıyor gibi görünüyor.

"Annemle birlikte oradaydım." Ona seçme şansı vererek tabasco sosunu ve limonları tutuyorum. Tabasco sosunu işaret ediyor. "Sanırım Army

çalışıyordu.

Orada bir parçayı kamyona yüklüyorlardı, sen de peşlerine takılıyordun sanırım," diyorum iki istiridye yerken. "Annem satıcı ile New York'taki galerilerinden sipariş ettiği yeni yemek odası masamız hakkında konuştu. Sen mağazada dolaşıyordun. Etrafta oynuyordun. Yatakların ve kanepelerin üzerine düşüyor ve kardeşlerin sen onların üzerindeyken bir şeyleri kaldırmaya çalıştığında bayılma numarası yapıyordun."

Gülümsüyor, başı hala elinin içine eğik.

"Bölmenin kapıları açıktı," diye devam ediyorum. "Atkuyruğundan dökülen saçların yüzüne doğru savruluyordu, beyaz gülümsemen metrelerce öteden bile çok büyüktü. Kahkahanı duyamadığımı hatırlıyorum ama sanki..." Sesim fısıltıya dönüşüyor, ona aşık olduğumu anladığım anı hatırlıyorum. "Onu içimde hissedebiliyordum."

Nefes alış verişi hızlanırken gülümsemesi azalmaya başlar.

"Bir arı kokunu aldı ve seni paniğe sürükledi," diye takıldım. "Bu komikti, çünkü sen panik yapmazsın. Ordu seni kafana kilitledi, tuzağa düşürdü ve ciyaklamanı sağladı."

"Sanırım bunu hatırlıyorum."

Bir süre önceydi. O zamanlar birbirimizi tanıyorduk ama beni görmemesini sağladım. Oynamayı bırakmasını istemedim.

İstiridye tepsisine bakıyorum. "Hepiniz çok mutlu görünüyordunuz." Sonra masanın öbür ucundan ona baktım. "Çok güzeldin. O zaman bile senin için ölüyordum."

Aslında eteğin hala ona uyması şaşırtıcı.

Ona bakıyorum, ikimiz de son birkaç yılda çok şey kaybettik ve ikimizin de kendi takıntıları var -ben ailemle, o da kendi ailesiyle. O bu ilişkiyi üniversiteye taşımak istemeyebilir, ben de kaçamak bir şey için herkesin önüne çıkıp eleştirileri davet etmek istemeyebilirim ama onu bir daha asla incitmeyeceğimden hiç şüphem yok.

Çenemi istiridyelere doğru salladım. "Bir tane ye," diyorum ona.

Bir deniz kabuğu alıyor ve ağzını açıp başını geriye doğru eğerek yumuşakçayı yutmasını izliyorum, ağzının kenarından acı sos akıyor. Dilini daldırıp çıkarıyor, kabuğu yere atıyor ve gözlerimin içine bakarken dudaklarını yalıyor.

Onun esnek, yumuşak dudaklarına bakarak içimden inliyorum.

Şişeyi önüne koyuyorum ve o da gülümsemesini engellemekte zorlanıyor.

Şişenin kapağını açıyor ve yutuyor, plastik kap elinde kırışıyor.

"Mmmm..." Elinin tersiyle ağzını siler, şişeyi tekrar kapatırken esen rüzgâr saçlarını yüzüne savurur.

Kabuklara başımı salladım. "Tekrar."

Bana ne yaptığımı bildiğini ve bundan hoşlandığını söyleyen bir bakış atıyor.

Bir istiridye daha yuttuktan sonra onu bir kadehle kovalıyor, gözleri kapanıyor ve köprücük kemiğindeki o küçük çukurda hafif bir parlaklık toplanıyor.

Kalçalarım ısınıyor, ağzının hareketini ve yutkunmalarının boğazından aşağı inişini izliyorum. Her şey sıcak.

"Bunlar çok güzel," diyor istiridyelerin geri kalanını bizim için baharatlarken. "Sanki golf sahası yapmak için burayı yıkmamalıymışız gibi."

Ona bilmiş bir bakış attım. "Hayır, yapmamalıyız."

Mariette's ve Sanoa Körfezi Florida'dır ve babamı zengin eden bir turist denizi yerine bu Floridalı'nın burada karşımda olmasını tercih ederim.

Yemeğimizi yiyoruz ve birkaç kadeh içiyorum, garson geldiğinde şişeyi saklıyorum. Midem gurulduyor, bugün istiridye dışında bir şey yemediğimi fark ediyorum ve bir yemek sipariş etmek istiyorum ama o çok uzakta ve burada daha fazla kalmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Aramızdaki bu masadan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Birden ayağa kalktı, sandalyesini benimkinin yanına taşıdı ve oturdu, kolunu sandalyemin arkasına doladı ve güzel bacağını kucağıma attı.

Dudaklarım boynunu bulurken elim hemen kalçasının iç kısmına kayıyor. "Kıyafetini gerçekten beğendim," diye fısıldıyorum.

Okul üniformaları tarihe karıştığında, istediğimi giymek ve onun da aynısını yaparak benimle alay etmesine izin vermek eğlenceli olacak.

Bir kadeh daha içiyor, ben de dudaklarındaki tekilayı yalıyorum. Gözlerini kırpıştırıyor, bizi kimin izliyor olabileceğine dair gözleri etrafımızda gezinirken şaşırıyor, ama bu seferlik umurumda değil. "Bu o olabilir," diyorum ona, tekrar içime alarak.

Duramayacak kadar iyi hissediyor.

Beni öpüyor, bana doğru eğiliyor ve inliyor, ben de gülümsemeden duramıyorum. "Peki, randevunun bu kısmı ne zaman bitiyor?" diye soruyor.

"İkinci bölüme hazır mısın? Sahilde romantik bir yürüyüşe?"

"Ugh."

Gülüyorum. "Bir film o

zaman?" Kaşlarını çatıyor.

"Mini golf mü?"

Başını sallıyor, ağzıma bakıyor.

Ama devam ediyorum. "Ardından sırasıyla sosyolojik, politik ve teistik değerlerimiz hakkında derinlemesine bir sohbet mi?"

Dudaklarımı kapıyor ve evinin çok uzakta olmamasına gerçekten seviniyorum.

Hâlâ film izleyebilir ya da teoloji hakkında konuşabiliriz, sadece yatakta. "Clayyyyy?" Uzaktan bir ses yükseliyor.

Liv öpücüğün ortasında durdu ve dudaklarımın üzerinde gezindi. O şey miydi?

"Ne oluyor be?" Nefes nefese kaldım.

Sinirlerim ateşlendi ve ellerimi vücudundan çekerek dik oturdum.

Callum. Ağacın arkasından bakıyorum ve onun Milo, Amy ve birkaç arkadaşıyla birlikte avluya girdiğini görüyorum.

"Burada ne işleri var?" Fısıldıyorum, midem bulanırken refleksle uzaklaşıyorum. "O uygulamadan kurtuldum."

Kahretsin. Beni nasıl buldular?

Liv bana bakıyor ama ben ona bakmıyorum. Bunu şimdi yapamam. Bu *doğru* değil.

Şimdi.

Birkaç saniye bekliyor, onu tekrar kollarıma alma ve aramızda asılı kalan bu şeyi sahiplenme seçeneği var ama...

Ayağa kalktı. Sandalyesini masanın kendi tarafına çekip telefonunu çıkarıyor ve tuşlara basıyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama orada öylece oturup arkama yaslanıyorum ve bize doğru geldiklerini görüyorum.

"Selam bebeğim," diyor Callum, elinde bir tabak limonlu turta, Amy de bir soda ile yanımıza geliyor.

Ona ters ters baktım. Beni takip falan mı ettiler?

Callum bir sandalyeyi kaydırıp masamıza oturuyor, ekibi de arkasından geliyor. Bakışlarını Liv'e çeviriyor. "Selam bebeğim."

Sanki ikimize karşı da sabrı tükenmiş gibi alttan alta alay ediyor.

Callum çatalımı tutuyor. "Bensiz geldiğini duydum," diyor. "Ben de Jaeger çocuklarından biriyle olduğunu sanıyordum." Benden ona doğru bakıyor. "Takım toplantısı mı, hanımlar?"

"Sıkıldın mı, Ames?" Liv karşılık veriyor. "Para, seks, ayrıcalık, ama yine de o kadar sıkıldın ki, eğlence aramak için buraya kadar geldin, ha?"

Bardağımı tutuyorum, buz gibi yoğuşma avucumu serinletiyor ama geri kalanımı serinletmiyor.

"Ta buraya kadar," diye alay ediyor Liv. "Çünkü Clay'in yerinde olsaydım seni istemezdim." Bana bakıyor. "Clay'in yerinde olsaydım, seni oldukça acınası bulurdum ve bu seni kızdırıyor olmalı."

Bakışları onun üzerinde keskinleşiyor ve ben onları izliyorum, eğer hareket ederse harekete geçmeye hazırım.

Gözlerini tekrar ona dikiyor. "Onu tahrik etmediğine bahse bile girerim. Ya da herhangi bir kadını, bu konuda. Bu yüzden cinsel istismarda bulunuyorsun, değil mi?"

Kötü muamele... Ne?

"Ateşlenmiyorlar," diyor Liv tekrar. "Gülümserler. Ve yaltaklanıyorlar. Ve numara yaparlar." Sonra oturuyor, kalçalarını hafifçe döndürüyor ve inliyor. "Oh, oh, sen en iyisisin, Cal. En iyisi." Daha fazla inleme ve sızlanmayla devam ediyor.

Gülümsememi geri alıyorum.

"Belki de kardeşlerimden biriyle takılıyordur." Liv omuz silkiyor. "Belki birden fazla. Ne de olsa beş kardeşim var. Bazen bir takım olarak çalışıyorlar. Yani, nasıl rekabet edebilirsin ki?"

Gözlerimi kısıyorum ve masanın altına tekme atıyorum. Bıyık altından gülüyor.

Callum turtayı keser. "Sözlerin acıtıyor," diyor, "ama benim acıtacağım kadar değil, bunu sen de biliyorsun. Seni ve Clay'i şu anda buradan çıkarıp kurtulabiliriz."

"Yapabilir miydin?" diye karşılık verir.

Gözleri parlıyor. "Beşe karşı iki, Liv."

"Öyle mi?"

Tam o sırada ulumalar havayı doldurur. "Ow, ow, ow!" Az önce Mariette'in evine kimin girdiğini bildiğim için tüylerim diken diken oldu.

Mesajlaştığı kişi buydu. Kardeşlerine.

Callum sandalyesinde doğruldu, beş Jaeger çocuğundan dördü kız kardeşlerini aramak için girişi doldururken mavi gözleri tetikteydi. Krisjen'in Trace'in elini tuttuğunu görünce bir an duraksadım.

Milo da burada. *Harika.*

Bir anda herkes Liv'le benim oturduğumuz masanın etrafını sarıyor, avludaki diğer lokantacılar bakış atıp bir şeyler olduğunu fark ediyor ama kimse kıpırdamıyor.

Krisjen'e alçak sesle konuşuyorum. "Trace ile ne yapıyorsun?"

"Kavganın olduğu gece takıldık," diye fısıldıyor elinin üzerinden.

Biliyordum.

Soldan sağa bakıyorum, iki grup birbirine bakarken gerginlik artıyor.

"Dün gece Fox Hill'de bir hırsızlık olduğunu duydum," diyor Callum, kardeşlerime bakarak. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Şehir kulübüne zorla girilmiş mi? Bunu duymamıştım.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıtlıyor Dallas. "Yine de bir kulağımız dışarıda olacak.

Çalınan bir şey var mı?"

"Hiçbir şey," diye tersliyor Callum. "Tuhaf, ha? Binada bir kasa ve tonlarca içki olmasına rağmen sadece kurucunun portresinin yüzü yanmış."

Army ona "Evet, tuhaf," dedi. "Kulaklarımızı açık tutacağız." "Elbette, öyle yapacaksınız."

Gözlerimi iki grup insan arasında gezdiriyorum ve bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. Jaeger'lar Fox Hill'in bahçesini korumuyor ya da orada başka bir sıfatla çalışmıyorlar. Sadece bir tabloyu kirletmek için içeri girmezler.

Kimin yapacağından emin değilim. Callum benim bilmediğim bir şey biliyor gibi görünüyor.

Liv sandalyesine geri oturur. "Yani... Callum bu gece Clay'in bizim evde uyuyacağını düşünüyor," diye açıklıyor, gerçekler neşeli küçük dilinden dökülmek üzereyken gülümsüyor. "Onun bir Jaeger ile yatakta olduğunu düşünüyor."

Kardeşleri kıkırdıyor ve Trace kasıklarını tutarak bana yaklaşıyor. "Hadi ama bebeğim," diye mırıldandı bana. "Bunun sana ait olduğunu biliyorsun."

Ugh.

Jaeger'lar yine gülüyorlar çünkü bu gece nerede uyuyacağımı çok iyi biliyorlar ve ben Liv'e bakıp başımı sallıyorum. "Bundan zevk alıyorsun."

"Oh, son derece." Kardeşleriyle tekrar konuşurken sırıtıyor, yüzü keyifle kızarıyor. "Ona muhtemelen ikiniz olduğunuzu söyledim."

"Ah, neden gidip bunu ona söylemek zorundaydın ki?"

Dallas alay ediyor. Omuz silkiyor. "Herkes senin ve Demir'in bir takım olduğunuzu biliyor."

"Sanırım sırrımız ortaya çıktı, Dally," diye övünüyor Demir, kardeşler avuçlarını birbirine sürtüyor ve yumruk tokuşturarak bitiriyor.

Ama Army konuşur. "Neden kimse benim olduğumu düşünmüyor?" Liv homurdanıyor, "Çünkü bebek-anneler çok dramatik oluyor."

Kendi kendime gülüyorum. Army yakışıklı ama evet... Kimse o midilliyi eyerleyip üvey anne olmak istemez.

"Belki de Macon'dur," diye ekliyor Demir. Dişlerimi sıkıyorum.

Liv başını sallar. "Yaşlı adam..."

"Deneyimli," diye alay ediyor Trace.

Ama Dallas onların sözünü keser. "Hayır, Macon zengin prensesleri sevmez."

Yumruklarımı sıkıyorum, sabrım tükeniyor. Tüm dünyanın seks hayatımı bilmesini istemiyorum, ama olmadığım insanlarla yattığımın ima edilmesini de pek umursamıyorum.

"Macon da olabilir," diye ekliyor Army. "Çünkü..."

Ve tüm Jaeger'lar birlikte şarkı söylüyor, "Çıplak olduklarında herkes bizim tipimizdir!" Sanki aile sloganı gibi bir şey.

Liv kardeşleriyle gülüyor, hepsi de benimle eğleniyor ve b e n i m i ş i m bitiyor.

Uzanıp Callum'un pastasından bir topak alıyorum ve Liv'e doğru fırlatıyorum. Lanet olası göğsüne çarpıyor, yapışıyor ve çenesine sıçrıyor, o da s a r s ı l ı y o r , nefesi kesiliyor.

Artık o kadar komik değilim, değil mi?

Herkes hareketsiz, Liv'in tepkisini beklerken zorlukla nefes alıyor. Parmaklarımı yalayarak bekliyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Milo, kahkahasını eliyle kapatarak.

Liv boğazını temizler ve ayağa kalkar. Demir öne doğru hamle yapıyor ama ayağa kalkarken onu geri itiyor. "Sorun yok," diye cıvıldıyor, kardeşleri ve Azizler arasına bakarak. "Yumruk yok. Kan yok." Tekilayı eline alıyor ve bir yudum içiyor. "Bu gece tutuklama yok. Anlaştık mı?"

Bir kez başımı salladım. Bunun kontrolden çıkması ve eğlenceli olmaktan çıkması berbat olurdu.

Tam şişeyi bırakıp diyet kolayı eline aldığında, masanın üzerine eğilip kolayı kaldırmadan ve devirip kafama boşaltmadan önce bir nefes çekiyorum.

"Ohhhh!" diye gülüyor biri.

Callum parmaklarını şıklatıyor, Amy'nin kameralı telefonuyla çekime başlaması için heyecanla gülümsüyor ama buz gibi içecek yeni yıkanmış saçlarımı matlaştırırken ve ince atletimi sütyensiz göğsüme yapıştırırken kısa, sığ nefesler alıyorum.

Onu öldüreceğim.

Ayağa kalktım, tabaktan bir kaşık krem şanti aldım ve ona fırlatmaya hazır bir şekilde havaya kaldırdım.

"Yapma bunu." Parmağıyla işaret ediyor. "Beni yakaladın. Ben de seni. Ödeştik."

Yavaşça başımı sallıyorum ve şu anda uygunsuz tişörtümle beni kimin incelediği umurumda değil. Tek gördüğüm o.

"Uh-oh," diye gülüyor Trace ve herkes geri çekilip hazırlanıyor.

Kaşığı kırbaçlıyorum, topak tam boynuna çarpıyor ve ulumalar havayı dolduruyor.

"Yemek savaşı!" Trace gökyüzüne doğru

bağırır. Ve herkes kaçışmaya başlar.

"Whoo-hoo!" diye bağırır biri ve kahkahalar havayı doldurur.

Liv sandalyesini geriye atıp kendini masanın etrafına fırlatıyor ve ben irkilerek koşuyorum. Trace bir tencere limonlu kek kapıyor, kardeşleri de ona katılıyor ve herkes birbirine yemek atmaya başlıyor. Yakındaki yemek yiyenler tabaklarını ve reçellerini kapıp yemek odasına dalıyor ve ateş hattından uzaklaşıyorlar.

"Bunu çekmeye devam et," diye bağırıyor Callum. "Tabii ki!"

Birinin masanın üzerinde duran birasını kapıp Liv'le yüzleşmek için dönüyorum. "Kardeşinle yattığımı mı ima ediyorsun, hem de birden fazlasıyla?" Bağırıyorum.

Birayı sallıyorum, her tarafına yayılmasına izin veriyorum.

Çığlık atıyor ama sonra kahkahayı basıyor. "Özür dilerim!"

Sen değilsin.

Bulabildiğim her şeyi toplayıp ona doğru fırlatıyorum ve o da kendini korumak için ellerini kaldırarak yaklaşıyor.

Amy, Callum, Milo ve çocuklar havaya meyve salatası, kek ve içecek atarken, Liv'in ailesi de avluda Azizleri kovalayarak en iyi şekilde karşılık verirken filme alıyor.

Neyse ki henüz yumruk yumruğa bir kavgaya dönüşmedi.

Büfe masasının üzerinden atlıyorum, kayıyorum ve kıçımın üzerine düşüyorum, ama daha ayağa kalkamadan sıcak ve yapışkan bir şey başımdan aşağı ve kollarımdan aşağı dökülüyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, koku anında burnuma çarpıyor.

Patates püresi mi? Büfedeki bütün bir fıçıyı üzerime boşalttı. "Ew!" Ayağa fırlayıp gözlerimdeki lapayı sıyırarak bağırıyorum. "Seni öldüreceğim!"

Ew, ew, ew.

Titriyorum, kendimi kötü hissediyorum. Duş almam lazım.

Liv o kadar çok güler ki başını geriye atar.

Ama ben ona vuracak yiyecek bulamadan masanın üzerinden kayarak elimi tuttu. "Şimdi seni yıkayacağım." Ve beni öptü.

Aynen öyle. "Çıkarın beni buradan."

Şimdi. Herkesin dikkati dağılmışken.

Yiyecekler havada uçuşuyor, Dallas elinde, vurulduğunda can yakacakmış gibi görünen birkaç yumurtayla Callum'un peşine takılıyor, ama olay büyürse endişelenmek için etrafta dolaşmıyoruz. Masadaki çantamı kapıp kaçıyoruz, ortalığı yarına bırakıyoruz, umarım Macon'un burayı mahvettiğimizi anlaması da bu kadar uzun sürer.

Arabamı arkamda bırakarak karanlık, toprak yolda koşuyoruz, Liv çıplak ayaklarıyla ayak uydurabilmek için topuklu ayakkabılarını çıkarıyor.

Duruyoruz, böylece ön kapısının kilidini açabilecek.

"Banyo yapmam lazım bebeğim," diye arkasından kulağına fısıldıyorum.

Tekila etkisini gösterdi ve bedenim kıpırdanıyor. Kapıyı açıyor ve ben de onun önünde merdivenlerden yukarı çıkıyorum, evin karanlık olduğunu görüyorum.

"Macon!" diye

sesleniyor. Cevap yok.

Diğerleri Mariette'de ve buralarda bir yerde yeğeni olduğunu biliyorum. Bebek bakıcısıyla olmalı.

Ben banyoya giderken beni takip ediyor ve ikimiz de içeri girip kapıyı arkamızdan kilitliyoruz.

Çantamı küvetin yanındaki sandalyeye bırakıyorum ve sandaletlerimi tekmeliyorum. "İlk buluşma iyi miydi?" diye soruyorum.

"Fena değil."

Suyu başlatıyor, duşu açıyor ve oda kısa sürede buharla doluyor. Kenara oturup eğilmesini ve suyun sıcaklığını kontrol etmesini izliyorum.

Ona bakmak acı veriyor. Dudaklarının sürekli kırmızı tonu sanki o şekilde doğmuş gibi görünmesine neden oluyor. Zeytin teninin ışıltısı, yanaklarının her zaman çok ince allığı. Uzun bacakları, uzun saçları, vücudundaki ter ve benim ağzımı memelerine değdirmem Peder McNealty'nin Pazar ayininde ateş ve kükürt yağdırmasına neden olurdu, eğer ne yaptığımızı bilseydi.

Callum'un bana baloda eşlik etmesine gerçekten izin veriyor muyum? Gerçekten onu baloya götürmeyecek miyim?

Gözlerimi indiriyorum. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum. Kalbim onda ve benim ona sahip olmak istediğim kadar onun bunu istememesi beni korkutuyor.

Onu sevdiğimi söylediğimi hâlâ kabul etmedi.

"Onlara içinde bulunduğum yatağın senin yatağın olduğunu söylemeyi o kadar çok istedim ki," diyorum sessizce.

Bana bakıyor, ben de kalkıp onu duşa götürüyorum, ikimiz de yavaşça birbirimizin kıyafetlerini soyuyoruz ve gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Eteğinin fermuarını açıp küvetin içine düşmesine izin veriyorum. O atletimi çıkarıp kot pantolonumu çıkarmama yardım ederken duş sırtımı ıslatıyor.

Yemek lekeli kıyafetlerimizi daha sonra yıkamak üzere lavaboya atıyoruz ve beni spreyin altına geri iterek saçlarımı temizlememe yardım ediyor.

Ama başımı zar zor geriye atıp gözlerimi kapattıktan sonra ağzı göğüs ucumu kapatıyor.

Olivia Jaeger gibi insanlarda zihinsel bir sorun var.

Amy'nin bugünkü sözlerine gülmekten titriyorum. O zaman bende de bir sorun var. Şimdiden onun için çok zor durumdayım.

"Neye gülüyorsun sen?" Liv sorar.

Yüzünü tutup kendime doğru çektim. "Hiçbir şey, bebeğim. Sadece beni ürpertiyorsun." Ve onu öpüyorum, dilimi ağzının içinde dolaştırıyorum ve kolumu ona doluyorum, sıcaklık üzerimizi örterken onu kendime sımsıkı sarıyorum.

Onu kendi etrafımda döndürerek saçlarını ve vücudunu duruluyorum, boynumdaki öpücükleri karnıma doğru sızarken ellerimi ondan hiç ayırmıyorum.

"Bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapabileceğini söylemiştin," diye alay ediyorum. "Bunu kanıtla." "Yoksa ne olur?" Dudaklarımı ısırıyor.

"Callum'dan almakla tehdit ediyorsun
benden alamayacağın ne var?"

Ağzımı yalıyor ve birbirimize daha hızlı sürtünüyoruz.

İnledim. "Daha sahiplenici olmaya başla, ben de zorunda kalmayayım. Bana senin kızın olduğumu söyle."

Söyle bana.

"Şu anda bok mu başlatmaya çalışıyorsun?"

"Evet." Ve onu derin ve güçlü bir şekilde öpüyorum, ağzını son yemeğimmiş gibi kapatıyorum.

Duvardan aşağı kayıyor, bacaklarımın arasına çömeliyor ve kalçalarımı ağzına çekiyor. *Oh, Tanrım.* Dili defalarca amımdan yukarı kayıyor, her seferinde bir ısırık ya da emmeyle son buluyor.

Tekrar ve tekrar.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, dudakları klitorisimi

çekiştiriyor ve beni inletiyor. Burada kimin duyacağı umurumda değil. Bırak duysunlar.

Bacağımı kaldırıyorum, ayağımı arkasındaki küvetin kenarına koyuyorum, bir elimle saçlarını avuçluyorum ve yukarı uzanıp pencere pervazını kavrıyorum

Bir başkası.

"Becer beni prenses," diyor.

Beni ısırıyor ve başımın geriye düşmesine izin veriyorum, üstesinden geliyorum. Kalçalarımı yuvarlayarak duvara karşı ağzına sokuyorum ve manzarayı seyrederek aşağıya bakıyorum.

Öpüyor ve çekiştiriyor, iç kalçalarımı emiyor ve dilini yarığımın üzerinde döndürüyor. "Siktir." Titriyorum, ağzına daha hızlı sürtünüyorum. "Daha fazla, Liv."

Kıçımı iki eliyle tutuyor, diliyle içime dalıyor ve ben haykırıyorum. Isı karnımı dolduruyor ve içime girip bacaklarının arasında kendi klitorisini ovuştururken zonkluyorum.

Yalıyor ve tadına bakıyor. "Çok ıslaksın, bebeğim." Ve sonra tekrar gözlerimle buluşuyor. "Ama seni germek için ölüyorum."

Duraklıyorum, bedenim boşalmak için can atıyor ve her santimim sıcak. Sivri meme ucum onun üzerinde geziniyor.

Ne istediğini anladığımdan emin olamadan ayağa kalkıyor, duş başlığını duvara ve bizden uzağa doğru çeviriyor ve duşun dışına uzanıp oyuncağı çıkarıyor.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Korkuyorum." Bakışlarımla buluşuyor.

"Ben de korkuyorum."

Suyun altında tutuyor, durulayarak temizliyor ve bunu sadece beni yatıştırmak için söylediğini bilsem de takdir ediyorum. Bir an için sanki ilk kez birlikte bir şey yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Onun ilk seferi olmadığımı bilsem bile. Ya da muhtemelen beşinci kez.

Beni tekrar öpüyor. "Seni endişelendiren beklentidir," diyor, düğmeye basıyor ve yavaş, sabit bir ritim buluyor.

Bacaklarımın arasından geçiriyor ve ben de ona tutunarak sarsılıyorum. "*Beni* bununla becermen için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ona zevk vermek için her şeyi yaparım.

"Buraya gel, bebeğim." Ve küvetin zeminine oturup rahat bir pozisyonda arkasına yaslanırken beni üstüne çekti. İkimiz de kalçalarımızı yuvarlayarak ve birbirimize sürtünerek onu takip ediyoruz.

"Burada mı yapmak istiyorsun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Islandık. Buradan çıkarsak üşürsün. Benimle kal."

Her zaman.

Oyuncağı aramızda hareket ettiriyor ve bacaklarından biraz aşağı kayarak kısa ucunu kendi içine yerleştirmesini izliyorum. Titriyor, ani bir

ses duyuyorum

Nefes alıyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor, elini içine sokarken yüzünde acı dolu bir ifade görüyorum.

İnliyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama... yüzündeki acı kayboluyor ve sakinleşiyor.

Oyuncağı biraz yuvarlıyor, nefes alış verişi artık kısa ve sığ değil, sert ve derin olana kadar tırtıklı kısmı klitorisinin üzerinde gezdiriyor.

Sonra bana baktı. "Buraya gel."

Tanrım, çok güzel.

Eğilerek karnını öpüp emiyorum, göğüslerini dişliyorum ve sonra ağzımı oyuncağın üzerine indiriyorum, boğazıma götürüyorum ve ona izlemesi için bir şey veriyorum.

"Clay..." diye mırıldanıyor.

Islattım, korkunun beni kurutup kurutmadığından emin değilim ama bunu yapıyorum. Bunu onunla yapıyorum. Bacağımı üzerine getirerek tekrar üzerine oturuyorum ve ucunun içeri girdiğini hissederek kendimi üzerine indiriyorum.

Hemen gerildim. "Çok mu büyük?" diye soruyor.

Evet demek istiyorum. Geri çekilmek istiyorum. Ama insanlar bunu her gün yapıyor. *Ben de yapabilirim.*

Kalçalarımı daire şeklinde hareket ettiriyorum, vibratörü klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve tekrar ısınıyorum, sonra içine sokuyorum, ilk başta sadece bir inç ve sonra duruyorum. "Bana bir dakika ver," diyorum ona.

Dışarı kaydırıp tekrar içeri sokuyorum, şaftın ampulünün beni gerdiğini hissediyorum ve acıyor, ama daha da aşağıya batıyorum, acı rahatsız edici ama katlanılabilir.

Liv meme uçlarımı okşuyor, ikimiz de sessiz ve yavaşça dışarı kayıyor ve ben tamamen üzerine oturana kadar tekrar içeri giriyoruz.

"Liv..."

"Sadece orada kal," diye fısıldıyor, beni kendine doğru çekerek. "Orada kal. Bir dakika bekle."

Eğildim, gerildim, biraz acıdım ve doldum. İçimde, sonuna kadar.

Onu öpüyorum, göğsünü sıkıyorum ve hareket etmeye, ona sürtünmeye başlıyorum. "Sür beni, Clay."

"Evet," diye inliyorum.

Ona sürtünüyorum, titreşimlerin işini yapmasına izin veriyorum ve bir anda çok ısındım, ıslandığımı biliyorum. Kayıyorum ve tekrar üzerine çıkıyorum, şimdi kolayca içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, hiç kötü

hissetmiyorum. Sadece... gerilmiş.

Gülümsüyorum, arkama yaslanıyorum ve küvetin her iki yanını kavrıyorum, hareket ederken ve onun için bir gösteri yaparken vücudumdaki gözlerini seviyorum.

"İstiyor musun, bebeğim?" Kalçalarımı kavrıyor.

Daha hızlı öğütüyorum, kalınlığı, ucu içimin derinliklerine vuruyor ve küçük motor klitorislerimize vuruyor, sanırım şimdiye kadar hissettiğim en iyi lanet şeyin bir kombinasyon ritmini yapıyor.

İnliyorum, pozisyonumu değiştirerek onun üstüne zıplıyorum. "Oh, Tanrım," diye bağırıyorum, şimdi orada hissediyorum. Onu kovalıyorum.

Kalçalarımı sıkıyor, dişlerini gösteriyor ve bedenlerimizin birleştiği yere bakıyor. "Siktir, Clay. Daha sert, bebeğim. Hadi ama. Daha sert. Çok iyi hissettiriyor."

Küvette sevişirken onun iniltileriyle benimkiler arasındaki farkı anlayamıyorum.

Elini kaldırıp parmağını emiyorum, o da sırtını dikleştirip tırnaklarını tenime geçiriyor. "Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

Sonra başını arkaya atıyor, boşalırken tüm kasları geriliyor ve ben de amımı onunkine sokuyorum, o kadar sert sürtüyorum ki boşalana kadar klitorisinin benimkine karşı zonkladığını hissediyorum.

"Tanrım!" Ağlıyorum. "Liv! Oh, çok iyi hissettiriyor."

Ben titreyip sarsılırken o göğüslerimi kavrıyor, içim bir coşku dalgasıyla dolup taşıyor. Kalçalarım ona karşı piston gibi hareket ediyor, orgazm beni terk etmeye başlayana kadar daha sert ve daha hızlı sarsılıyor ve her parçam yorgunluktan yanarken onun üstüne yığılıyorum.

Beni kendisine doğru tutuyor ve sanırım saçlarımda öpücükler kaydediyorum, ama dünya emin olamayacağım kadar hızlı dönüyor.

Vibratör hala içimizde vızıldıyor.

"Tekrar," diyor kıçımı tutarak. Dudaklarını

öpmeden önce gülümseyerek başımı

kaldırıyorum.

"Yatakta," dedim ona. "Sen üstte. Beni geriye doğru becer."

Kaşları havaya kalktı.

Sırtının hareket ettiğini, saçlarının teninde zıpladığını görmek istiyorum.

Ve onun

Göt.

Kendimi oyuncaktan çekiyorum, bir dakika önce hissetmediğim acıdan

dolayı yüzüm buruşuyor.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor ve o diğer ucunu içinden çıkarıyor. Elini tuttum ve kalkmasına yardım ettim.

"İyi misin?" diye

sordu. Sanırım iyiyim.
"Evet."

Ama bunların hiçbiri sistemimden çıkmıyor. Sadece daha fazlasını istemeye devam ediyorum.

Oyuncağın bir ucunu spreyin altına tutuyor ve suyun kanımdan dolayı biraz pembeleştiğini görüyorum.

Yanaklarımın kızardığını ve bana yaptıklarını hatırlatan bir gülümsemenin dışarı çıkmak için yalvardığını hissediyorum.

Şimdi nasıl geri dönemem.

Sonra ters çevirip diğer ucunu yıkıyor. Yine, daha fazla kan.

Gözlerimi ona dikiyorum ama bana bakmıyor.

Bekle...

"Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadın mı?" Ona bakakaldım. "Hayır," diyor sessizce, hâlâ gözlerime bakmıyor.

Ama düşündüm ki.

Ağzım açık kalıyor, konuşmak istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Çok fazla düşünce var. Onun da ilk seferiydi.

Onu kolundan tutup kendime çeviriyorum ve ağzını kendi ağzımla kapatırken oyuncağın yere düştüğünü duyuyorum.

Artık asla geri dönemem.

OLIVIA

"Benden bir şey ödünç alabilirsin" dedim.

Odamdan geri geri çıkıyor, ev hâlâ karanlık, dışarıdaki bulutları sadece belli belirsiz bir ışık deliyor.

"Dişlerimi fırçalamam ve kitaplarımı almam lazım." Beni öpüyor, ikimiz de birbirimize sarılarak yürüyoruz. "Ve telefonumu şarj etmeliyim ve dersten önce matematik ödevimi yapmalıyım ve..."

Dudaklarını kapatarak onu susturuyorum. Merdivenleri koşarak inerken gülümseyerek ve şakacı bir ifadeyle geri çekiliyor ama ben gülümsemiyorum. Her şey acıyor ve vücudumu kastetmiyorum.

Düşüyorum. Birbirimizi birkaç saat sonra görecek olsak da, onun gidişini görmekten nefret ediyorum.

Ama oturma odasından geçip ön kapıya doğru yürürken kendimi tutuyorum. Kollarım çığlık atıyor olsa da onu tekrar tutmuyorum.

Tanrım, acınacak haldeyim.

Durup sola bakıyor, ben de bakışlarını takip ediyorum. Macon mutfak barının diğer tarafındaki sandalyede oturuyor, uzun bacaklarında kot pantolon var ama gömlek giymemiş ve saçları dağınık. Başını ellerinin arasına almış, parmaklarının arasındaki sigaradan tavana doğru bir duman süzülüyor.

Bize bakıyor.

"Günaydın," diyor.

Ona bir bakış attım, ona yaklaştığını gördüm ve onu durdurmaya çalıştım. "Hayır, yapma."

Ama beni görmezden geliyor ve kendimi bir araba kazasına hazırlıyormuşum gibi irkiliyorum.

"Ben... ah," diye kekeliyor Clay, en büyük ağabeyime bakarken zor nefes alıyor. "Şey... Şey hakkında..."

Sigarasını üflüyor, kaşlarını çatıyor ve ben Clay'i gergin gördüğüm için eğlenmekle, bu ikisi arasındaki hiçbir konuşma iyi bitmeyeceği için korkmak arasında kalıyorum. Macon tam bir pislik.

Ağzı açılıp kapanıyor, Macon kılını bile kıpırdatmadan onu kahvaltı niyetine yiyor ve sonra nefes verip bana dönüyor.

"Evet, siktir et," diyor ve dudaklarımı bir kez öpüyor. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Sıkıca gülümseyip başımı sallıyorum. *Evet, sana anlatmaya çalıştım.*

"Güle güle."

Clay gidiyor, ben de kapıyı arkasından kilitleyip dönüyorum ve kardeşimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Night Tide sırasında senin odanda olduğu için özür dilemeye çalışıyordu."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de pes ediyorum. Onunla konuşmanın bir anlamı yok. Merdivenlere yöneliyorum.

"Olivia?" diye sesleniyor.

Duruyorum, havamda değilim.

Tekrar oturma odasına girdim. "Evde sigara içmememiz gerekiyor."

Onun kuralı.

İzmariti bira şişesinin içine atıyor, közün sönerken çıkardığı küçük cızırtı sessizliği dolduruyor.

Gözlerini bana çevirdi. "Onunla işini bitir."

Kaslarım gerildi. "Bu seni ilgilendirmez." "Seni
kullanıyor."

Gözlerim hemen yanıyor ve başımı sallıyorum.

"Her zaman sizi kullanabileceğini düşünecektir," diye açıklıyor.

Hayır. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum, çünkü ben de öyle düşünmüştüm, ama sadece biz varken neler olduğunu görmüyor. Öyle bir şey değil.

"Çünkü sen onun için daha azsın," diyor sandalyesinden kalkarak. "Ve o daha fazlası."

Bana doğru ilerliyor, onunla bu işe başladığımda sahip olduğum tüm duygular, şüpheler ve güvensizlikler geri geliyor. Bağlanmadım. Ondan hoşlanıyorum. İyi hissettiriyor.

Ben bağlı değilim.

"Kendisinin daha fazla olduğunu düşünüyor, çünkü asla sizin sahip olduklarınızı istemeyecek," diye devam ediyor. "Çünkü senin onun sahip olduklarını istediğini düşünüyor. Çünkü herkesin onun gibi olmak istediğini sanıyor."

Hayır.

Bana doğru yavaşça ilerliyor. "Güç onda Liv. Böyle düşünüyorlar."

Yutkunuyorum.

"Ona gücünü veriyorsun." "Sen ne bilirsin ki?" Isırarak söyledim. "Biliyorum."

Başımı dalgınca sallıyorum, gözlerimi yere indiriyorum. Kontrol bende. Gösteriyi o yönetmiyor. Onun düşündüğü bu mu? "Ona aşık değilim," diyorum ona.

"Liv..."

Gözlerimi kaldırıp ona dik dik bakıyorum. "Hiçbir şey bilmiyorsun." "O söylediğinde her şeyin biteceğini biliyorum, sen değil."

Ciğerlerim boşalıyor, çünkü bunun doğru olduğuna inanmak istemiyorum, ama öyle olduğunu biliyorum. Her şey ona bağlı. Yüzümüzü nerede göstereceğimiz. Okulda nasıl saklanmamız gerektiği. Geleceğimiz. Yatak odasında ve dışında iyi anlaşıyoruz ve ikimiz de diğerinden uzak kalmak istemiyoruz ama...

Ben yokum.

O değil.

Her şey onun ne yapacağına ve bunu itiraf etmesinin ne kadar süreceğine bağlı.

Ama umurumda değil. Bu ilişkiyi üniversiteye götürmeyeceğim. Macon'un neden endişelendiğini bilmiyorum. Evet, ondan hoşlanıyorum.

Onu sevmiyorum.

Ama kelimeler beynimden geçtiği anda başım dönüyor. *Onu sevmiyorum.*

Macon merdivenlerden çıkarken sözleri havada asılı kalıyor ve bir süre sonra ben de onu takip ediyorum. Odasında kayboluyor, ben de kendi odama kaçmak için kapı tokmağımı tutuyorum ama Demir'in yatak odasının kapısı açılıyor.

Yırtık kot pantolon ve pembe kesik tişört giymiş kızıl saçlı bir kadın dışarı çıkıyor, Dallas onun arkasından kot pantolonunu çekiyor ve Demir hâlâ köşedeki yatakta sızmış durumda.

Amy kapıyı kapatıyor ama Dallas yüzünde boktan bir sırıtışla bana göz kırpmadan önce değil.

Ew, gerçekten mi? Ne oluyor lan? Bu nasıl oldu? Lanet olsun. Sanırım dün gece biz gittikten sonra işler daha da ilginçleşti.

Amy sutyen askılarını gömleğinin içinde ayarlıyor ve başını kaldırıp beni görünce donup kalıyor.

Olağanüstü. Bu gün iki dakika önce başladı ve şimdiden çok berbat. Clay ve ben yataktan çıkmamalıydık.

Amy iç geçiriyor, bana doğru ilerlerken yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. Kızgınım ama neden olduğundan tam olarak emin değilim.

Belki de kardeşlerim birdenbire takım arkadaşlarımın arasında uyuduğu içindir? Amy bu evde indiği için mi? Azizler bu eve bir genelev gibi davranıyor olabilir diye mi? İstediğini seç.

Önümde durdu. "Lütfen bunu sessiz tutmanızı rica edebilir miyim?"

Ne? İki yaşlı adamla yaptığın üçlü seks mi?

"Ben de sen ve Clay için aynısını yapacağım, öyle mi?" diyor soğukkanlılıkla. Gözlerimi kısıyorum. Biliyor muydu?

İyi, her neyse. "Tamam."

Dedikodu yapacak değilim zaten. Amy'nin aile üyelerimle seks yapması benim için bir övünme hakkı değil.

Ama tereddüt ediyorum. "Sen iyi misin?" Emin olmak için soruyorum. Onlar tecrübeli. O değil ve orada her ne olduysa birdenbire kendini suçlu hissetmesini istemiyorum.

Dallas ve Iron'ın onu rahat olmadığı bir duruma zorlayacağını düşünmüyorum ama bu çok fazla.

Ama o sadece gülümsüyor, pişmanlığı hiç belli olmuyor. "Clay iyi mi?" diye takılıyor.

Kapımı açtım ve odama girdim. "Siktir git, Amy."

Ve kapıyı çarpıp çıktım, birbirimize olan sessiz nefretimizi sürdürmekten mutluydum.

- - -

"Hiç aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hissettiğiniz oluyor mu?" Becks soruyor.

Havucunu yemek masasına atıyor ve ben de peynir çubuğumdan bir ip daha koparak TikTok videosundan çıkıyorum.

"Eskiden öyleydim," diyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunun kötü bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece üniversiteye gitmeden ve gerçek hayatıma başlamadan önce geçmem gereken bir bekleme dönemiydi.

Chloe tepsisiyle yanıma otururken "Ne değişti?" diye soruyor. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

Kendi kendime gülümsüyorum, ama Clay'i sessiz tutuyorum. *Değişen şey o.* Sıkılmadığım kesin. Keşke biriyle onun hakkında konuşabilseydim.

Bunun yerine ona "Buradan gidiyorum," dedim. "Değişen bu oldu." "Dartmouth." Chloe titriyormuş gibi yapıyor. "Hava soğuk olacak."

"Gerçekten mi?" Nefes nefese kaldım. "Lanet olsun."

İnsanlar sanki New Hampshire'da kar göreceğimin farkında değilmişim gibi bunu söyleyip duruyor.

Becks, "Dartmouth'a girebildiysen Tulane'e de girebilirsin," diyor. "Hadi ama."

"Hmm..." Her iki elimdeki artıları ve eksileri tartarak düşünüyorum. "New York City, Boston ve Philadelphia'ya sürüş mesafesinde olmak ya da yumruğum büyüklüğünde böcekler ve yüz derece nem. Zor karar."

Becks gülümseyerek havucunu yemeye devam eder. New Orleans'ı her zaman ziyaret edebilirim. Ben seçimimi yaptım.

"Balo için limuzin ayırttım." Chloe koluma dirsek attı. "Ben ısmarlıyorum."

Ona baktım, hatırladım. *Balo.* "Doğru." Tereddüt ediyorum, kelimeleri arıyorum. "Yani, randevumuz olmazsa diye mi?"

Clay'le gitmezsem diye, ki gitmeyeceğimi biliyorum, çünkü Macon haklı, ama onunla gitmek mükemmel olurdu. Hâlâ bir ayımız var. Bir ayda çok şey olabilir.

"Kesinlikle," diyor. "Mor giymelisin." "Ben... mor giymem."

"Kırmızı o zaman? Siyah saçlarınla çok güzel görünür."

"Siyah," diye belirttim.

Ama sonra bana baktı, pembe dudakları krakerindeki humusu yalamaktan ıslanmıştı. "Altında kırmızı olan mı?"

Sesi yumuşak ve kışkırtıcı ve farkındalık kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Flört ediyor.

"Belki."

Chloe güzel ve beni saklamaz. O daha kolay olurdu.

Omzumun üzerinden bakıyorum, Clay'in bir masada arkadaşlarıyla çevrili olduğunu ve dersten önce bitirmeye çalıştığı bir ödevle uğraştığını görüyorum. Sanki beni nerede bulacağını çoktan biliyormuş gibi gözlerini benimkilere dikiyor ve artık tek görebildiğim onun duşta ıslak ve üstümde olduğu. Mükemmel saçları ve küçük sırrıyla mükemmel kız.

Chloe çok daha kolay olurdu. Ama onunla Clay'le birlikte olmaya başlamadan önce tanışmış olsaydım bile, yine de onu görür görmez Clay'e karşı koyamazdım. O konuşur konuşmaz, sadece beni görmesini sağlamaktan başka bir şey istemezdim.

"Bu bilekliğe bayıldım." Chloe deri kordonumdaki metal sembole dokunuyor. "Bir kum saati."

Kolumu çekiyorum. "Evet, bu bir tür aile meselesi." Malzemelerimi ve çöpümü alarak ayağa kalkıyorum. "Gitmeliyim," diyorum ona.

Ama her şeyi çöp kutusuna atarken Chloe koluma dokunup beni durduruyor. Dönüyorum, karşımda durduğunu görüyorum. "Kız arkadaşın var mı?" diye soruyor.

Ha?

Tanrım. Bu okulda neredeyse dört yıl geçirdim ve şimdi insanlar beni sevdiklerini ve kabul ettiklerini mi hissettirmek istiyorlar?

"Özür dilerim, Bayan Martelle'e sordum," diyor, "sana çıkma teklif etmeden önce kendimi utandırmamak için, o da öyle düşünmediğini söyledi. Bir ara benimle çıkar mısın?"

Gözlerimi Clay'e çeviriyorum, onun bizi izlediğini görüyorum. Gözlerindeki bakış, sanki nefes almıyormuş gibi, bana sahip oluyor. O bana sahip.

Biraz zaman alıyor ama Chloe'nin bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Benim bir kız arkadaşım var," diyorum ona nazikçe.

Ben birine aidim.

"Ama onunla baloya gitmiyorsun?"

Clay'e tekrar bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Belki." *Umarım*. "Özür dilerim. Bu..."

"Karmaşık," diye sözümü bitiriyor. "Sorun değil. Sanırım biliyordum. Yani, nasıl alınmazsın, değil mi?"

Evet, doğru.

"Bu hafta sonu görüşürüz," dedim ona.

Ayrıldım, dolabıma yöneldim ve kendimi biraz kötü hissettim. Eğer Clay oyunda olmasaydı, kabul ederdim. İstediğim zaman birine sahip olmak ne kadar güzel olurdu?

Dolabımda durup koridora bakıyorum, Mark Calderon'un Sophia Herrera'ya doğru eğildiğini görüyorum, aralarındaki fısıldaşmalar ve vücut dilindeki her şey bana ilişkiye girdiklerini söylüyor.

Clay'e istediğim kadar yakın olmak, istediğim zaman ve istediğim yerde onlar gibi olmak ne kadar güzel olurdu?

Chloe ya da Megan gibi biriyle bunu yaşayabilirim. Üniversiteye gittiğimde buna sahip olabilirim.

Ama bir dakika beni kızdıran bir ağzı ve bir dakika sonra nefes alıp alamayacağımı umursamayacak kadar sıkı tutan kolları olan çılgın Barbie bebeğimi gerçekten seviyorum.

Dolabımı açıyorum, içinden yere bir kâğıt düşüyor.

Eğilip alıyorum ve yarım sayfayı açıyorum.

Korku beni sarıyor. Muhtemelen bir nefret mektubudur. Bir tehdit. Bu ilk kez olmazdı.

Neredeyse buruşturup atacaktım ama kelimeleri gördüm ve okumaya başladım.

Aynadaki kişi asla bana benzemiyor, siyah yazılar okuyor.

O da herkes gibi görünüyor.

Etrafıma bakındım, yemekhanenin kapısının yanındaki birkaç aylak dışında koridorda kimseyi göremedim.

Okumaya devam ediyorum.

Kolundaki her kadın gibi - aynı saçlar, aynı kıyafetler, aynı gülümseme, çünkü yenmek için rekabet etmek zorunda, değil mi?

Bu sabah aynanın önünde durdum, ağzım diş macunuyla doluydu ve saçlarım parmakların tarafından karıştırılmıştı. Dün gece şişmiş dudaklarımı emdin ve hala öpücüklerinin kokusunu tenimde hissedebiliyorum.

Dünya yüzüyor, senin tarafından ne kadar zor kullanılıyorum.

Benimle işin bittiğinde sahip olduğum tek şeyin kemiklerim olduğunu.

Senin gibi göründüğüm sürece artık nasıl göründüğüm umurumda değil. İşaretli, ham, karışık, ağrılı ve senin gibi kokulu, umurumda değil.

Seninkine benzediğim sürece.

Tekrar tekrar okurken gözlerim yanıyor, boğazımda bir beyzbol topu düğümleniyor. *Seninki gibi göründüğüm sürece.*

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve bir dolabın açıldığını duyuyorum. Omzumun üzerinden koridorun aşağısına bakıyorum ve Clay'in bir kitap çıkarırken beni izlediğini görüyorum.

Bu mesafeden bile onun da gözlerinin dolduğunu görebiliyorum.

Salon öğrencilerle dolup taşıyor, öğleden sonra dersleri başlamak üzere ve ben onu gözden kaybediyorum, ama bedenim derimin altında aşırı ısınıyor ve çok sıcaklıyorum.

Ona ihtiyacım var. Onun tenine, yemeğe ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Yemekten daha çok.

Clay Collins'i seviyorum.

Bir mesaj geliyor, tıklıyorum ve ondan geldiğini görüyorum.

Seninkine benzediğim sürece.

Parmaklarımı ekranın üzerinde gezdiriyorum, söylemek istediğim hiçbir şey yeterince iyi değil. Sadece kıçımı kaldırıp oraya gitmek ve tüm bu koridorun önünde ağzımı onunkine bastırmak istiyorum.

Nefes alamıyorum.

Clay, ölüyorum, yazıyorum. **Beni öldürüyorsun. Lütfen dur**.

Bir dakika sonra bir mesaj geldi. **Gelebilir misin?**

Twenty-five

CLAY

Mimi'nin evinin önünde duruyorum, annemin Rover'ının hemen arkasına park ediyorum. Arabadan inmeden önce telefonumu kontrol ediyorum.

Liv bana hiç mesaj atmadı.

Zaten retorik bir soruydu. Durmamı istediğine bir saniye bile inanmıyorum. İstediği zaman çekip gidebilecek kapasitede. Bunu kanıtladı.

Ona hak ettiği her şeyi vermek istiyorum ve vereceğim. Balo yaklaşıyor. Neredeyse okul yılının sonunda. Sosyeteye takdim balosundan sonra. Mezuniyete yakın.

O zaman her şeyle yüzleşeceğim. Sanırım bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm. Bunun sadece seks olduğunu düşünmüştüm. Asla çekip gitmek istememeyi beklemiyordum.

Bir mesaj yazacağım. **Bana bir resim gönder.**

Bekliyorum, güneş batmaya başlarken ağaçların arasından serin bir esinti geliyor. Liv'in bugün provası olduğunu ve ardından yeğenine bakması gerektiğini bildiğim için okulda kalmıştım ve Mimi'yle haftalık toplantımdan önce vakit öldürmek için kütüphanede ödevlerimi yapmıştım.

Cevabı geliyor ve ben de gönderdiği resme tıklıyorum.

Bir kase penne makarna, beyaz sos, enginar ve tavuk. Gözlerimi deviriyorum. **Yüzünüzden lütfen.**

Birkaç saniye sonra, güzel dudaklarını görüyorum, hafif kırmızı bir allık, bir çatal dolusu penne'nin yanında kameraya doğru büzülmüş.

Gülümsüyorum. Yemek yiyor olmalı. **O ağız on saat** içinde **benim olacak,** diyorum.

O zamana kadar makarnamla işim bitmiş olacak, beni temin ediyor. **Çünkü o ve ben şu anda sensiz tam bir ilişki yaşıyoruz.**

Ona kalpli bir öpücük emojisi gönderiyorum ve büyükannemin evine gidiyorum.

"Mimi?" Çantamı yere bırakıp kazak yeleğimi ve altımdaki Polo'yu düzelterek sesleniyorum. "Buradayım."

Kimse cevap vermiyor ve ben de oturma odası, çalışma odası ve yemek odasına bakıyorum.

"Anne?" Yüksek sesle söyledim.

Dışarıda bir hareket görüyorum ve solaryumdan geçip dışarıdaki verandaya doğru yürüyorum.

"Bu hiçbir zaman bir seçenek olmadı," diye ısırıyor Mimi.

Duruyorum, yan tarafa, bir eğrelti otunun arkasına geçiyorum. Annem ve büyükannem camın diğer tarafındaki avlu masasında oturuyor, yanımdaki açık kapı seslerinin içeri süzülmesine izin veriyor.

Annem ona "Ailem perişan halde," diyor.

"O zaman düzelt. Tanrı aşkına, bir kadının durumunu iyileştirdiğinde boşanmaya karşı değilim," diye karşılık veriyor Mimi, "ama Jefferson Collins'i terk edip başka bir kadının kazanmasına izin vermek... Kendinle nasıl yaşayabilirsin? Clay'e ne öğretiyorsun?"

"Belki de ne zaman çekip gideceğini bilmesi gerektiğini?"

"Boşanma başarısızlıktır," diyor Mimi, "ve ikiniz de bundan daha iyisiniz.

Ve onu hâlâ sevmiyormuş gibi davranma."

Boşanma mı? Orada duruyorum, kımıldamadan. Annem gerçekten boşanmayı düşünüyor. Ben mezun olduktan sonra deneme amaçlı bir ayrılık düşünmüştüm ama... Süreci çoktan başlattılar mı?

"Peki ya babam seni aldattığında?" Annem ona sorar. "Hâlâ bir şey kazandığını düşünüyor musun?"

"Ah, tatlım." Mimi elindeki limonata bardağını kaldırıyor, bahçedeki havuzun tertemiz maviliğini görüyor. "Neye bulaştığımı çok iyi biliyordum. Karşılığında ne alacağımı da biliyordum." Bir yudum alıyor ve bardağı tekrar yerine koyuyor. "Bazı günler neredeyse dayanılmazdı, ama ben hala buradayım ve o kadınlar değil."

Büyükbabam Mimi'yi aldattı mı? Sanırım şok olmadım. Adamı iyi tanımıyordum. Ben yedi yaşındayken vefat etti. Ama Mimi bunu bir rozet gibi taşıyor. Onun karısı olduğu gerçeğini.

Devam ediyor. "Başınızı dik tuttuğunuz ve yıllarınızı harcayarak kurduğunuz hayatı sürdürmek için gereken fedakârlıkları yaptığınız için asla pişman olmayacaksınız. Evinize onu sevdiği için değil, sizi özlediği ve yalnız kalamadığı için gelecektir. Bir erkek kendisine bakılmasına alıştığında, ancak bu şekilde yaşayabilir. Sizi arzudan değil, zorunluluktan değiştirecektir."

Babamın metresi.

"Evinize gelecek," diye devam ediyor Mimi, "çocuğunuza ebeveynlik yapacak, paranızı harcayacak ve arabalarınızı kullanacak. Düzelt şunu."

Göğsüm sığ nefeslerle yükselip alçalıyor. *Her şey değişiyor*.

Verandadan geri çekilip eve dönüyorum ve yumruklarımı sıkıyorum.

Diğer kadını biliyordum. Hatta birden fazla olabileceğini bile düşündüm. Onu kim suçlayabilirdi ki? Annem bir kaltaktı ve evi çekilmez hale getiriyordu, herkesi ve her şeyi kontrol etmeye çalışıyordu ve hepimiz kıyafetlerin, makyajın ve standartların altında boğuluyorduk, ama...

Gerçekten onu terk mi ediyor? Bizsiz yeni bir hayat mı kuruyor? Beni onunla mı bırakıyor?

Yoksa onu terk mi ediyor? Sanki büyükannem onu bir şeyden vazgeçirmeye çalışıyor gibiydi.

Tatil için eve geldiğimde nereye gidiyorum? Artık beni tanımıyorlar. Beni yanlarında istiyorlar mı -görünüşe ayak uydurmak zorunda kalan annem ve artık istemediği bir aileye destek olmak zorunda kalan babam?

Tanrım, hala burada olduğumu biliyorlar mı?

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum, koridorda sürükleniyorum, büyükannemin saklayacağı tüm fotoğraflarımızın yanından geçiyorum, çünkü mutlu bir aile gibi görünüyoruz ve büyükbabam şefkatli bir koca gibi görünüyor.

Yolumu üst kata, büyükannemin odasına bulana kadar sürükleniyorum, doğrudan şöminesinin şöminesindeki gizli çekmeceye yöneliyorum.

İçime uzanıp sekiz yaşımdayken orada bulduğum ve Macon bana Two Locks'tan (Harley Creek'te ailemin sahip olduğu, büyükannemin ilişkisini sakladığını söylediği eski, terk edilmiş çiftlik) bahsettiğinden beri çok daha anlamlı hale gelen mektup yığınını çıkardım.

Yaşlandıkça sararmış ve beyaz bir kurdeleyle sabitlenmiş -muhtemelen elliden fazla mektup- yığınına bakıyorum. O zamanlar bunların yetişkin işi olduğunu düşünmüştüm. Mektuplar yaşlı insanların iletişim kurma yöntemiydi, büyükannemin olduğundan çok daha yaşlı olduğunu ve telefonu falan olmadığını düşünmüştüm.

Romantik jestler olduğunu hiç düşünmemiştim.

Yırtık pırtık zarfları elime alıp yığının dibine kadar inceliyor, posta damgalarını ve tarihleri not ediyorum.

1983'te başladılar. 2017'de bitiyor.

Otuz dört yıl.

Midemde hoşlanmadığım bir şey dolaşırken ve kendimi tanımadığım bir yerdeymişim gibi hissettirirken, onları dikkatlice dolaba geri koyuyorum. Etrafım yabancılarla çevrili.

Bir şeylerin değişmesini istemiyorum. Hayatımı tanıyamayacağım ve kaybolacağım.

Mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor ve inliyorum. Bu hissi sevmiyorum.

Babamı geri istiyorum. Annemin ve Mimi'nin benimle gurur duymasını istiyorum. Hayatımızı geri istiyorum.

Onlara gideceğimi söylemeden arabama atlıyorum ve eve ya da Liv'e gitmeyi düşünüyorum ama birkaç dakika içinde Wind House'un önündeyim. Park yeri boştu ve Bayan Gates'in arabası da park yerinde değildi.

Park ediyorum ve genellikle iş saatlerinde girdiğim kapının önünden geçip aynı pencereden bodruma iniyorum. Işıkları açıp etrafa bakıyorum, boş ve sessiz buluyorum, tüm masalar boş ve odadaki tek gürültüyü soğutucuların küçük uğultusu yapıyor.

Ne kadar keskin bir yer. Sert ve soğuk ve bunu neden rahatlatıcı bulduğumu bilmiyorum.

Alli'nin haftalar önce üzerinde yattığı sterilize edilmiş çelik masaya doğru yürüyüp ellerimi koyuyorum, kafamda onun artık kül olduğuna dair görüntüler dolaşıyor. Gitti.

Sonsuza kadar.

Eğer geri dönebilseydi, aynı seçimi yapar mıydı? Kim olmadığınızdan ziyade kim olduğunuz için acı çekmek mantıklıdır, ama nihayetinde hiçbir şey ölmek kadar kötü değildir, değil mi?

Bir insanın kaldırabileceği çok şey vardır. Hepimizin bir sınırı vardır.

Hiç düşünmeden zıplayıp masaya oturuyorum ve tüm vücudumu dondurucu metal masanın üzerine koymadan önce bacaklarımı sallıyorum.

Sırtımı yüzeye yaslayarak yerleşiyorum ve ellerim yanlarımda, bacaklarımı hafifçe ayırıyorum.

Burada yatan herkes öldü. Keskin floresan ışıklarına bakıp atışlarının bittiğini anlamalarına izin vermiyorlar. İşte bu kadar.

Bir gün burada olacağım. Bitti. Bir daha asla konuşmayacağım, sevmeyeceğim ya da öpmeyeceğim. Neye pişman olacağım?

Ya yalnızsam?

Twenty-six

OLIVIA

Öğrenciler kadınlar soyunma odasına girerken sessizce, "Düşünüyordum da," diyorum. "Megan ve Chloe ile alışverişi iptal edip seninle alışverişe çıkabilir miyim?"

Clay bankta oturmuş, spor ayakkabılarını giymiş ve bağcıklarını bağlamış. Siyah taytı ve sporcu sütyeniyle eğilirken güzel saçları bir tarafa savrulmuş.

Cevap vermiyor.

"Clay?"

Bastırıyorum.

"Alışveriş mi?" diye tekrarlıyor, gözlerime bakmadan.

At kuyruğumu sıkıyor, etrafta beni dinleyenler var mı diye bakıyorum. "Balo için elbise alışverişi mi?" Ona hatırlatıyorum. Beni duydu mu ki?

Gözlerimin içine bakıyor, farlara yakalanmış bir geyik gibi bakıyor. "Oh, um..."

Onun nesi var böyle? Dün gece ona makarnamla olan aptal fotoğrafımdan sonra düzgün seksi bir fotoğrafımı gönderdim ve cevap vermedi ve sabah antrenmanımız için okula girdiğimizden beri neredeyse hiç göz teması kurmadı.

"Uh..." Yutkunuyor, ayağa kalkıyor ve bakışlarımı kaçırıyor. "Aslında elbisemi çoktan aldım."

Elbisesi var... Peki, bu ne anlama geliyor*?* Ona bakıyorum, vücut dili tamamen yanlış. Dünle bugün arasında ne oldu? Benimle alışverişe gelemez mi?

Kelimelerimi bulmakta zorlanıyorum ama o benim baktığımı görüyor ve kısa bir süre için gözlerimle buluşuyor. "Yani, bunu sıradan tutacağımızı söylemiştik, değil mi?" diyor ve bir kahkaha atıyor. "Geçen hafta sonu randevusu bir süre için yeterince riskliydi sanırım."

Bu kadar risk yeter.

Neden bana bakmıyor? Belki bir süre daha sır olarak kalmaya dayanabilirim ama birdenbire ortaya çıkan bu mesafeyi sevmiyorum. Ben sıradan bir sikici değilim.

Dönüp dolabımdan telefonumu çıkarıyorum ve kulaklıklarımı da alıyorum. "Seninle yatak dışında da vakit geçirmeyi seviyorum Clay."

Ama o bunu istemiyor. Ya da bunu kabul etmeye hazır

değil. Bana doğru uzanıyor. "Liv..."

"Unut gitsin." Kenara çekilip dolabımı kapattım. "Macon haklıydı. O her zaman haklıdır. Aptal olan benim."

Dolabını çarparak yanımdan geçti ve "Şimdi duşta buluşalım" diye mırıldandı.

"Hayır," dedim ona. "Ben bunu aştım."

Artık bunu yapmayacağım. Her şey değişti. Baloya gitmek istiyorum ve kız arkadaşımla gitmek istiyorum. Bu kadar.

Diğer yöne doğru yürüyorum ama biri önüme geçerek yolumu kesiyor. "Merhaba," diye cıvıldıyor Chloe, çantasını taşıyor ve beni aşağı yukarı süzerken gülümsüyor. "Haklısın. Siyah senin rengin."

Clay hırıltısını gizlemeye çalışırken sıkı bir gülümsemeyi zorluyorum.

"Teşekkürler," diyorum

Onu.

Bizi geçip bir sonraki sıraya geçiyor ve Clay yaklaşıyor. "Ben

Seni kaybetmek istemiyorum, tamam mı?" diye fısıldıyor. "Sadece bana bir şans ver. Henüz hazır değilim. Emin değilim. Ya bu gerçek değilse? Ya bu-

"

Onu kollarından tutup dolaplara doğru itiyorum, metal şangırtıları odanın içinde yankılanıyor. Ben ona bakarken nefesi kesildi, dişlerim neredeyse kamaşmıştı.

Köşeden biri geliyor ve ben Ruby'ye bakıyorum. "Kaybol."

Clay'le benim aramda hızlıca bir bakış atıyor, nihayetinde görüş alanından çıkmadan önce karışmamaya karar veriyor. Avucumu Clay'in göğsüne bastırıyor, içindeki hızlı atışı hissediyorum. "Kalbin çok hızlı attığında," diye homurdanıyorum, "vücudunun geri kalanına yeterince kan pompalayamaz. Organlarını aç bırakır, başın döner, nefes alamazsın, sersemlersin, halsizleşirsin, düşünemezsin..." İçine dalıp alnımı onunkine bastırıyorum. "Bunu sana ben yapıyorum. Ona değil. *Ben* gerçeğim."

Onu bıraktım, geri çekildim ve bekledim. Her şeyi bekliyorum. Bir evet bekliyorum. Bir hayır. Hayatını benimle birlikte sevdiğini fark etmesini bekliyorum ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini feda etmeye istekli olması kalbimi kırıyor.

Orada öylece duruyor, çenesi titreyerek hiçbir şeye bakmıyor, yüzünde acı okunuyor. "Yapamam..." diyor ağzını açmadan önce.

Ses. "Aileme eşcinsel olduğumu söyleyemem. Bunu onlara asla söyleyemem. Beni artık aynı şekilde görmeyecekler. Onları hayal kırıklığına uğratırım."

Gözümde bulanıklaşırken vücudumu acılar sarıyor. "Onlara eşcinsel olduğunu söylemek zorunda değilsin," diye fısıldıyorum. "Onlara sadece bana aşık olduğunu söylemelisin."

Lütfen. Bir şeyleri değiştirmenin ne kadar korkutucu olduğunu anlıyorum. Sevdiğiniz insanların gözünde farklı görünmekten korkmak.

Ama bu şansı kullanmadığı için pişman olacak. Beni kaybedebilir, ama gerçekte kim olduğunu asla bırakmayacak ve bir gün artık saklayamayacağı kadar çok şey olacak.

"Sadece elimi tut," diye mırıldanıyorum. "Lütfen elimi tut."

Ama yavaşça başını sallar, geri çekilirken gözyaşları yüzünden aşağı dökülür.

Bir adım attım. "Clay..."

Başını sallıyor, giderek daha fazla geri çekiliyor.

"Clay, bunu yapma."

"Özür dilerim," diyor gözyaşlarını silerek.

Ve kendimi kaybettim. Elimi dolaplara çarptım, yanıyordum. "Allah belanı versin," diye homurdandım. "Allah kahretsin! Sana benden uzak durmanı söylemiştim, değil mi? Beni rahat bırakmanı söylemiştim!"

Bunun olacağını biliyordum. Onun bir amcık olduğunu hep biliyordum.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ben de yüzüne bakıyorum. "Neden beni yalnız bırakmadın, ha?"

Ama ona cevap verme şansı vermedim. Etrafından dolanıyorum, soyunma odasından çıkıyorum ve hala boş olan okulun içinde koşarak binanın dışına çıkıyorum ve birkaç dakika içinde bir mil uzağa gidiyorum. Ciğerlerim iflas ediyor, soluk soluğa kalıyorum ve duruyorum, nefes almaya ve gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken kamburlaşıyorum.

- - -

Saatler sonra, gözlerim hala yanıyor.

Ama ağlamayı bıraktım. Ağladığıma inanamıyorum.

İncileri birbiri ardına yapıştırıcıya batırıp her birini bedene yapıştırırken "Heart Heart Head" çalıyor. Lavinia'nın bugün Miami'de bir işi var, bu yüzden dükkan kapalı, çalışma odasında müziğin sesi kısık ve ben yalnızım. Ve bunun için minnettarım. Okuldan hemen sonra eve gitmek istemedim ve müşterilerle konuşmak zorunda kalacak havamda değilim. Okuldan sonra geldiğimde ışıkları açmamıştım. Hâlâ güneş gözlüklerimi takıyorum. Çok fazla görmek istemiyorum.

Nefes alıp veriyorum, inci üstüne inci yapıştırıyorum ve hala her nefeste onun kokusunu alıyorum. Neden hala onun kokusunu alıyorum?

Neden hala onun ağırlığını üzerimde hissediyorum, tıpkı geçen gece anne ve babasının kavgasına uyandığımız zamanki gibi? Kollarıma o kadar mükemmel oturmuştu ki, üzerimize bir düzine kasırga gelse ya da bir bomba düşse bile o noktadan ayrılmak istemiyordum. Orada ölebilirdim.

Macon haklıydı. Bunu durduracak kişi asla ben olamazdım.

Bu duygudan nefret ediyorum. Belki de sonunda annemin hissettiklerini biraz olsun anlamış olmaktan nefret ediyorum. Anlamak istemiyorum. Bu tür bir umutsuzluk acınası.

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı tekrar itiyorum, ama sonra arka kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve gözlerimi kırpıştırıyorum.

Başımı çalışma masasından kaldırdığımda Callum Ames'in odaya girdiğini görüyorum. Kaslarım geriliyor, Milo ve sınıfımızdan diğer iki kişi -Bailey ve Keagan- Callum'u takip ediyor.

İçimdeki her şey geriliyor, tetikte.

"Burada ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. "Çık dışarı."

Callum yaklaşıyor ve ben taburemde dönüyorum, atlamak üzereyim, ama diğerleri masanın etrafında pozisyon alırken o eğiliyor.

Ona ters ters baktım. "Dokunma bana."

"Sen istemedikçe sana asla dokunmayacağım," diyor alçak bir sesle. "Ve sen de isteyeceksin."

Etrafımdaki çocuklara bakıyorum, pencerelerin dışındaki gökyüzünde güneş alçalıyor ve kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp tıklıyorum.

"Kardeşlerimi arayacağım," dedim ona.

"Yap," diye yanıtlıyor. "Tehlikede
değilsin." Gözleriyle buluşuyorum.

"Sanırım tecavüzcüleri ve uyuşturucu bağımlılarını hiç anlamadım." Arkadaşlarına gülüyor. "Çalmak zorunda olduğun bir şeyi kazanmak ne kadar eğlenceli olabilir ki?" Sesini alçaltıyor, boğuk. "Bana vermek istediğini bilmediğin şeyler istiyorum."

Oh, lütfen.

"Öp beni," diyor. "Öp beni ve gideyim."

Kafası mı güzel?

Güneş gözlüklerimi çıkarıyor, ben de geri
çekiliyorum. "Hiç bir erkeği öptün mü?" diye
soruyor.

"Hiç bir ineği öptün mü?"

Sanki çok safmışım gibi bıyık altından gülüyor. İnsanlar bana kaç kere

aynı aptal soruyu sordu? Sanki denemem gerekiyormuş gibi.

istemediğimden emin olmak için her şeyi yapmalıyım.

Biraz daha yaklaşıyor, ben de sırtımı masaya dayıyorum, hâlâ telefonumu tutuyorum.

"Babamın bugün arazinize değer biçeceğini biliyor muydunuz?" Ona bakıyorum.

"Planları arasında eski deniz fenerini yıkmanın da olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor. "O noktaya kabinler inşa ediyorlar."

Arkadaşları yavaşça yaklaşıyor ve o da gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

"Yıl sonuna kadar temel atacaklarını biliyor muydun?" Callum alay ediyor.

Boğazımdaki yumru büyüyor ama tereddüt etmiyorum. Yalan söylüyor. Bu çok erken.

"Bir yapının yüz yaşına ulaştıktan sonra tarihi eser olarak kabul edilebileceğini ve yıkılamayacağını biliyor muydun?" diyor bana. "Ve benimle yatmak sana Mercutio'yu kazandırırken, benimle yatmak deniz fenerini koruma dilekçeni kabul ettirmek için Raymond FitzHugh ile görüşmeni mi sağlayacak? Ve aslında arazini?" Beni bir bakışla iğnelerken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Aslında beni becermek bunu garantiler."

Telefonu avucumun içinde sıkıyorum. "Ve biliyor muydun-"

"Kapa çeneni." Dişlerimi sıkıyorum, omurgamı çelikleştiriyorum. Başını eğiyor.

"Kapa çeneni."

Peki biliyor muydun? Ve sen biliyor muydun...? Çenemi kapalı tutmalıyım, ama öfkem taşıyor. Doydum.

"Davranışlarındaki her şey bana korkmam gerektiğini söylüyor," diyorum. "Oğullarınla buraya geliyorsun. Davetsiz. Ben yalnızken." Odanın içinde hepsine bakıyorum. "İstediğiniz tek şeyin asla elde edemeyeceğiniz bir şey olduğunu öğrendiğinizde ne olur? Asla bir erkek gibi hissetmeyeceksin, Callum."

Bu yüzden bunu yapıyor. Çünkü incinmiş insanlar, insanları incitir. Beni istemiyor. Clay'i istemiyor.

Ne istediğini biliyorum.

"İnsanlardan asla onu ve üvey anneni, üvey kız kardeşini nasıl becerdiğini ve senden nasıl nefret ettiğini silecek kadar şey alamazsın."

Çenesi bükülür. "Bildiğini sanıyorsun-"

"Senin hakkında bilinmesi gereken başka bir şey yok," diye ısırıyorum. "Kontrol sende değil. Bileklerini kesmekten bir şişe Jack Daniel's uzaktasın."

Etrafımı saran dört bedenin tehdidi tenimde titreşiyor ve onu kışkırtıp kendimi riske atmak istemiyorum ama beni sinmeye zorlamalarından da bıktım.

Ve ağla. Elinden geleni *yap, seni lanet olası pislik*. Bugün hissettiğimden daha fazla acı hissedebileceğimi sanmıyorum.

Dönüyorum, telefonumu cebime atıyorum ve hepsini arkamda hissederek tekrar yapıştırmaya başlıyorum.

Geri tepmesini bekliyorum. Kapmak için. Saçımı çekmesini.

Ama gelmiyor. Odadaki cesetler süzülmeye başlıyor, arka kapı açılıp kapanıyor ve ben hala onu arkamda hissederek daha fazla inci yapıştırıyorum.

"Hâlâ bir anlaşmamız var," diyor. "Ve eğer bu rolü kabul edersen, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni bekliyorum. Fox Hill. Aradığımda hazır ol. Seni sikişirken görmek için ölüyorum."

Çalışmaya devam ediyorum, sözleri midemi

bulandırıyor. "O nasıl bu arada?"

Bir an duraksadım.

"O iyi, değil mi?" Sesi neredeyse bir fısıltı gibi.

Yutkunuyorum.

"Bir kadının vücudu erkekler için yaratılmıştır."

Kalbim göğsümü yumrukluyor, Clay'le olan görüntüleri gözümün önünden gitmiyor.

"Beni becerecek," diyor. "Yapacağını biliyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, haklı olduğundan hiç şüphem yok. İstediği için yapmayacak. Yapacak çünkü kendisiyle savaşmaktan yoruldu ve pes edecek. Sadece olmasına izin verecek, çünkü teslim olmak daha kolay.

Gözyaşlarımı bastırmak için ağzımın kenarını ısırıyorum, onun gittiğini duyunca içimdeki his sel olup akıyor. Kollarım ona sarılmış, burnum boynuna gömülmüş.

Ağzı vücudunda, parmakları içinde.

Aletlerimi bırakıyorum, boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. *Siktir et onu.* Bunu bana yapmasına nasıl izin verdim?

Otomatik pilota bağlanmış gibi çantamı alıp dükkândan çıkıyorum ve kapıları kilitliyorum. Aramadı. Günün geri kalanında bana yaklaşmadı.

Bu hafta sonu onu becerecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yağmurun ne zaman başladığını bilmiyorum ama St. Carmen'den çıkıp rayları geçip eve yürümem yarım saatimi alıyor ve sırılsıklam oluyorum. Saçlarım yüzüme yapışıyor ve su birikintilerinden kaçmaya mecalim kalmadan ilerliyorum. Evime girdiğimde televizyonun çalıştığını ve üst katta bir radyonun bangır bangır çaldığını duyuyorum.

"Liv?" Demir bar taburesinden atladı. "Tanrım, neden bir araç çağırmadın?"

Bacaklarımdan aşağı su dökülüyor ve kıyafetlerimden damlıyor. Merdivenlere doğru yürüyorum.

"Hey." Aceleyle yanıma geldi ve kolumu tuttu. "Tanrım, ne oldu?"

Bana bakıyor ama ben başımı kaldıramıyorum. "Ben iyiyim."

Gözyaşlarıma engel olamıyorum, tek umudum yüzümdeki yağmurla farkı anlamaması.

"Lanet olası kaltak," diyor Dallas, yaklaşarak. "O mu senden ayrıldı yoksa sen mi ondan?"

Başımı sallıyorum ve merdivenlerden
yukarı çıkıyorum. "Liv?" Demir
sesleniyor.

Ama yürümeye devam ediyorum.

"Yemek vakti," diyor arkamdan. "Gel ve otur. Lütfen."

Sesindeki endişeyi duyuyorum ve bu bana annemi hatırlatıyor. Bizden kaçıp odasında kaybolmasını nasıl izlediğimizi.

Ama ben sadece yalnız kalmak istiyorum.

"Liv!" Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Demir bağırıyor.

"Yaptıkları şey bu," diye ısırıyor Dallas. "Doyana kadar kullanır ve istismar ederler. Size söylemiştim! Hepimiz söyledik!"

Kapımı iterek açtım ve çantamı yere bırakarak kapattım. "Macon!"

Demir'in aşağıdan bağırdığını duydum.

Duvardan aşağı kayıyorum, karanlık odamın zeminine oturuyorum ve kolum bükülmüş dizimin üzerinden sarkacak şekilde arkama yaslanıyorum.

Ben buradayım. O yolun diğer tarafında bir yerde-alışveriş yapıyor ya da arkadaşlarıyla ödev yapıyor ya da onunla buluşuyor ya da...

Eğer burada olmak isteseydi, burada olurdu. Burada olmak istemiyor.

Beni istemiyor. Şu anda beni düşünmüyor. Benden kurtulmak istiyor.

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor ve başımı arkaya yaslayıp kâğıtların kırıştığını duyduğumda yumruğumu sıkıyorum.

Elime bakıyorum, içinde okul çantamdan aldığımı fark etmediğim bir top kağıt görüyorum.

Avucumu açıyorum, çizgili kâğıdı ve siyah el yazısını tanıyorum. Bu onun notu. Eve dönerken okul çantama uzandığımı hatırlamıyorum.

Benden kurtulmak istiyor. Dün, o benimdi.

Diğer dizimi yukarı doğru büküyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Siktir et onu.

Clay Collins'in canı cehenneme, parası, saçı ve... Ama hıçkırıklarıma engel olamıyorum, neredeyse boğulacaktım.

Kapım açılıyor ve yanıma çömelen Macon'un ellerindeki yağın kokusunu alıyorum.

"Lütfen bana bağırma," diye yalvarıyorum, ona bakmadan. "Sadece bunu atlatmama izin ver, tamam mı? Atlatacağım. Atlatacağım. Sadece bu geceye ihtiyacım var."

Ailem kendi çizgisinde kalma konusunda iyidir, ancak içimizden biri üzgün olduğunda herkes alarma geçer. Annemiz klinik olarak depresyonda olduğu için, birimizin ya da daha fazlamızın onun sorunlarını miras almış olması mantıklı.

Depresyonda değilim. Sadece parçalandım.

"Bana bak." Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Livvy."

Başımı sallıyorum. *Lütfen git buradan.* Boğazımda öyle büyük bir yumru oluşuyor ki acıtıyor. *Bırak geçsin.*

"Ayağa kalkacaksın," diyor.

Titriyorum, boğazımda bir çığlık. "Ayağa kalkamıyorum." Nefes almak için savaşıyorum. "Nefes alamıyorum."

Ellerimi çekiyor ve üzerime gelip yüzümü ellerinin arasına aldığını görüyorum. "Ayağa kalkacaksın," diyor bana, "ödevini yapacaksın ve baloya gideceksin." Midem düğümleniyor ve başımı sallıyorum. *Yapamam.* "Okul yılının geri kalanında pazartesiden cumaya kadar onunla aynı odada olacaksın ve korkudan kendini feda etmeyeceksin. Bunların hepsini yapacaksın Liv."

Gözlerimi sıkarak daha çok ağlıyorum. Ona aşık değilim. Bunu bana yapamaz. Bunun olmaması gerekiyordu.

"Dartmouth'a gideceksin." Başını benimkine yaklaştırıp gözlerimi tutuyor. "Bir kulübe katılacaksın, arkadaş edineceksin ve birkaç ay içinde bir hayatın olacak."

Nasıl?

"Gideceksin," diye homurdanıyor. "Buradan gideceksin ve onunla ilgili tüm umutlarını bırakacaksın. Hayatında yapman gereken en zor şeyi yapacaksın çünkü bu seni kurtaracak Liv. Çünkü sen Trysta Jaeger'ın kızısın ve onun bizden yapmamızı isteyeceği ama kendisinin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapacağız. Geri ısırmaya devam edeceğiz. Hayatta kalıyoruz, çünkü bazen diğer insanlara yapabileceğimiz en şiddetli şey bu. Hayatta kalırız."

Gözyaşlarım akarken vücudum titriyor.

"Ve bir yıl içinde, onu nasıl bu kadar sevebildiğini bile anlamayacaksın," diyor bana. "Sana söz veriyorum."

Buna nasıl söz verebilir? Bilmiyor ki. Kimse bilmiyor. Bırakın aylar sonrasını, yarını bile görebileceğimi sanmıyorum. Tanrım, nasıl giderim?

"Söz veriyorum," diyor tekrar, gözleri sert. "Söz veriyorum."

Ama onu istemediğimi hayal bile edemiyorum. Ondan nefret etmediğimi ve onu istediğim kadar başkasını istediğimi düşünemiyorum. Ağlıyorum, ellerimle yüzümü tekrar kapatıyorum, böylece onun yüzünden ne kadar berbat ve acınası bir hale geldiğimi görmüyor.

Bunun başıma gelmesine nasıl izin verdim?

Ama bir an için, belki de annemin hayatı boyunca hissettiklerinin bir kısmını anlıyorum. Umutsuzluğu. Tanrım, nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Macon başka bir şey söylemiyor. Beni kollarına aldı ve odamdan dışarı taşıdı. Beni sıkıca tutarak babamın eski koltuğunun hâlâ durduğu kendi odasına götürüyor ve oturup beni kucaklıyor.

Başımı boynuna yaslarken "Eski dünya pepperoni," diye emrediyor.

Ve belli belirsiz, Trace'in homurdanmasını duyuyorum, "Eski dünya pepperonisinden nefret ediyorum. Ağzımın çatısını çiziyor."

Ama talimatlara uyarak ayrılıyor ve bir süre sonra pizza gelene kadar bana sarılan kardeşimin boynuna kolumu doluyorum.

twenty-seven

CLAY

"İYİ MİSİN?" KRISJEN soruyor.

Kitaplarımı dolabıma boşaltıyorum, İspanyolca kitabımı ve bu akşamki ödevim için *Othello* kopyamı çıkarıyorum. "Ben iyiyim."

Liv koridorun karşısında duruyor, Chloe ile sohbet ediyor ve kahkahalar duyuyorum. Her an nerede olduğunu biliyormuş gibi görünmemeye çalışarak omzumun üzerinden bakıyorum. Chloe eğilip yaklaşan Jessa Washington ve Erin Merluzzi'yi selamlıyor. Kızlar kesinlikle çabuk arkadaş ediniyor. Küçük gruplarında sohbet etmeye başlıyorlar, Liv gülümsüyor ve sanki... aktif bir şekilde katılıyor.

"Emin misin?" Krisjen'in sesi alçak. "Aç gibi görünüyorsun, sanki günlerdir bir şey yememişsin ve yakında vaftiz edilmemiş bir bebekle yemek yemezsen korkunç bir şeye dönüşeceksin."

Dolabımı ve çantamı kapatıp Liv beni görmeden gözlerimi ayırıyorum.

"Clay..." Koluma dokunuyor.

Ama ben geri çekiliyorum. "Ben
iyiyim."

"Onu sevdiğini söyledin mi?"

Gözlerimi gözlerimin içine bakan Krisjen'e dikiyorum.

"Bilmiyorum." Gözlerimi indirip çantamla oynuyorum. "Sadece gerçekten iyi hissettim. Bilmiyorum, ben..." Arkamda daha fazla kahkaha yankılanıyor ve omzumun üzerinden bakıp dört kızın da koridorda benden uzaklaştığını görüyorum. Liv sanki burada olduğumu hiç fark etmemiş gibi bana doğru bir bakış bile atmıyor. Yutkunuyorum. "Sadece kafam karıştı."

"Öyle misin?"

Oh, kapa çeneni.

Veda etmeden yürüyüp gidiyorum ve diğer öğrencilerin çoğuyla birlikte okuldan ayrılıyorum, Liv muhtemelen provaya yine geç kalacak.

Bana bakmadı bile. Günlerdir bana bakmıyordu, sanki geçen hafta sonu yatağını terk etmemem için bana yalvarmıyordu. Gitti. Bitti. Bitti.

Hayatta kalıyor.

Ve görünüşe bakılırsa, iyi hayatta kalıyor. Yeni kıza çok kızan biri için, onu çok hızlı bir şekilde kankası yapıyor. Artık insanları var.

Ve tek istediğim o. Ne oldu böyle?

Arabama doğru sürükleniyorum ve eve gidiyorum, bütün gün gözyaşlarımı tutmaktan başım ağrıyor. Ama sonunda gitmelerine izin verdim.

İki gündür bir şey yemedim. Onu düşünmeden duramıyorum. Şu anda arasa, bir gece daha geçirme şansı için nerede olursa olsun ona koşardım.

Tanrım, onu özlüyorum. Neden daha sabırlı olamıyor? Neden bana bunu veremiyor? Neden birinin bilmesi gerekiyor? Onu bir süre daha kendime saklamak istememe rağmen benden vazgeçmeye nasıl bu kadar istekliydi? Aceleye getirilmemesini istemek çok mu fazla?

Sadece anlayışlı ol. Sadece sev beni. Onu çok iyi sevdim. Bu yeterli olmalıydı.

Çantamı arabamda unutarak ön kapıdan içeri giriyorum, omuzlarımda taşıyamayacağım kadar ağır bir yükle merdivenleri çıkarken kimseyi ya da hiçbir sesi fark etmiyorum. Odama giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Yere çöküp yuvarlanıyorum, başımı içeri gömerken yorganı üzerime çekiyorum.

Bunu atlatacağım. İlk aşklar zaten uzun sürmez. Sonunda gerçekleştiğinde acıtacağını biliyordum.

Her zaman böyle hissetmeyeceksiniz.

Ama Liv'in beni unutması fikri gözyaşlarımın daha da hızlı akmasına neden oluyor. Midemdeki bu duygudan nefret ediyorum. Kafamın içinde bir kasırga gibi dönen, başka birinin onunla seviştiği, onun için dans ettiği ve onunla uyandığı düşüncelerinden nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki aklım başımdan gidiyor ve sinirleniyorum. Ondan ayrılmış olmama ve tüm bunların benim hatam olmasına rağmen, ona o kadar kızgınım ki kimsenin benimle kıyaslanamayacağından emin olmak istiyorum. Sonsuza dek mutsuz olsun, beni unutamasın. Başka kimse onu mutlu edemeyecek. Kimse benim gibi hissetmeyecek. Beni beklemeliydi.

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum ama uyandığımda pencerelerimden süzülen güneş ışığı gitmiş ve oda karanlık. Gözlerimi kırpıştırıyorum, başım hala ağrıyor, ama sesleri algılıyorum. Beni uyandıran sesler.

"Çık dışarı o zaman!" diye bağırıyor annem. "Çık dışarı! Ona doğru koş."

"Bu onunla ilgili değil!"

Odamın içinden dinlerken göz kapaklarım ağırlaşmış ve gözyaşlarım yüzümde kurumuş bir şekilde doğruluyorum.

"Ona aşık bile değilim," diyor babam. "Lanet olsun, Regina!" "Sadece git!" Ayak sesleri merdivenlere çarpıyor. "Tek umursadığın kendin. Zaten hep gidiyorsun."

"Ve sen buradasın?" diye karşılık verir. "Böyle mi düşünüyorsun? Bunu daha fazla yapamam! Eşyalarımın geri kalanı için geri döneceğim."

Bir şey kırılıyor, bir kapı çarpıyor ve bir arabanın çalıştığını duyuyorum.

Yorganı fırlatıp odadan kaçıyorum. "Baba..." Kapımı çekip açıyorum ve merdivenlerden koşarak iniyorum, dışarıda farlar bir pencereden diğerine süzülürken annemin antrede durduğunu görüyorum.

Kapıya koşuyorum, açıyorum ve arka lambaları gittikçe uzaklaşırken araba yoluna atlıyorum.

"Baba!" Ağlıyorum.

Hayır! Aceleyle arabama gidiyor, içeri uzanıyor ve okul çantamdan telefonumu çıkarıp onun numarasını çeviriyorum.

"Bebeğim, hayır!" Annem sesleniyor.

Ama başımı sallıyorum, tüm öfke, umutsuzluk ve kalp ağrısı içimde lanet bir kazana dönüşüyor ve kendimi durduramıyorum.

Beni terk etti. Benimle konuşmadı, veda etmedi ya da...

Eve geri dönüyorum, yürüyorum ve nereye gittiğime bile dikkat etmiyorum, sadece annem gözyaşları içinde arkamdan tökezliyor.

Hattın açıldığını duyuyorum ve o daha bir şey söylemeden ben konuşmaya başlıyorum. "Geri gelme."

"Clay..." diye fısıldıyor ve boğazındaki gözyaşlarını duyabiliyorum. "Bebeğim, ben..." "Clay, bebeğim," diye alay ediyorum. "Ben... uh, uh, uh… Tanrım, yeter!" Kükrüyorum. "Sadece yeni bir hayat bulduğunu ve artık bizi istemediğini söyle! Sadece lanet bir omurgaya sahip ol! Senden nefret ediyorum! Söyle ki sonunda senden kurtulabilelim! Söyle artık bizi istemiyor!"

Gözlerim o kadar yanıyor ki zar zor açık tutabiliyorum, ama bunun acısını çıkaracak birine sahip olduğum için sıcak bir dakika boyunca kendimi iyi hissediyorum.

"Beni dinle," diyor.

Ama gelmiyorum. "Geri dönme," diye bağırıyorum. "Biz hep bu kadar zayıftık, değil mi?" Merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Onsuz biz bir hiçiz ve çok yakında o hiç var olmamış gibi olacak!" Henry'nin portresini duvardan söküp

Annem arkamdan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Sanki hiç aile olmamışız gibi!"

Çok ağlıyorum ama kendimi durduramıyorum. Telefonu bırakıyorum, koridora fırlıyorum ve duvardaki tüm resimlerimizi çekiyorum, çerçevelerdeki camlar yere düşüyor.

"Clay, dur!" diye yalvarıyor annem.

"Her zaman iskambilden bir evdi!" Tıslıyorum. "Çünkü biz zayıfız! Biz her zaman zayıftık!"

Her zaman zayıftım ve şimdi her şeyimi kaybettim. Mükemmel olmak istedim, peki ne için? Bunun için mi?

Hırlayarak aile portremizi alıyorum - Henry'nin içinde olduğu son portre - ve yere çarpıyorum, her şey paramparça oluyor.

Annem beni tutuyor ama ben kaçmaya çalışıyorum. "Beni rahat bırak!"

Merdivenlerden koşarak iniyorum, kapıdan çıkıyorum ve arabamın yanından geçerek geceye doğru koşuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Param yok, telefonum yok ama artık hiçbir şey umurumda değil. Bir daha geri dönmesem de umurumda değil. Beni canlı hissettiren, yarın için heyecanlandıran tek şeyden vazgeçtim ve onunla her şeye dayanabilirdim.

Ama şimdi, her şey yabancı. Okulum, evim, hatta tenim bile.

Ciğerlerimdeki hava acıyana kadar koşuyorum ve yüzümdeki ter mi yoksa gözyaşı mı anlayamıyorum ama durduğumda Rüzgar Evi'nin önünde olduğumu fark ediyorum.

Arka tarafa, evin yan tarafındaki küçük yokuştan aşağıya ve arka kapıya doğru ilerliyorum. İçeride koridorun ışığı yanıyor ve saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama belki de içeridedir. Anahtarlarımı ve her şeyi unutmuştum.

Yapacak bir şeyim olsun diye birinin ölmesini dilediğim gerçeğine rağmen, bu gece iş olmasını umarak kapıyı sertçe çalıyorum.

Tekrar tekrar vuruyorum, yere yığılmaya hazırım, çünkü bacaklarımı altımda tutamıyorum.

Kapı açılıyor ve Bayan Gates önlüğüyle orada duruyor. Rahatlayarak nefes aldım ve onu geçmeye çalıştım.

Ama beni durdurdu. "Clay, hayır."

Yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Bununla başa çıkabilirim. Ben iyiyim."

Sorunun ne olduğunu bilmiyor ama üzgün olduğumu görebiliyor. Etrafından dolanmaya çalışıyorum ama kapı aralığını dolduruyor. "Clay..." "Lütfen!" Yalvarıyorum, onu iterek geçiyorum. "Burada olmam gerek." "Clay, o bir çocuk," ben geçerken aceleyle çıktı.

Duruyorum, yere bakıyorum ama göremiyorum.

Çocuklar pek sık gelmiyor ama geldiklerinde benim orada olmadığımdan emin oluyor. Belki Henry yüzündendir. Belki de ailemin buraya geldiğimin farkında olmadığını ve tanımadığım bir çocuğun ölümünün zor olacağını bildiği içindir.

Ona bakmak için arkamı dönmüyorum, sadece bakışlarımı önümdeki çelik çift kapıya çeviriyorum. Midem çalkalanırken kalbim göğsümde yüzüyormuş gibi hissediyorum.

Yürümeye devam ediyorum, peşimden koştuğunu duyuyorum. "Clay, lütfen."

Ama onu görmezden geliyorum. Kapıları iterek odaya giriyorum ve çocuğu görüyorum, çarşafın altında küçük bir beden.

Karnına kadar açılmıştı ve giderden bir şey dökülüyordu ama ne olduğunu görmek için bakmıyordum.

Yanına

gittim.

"Clay..."

Endişelendiğini biliyorum, ama bilmiyorum... Belki de bu gece artık korkamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Bunu yapmam gerek.

Çocuğun yanına yaklaştığımda ıslak, kahverengi saçlarının arkaya doğru kaymış olduğunu, çenesinin gevşek olduğunu ve kahverengi göz bebekleri buğulu gözlerinin kısmen açık olduğunu görüyorum.

Onu daha yeni yıkamıştı. Masanın altındaki giderden hâlâ su akıyor ve avuç içleri yanlara bakıyor. Tırnaklarının altında kir ve ön kolunda çizikler var, muhtemelen kedisi ya da köpeğiyle oynarken olmuş.

Boğazımda bir yumru büyüyor, bu kısmı her zaman en zor bulmuşumdur. Hayatlarının kanıtları. Çürükler, derisi yüzülmüş dizler, eski yara izleri, yontulmuş ojeler...

Sıska kollarına bakarken bir damla gözyaşı dökülüyor. "O, um..."

"Henry gibi," diyor benim gördüğümü görerek. Renkleri farklı ama yaklaşık aynı yaştalar. On ya da on bir.

"Ona ne oldu?" Ona soruyorum, hâlâ gözlerimin herhangi bir şiddet kanıtı için dolaşmasına izin veriyorum.

"Boğuldu," diye yanıtlıyor. "Murtaugh Inlet'te yüzüyordu.
Akıntıya kapıldı."

Duyulmamış bir şey değil. Florida'da çok yüzeriz. Boğulmalar olur.

İşin zor kısmı, bunun hızlı bir ölüm olmaması. Geçen her saniye yardımın gelmeyeceğinin farkındaydı.

Henry gibi.

"Kardeşi arabasında kız arkadaşıyla öpüşüyordu ve on dakika boyunca fark etmedi," diye fısıldıyor, boğazı düğümleniyor.

Neredeyse onun için de üzüleceğim. Sonsuza dek peşini bırakmayacak bir hata. Ve ben buradayım. Yaşıyorum. Sağlıklı. Sürekli sorunları daha da kötüleştiriyorum,
Çünkü hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyorum.

Saçlarını düzeltiyorum, evdeki her şey o an için unutuluyor, çünkü kasabada bir yerlerde oğullarının bir daha gülümsediğini göremeyecek olan yıkılmış bir aile var.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi Bayan Gates'e diktiğimde akmak isteyen gözyaşlarımı yutuyorum. "Mumyalama mı?"

"Evet," dedi bana. "Perşembe günü bir tören yapılacak ve ardından yakılacak."

Başımı sallıyorum ve bileğimdeki lastiği çekerek saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. "Ben önden gideceğim."

Sonraki iki saat boyunca çalışıyoruz, onun talimatları dışında hiç konuşmuyoruz. İğneler batırılırken yüzüne bakamıyorum, saframın yükseldiğini hissediyorum, çünkü Henry'yi masada görmemek çok zor. Cenaze törenine kadar muhafaza edilmesi için onu hazırlıyoruz ve birkaç gün içinde kozmetik işlerini halletmek ve onu giydirmek için geri geleceğim, ancak mumyalama işlemi benimle birlikte daha uzun sürüyor, çünkü sanki her şeyi ilk kez yeniden yapıyorum. Henry'de benim için en önemli şey Bayan Gates'in kardeşime karşı nazik olmasıydı. Buna daha fazla özen gösteriyorum.

"Sana bir süre New York'ta yaşadığımı söylemiş miydim?" Bayan Gates masanın öbür ucundan söylüyor.

Çalışırken gözleriyle tanışıyorum.

"Bayıldım." Biraz gülümsüyor. "Çok soğuktu ama çok eğlenceliydi. Cenaze müdürü olmak için orada eğitim aldım."

Sanırım bunu biliyordum ama emin olamıyorum.

Makineyi kapatıyor. "Morg bilimi konusunda ülkenin en iyi okullarından biri."

Morg bilimi mi?

"Seni içeri sokabilirim," diyor. "Eğer gitmek istiyorsan."

Duruyorum, onunla göz göze geliyorum. İlk içgüdüm gülmek ya da alay etmek. İnsanlara cenaze levazımatçısı olduğumu söyleyemem. Bir aktör ya da sanatçı gibi romantik ya da bir avukat ya da doktor gibi kahramanca değil.

Ama çoğu insan da benim burada gördüklerimi görmedi. Bayan.
Gates, bir insanın hayatındaki en önemli zamanlardan birinde oradadır.

"Güçlü bir miden var," diyor bana. "Empati kuruyorsun. Önemsiyorsun. Bence veda etmemize yardımcı olacak en iyi insanlar, veda etmek zorunda

kalanlardır.

kendileri."

Çalışmaya devam ediyorum, dinliyorum.

"Bu ailelerin neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun." Aletleri tepsiye bırakıp bir tane daha a l ı y o r . "Ne de olsa cenazeler ölüler için değildir."

Onlar hayatta kalanlar için.

Bu fikir çok saçma. Herkes gülecek.

Büyükannemin ineği olurdu.

Ama sonra çocuğa bakıyorum, dosyasındaki isme göre Mitchell Higgins, ve yarın onun yerinde olabileceğimi biliyorum.

Yarın değilse, gelecek hafta. Gelecek yıl. Bundan beş yıl sonra, çünkü ne zaman olursa olsun, o geliyor.

"Ailenin Wake Forest'a gitmeni istediğini biliyorum," diyor, "ama hayatının farklı bir yöne gitmesi gerektiğine karar verirsen, sana sponsor olurum."

Bana sponsor olur musun?

"Tatillerde burada çalış ve diplomanı aldıktan sonra bana iki yıl ver," dedi, "okul harcını ben ödeyeceğim."

N EW YORK. Liv'e bu kadar yakın olma fikri beni neden bu kadar mutlu ediyor? Onu takip edemem. Ondan vazgeçtim ve bu kadar yakın olmak hayatıma devam etmemi imkansız hale getirecek.

Ve daha da kötüsü. Bu kadar yakın olmak ve onun hayatına devam ettiğini bilmek dayanılmaz olacak.

New York'a gidemem. Wake Forest mükemmel aslında. Evle onun arasında, ikisine de kolay bir mesafe değil. Onu kendi haline bırakmalıyım. Tıpkı haftalar önce benden istediği gibi.

Evimin içinden parlayan ışıkları görerek araba yoluma doğru yürüyorum ve annemi masada oturmuş beni beklerken bulacağımı biliyorum.

Endişelendiği için değil, ki telefonumu saatler önce odamda bıraktığım ve bana ulaşamadığı için başka bir ebeveyn de endişelenebilirdi, ama bu kadar geç saatte öfkeli, ergen bir kızla uyumak kötü görüneceği için.

Evin içine giriyorum, kapıyı arkamdan kilitlerken saat sabahın birini gösteriyor.

Ama normalde merdivenleri tepinerek çıkıp ondan kaçmak için odama saklanmaya çalışırken, kendimi onu dinlerken buluyorum.

Hiçbir şey duymuyorum.

Odadan odaya sürüklenip onu arıyorum, saatler öncesine göre çok daha sakinim.

Her zaman böyle değillerdi. Bunu unutup duruyorum. Kardeşim hayattayken oldukça mutluyduk aslında. Ailem hayal kırıklığı yaratıyor ama Henry'nin tanıdığı aileyi hatırladığımda onları özlüyorum.

Bir tablo duvardan sökülmüş ve mermer zeminde yüzüstü yatıyor, içinde güller olan bir vazo da içindeki su birikintisinin ortasında paramparça olmuş.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, koridorun zemininde kırılmış düğün resimlerini ve kaçmadan önce yaptığım tahribatı görüyorum. Evimi buldum.

Anne dolabında, odanın ortasındaki şifonyere yaslanmış, bükülmüş bacaklarının arasında büyük bir Evian şişesi tutarken her yere saçılmış elbiseler, ayakkabılar ve bluzlar.

Gözlerime bakıyor ve bir an için afallıyorum. Bana
benziyor.

Belirsiz. Sönük. Çok fazla duygu ve bunları kelimelere dökmenin bir yolu yok.

Young.

Krem rengi ipek bir boxer ve beyaz kaşmir bir kazak giyiyor, saçları dağınık ve ağlamaktan gözlerinin etrafı simsiyah olmuş.

Son birkaç yıldır olduğu gibi bir başyapıt değil.

Neredeyse boşalmış olan Evian şişesini havaya kaldırıyor, ben de bir diğerinin boşaldığını ve giysilerin arasında durduğunu fark ediyorum. "Cevap şampanya olur diye düşünmüştüm ama..."

"Karbonhidrat asla çözüm değildir," sloganımızı tekrarlıyorum.

Yanına gidip kayarak yanına oturuyorum, sırtımı şifonyere dayıyorum.

"Hâlâ karar aşamasındayım," diye iç geçiriyor. "O yüzden beklemede kalın." Ve sonra şişenin geri kalanını deviriyor.

Ona bakıyorum ve bugünün mümkün olabileceğine dair bir fikri olup olmadığını merak ediyorum. Gelinliğini aldığında ya da bu evi aldıklarında, hiçbir garantisi olmadığını biliyor muydu? Bir gün hamileliğini sonlandıracağını, çünkü başka bir çocuk yetiştirmeye dayanamayacağını, bir şeyi çok seveceğini ve muhtemelen onu kaybedeceğini? Kocasının pes edeceğini, onun kalp kırıklığı bizi incitirken kendisininkinin sadece kendini inciteceğini?

Gözlerini kaçırıyor. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum Clay," diyor bana. "Yıllardır büyükannenin sırrını çözmeye çalışıyorum."

Dinliyorum.

"Yani, küçükken Şükran Günü'nün ertesi günü uyanırdım ve ev Noel için tamamen süslenmiş olurdu. Yılbaşı günü uyurdum ve uyandığımda her şey yine gitmiş olurdu." Kendi kendine gülümsüyor. "Sanki sihirli bir değneği varmış ve hiç uyumasına gerek yokmuş gibi işleri hallederdi."

Annem de onu böyle gördüğümü biliyor mu? Bir şekilde her şeyi hallediyor.

"Mükemmel eş, mükemmel anne," diye mırıldanıyor. "Mükemmel ev, her etkinliğe zamanında gelen, her zaman kusursuz görünen ve bu kadın

Tek kelime Norveççe bilmeyen bir oda dolusu Norveçli yatırımcı ya da Amerika'nın çöküşünün kadınların oy kullanma hakkıyla başladığını düşünen bir oda dolusu iyi çocuk." Duraksıyor. "O bunların hepsini yapabilir Clay. Ben bunların hiçbirini yapamam." Başını bana doğru çevirdi. "Yani, bütün bunları nasıl yapabildi? Onu böyle görmeme asla izin vermezdi. Şu anda senin beni gördüğün gibi. Sırrı neydi?"

Dudaklarımın açılmadan önce bir anlığına birbirine yapıştığını hissediyorum. "Mimi'nin eski şerifle bir ilişkisi vardı."

Gözlerini bana dikiyor ve göğsü çökerken başını hafifçe eğiyor. "Ne?"

Başımı salladım. "Otuz dört yıldır," diyorum. "Eskiden Two Locks'ta buluşurlardı."

Ağzı biraz aralanıyor ve gözleri şaşkınlık ve inançsızlıktan farkındalığa geçerken kafasında dönen çarkları görebiliyorum.

"İşte böyle yaptı anne." Ses tonumu nazik tutuyorum. "Büyükbabama ve sevmediği bir hayata böyle katlandı."

Orada oturuyor ve ben de gözlerinin ardında noktalar birleşirken haberleri izliyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Mektupları odasındaki şöminede saklı."

Şimdi geriye dönüp baktığımda, Mimi'nin Babamla Fondü'de bana anlattığı şey buydu. Bu 'imparatorluğu' devam ettirme göreviyle doğan bizim gibi insanların, kalplerimizin sesini dinlememek gibi bir sorumluluğu olduğunu. Ama bu istediğimizi elde edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Sadece bunu bir sır olarak saklamamız gerekiyor.

Bunu biliyordu, çünkü bu onun hayatıydı. Kendini gerçekten sevdiği bir adamı reddettiği için asil biri olarak görüyordu, çünkü dürüst olalım: otuz dört yıllık bir ilişki aşktı.

Kızını mutsuzluğa kendini adaması için yetiştirdi ve beni de çenemi yukarıda ve ağzımı kapalı tutmam için yetiştirdiler.

"Mükemmel diye bir şey yoktur," diye fısıldayabiliyorum ancak.

"Hiçbir zaman olmadı." Büyükannemin seçimleri olmuş ya da olmamış olabilir ama annemin var. Benim de öyle.

Yirmi yıl sonra burada kızımla oturuyor olabilir, beni mutsuz eden bir hayat için bir yalan yaşadığımı ve her nefesimi besleyen tek kişiden vazgeçtiğimi fark edebilirim. Böylesine büyük bir hatayla hayatımı nasıl mahvettiğimi fark edeceğim.

Anneme bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Anne?"

Hâlâ düşüncelere dalmışken bana bakması bir anını alıyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum ona. "Şu anda seni rahatsız etmek istemiyorum ama bir şey söylemem gerek. Hem de şimdi."

Doğru zaman değil ama hiçbir zaman da olmayacak. Ellerimi birbirine kenetledim, kelimeleri bulmaya çalışırken yere bakıyorum.

Ben bir şey söylemeyince "Ne oldu?" diye soruyor.

Ağzımı açıyorum ama nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için tekrar kapatıyorum. Beynimde bunu açıklamak için en nazik kelimeleri, en kolay yolu arıyorum ama tek gördüğüm onun yine aklını kaçırdığı ve haftanın geri kalanında bu dolapta saklanmaya hazır olduğu, çünkü başarısız olmuş gibi hissedeceği. Ama biriyle konuşmam lazım. Bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor ve bu çok zor, çünkü anneme ihtiyacım var, bunu sadece kendisiyle ilgili hale getirecek olsa bile. Yüzündeki hayal kırıklığını görebileceğim.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Clay, Tanrım," diye nefes alıyor, sesi tetikte. "Ne oldu?"

Ağzımı açıyorum. *Sadece söyle. Söyle ve bitsin.*

Dudaklarımı yalıyorum, bacaklarıma bakıyorum. "Olivia Jaeger'a aşığım," diyorum fısıltının biraz üstünde.

Duvarların yıkıldığını hissediyorum ve gözlerimi kapatıp bekliyorum. Erimeyi bekliyorum.

Bir şey söylemedi, ben de kafamı kaldırmadım. Beni duyduğunu

biliyorum. "Ona çok aşığım," diye bitiriyorum.

Daha fazla

sessizlik.

Bekliyorum.

Sonra tekrar şifonyere yaslanıp derin bir nefes veriyor. "Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes nefese kalıyor. "Aman Tanrım, hamile olduğunu sanmıştım. Tanrım, Clay. Beni korkuttun."

Gözlerimi ona çevirdiğimde, nefesini tutmaya çalışırken elini göğsüne götürdüğünü görüyorum. Ne?

Beni duydu, değil mi? Bu bir şaka değil.

Bana tekrar bakıyor, gözlerinde hala endişe var. "Tüm söyleyeceğin bu muydu?" diye soruyor. "Bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?"

Ne?

"Ciddi misin sen?" Dik oturarak patladım. "Benim..."

"Tatlım, biliyorduk sayılır."

Gözlerim i r i l e ş i y o r ve artık korkum geçtiği için ters ters bakıyorum. "Ne?" Çığlık atıyorum. "Nereden biliyorsun?" *Bilmiyordum!* "Peki ne demek istiyorsun?

"Biz" mi? Yani babam da mı biliyor?" Ciddi mi bunlar?

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Tatlım, sen on iki yaşındayken duvarında Selena Gomez ve Peyton List'in resimleri vardı," diyor bana. "Krisjen'in duvarında Booboo Stewart ve Harry Styles vardı. Evet, bizim... bir fikrimiz vardı."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü sen on iki yaşındaydın," diye açıklıyor. "Kim olduğunu bilen tek kişi sensin. Varsayımlarda bulunmak istemedik. Sadece hazır olduğunda bize gelmeni istedik."

"Ama okuldaki duşlar," diyorum. "Liv Jaeger yüzünden okuldaki duşları değiştirdiniz."

"Onları değiştirmek için oy kullandım, çünkü siz istediniz." "Ben istemedim."

Başını salladı. "Evet, birinci sınıfın sonunda," diyor bana. "Olivia'nın sürekli derse geç kalmasından şikayetçiydin, çünkü herkesin ondan önce banyosunu bitirmesini bekliyordu ve bazen hiç duş almadığı ve sadece parfüm ve deodorant sürdüğü hakkında bir şeyler. İnsanlar ona kötü davranıyor, onunla dalga geçiyorlardı... Bunu onun için üzüldüğüne dair bir ipucu olarak aldım. Ayrı kabinlerin hayatınızı çok daha kolaylaştıracağını ağzından kaçırdın."

Belirsiz bir anı kafamda canlanırken duraklıyorum. *Doğru ya*. Bunu hatırlıyorum. Onu havlusunun içinde tek başına beklerken görmekten nefret ederdim.

"Yani senin için sorun yok mu?" Ben kekeliyorum.

"Ciddi misin?" "Artık öyleyim," diye yanıtlıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. *Şimdi mi?*

"İlk başta," diyor, "bir yanım bunun doğru olmadığını umuyordu."

Neden?

"Bunu itiraf ettiğim için üzgünüm." Kaşlarını çatıyor. "Ama birbirimize karşı dürüst olmamızı istiyorum. İlk tepkim buydu. 'Aman Tanrım, yanlış bir şey mi yaptım? Bu benim hatam mı?" Başını iki yana sallıyor. "Aklımın nereye gittiğine yardım edemem ama artık orada değil Clay. Kendimi hazırlamak için zamanım olduğu için memnunum, çünkü senin önünde böyle bir tepki verdiğim için utanırdım."

Hâlâ böyle hissediyor mu, az da olsa?

"Kimse çocuğunun hayatının zorlaşmasını istemez," diye devam ediyor, "Henry'yi kaybettiğimizde her şeyin kontrolünü kaybettiğimi düşündüm. Kendimi toparlamak için zamanım olduğu için mutluyum."

"Peki ya şimdi?" Acı gerçeği bekleyerek soruyorum. "Hâlâ yanlış bir şey yaptığını düşünüyor musun?"

Yumuşakça gülümsüyor, gözleri doluyor. "Dünyada aşık olmak gibi bir duygu yok," diyor. "Sen aşık mısın?"

Başımı sallamam bir an bile sürmüyor. "Her zaman onu düşünüyorum," diyorum ona, sesim her türlü duyguyla kalınlaşarak. "Her zaman onunla birlikte olmak istiyorum. Bana baktığında, beni öptüğünde ve boynumda nefes aldığında her şey iyi hissettiriyor ve..."

"Tamam, tamam..." Nefesinin altında gülüyor. "Sen hâlâ benim çocuğumsun."

O uzanıp yanağıma dokunurken başımı omzuna yaslıyorum.

Bir süre sonra o da eğiliyor. "Bunu hissetmemeni asla istemem," diye fısıldıyor sonunda. "Henry bunu asla hissetmeyecek."

Boğazıma iğneler batıyor, bu hayatın koridorun sonundaki küçük bir çocuğun odasının kapalı kapısının ardındaki tek şansımız olduğunu sürekli hatırlatıyor.

"Seni her zaman seveceğim." Alnımdan öpüyor. "Ne olursa olsun."

Şu anda odama gidip telefonumu kontrol etmek istiyorum ve eğer aramadıysa, o zaman yapmak istiyorum, ama bundan da korkuyorum. Yüzüme kapatmasından korkuyorum. Ya da daha kötüsü, bağırıp çağırmasından. Onun nefretini duymak daha çok acı verir.

"Açlıktan ölüyorum." Annem iç geçiriyor. "Yirmi yıldır açım ve bundan bıktım."

Gülüyorum. "Patlamış mısır ve Milk Duds?"

Yıllar önce, birkaç ayda bir Cher ve Christina Aguilera'nın oynadığı *Burlesque'i -en* sevdiğim film- izlerdik ama uzun zamandır bunu yapmıyorduk.

"Sen yemeği al," dedi bana. "Ben filmi yükleyeceğim."

twenty-nine

OLIVIA

" Trace Jaeger'la gerçekten çıkmıyorsun, değil mi?" Amy sağ tarafımda bir yerde Krisjen'e söylüyor.

Calculus doluyor, öğrenciler kapılardan akın ediyor ve Clay'in arkamda bir yerlerde olduğunu hissediyorum ama dönüp bakmıyorum.

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor Krisjen. "Bu konuşmayı gerektirir. Ve konuşmak bizim yapmadığımız tek şey."

Kendi kendime gülümsüyorum. Krisjen'i seviyorum, çünkü çoğu Aziz benim evimde uyuduklarını dünyaya itiraf etmez. Ya da bataklıktaki herhangi bir evde.

Clay'in lanet bir pısırık olduğunun kanıtı.

Telefonum başka bir mesajla çalıyor, ama onu yüzüstü, masamdaki avucumun altında tutuyorum. Beni ne kadar istediği umurumda değil. 'İlk adımı atıp atmadığı' ve annesine bizden bahsedip bahsetmediği ya da son kırk sekiz saat içinde kaç kez aradığı umurumda değil.

Ve eğer şu anda herkesin önünde kıçını kaldırıp beni kollarının arasına alamazsa sorun değil.

Daha azı için ona bir daha güvenmeyeceğim.

Göğsüm ağrıyor, geçen gece Macon beni aldığında sonsuza dek bir çukura gömülmeyi ne kadar çok istediğimi hâlâ hissediyorum. Ondan daha iyisini hak ediyorum. "Selam." Chloe kitaplarını kucaklayıp koltuğa doğru yürürken bana gülümsüyor Arkamda.

"Hey."

Telefonum elimin altında titriyor ve güç düğmesine basarak tamamen kapatıyorum.

"Bunu deniyorum." Ve sandalyemin arkasında asılı duran deri ceketimin arkamdan kaydığını hissediyorum. "Bu en iyi ceket," diyor Chloe. "Ben de bir tane istiyorum. Böyle yaşlı olanlardan alabiliyor musun?"

Clay beni yenmediğini bilsin diye bütün hafta yaptığım gibi küçük bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Evet, o kömürleşmiş meşe fıçılarda olgunlaşmaya bırakıldı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şaka yapıyorum."

Sanırım burada burbon yapmayı bilen tek kişi benim, Army sağ olsun.

"Aslında sadece yılların getirdiği yıpranma," diyorum ona. "Çalışmak lazım."

Zıplıyor, kollarını ceketimin içine sokarken yanımda duruyor ve izin istememesine aldırmıyorum bile. Clay'in beni mümkün olduğunca onu içermeyen etkileşimlerde görmesini istiyorum.

Chloe'ye bakıyorum, sarı saçları omuzlarını sıyırıyor, fermuarın iki yanını tutmuş, yıpranmış deriyi modelliyor. Döndükçe eteği açılıyor ve neredeyse Clay olabilir.

"Yakışıyor," diyorum.

"Kesinlikle seksi," diyor Curtis Harbor solumda. "Altında bir şey olmasaydı daha da ateşli olurdu."

"Ugh," diye homurdanıyor Chloe.

Ama sonra gözleri bana dönüyor ve gözlerinin arkasından bir şey geçiyor, sanki bunun nasıl görüneceğini sevip sevmeyeceğimi merak ediyor.

Ama onun yerine Clay'i hayal ediyorum. Yatağımda uzanırken ceketini sıyırıp altından vücudunu öpüyorum.

Kalçalarımı sıkıyorum.

"Pekâlâ, bana tedarikçini göster," diyor Chloe ceketinden sıyrılarak. "Ben de bir tane alacağım."

Ama onu durduruyorum. "Tak şunu," diyorum, Clay'in her kelimeyi duymasını umarak ve ne kadar çocuksu göründüğümü umursamadan. "İstersen bugün takabilirsin."

Bir çıtırtı, bir nefes sesi ve ardından Amy'nin "Clay!" diye bağırdığını duyuyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor biri ve Clay'in sesini tanıyarak gülümsememi gizleyemiyorum.

Oops. Birisi Starbucks'ını döktü.

"Emin misin?" Chloe bana sordu. "İyi görünüyor."

Ceketini geri giyip yerine oturuyor ve Clay'in onunla konuşmasını kıskanırken şimdi Clay'i kıskandırmak için onu kullanmam çok komik.

Bundan nefret ediyorum. Böyle davranmaktan nefret ediyorum.

Clay ile her şey bitti. Neden ona acı çektirmek istiyorum? Bugün onun hiçbir önemi yokmuş gibi herhangi biriyle takılabileceğimi bilmek neden ona bu kadar iyi geliyor?

Ama Bayan Kirkpatrick derse başladığında ve ders saati ilerledikçe, onun odada olduğunu unutamıyorum. Arkamda.

Tamamen dürüst olduğundan hiç şüphem yok. Onun kalbinin benim olduğunu biliyorum. Ama o bunu mahvetti. Aramızda olanları kirletti, ve şimdi,

Onu hissettiğim ve ona sarıldığım her anı bokla kaplı, çünkü artık ona güvenemeyeceğimi biliyorum. Her zaman bir kenara atılmayı bekleyeceğim, çünkü ben sadece onun şartlarında yeterince iyiyim. Saatler sonra. Etrafta kimse yokken.

Annem kafasının içinde olup bitenler tarafından yavaş yavaş canlı canlı yenmesine izin verdi. Karanlık yerler. Umutsuzluk. Clay canımı çok yaktı. Beni öldürme şansı bulamayacak.

Ders bittiğinde odadan çıkıyorum, koridorda ondan uzaklaştığım her adım, bir sonraki sınıfa ve günün sonuna kadar bir öncekinden daha zor hissediyorum, ama sonunda eve varıyorum.

Beni köşeye sıkıştırmasına ve aşık olduğumuza ve yakında arkadaşlarına söyleyeceğine ikna etmesine izin vermeden eve geldim. *Bugün değil ama yakında.*

Hayır.

Telefonumu tekrar açıyorum, mesajlar, cevapsız aramalar ve sesli mesajlardan oluşan bir fırtına vızıldıyor ve çınlıyor ve hemen Clay'in numarasına gidiyorum, başparmağım *Engelle* seçeneğinin üzerinde geziniyor.

Bugün hiçbir mesajını okumadım ama okumak için can atıyorum. Onu özlüyorum. Benim için öldüğünü bilmek istiyorum.

Yatağıma uzanıp sırtımı duvara yaslıyorum, parmağım ekranın üzerinde titriyor. Sonunda, daha fazla aramayı engellemek için ona dokunuyorum ve metin dizisini siliyorum, böylece bakmıyorum.

Kendimi düşünmemeye zorlayarak, sahip olduğum her sosyal medya hesabında bizi birbirimizden ayırdım. Beni görmeyecek ya da fırsatları olmayacak değil, ama belki şimdi ciddi olduğumun farkına varır.

O benim için yeterince iyi değil.

Kapım çalınıyor ve ben daha bakamadan Army kafasını içeri uzatıyor. "Biletler?" diye sordu.

Bilet mi?

Oh, oyun. Oh, kahretsin. Bunu nasıl unuttum? Ben sadece yedeğim, yani sahneye çıkmayacağım ama kostümleri ben yaptım ve Army ve Iron destek olmayı seviyor. Lambert'tan bir şey olmadığından emin olmak için cevapsız aramalar listeme bakıyorum.

"Masanın üzerinde," dedim ona.

O devreye girdi ve tüm kardeşlerim için bilet buldu. Sadece iki ya da üçü gelse bile herkes için bir tane alıyorum.

Tiyatro yönetmeninden bu gece sahneye çıkma konusunda bir şey duymadım. Callum sözünü tutsaydı çok sevinirdim ama öte yandan artık yakamdan düşeceği için de memnunum.

Army'ye baktım. "Gelmek zorunda değilsiniz."

"Gelmek istiyoruz."

Nazlı nazlı gülümsüyorum. "Dallas gelmek istemiyor."

"Dallas ölene kadar baş belası olacak." Evet.

Army yanıma oturuyor, benden tam bir buçuk baş daha yüksekte ve boynumu yukarı bakmaya zorlamıyorum.

Cebinden bir şey çıkararak bana eski bir yüzüğe takılı bir anahtar uzatıyor. Ben de aldım. "Nedir bu?"

Belli belirsiz tanıdık gelen gümüş anahtarı inceliyorum. "Macon'ın gecikmiş doğum günü hediyesi diyelim," diyor.

Bir dakika sürdü ve sonra hatırladım. "Ninja mı?"

Deniz Kuvvetleri'ndeyken ve sadece kendisine bakarken aldığı bisiklet. Gerçi yıllardır kullanmadı. Garajda bir muşambanın altında duruyordu.

Army, nihayet kendi ulaşım aracıma sahip olduğum için gülümsemediğimde ya da takla atmadığımda, "Zıp zıp zıplayacağını sanıyordum," diyor.

"Ben ne zaman zıpladım ki?" Ama gülümsüyorum. "Neden bunu bana kendisi vermedi?"

"Çünkü nedenini biliyorsun," diye karşılık verir. "Ve ona teşekkür etme. Bu konuda sadece sinirlenecektir."

O yataktan kayarken ben kıkırdıyorum. Haklı olduğuna eminim. Onun yerine Army'ye "Teşekkür ederim." diyorum.

Bana göz kırpıyor ve bu gecenin biletlerini de alıp gidiyor.

Anahtara -kendi bisikletimin anahtarına- bakıyorum ve Clay'in benimle bisiklete bindiği zaman bana tutunurken neler hissettiğini hatırlıyorum.

Telefonum çalıyor ve bir anlığına gözlerimi kapatıyorum, cevap v e r m e dürtüsü inkar edilemeyecek kadar fazla.

Ama sonra numarasını engellediğimi hatırladım. Bu o değil. Ve sonra aklıma geldi... Bayan Lambert.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, telefona cevap verdim. "Alo?"

"Olivia?" Lambert diyor ki. "Merhaba, ben Jane. Hemen içeri gelmeni istiyorum."

Bir elektrik yükü kanımı ısıtırken midem bulanıyor; korku ve coşku aynı anda bana çarpıyor.

"Yoldayım," diye neredeyse fısıldıyorum ve sonra telefonu kapatıyorum.

Başardı. Bu gece sahnedeyim.

Mercutio'yu oynuyorum.

Bir mesaj geldi ve yere bakıp okumaya başladım.

Tebrik ederim. Performansınızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve ağzım kuruyor, Callum'un 'performans' kelimesinin çifte anlamı diz kapaklarıma çelik bir çubuk gibi çarpıyor.

- - -

"Size teşekkür etmek istiyorum," diyor sağımdan bir ses.

Başımı kaldırıp Lizbeth'i gördüm, Juliet'imizi.

Bir adım öne çıkıyor. "Eski kostümleri çoktan aşmıştım," diyor. "Her küçük kız romantik saç modeli ve prenses elbisesiyle Juliet olmak ister ama... bilirsin işte."

"İşler değişir."

Bir kahkaha atıyor. "Evet, aynen öyle."

Sahne arkasında duruyoruz, insanlar makyajlarını yapmak, son dakika yırtıklarını ya da kaybolan düğmelerini onarmak için acele ederken ve repliklerini çalışarak ileri geri adım atarken koridorda bir aşağı bir yukarı hareketlilik yaşanıyor. Duvara yaslanıp kafamı toplamaya çalışıyorum. Callum ve Clay'i önümüzdeki iki saat boyunca bir kenara itmeye çalışıyorum, çünkü bu benim zamanım. Dört yıl boyunca bunun için yalvardım ve bunu elimden almalarına izin vermeyeceğim.

Lizbeth'in bakışları vücudumda geziniyor, gotik, siyah paltomu, siyah deri pantolonumu ve çizmelerimi inceliyor. "Şimdi Mercutio olmayı diliyor gibiyim."

"Evet, ben de." Kalbim duracak gibi değil ve kendimi hasta hissediyorum. Birdenbire onu kanalize edemiyorum. Tanrım, çok gerginim.

Gülümsüyor, benden çok daha havalı, ama daha önce birkaç kez sahneye çıktı. Ne kadar korkuyor olsam da bunu yapmalıyım. Bunu hayatım boyunca yapmayı nasıl bekleyebilirim?

"Şey, bir bacağını kır," dedi bana.

Sıkıca gülümsüyorum, konuşursam kusacağımdan çok korkuyorum. Siyah kot pantolonu, dökümlü beyaz köylü bluzu, altın düğmeli siyah askeri ceketi ve sırtından aşağı dökülen saçlarıyla yanımdan geçiyor. Keşke seti ve kostümleri yeniden yazdığım gibi senaryoyu da yeniden yazabilseydim ama bu başka bir günün kavgasıydı.

Clay'den bir şey görecekmişim gibi telefonuma bakıyorum ama göremiyorum.

Onu hala engelliyorum.

Soyunma odasına geri dönüp hemşireyi geçiyorum -Evie Leong, benim rolümü üstleniyor- ve telefonumu bir kenara bırakıp perdeye doğru ilerliyorum. Kapağı kaldırarak gözetleme deliklerinden bakıyorum ve ışıklar sönerken salonun oturmasını izliyorum.

Kar yağmaya başlar, New York Krallığı'nın arka planı ufukta belirirken sürekli bir gece yaşanır ve kılıçlar yay ve kung fu ile değiştirilir.

Seyirciler sessizleşir, anlatıcı sağ sahneden girer, seyircilerin yanından geçer ve sol sahnede kaybolurken monologunu bitirir. Montague ve Capulet'nin evleri kalabalık Central Park'a girerken tiyatro kararır, gök gürler ve şimşekler katedralin ve gökdelenlerin arkasında parlar.

Sampson ve Gregory birbirleriyle şakalaşarak konuşurlar. "Bu yüzden Montague'un adamlarını duvardan iteceğim ve hizmetçilerini duvara yapıştıracağım!"

Ve sonra diğeri, "Kavga efendilerimizle onların adamları olan bizler arasında."

"Hepsi bir," diye yanıtlar Sampson. "Kendimi bir tiran olarak göstereceğim. Erkeklerle savaştıktan sonra kızlara karşı medeni olacağım; kafalarını keseceğim."

Sadece bu replik bile bu rolü istediğimi düşündüren ilk şeydi. Sahneye çıkıp prodüksiyonun en esrarengiz, erkek karakterlerinden birini oynamaktan ve onlara 'zayıf' cinsiyetin kendi içinde birkaç kesik alacağını göstermekten zevk alacaktım.

Ama burada durup hikâyenin gidişatını ve girişime yaklaşılmasını izlerken, hiç de düşündüğüm gibi hissetmiyorum.

Artık midem bile bulanmıyor. Seyircilerin arasına bir kez daha bakıyorum, kardeşlerimin kambur durduğunu ve sıkıldıklarını, Army ve Iron'ın sessizce oturduğunu ve Trace'in çoktan uyuduğunu görünce gülümsüyorum. Ben sahneye çıktığımda Army onu uyandıracak.

Sonra arkadaki kapı açılıyor ve kapanmadan önce kapı aralığını dolduran büyük çerçeveyi fark ediyorum.

Kalbim biraz şişti. *Macon.* Duvarın arkasına saklanıp sessizce durmasını izliyorum, çünkü ne kadar sert davransa ve bazen onun için ne kadar endişelensem de beni sevdiğini biliyorum.

Ama yine de elimde olmadan kalabalığı tekrar tarayıp başka birini arıyorum.

Davullar çalıyor, Juliet ve annesi bu geceki parti hakkında konuşuyorlar ve ben Lizbeth'i yeni kostümleri içinde izliyorum, Clay'in burada olmasını diliyorum. Burada olmasını umuyorum, çünkü bunu görmesini istiyorum. Benimle gurur duymasını istiyorum.

Romeo ve Benvolio sahnenin solundan giriyorlar ve ben derin bir nefes alıp bir an için gözlerimi kapatıyorum, kalbim aniden göğsümde çarpmaya başlıyor.

Clay.

Başım dönüyor ve bir şekilde tüm gözyaşları, öfke ve yılların acısı ve yeni baltalanmış bir kalp kasırga gibi dönüyor ve ilk kez Mercutio'nun hiç de dinamik olmadığını anlıyorum. Kaybolmuş. Sevilmenin insana verdiği o tek şeyi özlüyor ve bu yüzden Romeo'ya ihtiyacı var. Bu yüzden onu koruyor. Onun sayesinde yaşıyor.

Romeo ne pahasına olursa olsun

korunmalı. Ve şimdi, anlıyorum.

"Hayır, nazik Romeo," diye sesleniyorum sahneye adım atarak. "Seni dans ettirmeliyiz."

Arkadaşımın gözlerini tutuyorum, spot ışığı üzerimde ve beni ona doğru takip ediyor ve adrenalin kollarımı yakıyor, içimde bir şey bana yolu gösteriyor.

Benvolio ve diğer maskeliler etrafta dans ederken arkadaşımın ceketini çıkarıp yana savuruyorum, ama Romeo bana direniyor. "Ben değil, inan bana," diyor ve devam ediyor.

Kendimi ona, onun yardımcısına bağlıyorum çünkü Mercutio en iyi arkadaşına tapıyor. Ona ihtiyacı var.

Ben şakalaşıp zıplarken seyirci gülüyor ve ben Kraliçe Maab monoloğuna daldığımda onun gözlerini hissedebiliyorum, kaybın hüznü çok açık. Mizahı ve tutkusu acıya nasıl da kalkan oluyor.

Ve tekrar kapatmadan önce size içeriye küçük bir bakış atıyor.

Perde bir kez daha düşüyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, zor nefes alırken, arkadaşlarım beni partiye çekiyor ve Romeo'nun elini tutup, aynaya bakıp kendimi görmek zorunda kalmamak için gözleriyle buluşuyorum.

Sahne bitiyor, sahneden ayrılıyoruz ve seyirciler alkışlarken kardeşlerimin ıslık çaldığını duyuyorum.

"Harikaydın," diyor Clarke.

Ama ona bakamıyorum. Sertçe yutkunuyorum, bir şey kalbimin göğsüm için çok büyük olduğunu hissettiriyor.

Parti için, hemşireyle olan sahne için, Tybalt'la olan savaşım için... Ölümüm için tekrar sahneye giriyorum.

Çığlık atıyorum, yere düşerken gözyaşlarım yüzümden akıyor ve Mercutio buna değmediğini anlıyor. Arkadaşının hayatını korumaya çalışmıştı ama onun mutluluğunu koruyamamıştı. Her şeyi daha da kötüleştirdi. Zamanımızın ne kadar kısa olduğunu göremeyen, trajedinin domino taşlarından biriydi sadece.

Biri oyunu değiştirmedikçe bunun nasıl bitmeyeceğini.

Ve ilk kez, bu hikayedeki göze batan olay örgüsü boşluğunun aslında hiç de olay örgüsü boşluğu olmadığını fark ettim. Juliet ailesinin evinden ister kendi ayaklarıyla ister bir tabutun içinde ayrılsın, yine de aynı sona sahipti, öyleyse neden sahte bir ölüm numarası yapsın ki? Babası ona seçenek sunduğunda gitmeliydi.

Ama yapmadı. Çünkü ailesinin onu bir Montague olarak görmesindense ölmesini tercih ederdi. Çünkü onları seviyordu ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ve şimdi, belki de sonunda Clay'in korkusunun beni sevmemesinden kaynaklanmadığını anlıyorum. Onları da sevdiği için.

Alli'nin başına gelenlerin onun da başına gelmesini istemiyorum. Onu bir daha asla görmektense uzaktan görmeyi tercih ederim.

" SİZ KIZLAR ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUNUZ," diyor annem, kendi yaptığı alkolsüz kokteyllerle dolu bir tepsi koyarken. Biliyorum, çünkü kenarlarına portakal suyu posası sıçramıştı.

Eh, denedi.

Annem tekrar odadan çıkarken Amy bir içki alarak, "Çok heyecanlıyım," diye ciyaklıyor. "Ulaşım saat altıda burada olacak. Mekâna gittiğimizde çocuklar düzgün giyinmiş olsalar iyi olur. Kendi hallerine bırakılmaları beni geriyor."

Oturma odasında oturuyoruz, makyaj masaları kurulmuş ve stilistler benim ve Krisjen'in saçları üzerinde çalışıyorlar. Amy çantasından gizlice bir matara çıkardı ve içkisine votka ekledi.

"Biraz ister misin?" diye soruyor, bardağı önüme itiyor ve hala arkadaşmışız gibi davranmaya çalışıyor, ama onu tehdit ettiğimden beri birbirimizle neredeyse iki kelime bile konuşmadık. Keşke ona neden defolup gitmesini söylemediğimi bilmeseydim, ama biliyorum ve önümdeki aynada kendime bakamıyorum.

Başımı sallıyorum, parmaklarım telefonumun klavyesinin üzerinde geziniyor.

***Gelme*,** yazıyorum ama *Gönder'e* basmadan önce parmağımı durduruyorum.

"Muhtemelen haklısın." Amy bardağı çeker ve bir yudum alır. "Bir kez başladım mı, devam ederim ve saat daha erken olduğu için sekizde sızmış olurum."

Ama o konuşmaya devam ederken ben hiçbir şey söylemiyorum. Telefonuma bakıyorum, lanet olası tuşa basmak için kendimi zorluyorum. Callum Ames'e bu gece bana eşlik etmesini istemediğimi, çünkü buranın onun yeri olduğunu söylemek için. Benim için zaman kaybından başka bir şey ifade etmiyor.

Bunların hepsi zaman kaybı. Saçımdan nefret ediyorum. Boynumdan çekilip yüzümden uzaklaştırılmış, başımın arkasında düzenli, sıkıcı bir topuz haline getirilmiş her bir tutamı hissetmek için bakmama bile gerek yok. Mat ruj dudaklarımdaki her kuru lekeyi hissetmemi sağlıyor ve arkamdaki askıda duran elbisenin acısını dindirmek için neredeyse Amy'ye

bana lanet içkiyi vermesini söyleyeceğim.

"Her şey yolunda mı?" Jenny, stilist, soruyor.

Telefonumu kucağıma sıkıştırıyorum, yalan söyleyecek havada değilim, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. Gözlerimi indirip ekranıma bakıyorum ve tekrar ses seviyesini ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Saçım umurumda değil. Aradım, mesaj attım... Cevap vermiyor. Her seferinde telesekreter çıkıyor, yani ya telefonu kapalı ya da ben engellenmişim.

Henüz sosyal medyayı kontrol edecek cesareti bulamadım. Kusmak istiyorum çünkü orada da bizi birbirimizden kopardığını biliyorum.

Şu anda bilmemek daha iyi.

Göğsüm titriyor ve sessiz bir hıçkırık çıkarıyorum.

"Bayanlar." Jenny omuzlarımı okşadı. "Hadi gidip onlara içecek bir şeyler alalım."

Stilistler gidiyor ve ben TikTok'ta gezinirken Ruby'nin hesabında dün geceki oyunun bir videosunu görüyorum. Liv sahnenin ortasında duruyor, Mercutio'nun ünlü monoloğu kalbime bir tuğla gibi çarpıyor. Tanrım, bir oyun izlediğinizi unutturabiliyor. Umarım dün gece beni görmemiştir. Kalbim sürekli boğazımdaydı.

Amy omzumun üzerinden bakıyor. "Dün geceki performansı için birkaç kişi onu sürüklüyor."

"Saçmalık." Krisjen kokteylini bitirir ve aynada kendini kontrol eder. "Söylenenlere göre, işi bitirmiş. Lizbeth Snapchat'te 'birinin' şovu çalmasıyla ilgili bir yorum yapmış ama herkes onun kimden bahsettiğini biliyor."

Krisjen'e onu görüp görmediğini ya da onunla konuşup konuşmadığını sormak istiyorum. Son zamanlarda çok sık onların evine gidiyor.

"Ve tabii ki herkes mazlumun yanında yer alıyor," diye ekliyor Amy, " 'hey, işte ben ve benim simge lezbiyen arkadaşım, uyandığımı ve dünya meseleleri hakkındaki kendini beğenmiş fikirlerimle daha yüksek ahlaki zemine sahip olduğumu göstermek için'."

Tanrım, kapa çeneni. Yumruklarımı sıkıyorum, sessizce ona çenesini kapatmasını söylüyorum, ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim, değil mi? Çünkü korkuyorum. Geri dönüşü olmayan o noktadan korkuyorum, ama neden? Bu bana Liv'e mal oluyor.

Bu bana her şeye mal oluyor.

Gözlerimi kaldırarak uzanıyorum ve saçlarımı açmaya başlıyorum. Tokaları çıkarıyorum, saç spreyi saçlarımı bir arada tutuyor ama tüm iş bitene kadar parça parça dökülüyorlar.

"Hey," dediğini duydum Krisjen'in.

Amy yanımda ayağa kalktı. "Clay, ne yapıyorsun?"

Her şeyi çıkarıyorum, başımı sallayarak kilitleri gevşetiyorum, büyükannemin bana takmam için verdiği elmas küpeleri çıkarırken tembel bukleler etrafıma saçılıyor.

Elbiseyi giyeceğim. Baloya gideceğim. Ama

hepsi bu kadar. "Hayır!" diye bağırıyor biri.

İrkildim.

"Teslimat beklemediğimizi söylemiştim," diye tersliyor Marnie. "Kapıdan nasıl geçtiniz?"

Amy ve Krisjen arkamda duruyor, hepimiz gözlerimizi fuayeye dikmişiz ama kapıdaki her kimse görüş alanımızın dışında.

Ama sonra bir ses gürledi. "Clay Collins! Evde misin?"

Sandalyemden fırlayıp bornozumu üzerime geçiriyorum ve girişteki köşeyi döndüğümde Demir Jaeger'ın kapımda dikildiğini görüyorum. Her zamanki yağ lekeli, beyaz tişörtünü giymiş, alnında ter parlıyor. Elinde iki büyük kutu var.

"Biraz yardım?" diye azarlıyor beni, geçmesine izin vermeyen Marnie'ye ters ters bakarak. "Marnie, sorun yok." İlerliyorum ve yükünden bir kutu alıyorum. "Ne var?

bu mu?"

"Biliyorsam ne olayım." Diğer kutuyu önümde yere bırakmadan önce içeri ancak üç adım atıyor. "Gerisini sen düşün."

Arkasını dönüp gidiyor, tabiri caizse elim kolum bağlı dururken kapı arkasından açık kalıyor.

"Bu çok tuhaftı," diyor Amy.

Onu Liv mi gönderdi? Kutuya bakıyorum, Lavinia'nın adı büyük, beyaz kutunun ortasına lavanta rengiyle kazınmış. Diğerinden daha uzun, ikisi de farklı şekillerde.

"Ne oldu?" Krisjen sorar.

Yere diz çöküp Demir'in düşürdüğünün yanına koydum ve ilkini açtım.

Kapağı kaldırıp kâğıt mendili açıyorum ve beyaz bir elbise görüyorum; kolsuz bedeni inciler ve göz alıcı allık pembe orkidelerle süslenmiş, korsenin telleri dikey uzanıyor.

Elbiseyi elime alıyorum ve gövdedeki kumaşın neredeyse transparan olduğunu fark ediyorum, tabii ki göğüs uçları hariç. Elbisenin geri kalanı, bacaklardan ayaklara kadar dikilmiş beyaz kuşlardan oluşan bir spiralle süslenmiş ve

Açıkçası şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biri. Minimal kombinezon dikilmiş, böylece giyen kişi kek gibi görünmekle uğraşmak zorunda kalmıyor.

"Diğerinin içinde ne var?" Krisjen soruyor.

Elbiseyi kutuya geri koyuyorum ve daha uzun olanın kapağını itip içine bakıyorum.

Göğsümde bir şeyler kabarıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bütün bunlar da ne?" diye soruyor annem odaya girerken.

Ama cevap vermiyorum. Elimi içeri uzatıp siyah silindir şapkayı çıkarıyorum, bir tarafı mücevher kümesiyle süslenmiş siyah ipek kurdele şapkanın ağzına dolanmış.

Giymek için can atıyorum.

Noel'e giden bir çocuk gibi kutuya geri daldığımda siyah bir pantolon, beyaz bir gömlek ve kuyruklu bir ceket buluyorum. Siyah bir kravat kucağıma dökülüyor.

Gülüyorum, smokini vücuduma sarıyorum. O ne yaptı?

"Bu çok güzel," diyor annem elbiseyi incelerken. "Smokin kimin için?

Ben. Liv bana bir seçenek sunuyor. Elbise ve takım elbise arasında kaldım. *Bana söyleneni ya da istediğimi yapabilirim.*

Başımı sallıyorum. Onu çok kötü incittim. O daha iyisini hak ediyor.

Kıyafetleri çoktan yaptırmış olmalı ve neden ziyan edeyim ki diye düşünmüş olmalı. Çünkü on dakika önce hâlâ engelliydim.

Kutulara bakıyorum ama bir not göremiyorum. Ayak sesleri arkamda yere çarpıyor ve annem ayağa kalkıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Babam ona doğru yaklaşıyor, duruyor ve o bana bakarken ben de ona bakıyorum. "Ziyafet salonunda görüşürüz, tamam mı?" diyor bana. Sonra ona baktı. "Seninle şimdi konuşmam gerek."

"Şimdi olmaz." Herkes dinlediği için sesini alçaltıyor ama ondan uzaklaşıp gitmeye başlıyor.

Ama babam onu geri çekip omzuna attı. Elbiselerimi bırakarak ayağa fırladım. "Baba!"

"Ah, Jefferson!" diye bağırıyor annem. "Bırakın beni!" Onu merdivenlerden yukarı taşıyor, ben de peşinden gidiyorum. "Baba?" "Clay, artık yetişkinler konuşuyor," diye karşılık veriyor.

Arkamdan biri homurdanıyor ve annem çırpınıyor. "Ah, bırak beni!"

Ama babam kollarını anneme daha sıkı sarıyor. "Asla."

Koridorda gözden kayboluyorlar, ben de peşlerinden koşuyorum ve tam kapıları kapanırken onlara ulaşıyorum.

"Ne cüretle-" Ama annemin sesi kesiliyor ve kulağımı kapıya dayayıp boğuk iniltiler ve nefessiz kalma sesleri duyuyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum ve onları kendi hallerine bırakarak uzaklaşıyorum.

Aşağı inerken smokin ve silindir şapkayı tekrar gördüğümde vücudumun ısındığını hissediyorum. Tanrım, herkes bana bakacak.

Ama...

Sonra duraksıyorum, elbisenin yerinde olmadığını fark ediyorum. Soldan sağa bakıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum, Amy'nin içkisini yudumlamadan önce bir tane daha içtiğini görüyorum.

"Krisjen nerede?" Ona sordum. "Peki ya elbise?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor bardağı yarısına kadar içerken. "Zaten onu giymek istemiyordun, değil mi? Bu çok daha güzel." Ve haftalar önce Mimi'den aldığım askıdaki çirkin elbiseyi işaret etti.

Hayır, giymek istemiyorum.

Bu gece elbise giymeyeceğim.

Omzumun üzerinden smokine bakıp gülümsüyorum. Sonra telefonumu alıp Callum'a mesaj gönderiyorum.

YARIN GECE.

Callum'un öğleden sonra gönderdiği mesaja bakıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Bir anlaşma yaptığımızı düşünüyor. Ne de olsa Mercutio'yu ve anahtarı aldım.

Ama ben gitmiyorum. Ne yapacak ki? Beni zorlayacak mı?

Ve eğer misilleme yapmaya kalkarsa, Jaeger'ların ona bunu ödetmek için şiddete başvurmalarına gerek olmadığını görecektir.

Bitti. Bitti. Siktir et onları.

"Olivia!" Dallas aşağıdan bağırıyor.

Dex'i yıkamamı, yemek hazırlamamı ya da ayak işlerine gitmemi isteyeceğini bildiğim için iç çekiyorum. Telefonumu yatağımın üzerine atıyorum ve zıplayarak kapımı açıyorum.

Sesler beni hemen etkiledi. "İstediğin zaman buraya gelemezsin," diye azarlıyor Trace. "İlgilenmem gereken başka hanımlar var."

Merdivenlerden bakıyorum, Krisjen'i görüyorum. "Ah, lütfen. 'Bakım mı?'" diye şaka yapıyor. "Sonrası için titreşimimi çantamda taşımaya başladım."

Dallas ve Iron kahkahalara boğuluyor ve ben merdivenlerden inerken Trace'in ağzının biraz açık kaldığını görüyorum. "Banyoda bu kadar uzun süre böyle mi yapıyorsun?"

Ama cevap vermiyor, ben aşağıda durur durmaz gözleri bana kayıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir şeyler söylemeye başlıyor ama Army onun engellediği açık kapı aralığına girip onu dürtüyor.

Kaşlarını çatarak yüzünü buruşturuyor ama arkasına baktığında yüzü düşüyor.

"Gir ya da çık evlat," diyor

Army ona. "Um..."

Adamın çıplak göğsüne bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Öne atılıp parmaklarımı yüzüne doğru şaklatarak onu kendime getiriyorum. "Krisjen."

Yani, yaşasın seks pozitif olmak, ama kızın bazen tek yönlü bir zihni var. Ciddiyim.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ah, doğru." Kolunun altındaki kutuyu kaldırıp bana uzatıyor. "Elbiseni geri getirdim."

Benim elbisem. Clay'in elbisesi mi? Onun için yaptığım mı?

Güzel. Kutuyu ondan alıp oyun odasında yere atıyorum.

Denediğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum ama dersimi aldım.

Ama Krisjen aşağıya dalar ve kutuyu tekrar alır. "Onu kastetmedim," diye tükürür. "Giymen için demek istedim."

"Ben sosyeteye yeni giren biri değilim."

"Hayır, ama bir tanesine eşlik edebilirsin," diye karşılık veriyor benim aptallığımla alay eder gibi bir ses tonuyla. Odanın içinde kardeşlerime bakıyor. "Bunu burada konuşmak zorunda mıyız?"

Yerimde sabit duruyorum. İletişimi kesmek için elimden geleni yapmış olabilirim ama Clay beni nerede bulacağını biliyor. Halka açık bir yerde büyük bir jest yapmamın imkanı yok. Her şeyi berbat eden o.

Krisjen alçak bir sesle, "İçten içe ölüyor," diyor.

Bakışlarımı kaldırıp onunkilerle buluşuyorum.

"Sensiz ölüyor."

Boğazım sıkılıyor, göğsüm daralıyor ve içimde bir şeyler sızlıyor. Ama başımı sallıyorum. "Benden ayrıldı."

"Bir hata yaptı," diyor Krisjen, Macon solumdaki sandalyede otururken kardeşlerim hâlâ etrafımda dikiliyor. "Bir sürü hata yapacak. Şımarık, biraz bencil, pek çok şeye kızgın ama öğreniyor." Krisjen sesini alçalttı. "Ve o senin."

Gözlerim yanıyor.

Krisjen bana "Senin çılgın, düşüncesiz, vahşi, karmaşık kızın," diyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, çünkü kendimi kaybetmek üzereyim.

Benim çılgın, düşüncesiz, vahşi, güzel *kızım.*

Kızım benim.

"Bunun bir anlamı yok Krisjen," diyorum. "İkimiz de mezun oluyoruz, şehirden ayrılıyoruz

-"

"Bunların hiçbiri önemli değil!" diye homurdanıyor.

"Sadece şimdi burada ol!" Nefes almayı bıraktım,

Krisjen'in öfkesi beni ürküttü.

"Yarın diye bir şey yok," diye devam ediyor. "Neden endişeleniyorsun ki? Sadece bugün burada ol!"

Gerçekte sahip olmadığım bir anne tarafından azarlanıyormuşum gibi hissederek yüzümden bir damla gözyaşı dökülüyor.

İncinmek istemiyorum.

Belki onu seviyorumdur. Belki o beni tekrar kıracak ya da ben onu kıracağım ya da belki Ağustos'ta birbirimizi terk edeceğiz.

Belki birbirimizi bir daha hiç
görmeyeceğiz. Ama belki de o birkaç aya
daha değer. Birkaç hafta.
Bir gün daha.

Beni sessizce izleyen Macon'a bakıyorum ve gözlerinde ne gördüğümü bilmiyorum ama anlıyorum.

Bu o olabilir.

Bakışlarımı kucağındaki kutuya indiriyorum, elbisenin bana biraz küçük geleceğini biliyorum, kardeşlerimin beni Külkedisi gibi bağlarken kahkahalarla güleceklerinden bahsetmiyorum bile, ama...

Smokini geri getirmemiş. Bu Clay'in giydiği anlamına mı geliyor?

Boynunda asılı duran çantayı okşuyor. "Makyaj malzemelerim, saç malzemelerim var... Hadi yapalım şunu."

Biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum. Clay'in son birkaç gündür kaç kez aramaya ya da mesaj atmaya çalıştığını merak ediyorum. Beni orada isteyecek mi?

Oh, siktir et. Hepsini siktir et. Yarın diye bir şey yok.

Krisjen yanımdan geçip merdivenlere yöneliyor ama durup Aracely'ye bakıyor. "Aracely, değil mi?" diye soruyor. "Göğüslerini bu elbisenin içine sokmak için ikimiz gerekeceğiz. Yardım edersen sevinirim."

Ara'nın bir Aziz'in kendisine emir vermesine sinirlenmiş ifadesine içimden gülüyorum. Normalde, Aziz Carmen'in yerine onun tarafını tutardım ama Krisjen'in bu tarafta takılacak cesareti var.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ikisi de
arkamdan geliyor. "Yani, uh... Ordu..." Krisjen
başlıyor.
Ama ben onun sözünü
kestim. "Hayır." "Ne?"

Ne demek istiyorsun? Ne istediğini biliyorum. "Hayır dedim," diye tekrar belirtiyorum.

Army'nin bir kadına çok ihtiyacı var, ama bunu onun için olduğu kadar onun için de yapıyorum. Zavallı kızı yattığı bir bebek bakıcısına çevirecek.

Odama girdiğimizde inliyor. "Tamam."

HAT KULAĞIMDA ÇINLIYOR, Liv ne şimdi ne de bu öğleden sonra paketleri aldığımdan beri aradığım son on seferde telefonu açmadı.

Beni engelledi. TikTok, Instagram ve Twitter'da engellemediği başka bir sosyal medya profili açabilirim ama şu anda vaktim yok ve bu yeni bir düşük ve acınası seviye olurdu.

Sadece benimle konuşmak istemesini istiyorum. Onu takip etmek istemiyorum.

Ben oraya gidiyorum. İşim bitti. Ona ihtiyacım var ve o da beni seviyor. Sevdiğini biliyorum.

Dik durarak telefonu uzattım, diğer elimle şapkamı çıkarırken bir selfie çektim. Paylaşıyorum ve altına "Bu o olabilir. Gitmene izin vermeyeceğim."

O beni engellemiş olabilir ama ben onu engellemedim. Bunu görecektir.

Tam o sırada gözümün ucuyla bir figür bana doğru yöneliyor ve başımı kaldırıp babamı görüyorum. Siyah smokiniyle yaklaşıyor, koyu renk saçları taralı ve beyaz gömleği tenini bronz gösteriyor. Nazikçe gülümsüyor, gözleri benim smokinime takılırken elinde şeffaf bir çanta taşıyor. Kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor.

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanıyorum, saklandığım merdiven boşluğunun ötesinde koridorun dolduğunu duyuyorum. "Mimi beni görünce çıldıracak."

Yanımdaki duvara yaslanıyor ve konuşmak istediğini biliyorum ama hiç hevesim yok. Geçen geceki telefon görüşmemden beri gerçekten konuşmadık ve biraz suçlu hissetsem de nedenini bilmiyorum.

Belki de hepimiz acı çektiğimiz için ve ailemin benden daha güçlü olmasını beklediğim içindir. Öyle değiller ve ben hala bu konuda ne kadar kızgın olmam gerektiğini tartışıyorum.

Yine de özür dilemeyeceğim. Bunu Liv'e saklayacağım. Şu anda önemli olan tek şey o.

"Aslında aynı görünmediğini düşünüyordum," diyor sonunda. Gözleri kutudaki yaka çiçeğine kayıyor, aklı çok uzaklarda ve çenesi

Gergin. "Özür dilerim, bebeğim. Bir türlü toparlayamadığımız için üzgünüm. Çocuklarınızın sizi her şeyi berbat ederken görmesinden daha kötü bir şey yoktur."

Babam bir süre yanımdaydı ama ev giderek daha az yuva gibi geliyordu ve annem sadece kederini istiyordu. Bunun babamı nasıl incittiğini anlıyorum. Nasıl yalnız hissettiğini.

Benim de orada olduğumu unuttu.

"Sana nasıl yapıldığını göstermemiz gerekiyordu," diye fısıldıyor ve sesini boğan gözyaşlarını duyabiliyorum. "Bozulduk ve ben nasıl düzelteceğimi bilemedim." Başını bana doğru çeviriyor. "Annenden kaçmak istemedim. Onu sevmek istedim."

"Hâlâ mı?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Hala."

O zaman umut var. Hata yapan tek kişi ben değilim ve ne olursa olsun ailemi hâlâ seviyorum. Şimdi bile.

Belki Liv beni hala seviyordur.

Bayan Wentworth kapıdan içeri giriyor, beyaz önlükleriyle kızlar arkasındaki koridoru dolduruyor, eldivenlerini giyiyor ve bir odadan diğerine koşturup hazırlanırken ciyaklıyorlar.

Yönetmen adımlarını yavaşlatıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Ben orada kalıyorum,

dik durmuyor.

"Refakatçiniz burada değil," diye bilgi veriyor ve babama da bakıyor.

Babamın beni odaya götürmesi gerekiyordu ama sahnenin sonunda Callum'un devralması gerekiyordu. Bir babanın evinin mücevherini hayatındaki bir sonraki erkeğe iyi pişmiş bir turtayı geçirir gibi geçirmesinin sembolizmi...

"Benim yok," diyorum ona.

Ne yapacaklar? Bana yürüyemeyeceğimi söyleyecekler.

Aslında ondan gelen güncelleme için minnettarım. Callum geri mesaj atmamıştı, bu yüzden mesajı alıp almadığından emin olamadım ya da belki de beklediğim gibi görmezden gelmeye karar verdi.

Ama o burada değil. *Tanrıya şükür*.

"Oh, şey, yedeklerimiz var." Panosuna bakıyor, kulak memesindeki altın ve inci küpeyi çekiştiriyor. "Sadece bir randevu, eş değil," diye garanti veriyor. "Onu yukarı göndereceğim."

"Hayır, teşekkür ederim."

Bakışları benimkilere kayıyor, telaşla. Bir zamanlar o mükemmel resmi çizmek istiyordum ve mükemmel kızlara gururlu genç erkekler eşlik ediyordu, ama artık bu arzu yok oldu. Yalnızım, beyaz elbise yok... Kimseye benzemeyeceğim ve henüz mutlu olmasam da artık hiç olmadığım bir şey olmaya çalışmıyorum.

Wentworth dudaklarını birbirine bastırır.

Kadın tartışmaya fırsat bulamadan babam "Hayır dedi," diye tekrarlıyor.

Sanki kıçında bir direk varmış gibi omurgası dikleşiyor ve başını sallayarak topuğunun üzerinde dönüp gidiyor. Neredeyse gülümseyeceğim. Bu, Bahçe Kulübü'ne bu hafta konuşacak bir şey verir.

Babam duvarı itiyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Kravatımı alıyor ve düğümü düzeltirken silindir şapkamın siperliğinin altından ona bakıyorum.

"Şimdi tam Windsor resmi ortamlar için uygun," diyor bana, "ama ben Prens Albert'i seviyorum. Daha ince boyunlara çok yakışıyor."

Kıyafetimi sormadı. Acaba annem ona her şeyi anlattı mı? Sanırım benden çok önce öğrenmişler.

Sözünü bitiriyor ve ben pencereye doğru yürüyorum, merdiven boşluğunun içindeki ışık dışarıdaki siyah geceye karşı yansımamı kolayca görünür kılıyor. "Haklısın."

İnce kravatımı düzelttim ve yakamı açtım, 1912'den kalma bir İngiliz beyefendisi gibi görünüyorum. Muhteşem.

Ama sonra kravatı incelerken Liv'in sözleri aklıma geliyor. *Seninle iyi başa çıkmam lazım*. Kızarıyorum, umarım hoşuna gider. Beni istediği kadar sürükleyebilir, umurumda değil.

Babam yanağımdan öpüp ayrılıyor, babaların durduğu yere gidiyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, çünkü aslında yalnız olmamayı diliyordum. Herkes bakıyor olacak ve diğer herkes erkek arkadaşlarıyla veya eskortlarıyla yürüyor olacak ve ben orada öylece duracağım, tüm gözlerden beni uzaklaştıracak hiçbir şey olmayacak.

Şimdi çekip gidebilirim. Gidebilir ve ailemin hak ettikleri utançla uğraşmasına izin verebilirdim ama bunu yapmak istiyorum. Her zaman istedim. Bu bir gelenek ve ben de toplumun bir üyesi olarak çalışıp katkıda bulunacağım ve onların değerli insanların her zaman kendileri gibi görünmeyeceğini görmelerini istiyorum.

Koridora geri dönüyorum, gözlerin ve fısıltıların arasından geçiyorum ve Krisjen'i görüyorum, ama giyinmemiş. Başka bir koridora sapıyor ve ben de onu takip etmeyi düşünüyorum ama neredeyse vakit geldi.

Evimden çıkarken Liv'in elbisesini nereye götürdü?

Sahne arkasında duruyorum, Bayan Wentworth'un mikrofonu test ettiğini duyuyorum ve büyükannemin sahneye yakın bir masada oturduğunu görüyorum. Ailem onu kıyafetim konusunda uyardı mı? Muhtemelen hayır. Annemin ona 'sürpriz' yapmak istediğine dair içimde sinsi bir his var.

Gözlerimi kapatıyorum, orkestra akort yapıyor. Telefonum hâlâ elimde. Şu anda ne yapıyor?

Midem gurulduyor ve kırmızı dudaklarımı yalıyorum, keşke suyum olsaydı diyorum ama su aramak umurumda değil.

Yanımda bir figür beliriyor, beyaz bir parıltı ve ona doğru bakıyorum, ağzım açık kalıyor ve midem bulanıyor.

Liv orada duruyor, saçları parlak, ipeksi dalgalar halinde çıplak sırtına dökülüyor, vücudu bugün bana gönderdiği muhteşem elbiseyle süslenmiş. Göğüsleri elbisenin üstünden dışarı taşıyor ve ben tam nefes alamıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Patladım.

Bana bakmak için dönüyor ve gözlerim koyu pembe dudaklarına kayıyor. Kendimi durduramıyorum. Onu kollarıma alıyorum, içime çekiyorum ve dudaklarına bakıyorum.

"Görünüyorsun..." Kelimeleri zar zor bulabiliyorum. "Çok güzel."

"Umarım öyledir," diyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi sesindeki o rahat şakacı ton geri gelmiş. "Ben pek rahat değilim. Ortalama bir kadının yirmi çift ayakkabısı olduğunu ve sadece beşini düzenli olarak giydiğini biliyor muydunuz? Beşinin de spor ayakkabı olduğuna bahse girmek ister misin?"

Ve ben daha onun küçük şakasına gülemeden, bedenimin rızam olmadan hareket ettiğini hissediyorum. Yüzünü kavrıyorum ve ağzımı onunkine batırıyorum, elleri belimi kavrayıp beni tuttuğunda omurgama heyecan yayılıyor.

"Dudaklar, dudaklar!" Krisjen'in panikle bağırdığını duyuyorum.

"Olamaz. Çocuklar, aman Tanrım.
Aracely! Rujlara ihtiyacım var!"

Ve o gitti, insanların bize baktığını biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse bu şu anda en az umursayabileceğim ilk üç şey arasında. Başımı eğip bir elimi beline dolayarak öpücüğü derinleştiriyorum, vücudunun benimkiyle aynı hizada olduğunu hissediyorum, her santimim o kadar canlı ki ağlamaya hazırım.

O gerçekten burada mı? Nasıl? Ne...?

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, ağzını tekrar tekrar, defalarca öpüyorum. "Merak ediyordum da..." Daha fazla öpücük. "Eğer bunu fark etseydin."

"Ben karşılık vermedim."

Durdum, şimdi kendime hatırlattım. Gözlerine bakıyorum, söylemesini umuyorum ama neredeyse hiç konuşmamasını dileyeceğim. Eğer çekip gitmek üzereyse onunla birkaç dakika daha geçirmek istiyorum.

"Kalbimi kırabileceğini bilmeni istemedim." Güzel dumanlı göz makyajının ardındaki kahverengi gözleri parlıyor. "Clay Collins'in bunu asla bilmesini istemedim..."

Duraklıyor, etrafımızdaki gözler ve fısıltılar, seyirciler arasındaki ailem ve Wentworth'un sahnedeki gür sesi kalbim kadar yüksek değil.

"Her zaman kalbimi kırdı," diyor bana. "Seni seviyorum."

Göğsüm kabarıyor.

"Ben sadece seni sevdim." Nefesi beni tepeden tırnağa ısıtıyor ve kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. "Kalbim senindir," diyor. "Parçala, yak, umurumda değil. Alabildiğim her dakikayı istiyorum."

Evet.

Gülüyorum, gülümsüyorum ve dalıp gidiyorum, kontrolümüzü kaybedene kadar ne kadar süre onun ağzında kaybolduğumu bilmiyorum ve duvara düşüyorum, vücudu benimkine yapışıyor.

"Rujlar!" Krisjen azarlayarak yanıma geliyor.

Çekiliyorum, o benimkini temizlerken ben de onun ağzını temizliyorum ve başım dönüyor. Krisjen'den ruju alıyor ve benimkini yeniden sürmeye çalışıyor ama dayanamıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başka bir doza ihtiyacım var.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum kulağına.

Ama gözlerime bakıyor, gözlerinde hınzırca bir şey var. "Umarım denersin."

Ne?

"Yıllarını bana işkence ederek geçirdin," diyerek beni duvara doğru itti ve vücudunu benimkine doğru salladı. "Bunu benden bir daha saklamaya çalışırsan iyiliğinin karşılığını vermek isteyebilirim."

Vücudumu kavradığında ve sıcaklığı kıyafetlerimin arasından sızdığında inliyorum.

Lütfen, Tanrım, beni hemen bir arabaya götür. Yüce İsa.

Her şeyi Krisjen'e geri veriyor ve bana bakıyor. "Peki, buna hazır mısın?"

Nerede ve ne zaman istersem onunla birlikte olmak için mi? "Kesinlikle evet."

Başını sallıyor. "O zaman olay çıkaralım."

Babam arkamızdan yaklaşıyor ve Krisjen Liv'in elini tutarak pozisyon alması için onu uzaklaştırıyor ve ben de onun gidişini izliyorum, üzerindeki elbise bu gece buradaki hiçbir şeye benzemiyor. En güzeli o.

"Hazır mısın?" Babam elimi tutup koluna doladı. "Her şey için."

Müzik çalmaya başlıyor, sahnenin arkasında sıra oluşuyor ve kendimi ve babamı birkaç adım geriye itmek istiyorum, böylece kıyafetimin şüphesiz yapacağı gibi ön ve merkezde olup dikkatleri üzerimize çekmeyiz, ama bir kez yapmaya değer olan şey büyük yapmaya değerdir. Bir saniye daha saklanmayacağım.

"Doksan Dokuzuncu Yıllık Sosyeteye Takdim Balosu'na Aziz Carmen'in Kızları hoş geldiniz!" Bayan Wentworth sahnede anons ediyor.

Üç-iki-bir.

Yürüyoruz, perdenin arkasından birlikte çıkıyoruz ve ben göründüğümde ve alkışlar aniden kesildiğinde yavaş ve sabit bir şekilde zamana ayak uyduruyoruz. Herkes bizi izlerken tenim ısınıyor, babam ve ben takım elbiseli, ben silindir şapkalı, ve sonra alkışlar fısıltılara dönüşüyor, çünkü neredeyse yüz yıldır protokolü bozan tek kişi benim. Kahkahamı tutmakta neredeyse başarısız olarak homurdanıyorum ve babama bakıyorum, onun bana göz kırparak baktığını görüyorum. Ne yapacaklar? Bu işin eğlenceli kısmı bile değil.

Sahneden iniyoruz ve dans pistinin ortasında durup kalabalığı selamlıyoruz. Daha sonra tam bir reverans yapmak adettendir ve ben de buna uyuyorum, yere düşüyorum ve başımı eğiyorum.

Orkestra çalıyor ve Krisjen'in bir sonraki bölümle ilgilenmesini umarak ayağa kalkıyorum.

Sonunda duydum. "Uh..." Bayan Wentworth kendini toparlayarak boğazını temizler. "Bayan Clay Collins, refakatinde..." Ağır bir nefes sesi duyuyorum. "Olivia Jaeger eşlik ediyor."

Birkaç alkış geliyor ama daha fazlasını beklemiyorum ve Liv'in dans pistinde dolaşıp yanımda durarak parmaklarını benimkilerin arasına sokmasını izlerken de beklemiyorum.

Ona bakıyorum, bir dizi küçük çiçeğin omuzlarından ve kolundan aşağı süzülüşüne. Elbisenin vücudunu sarışına ve sadece tamamlayışına, saklamayışına. Küçük bir pembenin içinde nasıl harika göründüğünü ve o anda, hayatımın geri kalanında başka bir çift göze bakmaya niyetim olmadığını biliyorum.

Büyükannemin odada bir yerlerde hissedebildiğim öfkesinin sıcaklığını görmezden geliyorum. Muhtemelen bunu belgeleyen kameralı telefon da orada burada. Ve fısıldıyor ya da gülüyor olabilecek herkesi, çünkü annem haklı.

Bunu hissedecek kadar şanslı olamayacak insanlar var.

- - -

Muhtemelen onu çok kabaca çekiyorum, ama çok enerji doluyum. Ön kapılardan geçip dairesel sürüşün hemen önündeki yürüyüş yoluna çıktık ve onu kollarımın arasına aldım.

"Çok eğlenceliydi," diye takılıyor.

Elbisesinin arkasını pençeliyorum, ılık havayı içime çekerken korsenin bağını çekiyorum ve dudaklarını ısırıyorum.

"Bu elbiseler berbat," diye kısık bir sesle ağzının içinde homurdanıyorum. "Katılıyorum," diye inliyor. "Kendimi beze gibi hissediyorum."

Gülüyorum ve elini tutuyorum, ikimiz de otoparka ve limuzinimize doğru koşuyoruz. Bir saat yeterince uzundu, değil mi? Yerimizde durduk, dans ettik, el ele tutuştuk ve şimdi onu büyükanneme maruz bırakmadan önce Dodge'dan gitme zamanı. Bu eninde sonunda olacak.

Bu gece, o benim. Onu arabaya geri götürüyorum ve eteğini yukarı çekip kumaşın arasında tenini bulmaya çalışırken kendimi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum.

"Pazartesi günü okul çok eğlenceli olacak," diye fısıldıyorum. "Korkuyor musun?"

"Hayır."

Şu anda, hiç de değil. Zamanı geldiğinde de olacağımı sanmıyorum. Marymount'un çoğunun bildiğine eminim. İçeriden biri tweet atıp fotoğrafını çekmiş.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Liv boynumu emerken telefonumu çıkarıyorum ve vücudum ürperiyor. Telefonumu kapatıp göğüs cebime geri sokuyorum.

Onu tutuyorum ve ikimiz de birbirimize yeterince yaklaşamıyoruz. "Yakala!" diye seslendi biri, ardından bir ıslık çaldı.

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden bakıyorum. Krisjen, Aracely ile birlikte ziyafet salonunun arka kapısında duruyor, ikisi de sigara içiyor.

Gözlerimi devirip kapıyı açıyorum ve Liv'i limuzinin içine itiyorum. "Bin." Onun arkasından atlayan şoför kendine geliyor, horlaması kesiliyor ve uyanıyor.

Yukarı.

"Beni eve götür," diyorum ona, aramızdaki bölmeyi kapatmak için düğmeye basıp şapkamı çıkarıyorum.

Onu gözden kaybetmeden önce başını salladığını görüyorum. Bir dakika sonra motor çalışıyor.

"Çöz beni," diye pantolonunu indiriyor Liv, başını çevirip beni öperken sırtını bana veriyor.

"Tanrım, seni çok seviyorum," diyorum ona, korsenin ipini çekerek elbisesini gevşetiyorum ama ağzımı boynundan, omuzlarından ve dudaklarından uzak tutamıyorum.

Arkasına uzanarak elini enseme doluyor. "Onun yerine benim evime gidelim," diyor beni öperek. "Bu gece gürültülü olmanı istiyorum."

Peki, tamam. Tanrım, nereye gittiğimiz umurumda değil. Sadece ona ihtiyacım var.

"O kızın ceketini giymesine izin verdin," diye homurdandım, sonunda korsesini aşağı çektim.

Elbiseyi üzerinden çıkarıp yere itiyor. "Oh, sakin ol. Onu öldüremezsin."

Bir kolumu karnına doluyorum, sıkı korsesi beni teninden uzak tutuyor. Diğer elimi külotunun altına sokuyorum. "Onun önünde dilimi boğazına sokabilir miyim?"

Öpücükler arasında bir kahkaha atıyor. "Seni kıskanıyorum."

Yukarı uzanıp dahili telefona bastım. "Bizi 2743 Devon Yolu'na götürün."

"Evet, Bayan Collins," diye yanıtlar şoför. "Evet, Bayan Collins," diye taklit eder Liv.

Düğmeyi bırakıyorum, onu kollarıma alıyorum ve ağzını o kadar hızlı yiyorum ki bekleyebilir miyim bilmiyorum.

"Tanrım, daha hızlı sür," diye yalvarıyorum şoföre, onun duyamayacağı kadar alçak sesle.

Alnını ve yüzünün her santimini öpüyorum, vücudunu evimmiş gibi öğreniyorum. Her kıvrımını. Her kemiğini. Her deri parçasını.

Bu benim kızım. Ve biliyorum ki ben onun için yaratılmışım.

Limuzin durmadan birkaç dakika önce kulaklarıma bir çığlık çarpıyor ve bir elimle Liv'e, diğer elimle de koltuğun arkasına tutunarak bizi sabit tutuyorum.

Ne oluyor be?

Limuzin duruyor ve kapının camı kırılmadan ve bir kol arabanın içine uzanıp kilidi açmadan önce şoförle konuşmak için bölmeyi kaldıracak zamanım olmuyor.

Nefesim kesiliyor, Liv'i geri çekerken tüm kaslarım sertleşiyor. Ama yeterince hızlı değilim.

Kapı hızla açılır ve Callum kot pantolonu ve kapüşonlu tişörtüyle oradadır, arkasında karanlık figürler belirir.

Kafasını içeri sokuyor, kollarımdaki neredeyse çıplak bedenini görünce gözleri zevkle parlıyor.

"Peki, burada neyimiz var?" Küçümsüyor.

"Ne istiyorsun lan sen?" Liv homurdanarak onu tekmelemek için bacağını uzatıyor ama Liv onun yerine ayağını tutuyor.

Milo eğilip arabanın içine bakıyor. "Lanet olsun."

"Hey, neler oluyor?" diye bağıran birinin şoför olduğunu fark ediyorum.

"Yardım edin!" Bağırıyorum.

Ama Callum Liv'i çekiyor ve Liv çığlık atıyor. "Hayır!"

Hamle yapıyorum, yumruklarımı savuruyorum ve vurabildiğim her şeye vurmaya çalışıyorum - kafasına, kollarına, tutuşunu gevşetecek h e r ş e y e .

Ama onu aldı. Onu arabadan çıkarıp benden uzaklaştırdı. "Hayır!"

Ağlıyorum.

"Ahhh!" Liv bağırıyor.

"Bedelini ödeme zamanı, kaltak!" Callum tükürür ve onu omzunun üzerinden atar.

Peşinden gidiyorum ama kapı yüzüme çarpıyor. Kolu çekip vücudumu kapıya çarpıyorum ama Milo'nun kırık camdan kapıya doğru eğildiğini görebiliyorum.

"Livvy!" Çığlık atıyorum.

"Hayır!" Boğuk çığlığını duyuyorum.

Sonunda kapı açılıyor ve ben de kapıdan fırlayıp yola düşüyorum. Ayağa kalkıp etrafımda döndüğümde Callum'un arabasını ve Milo'nun yolcu tarafına doğru koştuğunu görüyorum.

Onlar arabaya binerken ben koşuyorum ama Callum gaza basıyor, geri vitese takıyor ve arabayı bir seksen döndürerek ana caddeden aşağıya doğru hızla gidiyor.

"Liv!" İki araba daha takip ediyor, ekiplerinin geri kalanı, ama kim olduğunu bilmiyorum. Başka bir yüz göremedim.

"Polisi arıyorum!" diye bağırır şoför.

Ama başımı sallıyorum. Polis onları nerede bulacağını bilemez ve bilse bile Liv'in kardeşleri Callum ve Milo'nun canına okumadan önce ortaya çıkar. Yolumuza çıkmalarını istemiyorum.

Telefonumu çıkarıp Google'da *Jaeger's Lawn Service'i arattım*. Bir dakika sonra, içlerinden biri telefonu açtı.

"Trace..." Ağlıyorum.

Thirty-Three

OLIVIA

SERT NEFES ALIYORUM, yüzümü koltuğa bastırırken saçlarımı ağzımın içine alıyor.

Başka biri ellerimi arkamdan bir tür bezle tutturuyor ve sonra geçen yıl mezun olan ve şu anda Vanderbilt'te okuyan Delaney Cooper arabayı sürerken beni yukarı çekip Callum'un kucağına oturtuyor. Callum'un müstakbel kardeşini etkilemeye çalıştığına bahse var mısın?

Callum'a dik dik bakıyorum ve gözlerinde parıldayan saf memnuniyeti görüyorum. Alnımı burnuna çarparak homurdanıyorum.

Orospu çocuğu!

Yüzünü buruşturuyor, uluyor ve ben arkamızdaki pencereden dışarı bakmaya çalışıyorum ama Clay görüş alanımın dışında.

Eğer ona zarar verirse.

Tutuşu gevşiyor ve bir eliyle burnunu tutuyor, bir damla kan aşağı a k ı y o r . "Lanet olsun!" diye tükürdü.

Çırpınıp duruyorum ve kaçamayacağımı çok iyi bilsem de, belki yeterince sorun çıkarırsam beni arabadan atar. Bana zarar verirse başına neler geleceğinden haberi var mı? Umurunda mı?

Kolunu bana doluyor ve sonra boynumu tutup sıkıyor.

Oksijenimi keserken bir inilti kaçıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Zaten hep böyle olacaktı," diye fısıldıyor. "Özellikle de yarın gece gelmeyeceğini bildiğimden beri. Macon'a anahtarı sen verdin, değil mi? Fox Hill'e girmesi için? Tabloyu çöpe atması için? Yarın geceki partimizi basıp bizi mahvetmesi için mi?"

O da bana bir gün erken sürpriz yapmaya karar verdi.

Sadece kısmen haklı. Herhangi bir kavga olmayacaktı ve kardeşlerim asla ortaya çıkmayacaktı. O gece tabloyu yaktıklarında Callum'un düşündüğünden çok daha fazlasını yaptılar.

Ama bu işleri değiştirir. Beni sokaktan çaldı. Bir arabadan. Macon bunun peşini bırakmayacak. Öfkesini çok fazla tutabilir, ama bu değil. Callum hak ettiğini bulacak olsa da, polis kurucu bir oğul kaybolduğunda tembellik yapmayacaktır. Ailem uzun süre hiçbir şeyden kaçamayacak.

Lütfen Clay, onları arama. Lütfen.

Böyle olmaması gerekiyordu. Kahretsin.

Eğer fırsatım olursa kendimi arabadan atmak için ellerimle kapıya uzanmaya çalışırken iki büklüm oluyorum, çığlık atıyorum ve çırpınıyorum ama Delaney gaza basıp hızlanıyor ve Callum tırnaklarını boynuma geçiriyor. "Dur," diye homurdanıyor. "Yoksa geri döner ve Clay'i de bunun için alırız."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum. "Sizi gördü. Yüzlerinizi gördü." Milo'ya, Delaney'ye ve yolcu koltuğundaki tanımadığım diğer adama bakıyorum. "Şimdiye kadar polisi aramıştır."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye alay ediyor. "Polis bana ne

yapacak?" Ağzımı kapatıp ona bakıyorum.

"Bence onun yerine kardeşlerinizi aradı, öyle değil mi?"

Kalbim biraz kırıldı. Onun içgüdüsü beni geri almak ve Callum Ames'e bunu ödetmek olurdu. Babasının kim olduğunu bilseydi polise güvenmezdi.

O da bunu biliyor. Ne olacağını çok iyi biliyor.

"Senin istediğin de bu," diyorum sessizce. "Onları kendine çekiyorsun. Onun dikkatini çekmek istiyorsun."

Sessizleşiyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bunun benimle ilgili olmadığını hep biliyordum. Sadece ne kadar ileri gidebileceğini hafife almışım.

"Onlara planladığımız geceden bahsetmediğin sürece kimse seni nerede bulacağını bilemeyecek, o yüzden hayır..." diyor. "Kardeşlerinin gerçekten ortaya çıkmasını beklemiyorum. Sadece biz varız. Yine de ilerleyen günlerde beni bulacaklarından eminim. İşimiz bittikten sonra."

Oh, Tanrım. Kusmuğumu yuttum.

Clay beni nereye götürdüklerini biliyor mu? Herhangi bir kulüp evinden haberi olmadığını söyledi.

Kimse benim için gelmiyor. Telefonum limuzinin içinde bir yerde, bu yüzden kimse beni takip edemez ve dört kişiler. Panik beni ele geçirdi. *Kahretsin.*

Otoyolda yarışıyoruz, karanlık şeritte hızla ilerliyoruz ve Del aniden sola saparak Fox Hill'e giden uzun, düzgün asfaltlı yola giriyor.

Her iki taraftaki meşeler ay ve yıldızlara karşı bir gölgelik oluşturuyor ve ben ona bakarken, o da bana bakarken Callum'un gözlerindeki parıltıyı seçebiliyorum. Karanlık bizi tüketiyor ve ne olacağını o da en az benim kadar biliyor.

Boynumda bir sızı hissediyorum ve tırnağının derimi kestiğini biliyorum. "Bundan asla kurtulamayacaksın," diye mırıldanıyorum.

"Kendim için endişelenmiyorum."

"Öyle olmalısın," diyorum. "Bu acıtacak."

Kimse gerçekten kötü değildir. Çoğu da deli ya da hasta değildir.

O kızgın. Her zaman böyle hissetmeyecek. Bunun geçmek istediği bir yol olduğundan emin mi?

Gözleri kısılıyor ve bunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Hâlâ gitmeme izin verebilir mi? Yoksa çok ileri gitti ve bitirebilir mi?

Yavaşça arkama uzanarak, bir ay önce Clay'e giydirdiğim altın rengi bantlı topuklu ayakkabıları çıkarıyorum. Onlarla koşamayacağım.

Del frene bastı ve SUV gıcırdayarak durdu. Bakışlarımı camdan dışarı fırlatıyorum ve golf sahasında, saha binasının arka tarafında olduğumuzu görüyorum. Aracely sahadaki bira arabasında çalışıyordu ve bir keresinde onu almak zorunda kalmıştım.

Kapılar açılıyor, biri beni tutup taksiden dışarı çekerken odun, çimen ve ter kokusu yüzüme çarpıyor. Callum bileklerimdeki bandı sıkarken Delaney beni döndürüyor ve bana bakıyor. Del'in gözlerinde bir gülümseme beliriyor ve bu adamın daha önce gözlerimin içine baktığından ya da Marymount'tayken varlığımı bildiğinden emin değilim ama artık bildiği kesin.

Gözleri önce aşağıya sonra yukarıya bakıyor ve iç çamaşırlarımın içinde olduğumu fark ediyorum. Külot ve küçük bir korse, elbisem limuzinin zemininde.

"Ne büyük kayıp," diye yakınıyor.

Elleri karnımın üzerinden geçip sırtıma doğru kayıyor ve ben boğazım düğümlenene kadar bağırarak mücadele ediyorum.

Sonra aniden dişler kıçıma battı ve ben döndüm. Milo'yu tekmeliyorum, kendimi onun üstüne atmadan önce ona karşılık verecek zaman tanımıyorum, ikimiz de yere düşüyoruz ve dizim kasıklarına çarpıyor.

"Ah!" diye bağırıyor.

Hırlıyorum, saçımı çekiyor, başımı geriye çekiyor ve sonra biri beni üzerinden itiyor ve araba yoluna sırtüstü düşüyorum.

Ayağa fırladım ama Callum oradaydı, beni yere mıhladı. Yüzümün önüne bir şişe koydu. "Bunu hatırlamak ister misin?"

Kıpırdamadım, nefesim bir an için kesildi.

Önce uyuşturucuya sonra da ona bakıyorum, parmaklarım arkamda ezilmiş ve acıyor. İnsanlara uyuşturucu vermediğini söylemişti. Bunu gerçekten benim üzerimde kullanır mıydı?

Sertçe yutkunuyorum, başımı sallıyorum. Eğer onu boğazımdan zorla sokarsa, bilincimi k a y b e d e c e ğ i m . Karşı koyamam, kaçamam, pozitif kimlik veremem....

Bana vermek istemiyor. İstekli bir kız istiyor. Anlaştığımızı düşündüğü şeyi istiyor.

Ama mecbur kalırsa kabul eder.

Orospu çocuğu.

"Zaten hatırlayacağımdan da şüpheliyim," diye tükürdüm, kalan zavallı mücadelemi ortaya koyarak.

Sadece kıkırdadı, meydan okumayı kabul etti ve beni yerden kaldırdı.

"Al onu." Beni Milo'ya doğru itiyor, o da daha sert bir şekilde saçlarımı yumrukluyor
ve kolumu sıkıyor.

Beni karanlık binanın içine götürüyorlar, duvarlarda yaldızlı çerçeveler içinde tablolar görüyorum, ahşap cilasının ve deri mobilyaların kokusunu alıyorum. Beni bir oturma alanına doğru itiyorlar, masalar, kanepeler ve pencerelerden süzülen ay ışığında parıldayan bir bar ve bir süre sonra bir koridordayız.

Dizlerim biraz titriyor ve gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissediyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum. *Lütfen.*
Tanrım, lütfen. Kimsenin bana zarar vermesini istemiyorum. Lütfen.

Babamı istiyorum. Macon'ı istiyorum.

Clay'den başka kimse bana dokunamaz. Böyle bir şey olmayacak. Hâlâ limuzindeyim. Onunlayım.

Kollarında.

Bir hıçkırık kaçıyor, ama onu bastırıp gömüyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Bunun için onu sikeyim. Onu öldüreceğim.

"Tanıklar var," diyorum ses tonumu sakin tutarak. "Sokaklarda kameralar vardı."

"Eve tek parça halinde gideceksin," diye yanıtlıyor Callum. "Bir anlaşma yapmıştık. Söz verdiğin şeyi istiyorum."

Dönüp yüzüne bakıyorum. "Asla söz vermedim."

Ama o sadece alçak sesle homurdanıyor, "Yürü. Yürü ve paranı öde, böylece bu iş büyümek zorunda kalmaz. Sana elimi sürmeden canını nasıl

yakacağımı biliyorum."

Milo beni geri çekerek bir kapıdan içeri doğru itti. Beni sıkıca kavrıyor, merdivenlerden, başka bir koridordan ve bir odadan aşağı tökezlerken beni tutuyor.

Su kokusu alıyorum. Burası bodrum mu? Florida'da pek yaygın değildir.

Odada birkaç ceset daha görüyorum ve anında duruyorum, korku içimi sarıyor.

İki adam daha odada bekliyor ve genç bir kadın arka duvara yaslanıyor. Bilardo masasının yanında.

Başını eğip beni içine çekiyor ve onun benim için olduğunu anlıyorum. Minyon, sarışın, mavi gözlü... Clay gibi.

Ama Clay değil.

Yanıma yaklaşırken hafifçe gülümsüyor, uzun, pürüzsüz saçları sol gözünün üzerine hafifçe düşüyor ve dolgun kırmızı dudakları mükemmel, beyaz dişlerine açılıyor. Dar siyah bir pantolon ve kısa kollu, dar siyah bir tişört giymiş ve benden bir ya da iki yaş büyük olduğunu sanmıyorum. Güzel, genç, yumuşak...

Ama sonra bakışlarını indiriyor ve kollarımın arkada olduğunu fark ediyor. "Neden bağlı?" diye soruyor.

Callum önüme geliyor ve kızla benim arama bakıyor. Kızın sorusunu duymazdan gelerek, "Bu Morgan," dedi. "Randevun."

Parmağı külotumun kenarından içeri kayıyor ve ben ateşleniyorum. Ayağımı fırlatıp karnına tekme atıyorum. "Ugh!"

Bir çığlık atarak geriye doğru sendeliyor ve ben de tüm kaslarımı çelikleştirerek hazırlanıyorum. "Bu da ne?" diye ağzından kaçırdı, ortasını tutuyordu ve Callum. "Bana onun bu işle ilgilenmediğini söylememiştin." "İlgileniyor."

Ama karnını tutmaya devam ederken çantasını kaptığı gibi tekrar duvara hücum ediyor. Kapıya doğru yürüyor. "Ben böyle şeyler yapmam."

Ve ben takip edemeden, o gitti. Şüphesiz bulaşmak istemeyecekleri bir pezevengi vardır.

Başımı kaldırıyorum ve her birinin gözleriyle buluşuyorum. Ellerimi serbest bırakmaya çalışırken Callum'a, "Görünüşe göre pis işlerini kendin yapmak zorunda kalacaksın," diyorum. "Hadi bakalım. İlk kim? Bu benim ilk sikim, o yüzden küçük biriyle başlamayı tercih ederim. Milo mu?"

Krisjen'in eski sevgilisinin gözleriyle karşılaşıyorum ve ağzından bir hırıltı geçiyor.

"Hadi," diye cıvıldıyorum. "Aklımı başımdan al. Beni öyle güzel becer ki, heteroseksüel olayım."

Bana doğru hücum ediyor ve saçlarımın arkasından tutarak beni bilardo masasına itiyor. "Kapa çeneni."

Kalbim hızla çarpıyor, korku içimde dolaşıyor ama aynı zamanda öfkeliyim. Ters dönüp oturuyorum. "Hadi, bebeğim. Hadi. Bana bir erkeğin ne olduğunu göster."

Aşağı uzanıyor, kemerini ve kot pantolonunu çözüyor ve bana neyi kaçırdığımı göstermeye hazır, sert nefes alıyor ve neredeyse çatlıyorum. Gözyaşlarım birikiyor ama onları geri itiyorum.

"Evet, şu şeye bak," diye homurdandım, dudağımı ısırdım ve pantolonunun altına baktım. "Sertleştikçe büyüyor, değil mi? Görmek için sabırsızlanıyorum."

Boğazımı sıkıyor. "Kapa çeneni.

Kapa çeneni." Sinirlenmeye

başladı.

Başımı arkaya yatırıp gülüyorum ve kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama sanki şu anda bedenimde değilim ve ya bunu yapacağım ya da ağlayacağım.

Daha çok gülüyorum, bileklerimi kıvırıyorum ve beni bağladıkları bandana, boyun bağı ya da her neyse onu gevşettikçe gevşetiyorum. "Oh, hadi bebeğim," diye hırlıyorum. "Beni hissetmek mi istiyorsun? Hı? Bana vermek ister misin? Nasıl yapıldığını göstermek ister misin? Yapabileceğini biliyorum. Bunu biliyorum."

Beni tekrar masanın üzerine itiyor. Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor ve inleyerek sırtımı dönüyorum.

"Yapabileceğini sanmıyorum," diye inliyorum, kıvranarak. "Bahse girerim sikin çok yumuşaktır, sarkık, kıpır kıpır bir solucan gibidir." Çılgınca kıkırdıyorum. "Yüzüme bakmak zorunda kalmamak için beni çevirmen gerekecek. Öyle değil mi Callum?" Kapının arkasında duran arkadaşına bakıyorum. "Sen de bana böyle yapmak zorunda kalmayacak mısın? Beni çevir ve o acınası, sarkık uzantıyı içime sok, ben oymuşum gibi davran. Benmişim gibi davranarak-"

"Kapa çeneni!" Callum bağırıyor.

Milo'nun eli yüzümde geziniyor ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyor. "Siz orospu çocuklarından evde beş tane var!" Odaya bağırıyorum. "Elinizden gelenin en iyisi bu mu? Ha?"

Kardeşlerim bana zarar verdiğinden değil, ama sert atışmalara alıştım.

Kravatla uğraşıyorum, neredeyse parmaklarımın üzerinden kaydıracaktım ama Milo dizlerimin arkasından tutup beni masanın ucuna doğru çekiyor.

"Sen tam bir erkeksin," diyorum. "Hadi ama. Ne yapacaksın? Ne

yapacaksın?
Yap hadi. Hadi, bebeğim. Yap şunu. Aklımı başımdan al."

Kotunun içine uzanıyor ve ben kusmak istediğim halde heyecanlanmış gibi yaparak bakıyorum.

"Oh, evet," diyorum. "Daha fazla, daha fazla. Hadi, hadi."

"Hadi Milo!" diye bağırıyor biri, ama alnı öfkeyle kazınmış ve yüzünün gerginlikten kızardığını görebiliyorum.

"Yani, bu kadar mı?" Gülüyorum. "Şimdi mi oluyor? Kaçırdığım şey bu muydu?"

Karnımdan öyle bir kahkaha yükseliyor ki, ben titrerken ses çıkmıyor. "Kaldıramıyor amına koyayım," diye alay ediyorum.

Beni itiyor ve boğazımı kavrıyor, parmaklarını içeri sokuyor ve ben gözlerimi sıkmamak için mücadele ediyorum. Mücadele ederken vücudumun ne kadar kötü titrediğini söyleyemez.

Tekrar ve tekrar kravatla çalışıyorum. *Hadi ama. Lütfen.*

"Henüz gerçekleşmedi mi?" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "Hadi, bebeğim. Sik beni. Hadi!"

"Lanet olsun!" diye bağırıyor, beni üzerinden atıyor ve bokunu pantolonunun içine geri sokuyor. "O lanet çenesini kapatmayacak."

Del ona bir rulo koli bandı uzatıyor, ben de ellerimi oynatıyorum, alnımda ter damlaları oluşuyor. Ellerimi kumaşın içinden çekiyorum, sonunda Milo yanıma geldiğinde onları serbest bırakıyorum. Banttan bir parça koparıp ağzıma doğru hamle yapıyor ama ben fırlayıp bilardo masasının üzerindeki bar lambasını tutuyor ve avazım çıktığı kadar bağırarak tekrar tekrar çekiyorum.

Milo'nun kafasının tam üstüne düşüyor, kafası karışıyor ve ben hızla hareket ediyorum. Onu iterek masalardan fırladım, arkamdaki kapıya koştum ve dolap olmaması için dua ettim.

İçeri dalıyorum, diğer taraftaki koridor karanlık, ama sonunda bir parça ışık görüyorum ve ona doğru koşuyorum. Arkamdan bağırışlar yankılanıyor ve duvara yaslanmış küçük, siyah bir masanın yanından geçip onu yere itiyorum, onlar da peşimden kapıdan içeri fırlıyorlar. Koridorun sonuna doğru koşuyorum, büyük bir odaya dalıyorum, ay ışığı pencereden ve zeminden parlıyor.

"Ah!" diye bağırıyor biri. "Siktir!" Callum homurdanıyor.

Arkamdan homurtular ve çarpma sesleri geliyor ve koridordaki engele takıldıklarını biliyorum, umarım birbirlerinin üzerine yığılmışlardır.

Ön kapıyı açıp dışarı fırlıyorum, gecenin içine, fıskiyeler yeşilin üzerine uzun, sisli kemerler halinde püskürtüyor.

Topuklarımı yere vurarak çıplak ayaklarımla ağaçlara doğru koşuyorum. "Liv!"

Ve sesi anında tanıdım.

Clay'in bana doğru koştuğunu görünce arkamı döndüm ve bana doğru koşarken onu kollarımla yakaladım.

"Bebeğim," diye ağlıyorum. Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Sana ne yaptılar?" Beni öpüyor; yanağımı, dudaklarımı, çenemi,

tekrar ve tekrar.

"Şşşt," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak. Dallas beni çalılıklara doğru çekerken Macon ve Army'yi görüyorum ve hepimiz yere çömeliyoruz. Iron ve Trace servis giriş yolundan koşarak geliyorlar ve Clay yüzüme dokunurken aileme bakıyorum, gözleri vücudumun her santimini tarıyor.

Bakışları yanağıma kilitleniyor ve Milo'nun tokadının acısının hâlâ orada olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen kırmızıdır. "Sorun değil," diyorum. "Onlar benim onlara yaptığım kadarını bile yapmadılar."

"Liv..."

Gözlerimi Macon'a diktim. "Sorun yok," diye sözünü kestim. "Bana zarar vermediler."

En azından fena değil.

İç çamaşırlarımla, ne düşündüğünü biliyorum. Ve eğer oradan çıkmasaydım neler olabileceğini bilseydi ne yapacağını da biliyorum.

Clay'i tekrar öpüyorum, Demir'in bana attığı fanilayı

çekiştiriyorum. "Beni buraya getirdiklerini nereden

biliyordun?" diye soruyorum. "Ben bilmiyordum."

Macon'a bakıyorum ama o çoktan yürüyor. Ayağa fırlıyorum, Callum ve Milo'nun saha evinden koşarak çıktıklarını görüyorum, Del ve diğer ikisi kardeşlerimin yeşil alan boyunca onlara doğru koştuklarını görünce duruyorlar.

Macon'un peşinden gidiyorum. "Hayır."

Ama Clay araya giriyor. Limuzinde unuttuğum telefonumu bana uzatarak, "Bırak onları siksinler," diyor.

Macon, Army ve Dallas doğruca avluya yönelir, Del ve diğer ikisi geri çekilir. Kaçıp kulüp binasına geri dönüyorlar ya da gözden kayboluyorlar.

Clay'e bakıyorum. "Bunu kazanamayacaklar ve sen de bunu biliyorsun. Savaşmak yok." Ve sonra kardeşlerime, "Plan bu değildi."

Biz Collins ya da Ames değiliz. Fiziksel olarak mücadele edebiliriz ama onlar bize zarar verebilir çünkü biz fakiriz.

Yüzüme tekrar dokunuyor, hafifçe. "Sana kim vurdu?" diye

fısıldıyor. Ağzımı kapatıyorum.

"Kimdi o?" diye tekrar soruyor. "Callum mu?"

Cevap vermeden önce Dallas'ın ardından bir an bile bakmadım. "Hayır."

"Milo?" diye üsteliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Ve cevabını aldı. Çenesini kilitleyerek doğruldu ve Demir'in kemerine bağladığı av bıçağını kaptı.

Demir ve İz onu takip ederken o da kaçıyor. "Clay,

hayır!"

"Evet amına koyayım," diye cevaplıyor Trace.

O gidiyor, onlar takip ediyor ve ben hepsinin peşinden koşuyorum, fanilayı iliklerken önce kimi durduracağımı bulmaya çalışıyorum.

Milo cebinden bir şey çıkarır ve Dallas onu elinden alır. Bir telefon havaya uçar, ancak Callum etkilenmeden bir masaya oturur.

Army Milo'yu arkadan yakalar, Macon bacaklarını Milo'nun altından tekmeler ve Milo dizlerinin üzerine düşer.

"Dur," diye seslenir Clay, tam da Macon'ın yumruğu yumruk atmaya hazırlanırken. "Başın belaya girecek. Benim değil."

Milo kıkırdıyor, ona ve elindeki bıçağa bakıyor, ama sonra her şey bir anda oluyor, yüzü düşüyor. Clay yaklaşıyor, Macon yoldan çekiliyor ve ben onun bıçağı Milo'nun yüzüne doğru kaldırışını izliyorum.

"Clay, hayır!" diye bağırıyor. "Ah!"

Bıçağı şakağından ağzının köşesine kadar yanağında gezdirirken yüzünü buruşturuyor ve ben orada öylece duruyorum, etkileniyorum ve biraz da daha fazla korkmadığım için korkuyorum.

"Clay..." Ama durdum, iş çoktan bitmişti.

Milo nefes alıp veriyor, yüzünden ve çenesinden kan damlıyor ve Clay göz teması kurmak için çömeliyor. Boğazındaki gözyaşlarını duyabiliyorum. "Şimdi, dikiş attırmaya gittiğinde," diyor ona, "Milo'ya tıraş olurken kestiğini söylediler."

Macon onu izliyor, ben de telefonumu öyle bir sıkıyorum ki plastik sızlanıyor. "Ailen sorduğunda, tıraş olurken bir yerini kestiğini söylersin," diyor Clay.

devam ediyor. "Ve hayatındaki bir sonraki kadın yara izini sorduğunda, bunu başka birine yaptığına dair bir ipucu bile alırsam, seni başka bir yara iziyle bulamayacaklarını hatırlayacaksın. Seni hiç bulamayacaklar." Sonra sesini yükseltiyor ve Ordu onu tutarken bıçağın ucunu yüzünün diğer tarafına bastırıyor. "Ona bir daha asla dokunma! Parmağını bile!"

"Tamam! Tamam! Tamam!" Milo yalvarıyor. "Tamam..."

Clay ayağa kalkar, Macon arkasında belirir ve dikkatle onu izler.

Army, Milo'nun yere düşmesine izin verir ve Clay Callum'a doğru ilerlerken onun kanlı yanağını tutar.

Orada oturuyor, kamburunu çıkarmış ve dizlerini açmış, sanki bu bir gösteriymiş ve sayıca az değilmiş gibi izliyor.

"Çok ateşliydi," diyor Clay'e.

Dallas arkasına geçerken gözleri yana kayıyor ve ağabeyimin ona baktığını görüyorum, gözleri okunmuyor.

Clay hala bıçağı tutarak onun önüne geçer.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sorar. "İstediğin kadar tehdit et. Timsahlar için beni bataklıkta batıracağına söz ver. İkimiz de biliyoruz ki sen ne yapabiliyorsan ben de yapabilirim."

Gözlerimi telefonuma dikip başparmağımı yavaşça ekranın üzerinde gezdiriyorum. "Öğrenmedin, değil mi?" diye soruyor ona. "Bu yüzden her zaman

zayıflara karşı, Clay. Oyun alanı eşit olursa beni yenemezsin."

Ve *oynat tuşuna* bastım.

*"*Callum'un sesinin telefonuma karıştığını *biliyor muydun?*" *"Bir yapının yüz yaşına ulaştıktan sonra tarihi eser olarak kabul edilebileceğini ve yıkılamayacağını?"*

Herkes dönüp bana bakıyor, elimdeki hücreyi inceliyorlar. Callum'un gözleri üzerimde keskinleşiyor.

"Benimle yatmak sana Mercutio'yu kazandırırken, benimle yatmak sana Raymond FitzHugh ile deniz fenerini korumak için verdiğin dilekçeyi kabul ettirecek mi? Ve aslında arazini?"

Macon'ın vücudu kaskatı kesilir ve Dallas bir hırıltı çıkarır.

"Beni iyi becermek bunu garanti ediyor aslında."

Clay'in yanına giderek kaydı durduruyorum. "Oyun alanı..." Başımı sallıyorum, dudaklarının gerginleşmesi ve o lanet gülümsemesinin kaybolması hoşuma gidiyor. "Bile değil, Callum."

Macon'ın sıcaklığını hissediyorum ve kafasının içindeki çarkların döndüğünü biliyorum. Bir şeyler yapmak istiyor ama belki onu şimdi buradan çıkarabilirsem hepsini sakinleştirebilirim.

"Burada olmaz," diye fısıldadım kardeşime. *Onların bölgesinde olmaz.*

Başka bir zaman. Başka bir gün. Her yerde kameraların olmadığı bir yerde. Callum çenesini yukarı kaldırıyor, şu anda üstünlüğün bende olduğunu biliyor. "Çıkın buradan," diyor sonunda bize.

Clay orada duruyor ve ben yavaşça onun elini tutuyorum, hepimiz geri çekiliyoruz. Ama kardeşlerim kalıyor, Dallas Callum'a doğru adım atıyor, Macon, Iron gibi,
ve Trace onun yanında.

"Dallas, hayır," diye uyarıyorum.

Ama Macon konuşurken kimse bana bakmıyor. "Army, kızları eve götür. Yakında orada olacağız."

"Macon..."

"Şimdi!" Macon beni görmezden gelerek bağırıyor.

Kardeşlerim ona yaklaşırken Callum gülüyor ve başını sallıyor. "Dörde karşı bir. Bu hiç adil değil."

Dallas parmaklarını çıtlatarak, "Sadece sen varsın," diye onu temin eder.

"Ve ben.
Şimdi içeri gir."

"Peki ya hayır dersem?"

Dallas patlayarak elinin tersiyle Callum'un yanağına vuruyor ve Callum'un sandalyesi şiddetle devrilerek yere düşmesine neden oluyor.

Callum'un ağzından bir damla kan fışkırıp ellerinin ve dizlerinin üzerine düştüğünde nefesim kesiliyor. Yüzünü tutuyor, Dallas'a bakarken parmaklarının arasından kırmızı sızıyor.

"Bu kelimeyi senden hiç duymamıştım," diye ısırdı Dallas. "Dene bakalım. Bakalım sonra ne olacak."

Ve ilk defa, ne kadar endişelensem de, kendimi gülümsemeye zorlayamıyorum. Callum'un kanadığını görmek güzel.

Dallas ona tekrar, "Şimdi içeri gir," der.

Callum'un vücudu biraz titriyor ama ayağa kalkarken gözleri ve çenesi sertleşiyor. Direnmesini, kardeşime "hayır" demesini bekliyorum ama yapmıyor. Ağzının kenarını kıvıran hafif bir gülümsemeyle nihayet dönüyor ve kulüp binasına doğru ilerliyor.

Dallas takip ediyor. Macon, Iron ve Trace'e "Kapılara dikkat edin," der.

Kardeşimin Callum'la birlikte kulüp binasında kayboluşunu izlerken Army, Clay'le beni uzaklaştırıyor.

Yürürken Army'ye "Durdur onları," diye ısrar ediyorum.

Ama o sadece kıkırdıyor. "Yapıştırıcı mı kullanıyorsun? Hiç şansın yok."

Lanet olsun. İhtiyacımız olanı aldık. Güvendeyiz.

Macon, Iron ve Trace kapının dışında oyalanarak Dallas'ın Callum'a hak ettiği her şeyi ve daha fazlasını vermesini izlerler.

"İyi olduğuna emin misin?" Temizlendiğimizde Clay beni tuttu. "Onlar..."

"İyi olacağım." Onu öptüm.

Army bana "Görüntüler elimizde" dedi. "Silmemi mi istiyorsunuz?"

Clay aradığında beni nereye götürdüklerini bileceğini bildiğim için kardeşime bakıyorum.

"Görüntüler mi? Ne demek istiyorsun?" Clay soruyor.

"Kameralar," dedim ona. "Callum'un Mariette'de bahsettiği şey buydu. Hırsızlık hakkında mı? Bana Fox Hill'in anahtarını verdi. Eğer eskortlarından birine iyi davranırsam, o da bana iyi davranacaktı. Bana oyundaki rolünü verecekti."

"Ve sen de bunu kabul ettin?"

"Tabii ki hayır." Elini tutuyorum, gözlerindeki endişeyi yatıştırmaya çalışıyorum. "Böyle bir şey asla olmayacaktı. Kardeşlerim içeri girmek için anahtarı kullandılar ve tesisin her yerine kameralar yerleştirdiler. Artık Aziz Carmen'i arkamızda bırakacak kadar sır ve görüntü biriktirebiliriz. Callum daha çok parti verecek. Ve eminim orada olanların en kötüsü bu bile değildir."

"Ama rolü sen aldın?"

"Tabii ki evet. Saygınlığımı elimden almaya çalıştı," diye karşılık veriyorum. "Son dört yılda birçok kez Clay."

Ağzını kapatıyor, gözleri yumuşuyor, eminim yıllar boyunca birçok kez aynı şeyi yaptığını fark ediyor. Yorumlar, bakışlar, küçümseyici gülümsemeler...

Ama boynumun arkasını tutup alnını alnıma bastırıyor, gözlerini kapatıyor ve ben artık bunların hiçbirini görmüyorum. Önümde gördüğüm tek şey tüm dünyadaki en sevdiğim şey.

Bir an sonra Army'ye bakıyorum, o odada başıma gelebilecekleri izleyebileceğimden emin değilim ama bu yangının ilk kütüğü. Bunu silemeyiz. "Görüntüleri sakla," diyorum ona.

Tekrar elini tutuyorum ve kamyonlardan birine binerek hareket ediyoruz. Clay, "En azından Milo'yu tutuklatmalıyız," diyor.

"Yasaların onları koruyacağını biliyorsunuz," diye belirtiyorum. "Bu işi burada bitiririz, umarım öyle kalır. Bizim için sırlar daha iyi bir silahtır."

"Ve eğer değilse..." diye ekliyor, bıçağı ön tarafa fırlatarak.

Sadece gülüyorum, arkasından taksiye tırmanıyorum. "Gerçekten onu bir çift çimento galoşla bataklığa mı batıracaksın?" Alay ediyorum.

Ama o sadece yanımdan geçip uzaklara bakıyor, ciddi ve kafesli.

Oh, hadi ama. Bunu bir daha yaparsa cesedini bulamayacakları konusunda ciddi değildi. Kıkırdıyorum ama onun hâlâ gülmediğini görünce duruyorum.

"Clay?" Bastırıyorum. "Bebeğim?"

Kaşlarını çatıyor, çenesini kaldırıyor ve sanki gelmiş geçmiş en güzel şeylermiş ve beni duyamıyormuş gibi ön camdaki harika ağaçlara odaklanıyor.

Army, aileye yeni katılan bu çocuğu onaylayarak bıyık altından gülüyor.

Harika.

thirty-four

CLAY

Ağzının kenarını öpüyorum, uyurken sıcak nefesi yumuşak ve sakin. Zar zor uyudum. Ama sorun değil. Çok mutluyum, bir an bile kaçırmak istemiyorum.

Yanağındaki morluğu öpüyorum, uzanıp yüzünü kavrayarak onu kendime yakın tutuyorum. Ona neredeyse ne olduğuna inanamıyorum. Callum hapiste olmayı hak ediyor. Hepsi hak ediyor ama onlara zarar vermenin Jaeger'ların dikkatini çekeceğini biliyorum, bu yüzden belki de onu cezalandırmak için başka bir yol bulmam gerekecek.

Dün gece biz ayrıldıktan sonra Dallas'ın muhtemelen ona yaptıklarına ek olarak. Biz döndükten birkaç saat sonra Dallas da dahil olmak üzere diğer kardeşlerinin garaj yoluna girdiğini gördük, neyse ki kimse tutuklanmadı.

Callum çenesini kapalı tutuyor.

Ama bu yaptıklarının bedelini ödediği anlamına bile gelmiyor. Liv bir savaşçı olduğu izlenimini vermeyi seviyor, öyle de ama çelik değil ve ben de dahil pek çok insan sayesinde yeterince istismar edildi. Artık onun zırhı benim.

Şakağını ve çenesini öpüyorum, ağzımı onunkine doğru kaydırıyorum ve sevgiyi hissetmesi için çok nazikçe alıyorum. Nefesi kesiliyor, vücudu kıpırdanıyor ve elimi vücudundan aşağıya, çarşafın altına, bacaklarının arasına kaydırıyorum.

Onu hissettiğimde ürperiyorum ve gözleri hâlâ kapalıyken hafifçe nefes almaya başladığını duyuyorum.

Onu izliyorum, parmaklarımı içinde gezdiriyorum ama dayanamıyorum. Onu oradan öpmek istiyorum. Kalçaları açılıyor ve çarşafı çekip çıkarıyorum, kendimi vücudundan aşağı kaydırıyorum.

Ama sonra telefonum çaldı ve durdum.

Lanet olsun. Liv'in çoktan uyanmış olduğunu bildiğim halde onu rahatsız etmek istemediğim için yerden alıyorum.

Protesto etmek için küçük bir inilti çıkarıyor, beni geri çekiyor ama ben sadece gülüyorum. "Şşşt..." Ona söyledim.

Ekranda annemin adını görüyorum ve cevap veriyorum. "Günaydın."

"Neredesin?" diye patladı.

Liv beni kollarına çekiyor, ben de onu öpüyorum. "Hâlâ Liv'lerdeyiz," diyorum.

Liv diğer elimi tutuyor ve k a l ç a l a r ı n ı n arasına geri koyuyor.

Gülüşümü sessiz tutuyorum.

"Tamam, artık ikinizin çıktığını bildiğime göre, bu işleri değiştirir," diyor annem bana. "Ayrı yataklarda mı yatıyorsunuz?"

Liv bunu duyunca geri çekiliyor ve annemin ne kadar aptal olduğunun farkında olup olmadığımı merak ediyormuş gibi bana bakıyor.

"Tabii ki hayır," diyorum utanmadan. "Homofobik davranıyorsun."

"Bana o kelimeyi kullanma!" Annem homurdanıyor. "Eğer Callum olsaydı,
benim de buna izin vermem mümkün değil. Seks önemli bir şey Clay. Bu eve bir otel gibi davranmaya ve kız arkadaşınla birlikte yaşamaya başlayamazsın!"

Liv boynuma dalarken gözlerimi devirip başımı geriye atıyorum.

"On sekiz yaşında olup olmaman umurumda değil," diye devam ediyor Gigi. "Onunla tanışmam gerek. Bu akşam yemeğe geliyor. Anladın mı?"

Vücudum zonkluyor, Liv elimin altında çok sıcak.

"Clay?" Annem bağırıyor. "Güvende misin? Hâlâ benim çatım altındasın, biliyorsun."

Oda dönüyor.

"Telefonu bana geri ver!" Annem ağlıyor. Sonra babamın sesini duyuyorum. "Anneni ben hallederim. Liv'i saat yedide Coco'ya getir, tamam mı?"

Başımı salladım, heyecanlıydım çünkü orası en sevdiğim restorandı. "Tamam. Teşekkürler baba."

"Seni seviyorum." Ve telefonu kapatıp gitmeme izin verdi.

Telefonu bırakıyorum ve vücudunu kendi vücudumla sarıyorum, buna yemekten daha çok ihtiyacım var. "Bütün gün yatakta kalalım," diyorum ona.

"Sadece gitmeye çalış," diye tehdit ediyor.

Ona sarılıyorum, oturuyorum ve gülümsemeden duramıyorum. Muhtemelen tüm sosyal medyada yer alacaktır, o yüzden hiç değilse herkes huzurumu kaçırmak için elinden geleni yapmadan önce bu günün tadını çıkaracağım.

Ona bakıyorum ve tişörtümü -onun tişörtünü- çıkarıp yatağın ucundan deri ceketini alıyorum. İçinde çıplak birini görecekse, o kişi ben olacağım.

Fermuarı açık bırakarak üzerime çekiyorum, çıplak tenimin bir şeridi

göğüslerimin kıvrımıyla birlikte ortada görünüyor. Saçlarımı önümden çekiyorum

geri çekil ve bakmasına izin ver.

Kalçalarımı yoğuruyor, ateşli bakışları vücudumda g e z i n i r k e n altımda kayıyor. "Kesinlikle bir deri cekete ihtiyacın var."

"Daha sonra alışverişe gidebiliriz"

dedim. Alışverişe gitmek için herhangi

bir bahane...

Ama o başını sallıyor. "Hayır. Benimkini giyeceksin."

Evet, yapacağım. Artık birbirimizin küçük biblolarını saklamak yok.

Gözlerim yine yanağındaki morluğa takılıyor ve ellerini tutup avuçlarımın içine alıyorum. "O sesi yayınlamalıydın."

Bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade belirirken gülümsemesi yavaşça dağılıyor. "Belki de yaparım," diyor bana. "Ya da belki bundan sonra ne olacağını görmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani Callum bu evde senden daha fazla gece uyudu. Bunu biliyor muydun?"

Donup kaldım. Ne oldu?

Nefes alıp veriyor. "O ve Dallas..." diye neredeyse fısıldıyor. "Ne?"

Şaşkınlıkla haykırıyorum.

Ama başını sallıyor. "Geçen yaz, yaklaşık bir

aylığına." Ona bakakaldım. O ve Dallas ne?

Ciddi mi bu kız?

"Dallas ayrıldı," diyor bana, "ve Callum mutlu değildi."

Aman Tanrım. Düşündüm, elimde herhangi bir ipucu bulmaya çalıştım

ama hiçbiri yoktu.

Anladığım kadarıyla bir şey yok.

Liv'i bu yüzden mi hedef aldı? Okulda her gün ulaşabildiği ve zarar verebileceği bir Jaeger olduğu için mi?

"Dallas'ın..." olduğunu bilmiyordum.

"O biseksüel," diyor. "Ama bu konuyu açma. Dallas işine kimsenin karışmasından hoşlanmaz."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Callum'un biseksüel olmadığına eminim," diyor bana, sanki kötü bir haber veriyormuş gibi. "Ya da heteroseksüel."

"Siktir..." Onun alaylarını ve okuldaki diğer kızları düşünerek nefes veriyorum.

Ama sonra aklıma bir fikir geldi. Geçen yaz Callum on yedi yaşında olacaktı. Dallas o zaman en az yirmi yaşındaydı. Callum onun başını bir sürü belaya sokabilirdi, ama tabii bu sırada kendini de ifşa etmiş olurdu.

Callum da Liv'in peşinden gitti. Rastgele değildi.

"Bu onun davranışını mazur göstermez," diyor Clay, "ama dünyaya baktıkça kötü adamların olmasını istediğimizden çok daha karmaşık olduğunu fark ediyorum. Bazen onlar sadece gerçekten korkan insanlardır."

Bu kesinlikle hiçbir şeyi mazur göstermez.

"Herkesin bir hikâyesi vardır, Clay." Ellerini kalçalarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Callum kendi kendini batıracak. Ya da yüzecek. Hangisi olacağını beklerken, uslu durduğundan emin olmak için her gün gizlice kayıt yapan kameralarımız var. Onun üzerinde böyle bir kozum olması hoşuma gidiyor."

Özellikle de Dallas'ı hâlâ hapse gönderebileceği için.

"Peki ya senin arazin?" Ona sordum. "O videoyu babasına şantaj yapmak için kullanabilirsin."

"Elimizde görüntü olduğunu öğrendiklerinde kameraları bulup çıkaracaklar," diyor. "Henüz o ası vermek istemiyoruz. Aslında annenle babanın arazi konusunda yardımcı olabileceğini umuyordum."

Öyle mi?

"Yüz yıldan eski yapıların tarihi eser olarak korunması için dilekçe verilebileceğini biliyor muydunuz?" diye alay ediyor. "Ailen belediye meclisinde oturuyor, değil mi?"

Gülümsüyorum, eğilip burun buruna geliyorum. "Benimle sadece gücüm için mi çıkıyorsun?"

Beni ters çeviriyor ve üstüme çıkıyor. "Güçlü bir kız arkadaşım olmasını seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından.

Bu kelimeyi duyunca tüylerim diken diken oldu. "Senin kız arkadaşın olmayı seviyorum."

Kulağımı ısırıyor ve bu sabah artık başka bir şey düşünemiyorum. Sadece akşam yemeği, bu gece, daha fazla gece ve onun gülümsediği ve umarım bikinili olduğu koca bir yaz için heyecanlıyım.

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum." Beni nazikçe ısırıyor. "Ve bayrağımızı geri istiyorum. Unuttuğumu sanma."

"Annemle babamın önümüzdeki hafta sonu babamın eski kardeşlik derneğinin toplantısına katılmaları gerekiyor," diye alay ediyorum onunla. "Evde yalnız olacağım. Kapılar kilitli. Eğer bana ulaşabilirsen, bayraktan daha fazlasına sahip olabilirsin."

Tenime karşı gülüyor. "Belki soyadımın ne olduğunu unuttun ama meydan okumayı severim. Ve söz veriyorum. Tam arkanda durana kadar beni duymayacaksın bile."

Karıncalanmalar omurgama yayılıyor, zamanın yavaşlamasını istiyorum ama gelecek hafta sonunun gelmesi için de heyecanlıyım. Beni kovalaması gerekecek, ama beni yakalayacağı zamanı iple çekiyorum.

Ceketimi açıp meme ucumu emiyor, ama sonra başka bir şey hatırlıyorum ve telefonumu alıyorum.

"Bekle." İnternetteki bir şeyden aldığım ekran görüntüsünü getirerek onu durduruyorum. "Bunu yapabilir miyiz?"

Ona denemek istediğim muhteşem yeni bir pozisyonun resmini gösteriyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Tanrım, Clay..."

Ağzımı kendi ağzıyla kapatırken gülüyorum, onu delirtiyormuşum gibi inliyor.

- - -

Ertesi sabah Liv'le birlikte okulun önünde, herkes arabalardan inip kapılara yönelirken ağacın altında duruyoruz. İnsanların baktığını biliyorum ama ben sadece onun ellerine bakıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor sessizce.

"Hepsi zaten biliyor." Parmaklarını okşuyorum. "En azından bu var."

Beni de peşinden sürüklüyor, ikimiz de kaldırımdan aşağı inerken gözler dönüyor, sesler kesiliyor, kapılara giden merdivenler yukarıda beliriyor.

Elimi sıkarak, "Bakacaklar," diye beni temin ediyor. "Konuşacaklar. Ama her konuştuklarında, bunu hissetmediklerini hatırla."

Merdivenleri çıkıyoruz ve ben duruyorum, kalbim güm güm atıyor, ama bunun nedeni insanların onu sevdiğimi bilmesinden duyduğum heyecandan çok geri tepmesinden korkmam.

"Merak etme," diyorum yakınına eğilerek ve kolumu beline doladığımı saklamak için hiçbir çaba sarf etmeden. "Bunu asla hissetmek istemeyeceğim."

Dünyada en çok sevdiğim şeye başkasının mal olmasına asla izin vermeyeceğim. Ve okula birlikte gidiyoruz.

Bir Ay Sonra

CLAY YANIMDAN KOŞARAK GEÇİYOR, ben de sopamla ona saldırmaya başlıyorum ama vazgeçiyorum. "Bana neden hâlâ antrenman yaptığımızı söylemek ister misin?" Takım etrafımızda koştururken bağırıyorum. "Sezon bitti."

Dönüyor, konuşurken geriye doğru koşuyor. "Bu yaz hâlâ eğitmemiz gereken birinci sınıf öğrencilerimiz var."

"Peki bunu neden kabul ettim?"

"Çünkü her dediğimi yapıyorsun."

Göz kırpıyor, hınzır bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve onu gördüğümde her zaman olduğu gibi kalbime bir sarsıntı çarpıyor.

Krisjen yanımdan koşarak geçerken, "Aslında sana masaj sözü verdi," diye ekliyor. Onu Chloe takip ediyor. "Tüm vücut masajı."

Oh, evet. Şimdi hatırladım. Beni zayıf bir anımda yakaladı.

Kızlar ileri geri koşuyor, Clay topu kaleden kurtarıyor ve sanırım bunu özleyecek. Bana kaptan olmanın lisenin en güzel yanlarından biri olduğunu söyledi, çünkü benimle vakit geçirebiliyordu.

Ben biraz farklı hatırlıyorum. Vücut darbeleri, ekstra antrenmanlar ve sürekli topa vurması. Ama bunu telafi etmeye çalıştığı kesin. Sözünü tuttu. *Çok* hoş biriydi.

O bana doğru hücum ederken önüne atılıyorum ve Clay beni yere iterken topu Krisjen'e fırlatıyorum. O gülümseyerek üstüme düştü ama ben bizi yuvarladım.

Ona bakıyorum. "Bunun yerine sahilde geçirmeyi tercih edeceğimden emin değilim." Ona söyledim. "Bu sahada bir saniye daha kıçımı terletmektense bu yaz Trace'le birlikte bir hava botunda timsah avına çıkmayı tercih ederim."

"Sen neden takımdaydın ki?" diye karşılık veriyor, çünkü bunun zamanımı harcamak isteyeceğim son şey olduğunu biliyor.

Ama ikimiz de bu saçmalığa neden bu kadar uzun süre katlandığımı biliyoruz ve bunun nedeni atletizmin üniversite başvurularımda iyi görünmesi değildi.

Eğlenen bir kaşımı kaldırıp biraz sırıtıyorum.

Sanki onun için her zaman burada olduğumu bilmiyormuş gibi gülümsüyor. "Timsah avı Ağustos'a kadar başlamıyor" diyor.

"Ve avlanmıyor. Size böyle mi söylüyor?" Krisjen yanımızda pantolon giyiyor. "Onları sadece şekerlemelerle besliyor ve sonra Mark Chamberlain'in ev teknesine gizlice girip birasını içiyor ve seks yapıyoruz."

Clay'in üzerinden yuvarlanarak inliyorum. "Çok fazla bilgi, Krisjen."

Clay'i de peşimden sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve dizindeki kanı fark ediyorum. Baloda pantolon giyiyor, yoksa dizindeki sıyrık için çok kızardı. Yine bir elbise giyiyorum ama bu sefer ince ipek, dar ve altında iç çamaşırı olmayacak. Onu herkesin içinde terletmek hoşuma gidiyor.

Çömelerek bacağını tutuyorum ve kanı temizlemek için gömleğimi kullanıyorum. Coos solumdan uzaklaşıyor ve ben onunla ilgilenirken bankta bana köpek yavrusu gibi bakan kızlara başımı çeviriyorum.

Başımı sallıyorum. Clay ortaya çıktığında bazı insanlar, beklendiği gibi, bu konuda hıyarlık yaptı, ancak savunucular bir haksızlığa tanık olduklarında daha yüksek sesle, daha güçlü ve çok daha hırçın olurlar. Söyleyecek bir şeyi olan herkes, sonsuza dek internette ölümsüzleştirilmek istemiyorsa, aptalca yorumlarını kendilerine saklamanın daha iyi olduğunu kısa sürede anladı.

Eğer biri arkadaş değilse, en azından sessizdi.

Callum bir daha hiç göz teması kurmadı. Sanki okulda biz yokmuşuz gibi. Etrafında bir kız olmadan asla görünmüyor ve en iyi hayatını yaşadığına kimi ikna etmeye çalıştığından emin değilim - bizi mi yoksa kendini mi - ama Dallas'ın o gece ona verdiği morluklar iyileşti ve Callum hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Biz onun yolundan çekiliyoruz. O da bizimkinden. Şimdilik.

Milo Fox Hill'den sonra gizemli bir şekilde okulu bıraktı. Onu kasabanın orasında burasında görüyorduk ama Clay'e ne kadar sorsam da okul yılını benim yanımda değil de evde tamamlamasında herhangi bir rolü olduğunu reddediyor.

Beni korumak için ağırlığını ortaya koymasını takdir etmediğimden değil. Deniz fenerini ve aslında Sanoa Körfezi'ni korumak için annesinin yardımı

-Ne de olsa sihir gibi çalışıyordu. Büyükannesi bu konuda bizimle mücadele etti, ancak babası, geliştirme anlaşması suya düştüğünde kaybedenlerden biri olmasına rağmen şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde geri

adım attı. Sanırım sadece kaybetti.

ailesini daha da mutsuz edecek başka bir şey yapmaya enerjisi yoktu.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Birinin haykırdığını duydum.

Başımızı kaldırıp baktığımızda, gözlüklerini kafasının üstüne itmiş, güneş elbiseli bir koç görüyoruz. Sahilden dönerken oradan geçiyormuş gibi görünüyor.

Clay'e bir bakış atarak, "Hiçbir fikrim yok," diyorum.

Coomer telefonunu kontrol ediyor. "Balo dört saat içinde, Clay!"

Herkes Clay'e bakıyor, benim masum numarası yapan sinsi meleğime.

"Tamam, gidiyoruz," diye gülüyor. "Akşam görüşürüz! Defolun buradan!"

"Whooo!" diye oybirliğiyle bir uluma duyulur.

Herkes eşyalarını topluyor, gök gürültüsü gökyüzünde çatırdıyor ve ben ayağa kalkıyorum, herkes dağılırken Clay'i öpmek için kendime çekiyorum.

Elleri hemen yüzüme gidiyor ve ben kalan günleri saymamaya çalışıyorum ama aklımın bir köşesinde hep bu var.

"Gel hadi." Elimi tuttu. "Saç, makyaj..." "Duş al,"

diyorum ona, her güzel şeyin orada başladığını ima

ederek. Krisjen Clay'e "Bir saat içinde senin evinde

olacağım," diyor. "Tamam."

Eşyalarımızı kaldırıp çantalarımızı alıyoruz ve Amy'nin banklarda oturup eşyalarını topladığını fark ediyorum. Yalnızdı.

Balodan sonraki ilk gün, Krisjen ve Chloe bize katılana kadar Clay ve ben kafeteryada tek başımıza yemek yedik. Sonraki birkaç gün boyunca, diğerleri yerlerini daha yakın buldular ve sonunda, küçük partimiz ve diğer herkes arasında hiçbir ayrım olmadan karıştık. Oradaki ve buradaki fısıltılara rağmen artık her şeyin bir parçasıyız.

Amy hiç gelmedi.

Ve okulda yalnız olmasa da, yalnız görünüyor, çünkü gururu büyümesine izin vermiyor.

Clay'e bakıyorum.

Gözlerini kısıyor, bakışlarımı Amy'ye doğru takip ediyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

Başını sallıyor.

Evet, ona bakışlarımla söyledim.

Düşmanlar bir seçimdir. Egolarımızın bir sonucudur. Uyuyan aslanlar yerine koyunları görmeyi seçtiğimizde ortaya çıkarlar.

Amy bir aslan olacak. Bizim gibi. Sadece uyanması gerekiyor.

Clay bakışlarımı tutuyor, sonunda gözlerini deviriyor, çünkü Amy'yi hiçbir şeye ikna etmek umurunda değil, ama ne dersem onu yapıyor.

Ortak noktamız bu.

Burada olduğumuzu bilmiyormuş gibi gözlerini yere indiren Amy'ye bakıyor. "Peki, bu gece evde mi hazırlanıyorsun?"

Bir süre sonra Amy başını

sallar "Tek başına mı?" Clay

sorar. Bir baş sallama daha.

Clay'in gözleri bana kayıyor ve ikimiz de hala göz göze gelmemiş olan Amy'ye bakıyoruz.

Clay çantasını omzunun üzerinden sallayarak, "Oh, Tanrı a ş k ı n a , " diyor. "Sadece stilistini getir. Margaritalar elli dokuz dakika içinde başlayacak."

Amy gözlerini kaldırdı, yüzünde heyecan ve gülümseme vardı. Clay ve bana bakıyor, eskiden gördüğüm küçümseme artık yok.

"Teşekkürler," diyor.

Ona güvenebilir miyiz bilmiyorum ama sanırım öğreneceğiz.

Bisikletime koşup kaskını verirken Clay'i de yanıma çekiyorum, çantalarımız çapraz askıda duruyor. Benimkini alıp başımın üzerine geçiriyorum ve Clay arkama geçip kollarını vücuduma doluyor.

"Duş," diye fısıldıyor boynuma doğru.

İçimi bir ürperti kapladı ve motoru daha da sert bir şekilde vitese takarak hızla uzaklaştım.

Bizi onun evine götürüyorum, genellikle acele etmeyecek kadar onu hissetmeyi seviyorum, ama bu gece meşgulüz ve herkes gelmeden önce onu kendime istiyorum.

Elbisem zaten salonda, makyaj ve saç için birkaç makyaj masası da hazır ve biz eve girerken Clay'in annesinin kulağında kulaklıkla telefonda konuştuğunu duyabiliyorum

"Kızlar, yavaşlayın!" Merdivenlere doğru koşarken Gigi bağırıyor. "Hepiniz çamur içindesiniz!"

Mermer zeminde ayakkabılarımızı tekmeliyoruz. "Özür dilerim anne!" Clay elimi tuttu.

Clay'in annesi bir tepsi dolusu güzel, beyaz krema kaplı, üstü pembe çiçeklerle süslü küçük pastalar tutuyor.

Bir tanesini almak için uzandım ama kendimi durdurdum.

"Elbisemin içine sığmam lazım." Gigi eğildi. "Benden al: Pastayı ye."

Eğer bu konuda beni zorlayacaksa. Tepsiden süslü, küçük bir şekerleme koparıyorum ve Clay'in beni yukarı çekmesine izin veriyorum, bir yandan

tökezlerken bir yandan da yiyorum.

"Annen iyi görünüyor," diyorum ağzımdaki lokmanın üzerine.

Beni odasına çekti ve kapıyı çarptı. "Sanırım o da kendini iyi hissediyor."

"Peki ya baban?"

Gömleğini çıkarıyor, siyah spor sütyeni üzerinde harika görünüyor ve pencereye doğru yürüyüp dışarıyı gözetliyor. Omuz silkiyor. "Garip hissettirmiyor."

Taşındı demek istiyor. Anne ve babası arasında hala var olan sevgi ve ateşe rağmen Gigi yalnız kalması gerektiğine karar verdi ve bu onun için iyi oldu. Boşanmaları devam ediyor.

"Henry'nin bunu görmek için burada olmamasına seviniyorum," diyor Clay, "ama o her geçen gün daha da gençleşiyor. Anlıyor musun?"

Pencereden verandaya bakıyor, ben de yanına gidiyorum ve annesinin aşağıdaki arka bahçede inşa ettiği -ya da birine inşa ettirdiği- küçük seraya girdiğini görüyorum. Sanırım bahçecilik sevgisini keşfetmiş.

Ayrıca bir fotoğrafçılık kursuna gidiyor ve kendine borsayı öğretiyor. İlk başta dikkatini dağıtmaya çalıştığını düşünmüştüm ama görünüşe göre bu ona keyif veriyor. Yeniden büyümeyi öğreniyor.

Pencere kenarındaki koltuğa oturup Clay'i bacaklarımın arasına çekiyorum. Başı omzuma düşüyor ve saçlarını öpüyorum.

"Seni özleyeceğim," diyorum sessizce.

"Sadece burada ol," diye fısıldıyor. "Bunun hakkında konuşmayalım, tamam mı?"

"Yine de bunu düşünmeden edemiyorum." Boğazımda acı veren bir yumru oluşuyor. "Belki Wake Forest'a girebilirim. Ya da sen Dartmouth'a gelebilirsin."

"Çok soğuk." Titriyor. "Ve ben Wake Forest'a gitmiyorum."

Pardon?

"Henüz aileme söylemedim," diyor. "Ama her şeyden sonra, yoluma çıkmamaları gerektiğini daha iyi bildiklerini düşünüyorum."

"Nereye gidiyorsun o zaman?"

Bu yeni bir haber. Buna ne zaman karar verdi?

Duraksıyor, parmaklarını karnının üzerinde benimkilerin arasından geçiriyor. "Aslında ben kalıyorum."

"Ne?"

Nefes alıyor ve doğrulup bana doğru dönüyor. "Dünyayı gördüm Liv," diyor bana. "İnsanlarla tanıştım. Etkilemek için giyindim. Sevmediğim insanlarla aynı konuşmaları yaptım ve ilişki kurmak istemediğim insanlarla bağlantı kurdum. Evden ayrılmanın bana vermesi gereken her şeye zaten sahip oldum." Hiç duraksamıyor, gözlerimin içine bakıyor ve

Düşünceli. "Akran baskısı yüzünden her karbonhidratı kustuğum ya da seni ne kadar sevdiğimi sakladığım bir kız öğrenci birliğinde olmak istemiyorum." Yüzüme dokunuyor. "Ben ne istediğimi biliyorum."

Sinirlendim mi yoksa rahatladım mı bilmiyorum. Başka biriyle tanıştığı için endişelenmen normal. Güvensizlik ayrılıkla birlikte gelir. Üniversitede yeni arkadaşlar edinecek, belki de onu benden sonsuza dek uzaklaştıracak bir şey ya da birini bulacaktı. Artık evde kalacağı ve her gün o ortamda bulunmayacağı için bu daha az olası görünüyor.

Ama birlikte bir geleceğimiz olacaksa, onun da hiçbir şeyi kaçırmış gibi hissetmesini istemiyorum.

"Ailemle yeniden bir ilişki kurmak istiyorum," diyor bana. "Bayan Gates'in yanında staj yapacağım. Derslerimi internetten alacağım. Burada olmak istiyorum."

"Emin misin?"

"Emin olmadığım tek şey senin gidişini izlemenin ne kadar zor olacağı."

Acı göğsüme yayılıyor ve neredeyse irkiliyorum. Neredeyse daha zor. Onun burada olacağını bilmek. Her şeyi hayal edebileceğim. Yemek yediği yerleri. Hava durumunu kontrol ettiğimde fırtınaları. Her gün cenaze evine giden yolu.

"Ama gitmek zorundasın," diyor bana usulca. "Dartmouth senin hayalin. Bunu hak ettiniz. Bunu hak ettin."

Gitmek istemiyorum. "Clay, işler değişir..."

"Eğer gitmezsen, hep merak edeceksin." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ağzıma bakıyor. "Yani, kalabilirsin ve on sekiz yaşında olduğumuz için evlenebiliriz, ama sonra ne olacak?"

Gülüyorum, ama sonra sözleri aklıma geliyor ve duruyorum. O söylemeden önce aklıma gelmemişti ama kelimeler o kadar doğru geliyor ki. *Onunla evleneceğim.*

Çenesinin titrediğini görüyorum. "Ve eğer geri gelirsen..."

Ama parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Eve geliyorum." Ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu iş bitmeyecek."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor.

Ve onu öpüyorum, kalbimi hissetmesine izin veriyorum ki bundan asla şüphe duymasın.

Onunla evleneceğim.

Dört Yıl Sonra

Hasta olacağım.

Lavabonun üzerinde duruyorum, pencereden Macon'u görüyorum. Garajın etrafında dolanıyor, Bronco'm üzerinde çalışıyor ve onunla konuşmak için beklemem gerekiyormuş gibi görünüyor. Zaten arabamı bedavaya tamir ediyor. Daha fazlasını istemekten nefret ediyorum.

Kıçıma bir tokat indi ve irkilerek arkamı döndüm. Dex ciyaklıyor, ağzına Cheetos kırıntıları bulaşıyor ve sonra kaçıyor.

"Dex!" Jaeger'ın mutfağından kaybolurken homurdanıyorum.

Terbiyesi yok, neden olsun ki? Son dört yıldır onunla teyzesinden daha fazla vakit geçirdim. Ona öğretmeye çalıştığım hiçbir şeyi özümsemedi.

Pantolonumdaki kırıntıların tozunu alıyorum ve bir nefes verip saçlarımı düzeltiyorum. Macon'la konuşurken Liv'le konuştuğumdan daha gerginim.

Birkaç derin nefes daha alıyorum ve ağzımın kenarlarını silerek rujumu düzeltiyorum ve garaja doğru ilerliyorum.

"Sesini aç," diye sesleniyor Macon.

Army çalışma masasındaki tabureye oturuyor ve uzanıp radyoyu açıyor. Type O Negative'in bir şarkısı çalıyor ve kendimi merdivenlerden inmeye zorlamadan önce bir dakikalığına kapının eşiğinde duruyorum.

Macon bana, "Daha işim bitmedi," dedi.

Kaputun üzerine eğilmiş, bir İngiliz anahtarını çeviriyor ve ben de ayaklarımın üzerinde kayarak diğer tarafta duruyorum.

Seninle özel olarak konuşabilir miyim?

Hayır, öyle söyleme. Bunu vesile yapmak onu sadece kızdırır.

Liv ve ben... eski deniz fenerine taşındığımızdan beri... merak ediyordum...

Ugh. Neden kekeliyorum? Dört yıldan sonra, bu adamın yanında hiç olmadığım kadar rahatım. Doğrudan konuşmak en iyisi, ama sanki açarsam

ve kendimi hazırlamazsam kusacağım.

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum, tenim titriyor ve hafif bir ter ıslatıyor.

"İyi misin?" Birinin sorduğunu duydum.

Kafamı kaldırdığımda Macon'un kaputun altında donmuş bir şekilde beni izlediğini görüyorum. "Evet. Neden?"

Tekrar çalışmaya başlar. "Söyleyecek bir şeyin varmış gibi görünüyorsun."

Boğazımı ıslatmak için birkaç kez yutkunuyorum, ama parmaklarımı sıktığımı fark ediyorum ve hemen duruyorum.

"Ben...um..." Nefesimi tutamıyorum.

Tekrar durup yukarı bakıyor ve Army'nin de yaptığı işi bırakıp izlediğini hissediyorum.

Sadece söyle. Tanrım.

Nefesimi içime çekiyorum. "Kız kardeşinle evlenmek istiyorum."

Orada duruyor ve bana bakarken kalp atışı varmış gibi bile görünmüyor.

Midem bulanıyor ve kusmamak için öksürüyorum.

Yani, şaşırdı mı? Liv ve ben liseden beri birlikteyiz. Ayrılıkları, şüpheleri, birkaç kavgayı, belirsiz gelecekleri ve kariyerlerimizin bizi nereye götüreceğini atlattık. Hatta Dartmouth'u bir haftalığına terk edip eve döndü çünkü artık ayrı kalmaya dayanamıyorduk.

Ta ki ben onu geri dönmeye ikna edene kadar.

Deniz fenerini yeni aldık ve şimdi onu yeniliyoruz. Sonsuza kadar bu işin içinde olduğumuzu biliyor.

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar. "Ona senden hoşlanıp hoşlanmadığını sor, ama önce onun senden hoşlandığını bilmediğim sürece ondan hoşlandığını söyleme, öyle mi?"

Tam bir pislik. "Onayınızı istiyorum."

"Benim iznimi mi kastediyorsun?" diye düzeltiyor, yüz ifadesini aydınlatan bir eğlenceyle.

Çenemi sıkıyorum, midem şu anda iyi durumda ama öfkem onun yerini almak için yükseliyor.

Gülüyor, önce Army'ye sonra bana bakıyor. "Keçilerle ya da araziyle falan gelmiyor. Biz fakir insanlarız Clay. Yani, muhtemelen onu elimizden alman için *sana* para ödememizi sağlayabilirsin."

Army kıkırdıyor ve ben de sabrım tükenerek kaşlarımı çatıyorum. "Macon..."

"Bilmiyorum, belki kollarını altılı Bud paketiyle falan doldurabiliriz," diye teklif ediyor çeyiz olarak. "Bu olur mu?"

Ordu daha yüksek sesle kıkırdar.

Pislik! Gerginleştim. "Çeneni kapatır mısın?" Macon'a bağırıyorum. "Bunun güzel bir an olması gerekiyordu, lanet olsun."

Yani, yaşadığım için özür dilerim. O güneyli bir adam. Kız kardeşinin evlenme teklifinin takdir edileceğini düşündüm.

Siktir et. Onu alacağım o zaman. "Kız kardeşinle evlenirsem kıyameti koparacak mısın?" Homurdanıyorum.

O ve Army, benim gibi bağımsız bir kadının, başarılı bir iş sahibinin, herhangi bir şey için bir erkekten izin istemesinin ironisine gülmeyi bitirdi.

Sakinleşti, aletini bıraktı ve Bronco'nun etrafında bana doğru yürüdü. Gözlerinde düşünceli bir ifade beliriyor. "Ona iyi davranmak mı?" Omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Sadık ve destekleyici olun," diyor bana. "Babamın annem için yapabildiği tek şey buydu. Bu onu hayatta tuttu."

Trysta Jaeger'in ölümünden yıllar önce onu öldüren akıl hastalığını bildiğim için bir an için gözlerimi kaçırıyorum. Kardeşimle birlikte öğrendiğim en zor şeylerden biri, sevdiklerinizin acısını her zaman dindiremeyeceğinizdi. *Sadece orada ol.*

"Günün sonunda ihtiyacın olan tek şey bu güvendir," diyor Macon. Başımı sallıyorum, gözlerimdeki yaşlar beni biraz şaşırtıyor.

Dönüyor ve arabaya doğru ilerliyor. "Eğer onu yüzüstü bırakırsan," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Seni timsahlara yem ederim."

Army gülüyor ama ben gülmüyorum, garajdan çıkıp yüzüğü cebime koyuyorum.

Macon boş tehditler savurmaz.

Macon berbattır.

OLIVIA

Bu akşam yemek yapacağım. Bilmiyor, umarım planladığı bir şey yoktur ama eminim yoktur. İş yerinde çok meşguldü ve bir cenaze evi meşgulken ne düşüneceğini ya da hissedeceğini bilmek iki ucu keskin bir kılıç gibi.

Yani, evet, ben bağımsız filmlerden telif çeklerini beklerken ve önümüzdeki yaz Miami'deki bir tiyatro salonunda ilk tiyatro prodüksiyonum için elimdeki her şeyi yatırırken o bize destek olabiliyor ama bu aynı zamanda insanların acı çektiği, sevdiklerini kaybettiği anlamına da geliyor. Yine de iyi olmasına sevindim. Toplum ona güveniyor ve Wind House da onu ortak olarak alarak iyi iş çıkardı.

Onun sevdiği şarabı aramak için küçük marketin köşesini dönüyorum ama konserve ürünlerin önünde duran Bay Collins'i görüyorum ve duruyorum.

Bir adım geri atıyorum, o beni görmeden kaçmaya çalışmayı düşünüyorum. Ama ağzını yana çevirip emin olmayan bir ifadeyle bakıyor ve ben de gitmiyorum.

İyi anlaşıyoruz ama genelde yalnız da kalmıyoruz. Clay havadan sudan konuşmakta daha iyidir.

"Kaybolmuş görünüyorsun," diyorum.

Gözlerini bana çeviriyor ve sonra kıkırdıyor, kendi kendine gülüyor gibi. "Bu akşam yemek pişiriyorum," diyor. "Birisi için." Seçeneklerine bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Dışarıdan sipariş verip ben pişirmişim gibi davranmalıyım."

Birisi için yemek yapmak. Benim gibi.

Onun yanına gidiyorum. "Şarküteri tabağına ne dersiniz?" Arkasındaki dikdörtgen soğutucudaki peynirlere uzanıyorum ve bir dilim brie, biraz yıllanmış kaşar ve füme gouda çıkarıyorum. "Kolay ve gerçekten kültürlü ve süslü görünüyor, bu yüzden bununla geçeceğini düşünüyorum. Dışarıda ya da ateşin önünde yiyebilirsiniz..."

Gülümsüyor ve malı alıyor. "Karbonhidrat oranı düşük olan her şey," diye mırıldanarak onaylıyor.

Evet.

Onu manava doğru çekiyorum, yolda biraz kraker ve Fransız ekmeği alıyorum. "Biraz domates, üzüm, kiraz..." Malzemeleri sepetine boşaltıyorum. "Şarküteriye uğrayıp biraz et, sonra da biraz şarap alırsan iyi olur."

Ganimetine bakıyor, etkilenmiş görünüyor.

"Ne yaptığınızı biliyormuş gibi görünmenin çok kolay bir yolu, üstelik yemek pişirmek de yok," diyorum ona.

"Teşekkürler." Ama sonra yüzünde endişeli bir ifade beliriyor ve etrafına bakınıyor. "Oh, bir tahtaya ihtiyacım var, değil mi? Bende yok ki."

"Gigi'nin var."

Bakışları benimkilere yöneliyor ve yemin ederim sanki bu büyük bir sırmış da kimse eski karısıyla çıktığını bilmiyormuş gibi bakıyor.

Bir an için nutku tutuluyor ve sonunda bir kahkaha atıyor. "Bunu gizli tutmaya çalışıyorduk," diyor. "Clay biliyor mu?"

"Herkes biliyor."

Gözlerini deviriyor. "Harika."

Ve gülüyorum. Anlayabiliyorum. Boşanma onlar için zor oldu. Clay, kardeşinin büyüdüğü evin tanınmaz hale geldiğini gördü.

Ama bu sadece Bay Collins'in hatası da değildi. Kayıp, terk edilme, aldatma... Evliliklerini bozan pek çok şey oldu ama ailelerini bozmadı. Gigi evi sattı, sahilde güzel bir kulübe aldı ve kendini buldu. Clay, ailesinden ayrı olduğu zamanlarda, birlikteyken olduğundan daha yakın.

Ve şimdi, yıllar sonra, belki eski karısını tekrar kendisine aşık edebilir. Bu meydan okumaya kesinlikle hazır, çünkü bu bir meydan okuma olacak. O artık farklı.

Yine de sessiz kalmaya çalışıyorlardı. Uzun süreceğini bilmeden Clay'i umutlandırmak istemiyorlardı.

"Bu harika bir fikir," diyor bana, yiyecekleri işaret ederek. "Teşekkür ederim, tatlım."

"Ne zaman istersen."

Şarap almaya gidiyorum, sauv blanc alıyorum ve küçük evimizdeki buzdolabının bugün çalışmaya karar vermesini umuyorum, böylece o eve dönene kadar soğumuş olacak. Macon'un arabasıyla işini bitirememesi ve benim onu almam gerekmesi ihtimaline karşı telefonumu kontrol ediyorum.

Evimize doğru sürüyorum, raylardan geçmeyi seviyorum ve şimdi benimle birlikte rayların ters tarafında olmasını seviyorum, Aziz Carmen'in küçük prensesi, tam teşekküllü bir bataklık faresi. Birkaç yıl önce aldığım eski bir Jeep'le toprak yolda hızla ilerliyorum, Macon'un evindeki Ninja'm.

Deniz havaya nüfuz ediyor ve ben arkadan yiyecekleri alıyorum, başımı eğip deniz fenerine bakıyorum. Listemizdeki pek çok şeyden biri de - ve fonlar elverdikçe - ışığı yeniden işlevsel hale getirmek.

Ama önce, akşam yemeği.

Mutfaktaki eski pencereleri açıyorum, genişçe açıyorum ve müziği açıp bamya yapmaya başlarken Eylül havasını içeri alıyorum.

Yerdeki tozun ayakkabılarımın altında ezildiğini hissediyorum ve ne kadar temizlersek temizleyelim, her zaman daha fazla kir varmış gibi görünüyor. Işıkçının evi bir bok çukuru ama bizim bok çukurumuz ve rayların karşısındaki herhangi bir konaktan daha iyi. Üstümdeki eski ahşap kirişler yılların kasırgaları ve rüzgârı gibi kokuyor ve buradaki her şey bizim. Ocağımız, masamız, yemeğimiz, yatağımız.

Şömine çalışıyor ve eğer hava onu sıcak tutamayacağım kadar soğursa, o zaman ateş yanacak.

Burayı yenilerken ve her santimini kendimize ait hale getirirken çok eğleneceğiz. Elbette tarihi eser statüsünü korumak için belli bir estetiği korumamız gerekiyor ama bu sorun değil. Biz sadece burayı konforlu hale getirmek ve zaten burada olan şeyleri geliştirmek istiyoruz.

Pazardan aldığım çiçeklerin saplarını kesip suyla dolu bir vazoya koyarak masanın ortasına yerleştiriyorum ve tam güneş batmaya başlarken dışarıdaki farları görüyorum.

Bir anda ön kapı kapanıyor ve kolların belime dolandığını hissediyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldıyor kulağıma.

Neredeyse titriyorum, başımı onun nefesine doğru daha fazla eğiyorum. "Şunu kaynamaya bırakayım," diyorum ona. "Sonra 'konuşabiliriz'." Ne istediğini biliyorum.

Yanıma uzanıyor ve bu sabah bulduğum eski teneke kutuyu çevirerek açıyor.

Eski fotoğrafı kaldırıyor. "Archie?"

"Evet." Başımı salladım, ellerimi sildim. "Döşeme tahtasının altında buldum."

Kutuyu karıştırıyor, önceki sakinlerin resimlerine bakıyor. Corgi, Archie ve onun insanı, yaşlı ışık bekçisi.

"Bu o." Gülümsüyor, yırtık, kablo örgü kazaklı ve sakallı adamın resmini buluyor.

"Tıpkı hayal ettiğim gibi görünüyor," diyorum. "Yaşlı bir deniz köpeği."

Kutudaki resimlere tekrar bakıyor. "Yine de kız yok."

Yanına geldim ve kulağını öptüm. "Birisi onun fotoğraflarını çekiyordu."

Gözleri parlıyor, belki de bu kulübenin bizden önce başka iki aşık için bir sığınak olduğu gizemi güvende ve sağlam.

Ona sıkıca sarılıyorum, geleneği devam ettirmeye kararlıyım.

Ocağın altını kısıyorum, elimi tutuyor ama beni yukarı çıkarmak yerine dışarı çıkarıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Ben soruyorum.

Sessizliğini koruyor ve beni kum tepelerinin üzerinden sahile doğru götürüyor. Kumlara gömülüp onu bacaklarımın arasına çektiğimde, ikimiz de sonsuz ufka bakarken ona sarıldığımda soru sormuyorum ve izin istemiyorum.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

"Arabanızın uzatılmış garantisi."

Gülmemek için kendimi zor tutarak yüzümü boynuna gömüyorum. "Velet." Onun yerine bana "Güzel," diyor.

"Bela," diye karşılık veriyorum. "Benim incim."

"Hellion," diye ısırdım kulağını.

Başını çevirip fısıldıyor, "Güneş ışığı." "Kıçımın ağrısı."

Gülümsüyorum ve onu öpüyorum. Onu uzun süre öpüyorum, son ışık bizi terk ederken rüzgâr saçlarımızı okşuyor.

"Beni seviyor musun?" Dudaklarına karşı soruyorum.

Gözlerime bakıyor. "O kadar çok ki, benimle evlenmezsen canım yanacak."

Ve ben ne olduğunu anlamadan yüzük parmağıma bir şey takıyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Kalbim bir an duruyor ve konuşamıyorum, içimdeki her şey o kadar büyük şişiyor ki bedenim onu zapt edemiyor.

Ne?

Yani, evet. I...

Ağzımı onunkinin üzerine kapatıp kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum ama sesim midemde, kalbim boğazımda ve başım bedenimden yirmi metre yukarıda bir yerde.

Tanrım, onu seviyorum. Ona sormaya hazırdım ama o benden önce davrandı.

"Mmmmm, bekle," diyor bana, uzaklaşıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Evet demeden önce emin olmak istiyorum... Bunu evlendiğimizde de yapabiliriz, değil mi?"

Ama homurdanıyorum, telefonunu -ve şimdi denemek istediği sapıkça cinsel pozisyon her neyse onu- çekiyorum, o kıkırdıyor ve ben onun üstüne yuvarlanıyorum.

Onu çılgınca öpmeden hemen önce ağzından "Bir avuç," diye tükürüyorum. "Hellion. Kıçımın ağrısı. Bela."

"Böyle tatlı konuşmaya devam edersen benden asla kurtulamayacaksın." Ben de boynunu ısırıp ciyaklamasına neden oluyorum.

SON

Tryst Six Venom'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu dünyadan ayrılmak benim için sonsuza dek zor olacak.

Zamanınız varsa, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Bu gerçekten bir yazara verebileceğiniz en güzel hediye.

Çok teşekkürler,

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK